Munkafüzetek az Urantia könyvhöz

3. kötet

Tematikus összeállítások és hitelvi tanulmányok

A LEGFELSŐBB SZELLEM ÉS MÁS SZEMÉLYISÉGEK 4
A MENNYORSZÁG 7
A PARADICSOM-HAVONA RENDSZER 10
A SZENT SZELLEM 12
A TEREMTŐ FIAK 21
A VÉGLEGES TESTÜLETEI 23
A GONOSZ ÉS A BŰN – A Biblia és *az Urantia könyv* összevetése 24
A HELYI VILÁGEGYETEM 57
A LÉLEK KIFEJLŐDÉSE 58
A MORONTIA ÉLET 69
A PARADICSOMI FIAK 93
A PARADICSOMI HÁROMSÁG 96
A TOVÁBBÉLÉSI TERV 98
ÁDÁM ÉS ÉVA 147
ÁLLANDÓ LÉTPOLGÁROK 150
ANGYALOK 151
AZ ABSZOLÚTOK 184
AZ IGAZSÁG SZELLEME 185
AZ ISTEN TANTÉTELE 198
AZ ISTEN ÖRÖKKÉVALÓ CÉLJA 215
AZ ERŐTÉR-IRÁNYÍTÓK 222
AZ ÁLLAM 226
AZ ÜDVÖZÜLÉSI TERV 230
ELME ÉS SZELLEM 233
EMBER 254
EVOLÚCIÓ 259
GONDOLATIGAZÍTÓK 263
GONDVISELÉS 327
HELYI VILÁGEGYETEMI ALKOTÓ SZELLEM 334
HELYI VILÁGEGYETEMI FIAK 336
HIT 339
HÁZASSÁG ÉS AZ OTTHON 370
IGAZSÁG 372

IGAZSÁG, SZÉPSÉG ÉS JÓSÁG 379
IMA ÉS ISTENIMÁDAT 388
IRGALOM 394
ISTENIMÁDÁS 400
JAHVE 420
KERESZTÉNYSÉG 422
MAKIVENTA MELKIZEDEK 426
OKTATÁS 428
PARADICSOM 429
REMÉNY 431
SEGÉDKEZÉS 440
SZEMÉLYISÉG 453
SZERETET 472
VALLÁSOS TAPASZTALÁS 495

A LEGFELSŐBB SZELLEM ÉS MÁS SZEMÉLYISÉGEK

I. A TÖKÉLETES SZELLEMEK

1. A hét Legfelsőbb Szellem-csoport:

1. A Hét Tökéletes Szellem
2. A Hét Legfőbb Végrehajtó
3. A Tükröző Szellemek
4. Tükröző Kép Segítők
5. A Körök Hét Szelleme
6. A Helyi Világegyetemi Alkotó Szellemek
7. Az Elmeszellem-segédek 17:0.1

2. A Tökéletes Szellemek térerő-összpontosító állomásokat tartanak fenn a Paradicsom peremén. 16:0.12

3. A Tökéletes Szellemek igazgatási központjai a Végtelen Szellem hét paradicsomi világán helyezkednek el. 17:1.1

4. Amikor a Tökéletes Szellemek összegyűlnek az Együttes Cselekvő körül, ők képviselik a Háromság hatalmát, bölcsességét és fennhatóságát. 16:1.1

II. A TÖKÉLETES SZELLEMEK SAJÁTOSSÁGAI ÉS MŰKÖDÉSÜK

1. A Hetedik Tökéletes Szellem a Háromságot illetően személyesen nem működik, és ez az oka annak, hogy miért képes *személyesen* működni a Legfelsőbb Lény érdekében. 16:1.2

2. A Paradicsomon és a Havonán kívül a Végtelen Szellem kizárólag a Hét Tökéletes Szellem által szól. 16:2.2

3. A Hét Tökéletes Szellem a teremtője a Világegyetemi Erőtér-irányítóknak és társaiknak. 16:4.2

4. Az egyes felsőbb-világegyetemekre jellemző megkülönböztető személyiségjegyek kifejezik a meghatározó hatást kifejtő Tökéletes Szellem természetét, és sohasem törlődnek teljesen. 16:5.5

III. A MINDENSÉGRENDI ELME

1. A Tökéletes Szellemek a mindenségrendi elme hétszeres forrását alkotják. 16:6.1

2. A mindenségrendi elmének van egyfajta minősége, melyet „valóság-válasznak” lehetne nevezni. 16:6.4

3. A mindenségrendi elme a valóság három szintjén válaszol:

1. Okozati viszony
2. Kötelesség
3. Istenimádat 16:6.5

4. Az ember képes tudományos, erkölcsi és szellemi rálátást gyakorolni mindenfajta felfedezést megelőzően is. 16:7.2

5. Az emberi természettől elidegeníthetetlen vonások:

1. Erkölcsi érzék
2. Tudományos kíváncsiság
3. Szellemi látásmód 16:6.10

6. Az oktatás célja, hogy e veleszületett képességeket fejlessze és élesítse. 16:6.11

7. Csak egy személyiség tudhatja, hogy mit tesz, mielőtt megtenné azt. 16:7.3

8. Egy személyiség képes előretekinteni mielőtt megtenne valamit és ezért képes tanulni mind az előrelátásból, mind pedig a cselekedésből. 16:7.3

IV. MADZSESZTON – TÜKRÖZŐMŰKÖDÉS

1. Madzseszton valódi személy, ő a tükrözőműködés tévedhetetlen központja a nagy világegyetemben. 17:2.3

2. Madzseszton volt a Legfelsőbb Lény első teremtői cselekedete, melyet az Istenségi Abszolúttal közösen hajtott végre. 17:2.5

3. A Tükröző Szellemek Háromság-eredetűek. 17:2.1

4. A Tükröző Szellemek nem pusztán az átvitelben közreműködő segítők; megőrző személyiségek is. 17:3.5

V. FÜGGETLEN HÍRVIVŐK

1. A Független Hírvivők az Együttes Teremtő személyes és egyetemes testületét alkotják. 23:0.1

2. Működési oka van annak, hogy e Független Hírvivőknek miért kell egyedül utazniuk és dolgozniuk. 23:1.9

3. A Független Hírvivők képesek veszélyhelyzeti tájékoztatóhálózatként működni. 23:3.5

4. Ezek a hírvivő-felfedezők a világmindenségben járőröznek. 23:2.21

5. Nehéz volna megmagyarázni, hogy egy Független Hírvivő miként lehet valós személy és ezzel egyidejűleg miként képes ilyen hihetetlen sebességgel haladni a térben. 23:3.4

VI. A VÉGTELEN SZELLEM FELSŐBB SZEMÉLYISÉGEI

1. A Végtelen Szellem Felsőbb Személyiségei:

1. Független Hírvivők.
2. A Világegyetemi Körök Felügyelői.
3. Összeírási Igazgatók.
4. A Végtelen Szellem Személyi Segédei.
5. Társfelügyelők.
6. Kinevezett Őrök.
7. Végzős Kísérők. 24:0.2

VII. A TÉR HÍRVIVŐ SEREGEI

1. A Tér Hírvivő Seregeinek hét csoportja van:

1. Havona-szolgálók.
2. Világegyetemi Békéltetők.
3. Szakmai Tanácsadók.
4. Paradicsomi Feljegyzés-felügyelők.
5. Mennyei Adatrögzítők.
6. Morontia Társak.
7. Paradicsomi Társak. 25:0.1

A MENNYORSZÁG

I. AZ ORSZÁGRÓL ALKOTOTT FOGALOM

1. A zsidó vallás sokféle zavaros fogalmat tartalmazott a mennyországgal kapcsolatban. 170:1.1

2. Bár Jézus sok oldalról világította meg a mennyország fogalmát, az utolsó kijelentése mindig az volt, hogy „Az ország bennetek van.” 170:1.13

3. Jézus az országról szóló evangéliumnak öt fő sajátságát emelte ki:

1. Az egyén elsődlegessége

2. A saját akarat, mint az emberi tapasztalás meghatározó tényezője

3. Az Atya Istennel való szellemi közösség

4. Az ember szeretetteljes szolgálata

5. A szelleminek az anyagit meghaladó volta 170:4.8

4. A mennyországról szóló örömhír nem más, mint az Isten atyasága és az emberek testvérisége. 193:0.4

II. AZ EMBEREK KÖZÖTTI TESTVÉRISÉG

1. A testvériség azt jelenti, hogy a rész az egészhez való viszonyának mértékében nyer vagy szenved. 12:7.11

2. Mindig Istennek kell először megtalálnia az embert annak érdekében, hogy az ember később megtalálhassa Istent. 118:5.3

3. Jézus azt mondta: „Nem azért küldelek ki titeket, hogy szeressétek az emberek lelkét, hanem azért, hogy szeressétek az embereket.” 191:5.3

4. A zsidók felmagasztalták a jóságot, a görögök feldicsérték a szépséget, a hinduk odaadást hirdettek. Az önmegtagadók tiszteletadást tanítottak, a rómaiak hűséget követeltek. Jézus azonban életet kért – a húsvér testbeni testvéreinket szeretetteljes szolgálatát. 191:5.3

III. A MENNYORSZÁG KULCSAI

1. A mennyország kulcsai: őszinteség és még több őszinteség. 39:4.14

2. Jézus tanítása szerint két lényeges dolog szükséges az országba való belépéshez – őszinte hit és igazságvágy. 170:2.20

BIBLIAI UTALÁSOK: Zsid. 11:1, Jn. 14:1, Jn 1:12, Zsid. 12:2

IV. AZ ÚJ ÉS ÉLŐ ÚT

1. Jézus építette ki az új és élő utat – ő volt az igazság, mely szabaddá teszi az embereket. 52:5.4

2. Ez az új út azt jelenti, hogy a halandók a halál után megint közvetlenül juthatnak el a lakóvilágokra. 52:5.5

3. Két módja van az Atya akarata választásának:

    1. Tagadó: Ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd.

    2.Igenlő: Azt akarom, hogy a te akaratod legyen meg. 111:5.6

V. JÉZUS VALLÁSA

1. Jézus vallása végleges üdvözülést hoz – biztosítja a hét lényeges dolgot:

    1. Megszabadulás az anyagi béklyóktól

    2. Megszabadulás az értelmi rabságból

    3. Megszabadulás a szellemi vakságtól

    4. Megszabadulás a sajátlényeg tökéletlenségétől

    5. Megszabadulás a sajátlényegtől

    6. Megszabadulás az időtől

    7. Megszabadulás a végestől 101:6.8

2. Jézus figyelmeztette a követőit az evangéliumnak a személyéről szóló vallássá történő átalakításával járó veszélyekre. 138:6.3

3. Jézus új parancsolata ez volt: Szeressétek egymást úgy, ahogy én szerettelek titeket. 180:1.1

VI. A MENNYORSZÁG HAT SZAKASZA A BIBLIÁBAN

1. Személyes tapasztalás. „Mert az Isten országa közöttetek van.” Lk. 17:21

2. Az ország társadalmi vetületei. „Menjetek és hirdessétek: Közel van a mennyek országa!” Mt. 10:7

3. Az emberek felett álló testvériség. „[M]ostantól nem iszom a szőlő terméséből addig, amíg majd az újat nem iszom veletek Atyám országában.” Mt. 26:29

4. Az ember következő kora. „(...) Atyátok úgy látta jónak, hogy nektek adja országát.” Lk. 12:32

5. A fény és élet kora. „Jöjjön el az országod.” Lk. 11:2

6. Mihály főhatalma. „[E]mlékezzél meg rólam, országodban.” Lk. 23:42

A PARADICSOM-HAVONA RENDSZER

I. FÖLDRAJZ

1. A Havona egymilliárd tökéletes világból áll, melyek a Paradicsom körül hét egyközepű körön keringenek. 14:0.1

2. A Havona és a Paradicsom között az Atya, a Fiú és a Szellem három, egyenként hét világból álló köre található. 13:0.1

3. A tér sötét szigetei a Havona és a hét felsőbb-világegyetem között helyezkednek el. 14:1.12

4. A Paradicsom-Havona rendszer az alkotó tökéletesség egysége. 14:2.6

II. A HAVONA-VILÁGOK

1. A Havona világok ezer elemből és hét energiaformából épülnek fel. 14:2.3 Mindegyik világ egyedi. 14:5.6

2. A Havona honosai a Háromság gyermekei. 14:4.10

3. A Havona-világokon nincs kormányzat. 14:3.2

4. A nagy világegyetem szabványideje a Paradicsom-Havona nap, mely kevéssel rövidebb az urantiai időszámítás szerinti ezer évnél. (14:1.12

III. ÉLET A HAVONÁBAN

1. Az életnek hét alapformája van a Havonában. 14:4.1

2. Bűn sohasem jelent meg a Havonában. 14:2.9

3. Az Istenségek nagy megelégedettséget merítenek a tökéletes Havona világegyetemből. 14:6.36

IV. A PARADICSOM SZENT SZFÉRÁI

1. Az Istenségek huszonegy világa mind magas fokon szakosodott. 13:0.7

2. Az Atya világait a Felsőség háromságivá tett Titkai vezetik. 13:1.2

3. Az Atya világai:

    1. Divinington
    2. Szonarington

3. Spiritington
4. Vicegerington
5. Szolitarington
6. Szerafington
7. Aszendington. 13:1.4

4. A Fiú hét világa ad otthont a tisztán szellemi létezés hét szakaszának. 13:3.1

5. A Szellem hét világa a Hét Tökéletes Szellem állomáshelye. E világokról egyenlítik ki és állandósítják a nagy világegyetembe futó mindenségrendi-elme köröket. 13:4.6

A SZENT SZELLEM

I. A SZENT SZELLEM A HELYI VILÁGEGYETEMBEN

1. Az Anyaszellem a helyi világegyetem határain belül működik.

> „De a Világegyetemi Anyaszellem sohasem hagyja el a helyi világegyetem központi világát. A Teremtő Fiú szelleme működhet a Fiú személyes jelenlététől függetlenül, és így is tesz, de más a helyzet az ő személyes szelleme esetében. Az Isteni Segédkező Szent Szelleme nem tudna tovább működni, ha a személyes jelenléte eltávolodna a Szalvingtontól. Úgy tűnik, hogy az ő szellem-jelenléte állandó helyet foglal el a világegyetemi központi világon, és éppen e tény teszi lehetővé a Teremtő Fiú szelleme számára a Fiú hollététől független működést. A Világegyetemi Anyaszellem az Igazság Szellemének, valamint a saját személyes ráhatásának, a Szent Szellemnek a világegyetemi gócaként és központjaként cselekszik.” 34:4.7

2. A Szent Szellem munkálkodása a helyi világegyetemben

> „És ez a helyzet a halandó emberrel: A szalvingtoni Anyaszellem teljes mértékben ismer benneteket, mert a Szent Szellem a világotokon „mindent felkutat” és amit az isteni Szellem tud rólatok, az azonnal igénybe vehető, amikor csak a szekoráfi szakértők tükrözőműködési kapcsolatba lépnek a Szellemmel az általa rólatok birtokolt ismeret elérése érdekében. Azonban meg kell említenem, hogy az Atya-szilánkok tudása és tervei tükrözőműködési úton nem hozzáférhetők. A szakértők képesek tükrözni az Igazítók jelenlétét (és az Ítélők isteninek minősítik azt) és így is tesznek, de nem képesek megfejteni a Titkos Nevelők elmetartalmát.” 28:5.22, 1Kor. 2:10

3. A Teremtő Fiú nevében eljáró Isteni Segédkező

> „Amikor egy Mihály Fiú távol van a világegyetemétől, akkor a világegyetemi kormányt az elsőszülött honos lény, a Fényes Hajnalcsillag, a helyi világegyetemi főigazgató vezeti. Ilyenkor a Nappalok Szövetségének tanácsai és javaslatai felbecsülhetetlen értékűek. E távollétek alatt a Teremtő Fiú képes felruházni az Anyaszellem társát azzal az ellenőrzési hatáskörrel, mely az ő, a lakott világokon és a halandó gyermekeinek szívében való szellemi jelenlétével kapcsolatos. És a helyi világegyetem Anyaszelleme mindig a székhelyen tartózkodik, s kiterjeszti a támogató gondoskodását és szellemi segédkezését az ilyen evolúciós terület legtávolabbi részére is.” 21:2.11

4. A helyi világegyetemi szellemkörök

„A Nebadon helyi világegyetemben három különálló szellemkör van:

1. A Teremtő Fiú alászálló szelleme, a Vigasztaló, az Igazság Szelleme.

2. Az Isteni Segédkező szellemköre, a Szent Szellem.

3. Az értelem-segédkezési kör, beleértve a hét elmeszellem-segéd többé-kevésbé egyesített tevékenységeit, ám elkülönülő működését.” 34:4.1

II. A SZENT SZELLEM TEVÉKENYKEDÉSE

1. Az örökös szellemi erő forrása

„Az isteni Szellem örökös segédkezés és bátorítás az ember gyermekeinek. Erőtök és előrehaladásotok „az ő kegyelméből, a Szellem megújításán keresztül” van. A szellemi élet, mint a fizikai energia, felemésztődik. A szellemi erőfeszítés viszonylagos szellemi kimerüléssel jár. A teljes felemelkedési tapasztalás valóságos és szellemi is; ezért igaz az írás, miszerint »A Szellem elevenít meg.« »A Szellem ad életet.«” 34:6.5, Tit. 3:5, Jn. 6:63, 2Kor. 3:6

2. A Szellem életet visz a tantételbe.

„Még a legmagasabb szintű vallási tantételek halott elmélete is alkalmatlan az emberi jellem alakítására vagy a halandói viselkedés szabályozására. Amire ma a világnak szüksége van az nem más, mint az igazság, melyet régi tanítótok hirdetett: »Nemcsak szóban, hanem hatalomban és a Szent Szellemben is.« Az elméleti igazság magva mindaddig halott, a legfelsőbb erkölcsi felfogások mindaddig hatástalanok, amíg az isteni Szellem meg nem tölti az igazság formáit és mozgásba nem hozza a pártatlanság mintáit.” 34:6.6, 1Kor. 4:20

3. „Ti Isten temploma vagytok.”

„Akik befogadták és felismerték a beköltöző Isten-szilánkot, azok a Szellemtől születtek. »Ti Isten temploma vagytok, és az Isten szelleme bennetek lakozik.« Nem elég, hogy e szellem kiáradt

rátok; az isteni Szellemnek uralnia és szabályoznia kell minden emberi létszakaszt.” 34:6.7, 1Kor. 3:16-17

4. A Szent Szellem, mint az „élet vize”

„Az isteni Szellem jelenléte, az élet vize az, ami a halandói elégedetlenség emésztő szomjúságának és a szellemiesületlen emberi elme leírhatatlan éhségének kialakulását megelőzi. A Szellem-késztette lények »sohasem szomjaznak, mert e szellemi víz bennük az örökkévaló életre feltörő megelégedés kútjává lesz«. Az isteni vízforrással rendelkező eme lelkek csaknem függetlenek az anyagi környezettől, ami az élet örömeit és a földi lét megelégedést okozó dolgait illeti. Ők szellemi értelemben megvilágosodottak és megújultak, erkölcsileg megerősödöttek és felruháztattak.” 34:6.8, Jn. 4:14

5. Segédkezés az ember szellemi természete számára

„Minden halandóban kettős természet él: az állati hajlamok öröksége és a szellemmel való felruháztatás erős késztetése. A rövid urantiai életetek alatt e két különböző és ellentétes hajlam csak ritkán békíthető össze teljesen; aligha hozhatók összhangba és aligha egyesíthetők; de életetek során az egyesített Szellem mindig segédkezik nektek abban, hogy a húsvér test egyre inkább a Szellem vezetése alá kerüljön. Még ha végig is kell élnetek az anyagi életet, még ha nem is szabadulhattok meg a testtől és annak szükségeitől, a céljaitok és az eszményképeitek akkor is egyre nagyobb hatalmat adnak nektek ahhoz, hogy az állati természetet alávessétek a Szellem uralmának. Valóban munkál bennetek a szellemi erőknek egyfajta összeesküvése, az isteni erők egyfajta szövetsége, melyek kizárólagos célja, hogy végleg megszabaduljatok az anyagi kötöttségtől és a véges fogyatékosságoktól.

Mindeme segédkezés célja az, »hogy hatalmasan megerősödjetek az ő, az ember bensőjében lévő szellemén keresztül«. És mindez csak a kezdeti lépéseket jelenti a tökéletes hűség és szolgálat végső elérésében, ama tapasztalásban, melyben »az Isten teljességével teltek el«, »mert akiket az Isten szelleme vezet, mind az Isten fiai«.” 34:6.9, Ef. 3:19, Róm. 8:14

6. A Szellem vezet – sohasem hajt.

„A Szellem sohasem *hajt* senkit, csak vezet. Ha készséges tanulók vagytok, ha szellemi szinteket és isteni magasságokat akartok elérni, ha őszintén vágytok az örökkévaló cél elérésére, akkor az

isteni Szellem gyöngéden és szeretőn vezetni fog benneteket a fiúi besorolás és szellemi fejlődés útján. Minden lépéseteket készségesen, okosan és derűs együttműködéssel kell megtennetek. A Szellem uralmát sohasem szennyezi erőszak és nem rontja kényszer.

És amint az ilyen szellem vezette életet szabadon és értelemmel vállaljátok, az emberi elmében fokozatosan kifejlődik az isteni kapcsolat határozott tudatossága és a szellemi közösség megnyugvása; előbb-utóbb »a Szellem a szellemeddel (az Igazítóval) tanúsítja, hogy az Isten gyermeke vagy«. Ekkor a saját Gondolatigazítód már megismertette veled az Istennel való rokonságodat, s a feljegyzés igazolja, hogy a Szellem a »*szellemeddel*« tesz tanúságot, nem a szellemed *mellett*." 34:6.11, Róm. 8:16

7. A szellem gyümölcsei öröm és béke.

„Az emberi élet feletti szellemuralom tudatosságával azonnal együtt jár a Szellem ismérveinek növekvő megnyilvánulása az ilyen szellem vezette halandó életmegnyilvánulásaiban, »mert a szellem gyümölcsei a szeretet, az öröm, a békesség, a béketűrés, a szelídség, a jóság, a hit, az alázatosság és az önmérséklet«. Az ilyen szellem-vezérelte és istenien megvilágosodott halandók, miközben az alsóbb, fáradságos utat járják és emberi hűséggel tesznek eleget a földi feladataikkal járó kötelezettségeiknek, már meglátták az örök élet fényeit, amint azok a másik világ messzi vidékén derengenek; már elkezdték megérteni azon ösztönző és vigasztaló igazság valóságát, hogy »az Isten országa nem hús és ital, hanem méltányosság, béke és öröm a Szent Szellemben«. És minden megpróbáltatásban és minden nehézség mellett a szellemben-született lelkeket élteti a remény, mely legyőz minden félelmet, mert az Isten szeretete az isteni Szellem jelenléte révén minden szívhez eljut." 34:6.13, Gal. 5:22, Róm. 14:17

III. A SZENT SZELLEM SZEMÉLYISÉGRE KIFEJTETT HATÁSA

1. A Szent Szellem személyiségre kifejtett hatása

„A kinyilatkoztatás mint korszakos jelenség időszakos jellegű; személyes emberi élményként pedig folytonos. Az isteniség a halandói személyiségben az Atya Igazító ajándékaként, a Fiú Igazság Szellemeként és a Világegyetemi Szellem Szent Szellemeként működik, míg e három halandófeletti felruházottság a Legfelsőbb segédkezéseként egyesül az emberi élményelvi fejlődésben." 101:2.12

2. A Szent Szellem lelki értelmességet ad.

> „A hit-rálátás, vagy szellemi ráérzés, a mindenségrendi elmével való felruházottság és a Gondolatigazítóval való társulás, mely az Atya ajándéka az embernek. A szellemi értelem, a lelki értelmesség a Szent Szellem felruházottsága, az Alkotó Szellem ajándéka az embernek. A szellemi bölcselet, a szellemvalóságok bölcsessége pedig az Igazság Szellemének felruházottsága, az alászálló Fiak közös ajándéka az emberek gyermekeinek. És e szellemi felruházottságok összhangja és kölcsönös kapcsolódása teszi az embert magvában örökvégzetű szellemszemélyiséggé.” 101:3.2

IV. A SZENT SZELLEMNEK A TÖBBI SZELLEMHEZ FŰZŐDŐ VISZONYA

1. A Szent Szellem és az elmeszellem-segédek

> „Az ember az evolúciós tapasztalásának részeként már jóval azelőtt rendelkezett természetes eredetű vallással, mielőtt bármiféle rendszeres kinyilatkoztatásra sor került volna az Urantián. De e *természetes* eredetű vallás önmagában az ember állati szintet meghaladó felruházottságának a terméke volt. Az evolúciós vallás lassan jutott egyre magasabbra az emberiség sok évezredes élményelvi létpályáján a következő segédkezéseken keresztül, melyek a vad, tudatlan és polgárosodott emberben működtek és hatottak rá:
>
> 1. *Az istenimádat segéd* – a valóságérzékelés állati szintet meghaladó képességeinek az állati tudatban való megjelenése. Ezt lehetne az Istenséggel kapcsolatos elsődleges emberi ösztönnek is nevezni.
>
> 2. *A bölcsesség segéd* – az imádó elmében megnyilvánuló hajlam arra, hogy a tiszteletét magasabb rendű kifejezési csatornákba és az Istenség-valóságról alkotott egyre bővülő fogalmak felé terelje.
>
> 3. *A Szent Szellem* – ez az első felsőbbelme-adomány, és ez mindig megjelenik minden őszinte emberi személyiségben. Az imádásra törekvő és bölcsességre vágyó elme számára végzett eme segédkezés teremti meg a képességet az emberi továbbélés ön-kiteljesítésére, mind istentani értelemben, mind pedig úgy, mint tényleges és tényszerű személyiségi tapasztalás.” 92:0.1

2. A Szent Szellem felkészülése az Igazítókra

> „Amint az elme így felruháztatik a Szent Szellem segédkezésével, már rendelkezik azzal a képességgel, hogy (tudatosan vagy öntudatlanul) az Egyetemes Atya szellemi jelenlétét – a Gondolatigazítót – válassza. De mindaddig, amíg az alászállt Fiú fel nem szabadította az Igazság Szellemét a minden halandó számára teljesítendő bolygói segédkezésre, addig egyetlen ép elme sem részesül magától a Gondolatigazító befogadására való felkészítésben. Az Igazság Szelleme egyként munkálkodik az Isteni Segédkező szellemének jelenlétével. E kettős szellemi összeköttetés a világok felett kering, azt keresve, hogy miként taníthatná igazra az emberi elméket és miként világosíthatná meg azokat szellemileg, miként ösztönözhetné a felemelkedő fajok teremtményeinek lelkét, és miként terelhetné az evolúciós bolygókon lakozó népeket mindegyre az isteni beteljesülést jelentő paradicsomi céljuk felé.” 34:5.4

3. Az összes többi Szellemhez fűződő viszony

> „A Végtelen Szellem Világegyetemi Leánya Szent Szellemének, az Örökkévaló Fiú Világegyetemi Fia Igazság-szellemének és a paradicsomi Atya Igazító-szellemének jelenléte bármely evolúciós halandóban, illetőleg mellett, a szellemi felruházás és segédkezés arányosságát mutatja, és ez az ilyen halandót képessé teszi arra, hogy tudatosan megismerje az Istenhez fűződő fiúi viszony hiten alapuló tényét.” 34:5.7

A SZENT SZELLEM A BIBLIÁBAN

Szent Szellem, Szentlélek, az Isten Lelke némileg felcserélhető értelemben használatos a különböző bibliai szövegekben és fordításokban. E megjelöléseknek az Urantia könyvben közölt megfelelői a különféle szellemvalóságok:

1. Az Egyetemes Atya személyiségköre

2. Az Örökkévaló Fiú szellemköre

3. A Végtelen Szellem mindenütt-jelenvalósága

4. Az Atya által adományozott Gondolatigazító

5. A helyi világegyetemi Anyaszellemnek a Szent Szellem jelenléte

6. Az Igazság Szelleme

7. A helyi világegyetemi elmefelruházottság hét elmeszellem-segédje

I. SZELLEMI TEREMTŐI MŰKÖDÉS

„[É]s Isten lelke lebegett a vizek fölött.” Ter. 1:2

„Ám ha kiárasztod lelkedet, fölébrednek, és megújítod a föld színét.” Zsolt. 104:30

„Istennek éltető lelke teremtett meg, a Magasságbeli lehelete éltet.” Jób. 33:4

II. OKOSSÁG ÉS HOZZÁÉRTÉS ADOMÁNYOZÁSA

„[E]ltöltötte Isten lelkével, hozzáértéssel, okossággal, tudással és minden munkára alkalmas ügyességgel (...)” Kiv. 35:31

„Megadtad nekik jó lelkedet, hogy okossá tegye őket.” Neh. 9:20

„De csak a szellem, amely az emberben lakik, a Mindenható lehelete, csak az tesz okossá.” Jób. 32:8

„S a Vigasztaló, a Szentlélek, akit majd a nevemben küld az Atya, megtanít benneteket mindenre (...)” Jn. 14:26

III. SZELLEMI FELRUHÁZOTTSÁG

„Az embernek a lelke az Úr szövétneke, behatol a testnek minden zugába.” Péld. 20:27

„»Térjetek meg – felelte Péter –, és keresztelkedjék meg mindegyiktek (...) És megkapjátok a Szentlélek ajándékát. (...)«” ApCsel. 2:38

„A te jó lelked vezessen a sima úton (...)” Zsolt. 143:10

„Az Úr lelke szól általam, az ő szava van nyelvemen.” 2Sám. 23:2

„Az Úr lelke nyugszik rajtam, mert az Úr kent föl engem.” Iz. 61:1 „De megkapjátok a Szentlélek rátok leszálló erejét (...)” ApCsel. 1:8

„Engem azonban erő tölt el, az Úr Lelke.” Mik. 3:8

IV. AZ ISTENI JELENLÉT

„A Lélek ugyanis mindent átlát, még Isten mélységeit is.” 1Kor. 2:10

„Benne kaptátok meg ti is a megígért Szentlélek pecsétjét (...)” Ef. 1:13

„Hová futhatnék lelked elől? Hová menekülhetnék színed elől?” Zsolt. 139:7

„Teremts új szívet belém, s éleszd fel bennem újra az erős lelkületet!” Zsolt. 51:12

V. KIÁRADT MINDEN HÚSVÉR TESTRE

„Mindezek után kiárasztom Lelkemet minden testre.” Jo. 3:1

„[K]iárasztom lelkemet (...) és prófétálni fognak.” ApCsel. 2:18

„[A] Szentlélek már leszállt mindenkire, aki hallgatta a tanítást.” ApCsel. 10:44

VI. AZ EMBER HOZZÁÁLLÁSA A SZELLEMHEZ

„Erre így felelt: (...) »Nem hatalom által és nem erőszak által, hanem az én lelkem által – mondja a Seregek Ura.«” Zak. 4:6

„[M]ennyivel inkább adja mennyei Atyátok a Szentlelket azoknak, akik kérik tőle.” Lk. 11:13

„Ne okozzatok szomorúságot Isten Szentlelkének, akivel meg vagytok jelölve a megváltás napjára.” Ef. 4:30

„Ne oltsátok ki a Lelket[.]” 1Tesz. 5:19

„Ők mégis lázongtak ellene, és megszomorították szent lelkét.” Iz. 63:10

„[H]ogy a pogány népek a Szentlélektől megszentelt kedves áldozati ajándékká legyenek.” Róm. 15:16

VII. MINT PÜNKÖSDI TAPASZTALÁS

„Ezután Pál rájuk tette a kezét, és leszállt rájuk a Szentlélek (...)” ApCsel. 19:6

„És a Lélek tesz tanúságot róla, mert a Lélek az igazság.” 1Jn. 5:6

„Mindannyiukat eltöltötte a Szentlélek (...)” ApCsel. 2:4

„Mindnyájukat eltöltötte a Szentlélek, és bátran hirdették az Isten szavát.” ApCsel. 4:31

VIII. A SZENTHÁROMSÁG HARMADIK SZEMÉLYÉNEK SZELLEME

„Menjetek tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket! Kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevére (...)” Mt. 28:19

„[A]ki azonban a Szentlelket káromolja, nem nyer bocsánatot.” Lk. 12:10

„Jézus most a Lélek erejével visszatért Galileába.” Lk. 4:14

„Az Úr ugyanis Lélek: ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.” 2Kor. 3:17

„Azután (...) megkapta a Szentlélek ígéretét az Atyától, azt kiárasztotta, amint látjátok és halljátok.” ApCsel. 2:33

„Urunk, Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal!” 2Kor. 13:13

„[Jézus] [m]egkeresztelkedése után (...) megnyílt az ég, és [Jézus] látta, hogy az Isten Lelke mint galamb leszállt és föléje ereszkedett.” Mt. 3:16

A TEREMTŐ FIAK

I. EREDETÜK ÉS TERMÉSZETÜK

1. A Nebadon urára néha úgy utalunk, mint Krisztus Mihályra. 21:0.3

2. Teremtő Fiúnk az Atya és a Fiú 611.121. végtelen fogalmának megszemélyesülése. 33:1.1

3. Minden egyes Teremtő Fiú egyedi, korlátlan és végleges kifejeződése az eredete végtelen fogalmának. 21:1.2

4. Amikor az abszolút szellemi fogalomalkotás teljessége az Örökkévaló Fiúban találkozik az abszolút személyiség-fogalom teljességével az Egyetemes Atyában, akkor pillanatszerűen létrejön egy eredeti Teremtő Fiú. 21:1.1

5. Minden egyes Teremtő Fiú rendelkezik szellemi vonzerővel a saját területén. 20:1.13

6. A Teremtő Fiút nem korlátozza az idő, de határt szab neki a tér. 34:3.5

7. A Teremtő Fiak száma meghaladja a hétszázezret. 21:1.4

II. A HELYI VILÁGEGYETEMEK TEREMTŐI

1. A Teremtő Fiakat a világegyetem-szervezésben megelőzik az erőtér-irányítók és a Harmadik Forrástól és Középponttól származó egyéb lények. 32:2.1

2. A tér előzőleg már megszervezett energiáiból hozta létre a Teremtő Fiunk a Nebadon lakott világait. 32:2.1

3. Minden egyes Teremtő Fiút a Végtelen Szellem egy Alkotó Leánya – a helyi világegyetem Anyaszelleme – kísér el. 21:2.2

4. A Teremtő Fiú és az Alkotó Anyaszellem első teremtői cselekedete hozza létre a főigazgatót – Gábrielt. 32:2.6

5. A Teremtő Fiaknak ki kell érdemelniük a világegyetemi főhatóságot azáltal, hogy a saját teremtményeikhez hasonló alakban szállnak alá. 120:0.1

6. A Mihályok a legsokoldalúbbak és leghatalmasabbak minden isteni lény közül a helyi világegyetemben. 33:1.2

7. A Nebadon helyi világegyetemnek 3.840.101 lakott világa van. A Satania helyi csillagrendszernek 619. 32:2.9

8. Az első helyettesi hatáskör elfogadásával a Teremtő Fiú esküt tesz, hogy a legfőbb hatáskört addig nem gyakorolja, amíg a hét alászállási tapasztalását meg nem élte. 21:3.12

III. MIHÁLY ALÁSZÁLLÁSAI

1. Minden egyes alászállási tapasztalásban a Teremtő Fiú természetéhez hozzáadódik a teremtményi tapasztalás. 21:4.6

2. A názáreti Jézus a hetedik alászállását teljesítette, amikor az Urantián tartózkodott. 21:4.5

3. A Teremtő Fiú valóban „az út, az igazság és az élet”. 21:6.4

4. Mihály alászállásai:

- Az első: Melkizedek
- A második: Lanonandek Fiú
- A harmadik: Anyagi Fiú
- A negyedik: szeráf
- Az ötödik: felemelkedő szellem
- A hatodik: morontia halandó
- A hetedik: urantiai halandó 119:0.7

IV. A HELYI VILÁGEGYETEM SZERVEZÉSE

1. A helyi világegyetem számára a Mihály Fiú, gyakorlatilag, Isten. 5:3.6

2. A Nebadon egész ítélkezési rendje Gábriel felügyelete alá tartozik. 33:7.2

A VÉGLEGES TESTÜLETEI

I. VÉGLEGESRENDŰEK

1. A rangidős Főépítész által felügyelt hét Végleges Testület:

1. A Halandói Véglegesrendűek Testülete
2. A Paradicsomi Véglegesrendűek Testülete
3. A Háromságot elért Véglegesrendűek Testülete
4. A Háromságot elért Együttes Véglegesrendűek Testülete
5. A Havonai Véglegesrendűek Testülete
6. A Tapasztalás-meghaladó Véglegesrendűek Testülete
7. A Végzet Ki-nem-nyilatkoztatott Fiainak Testülete 31:10.1

2. A Véglegesrendűek a külső tér világegyetemeiben való szolgálatra rendeltettek. 12:2.6

II. HALANDÓI VÉGLEGESRENDŰEK TESTÜLETE

1. A Havona Honosai 31:1.1

2. Gravitációs Hírvivők 31:2.1

3. Megdicsőült Halandók 31:3.3

4. Befogadott Szeráfok 31:4.1

5. Megdicsőült Anyagi Fiak 31:5.1

6. Megdicsőült Köztes Teremtmények 31:6.2

III. A FÉNY ÖRÖMHÍRHOZÓI

A Fény Örömhírhozói a Halandói Végleges Testület hetedik, átmenetileg kijelölt osztályát alkotják. 31:7.2

A GONOSZ ÉS A BŰN – A Biblia és *az Urantia könyv* összevetése

A GONOSZRÓL ÉS A BŰNRŐL A BIBLIÁBAN

I. A ROSSZ

A Biblia háromféleképpen ábrázolja a rosszat:

1. Fizikai rossz
2. Erkölcsi rossz
3. Vegyes rossz dolgok

1. Fizikai rossz

> „Én alkotom a világosságot, és én teremtem a sötétséget; én szerzek jólétet, s én idézem elő a balsorsot is. Én, az Úr viszem ezt végbe, mind.” Iz. 45:7
>
> „Jön-e valami rossz a városra, amit ne az Úr hozna rá?” Ám. 3:6
>
> „Nézd, ezért most szerencsétlenséget hozok Jerobeám házára (...) [e]lsöpröm Jerobeám házát (...)” 1Kir. 14:10
>
> „Amikor azonban az angyal Jeruzsálem felé is kinyújtotta kezét, hogy elpusztítsa, az Úr megbánta ezt a csapást, és megparancsolta az angyalnak (...) »Most aztán elég! Húzd vissza a kezed!«” 2Sám. 24:16
>
> „Így nem ér semmi baj (...)” Zsolt. 91:10

2. Erkölcsi rossz

> „Az Úr félelme a rossznak utálata.” Péld. 8:13
>
> „Ne engedd, hogy legyőzzön a rossz, inkább te győzd le a rosszat jóval.” Róm. 12:21
>
> „Mosdjatok meg, s tisztuljatok meg. El gonosz tetteitekkel színem elől, ne tegyetek többé rosszat!” Iz. 1:16
>
> „És ne vigy minket kísértésbe, hanem szabadíts meg a gonosztól.” Mt. 6:13

„Hiszen nem a jót teszem, amit akarok, hanem a rosszat, amit nem akarok.” Róm. 7:19

„Forduljon el a gonosztól (...) az Úr (...) tekintete a gonosztevő ellen fordul.” 1Pt 3:11-12

3. Mindenféle rossz dolgok

„Az Úr minden betegséget távol tart tőled, s nem sújt azokkal a szörnyű egyiptomi csapásokkal (...)” MTörv. 7:15

„Minden baj gyökere ugyanis a pénz utáni sóvárgás.” 1Tim. 6:10

„Isten azonban elküldte a viszály lelkét Abimelek és Szichem előkelői közé (...)” Bír. 9:23

„Másnap történt, hogy amikor betért a házába pihenni, Istennek egy gonosz lelke rátört Saulra.” 1Sám. 18:10

(Megjegyzés: Sault ma mániás depresszióval diagnosztizálnák. Ez megmagyarázza a gilboai öngyilkosságát is.)

„Az Úr azonban megkeményítette a fáraó szívét: nem hallgatott rájuk (...)” Kiv. 9:12

„Bárhova mentek is, az Úr keze ellenük fordult, amint megmondta nekik az Úr (...)” Bír. 2:15

(Megjegyzés: A gonosz fogalma zavaros végig az Ószövetségben. Kr.e. 100 körül némely apokrif könyvben tisztábbá válik a fogalom, s ehhez kapcsolta később Pál a bűnt és a vezeklést.)

A gonosz eredetével kapcsolatos tantétel változása jól látszik a héberek körében Dávid által elrendelt népszámlálás történetében:

> „Újra fellángolt az Úr haragja Izrael ellen, úgyhogy ismét felingerelte ellenük Dávidot, és azt mondta neki: »Menj, s vedd számba Izraelt és Júdát!«” 2Sám. 24:1

„A sátán Izrael ellen fordult és rászedte Dávidot, hogy számlálja meg Izraelt.” 1Krón. 21:1

II. BŰN

1. Fogalommeghatározások

„Mindenki, aki vétkezik, megszegi a törvényt, mert épp a törvényszegés a bűn.” 1Jn. 3:4

„Ami nem meggyőződésből fakad, az mind bűn.” Róm. 14:23

„De ha a személyek között különbséget tesztek, bűnt követtek el (...)” Jak. 2:9

„Minden igazságtalanság bűn (...)” 1Jn. 5:17

2. A bűnt a felismerés határozza meg.

„Ha valaki nem szándékosan vét (...)” Lev. 4:2

„Ha nem jöttem és nem tanítottam volna őket, nem volna bűnük. De így nincs mentségük bűneikre.” Jn. 15:22

3. A szándékos és tudatos bűn halálos.

„Ha ugyanis azután, hogy az igazságot felismertük, szándékosan vétkeztünk, nincs többé áldozat a bűnért,” Zsid. 10:26

„Van halált jelentő bűn is; nem az ilyenről mondom, hogy könyörögjön érte.” 1Jn. 5:16

4. Megrögzött bűnök

„[V]áljunk szabaddá minden tehertől, különösen a bűntől, amely behálóz minket, és fussuk meg kitartással az előttünk levő pályát.” Zsid. 12:1

5. Eredendő bűn

„Amint ugyanis Ádámban mindenki meghal, úgy Krisztusban mindenki életre is kel.” 1Kor. 15:22

Jézus azonban nem fogadta el az eredendő bűnt és bűnösséget. Ezt olvashatjuk:

> „»Sem ez nem vétkezett – felelte Jézus –, sem a szülei, hanem az Isten tetteinek kell rajta nyilvánvalóvá válniuk.” Jn. 9:3

Pál az ember veleszületett testi bűnét tanította.

„Ne uralkodjék tehát halandó testeteken a bűn, és ne engedelmeskedjetek kívánságainak.” Róm. 6:12

6. A bűnbánat

„Aki bűnt követ el, a sátántól való, hiszen a sátán kezdettől fogva vétkezik.” 1Jn. 3:8

„Ő azt, aki bűnt nem ismert, »bűnné« tette értünk, hogy benne »Isten igazságossága« legyünk.” 2Kor. 5:21

„[V]érontás nélkül nincs bűnbocsánat.” Zsid. 9:2

7. A bűnért járó büntetés

„[A] bűn zsoldja a halál (...)” Róm. 6:23

8. A bűn megbocsátása

„[M]egbocsátom gonoszságaikat, és vétkeikre többé nem emlékezem.” Jer. 31:34

„Hiszen te jóságos és elnéző vagy (...)” Zsolt. 86:5

„Ha megvalljuk bűneinket, akkor mivel jó és igazságos, megbocsátja bűneinket, és minden igazságtalanságtól megtisztít minket.” 1Jn. 1:9

III. BŰNÖSSÉG

A bűnösség kevésszer fordul elő a Bibliában.

1. Az erkölcsökkel kapcsolatosan

„Vagy valaki megérint egy tisztátalan dolgot (...) maga is (...) vétkes lesz.” Lev. 5:2

2. A tudatlanság bűnétől származó bűnösség

„Ha valaki vétkezik, és tudtán kívül olyat tesz, amit az Úr parancsa tilt, (...) hordozza vétke terhét.” Lev. 5:17

„Aki minden törvényt megtart, egy ellen azonban vét, mindegyik ellen vét.” Jak. 2:10

IV. MEGSZENTESÜLÉS

1. Tanítja az Ószövetség is.

> „Összegyűjtötték testvéreiket, megszentelődést tartottak (...)” 2Krón. 29:15

2. Az Isten akarja a megszentelést.

„Az az Isten akarata, hogy szentek legyetek.” 1Tesz. 4:3

3. Az igazság szentesít.

> „Szenteld meg őket az igazságban, mert hiszen a tanításod igazság.” Jn. 17:17

> „Most pedig az Istennek és kegyelme szavának ajánllak benneteket. Neki hatalma van rá, hogy fölépítse művét, és megadja nektek az összes szenttel közös örökséget.” ApCsel. 20:32

4. Szentesítés Jézus nevében

> „[D]e megtisztultatok, szentek lettetek, és megigazultatok Urunk, Jézus Krisztus nevében (...)” 1Kor. 6:11

> „Atyaisten előretudása birtokában kiválasztott, a Lélek megszentelő erejéből az engedelmességre és a Jézus Krisztus vérével való meghintésre.” 1Pt. 1:2

5. A bűntelen újjászületés

> „Azok, akik az Istentől születtek, nem követnek el bűnt (...)” 1Jn. 3:9

> „[A]ki testben szenvedett, szakított a bűnnel (...)” 1Pt. 4:1

> „Ezeket azért írom, hogy ne kövessetek el bűnt.” 1Jn. 2:1

6. Megbocsátás és szentesülés

> „[H]ogy a bennem való hit révén elnyerjék bűneik bocsánatát, és részt kapjanak a megszenteltek között.” ApCsel. 26:18

> Megjegyzés: Az Atya azt mondta: „Légy tökéletes.” E boldogságot részlegesen megélhetjük a fényben és életben megállapodott világokon – és a Paradicsomon.

AZ URANTIA KÖNYV

I. A ROSSZ ÉS A BŰN MEGHATÁROZÁSA

1. Jézus így határozta meg a rossz, a bűn és a gonoszság fogalmát:

> „»A rossz az isteni törvénynek, az Atya akaratának nem tudatos vagy nem szándékos megszegése. A rossz egyúttal annak mértéke, hogy valaki mennyire tökéletlenül engedelmeskedik az Atya akaratának.
>
> A bűn az isteni törvénynek, az Atya akaratának tudatos, szándékos és megfontolt megszegése. A bűn annak mértéke, hogy valaki mennyire nem hajlandó elfogadni az isteni vezetést és a szellemi irányítást.
>
> A gonoszság az isteni törvénynek, az Atya akaratának eltökélt, céltudatos és következetes megszegése. A gonoszság annak mértéke, hogy valaki folyamatosan elutasítja az Atyának a személyiség továbbélésére vonatkozó szeretetteljes tervét és a Fiak irgalmas segédkezését az üdvözülésben.«” 148:4.3

2. A bűn különféle felfogásai

> „A bűnt sokféleképpen lehet vizsgálni, de világegyetemi bölcseleti szempontból a bűn nem más, mint a mindenségrendi valóságnak tudatosan ellenálló személyiség hozzáállása. A vétek tekinthető úgy, mint a valóság félreértelmezése vagy elferdítése. A rossz a világegyetemi valóságok részleges felismerése, illetőleg az azokhoz való helytelen igazodás. A bűn azonban eltökélt ellenállás az isteni valóságnak – tudatos döntés a szellemi fejlődéssel való szembehelyezkedés mellett – míg a gonoszság nyílt és következetes dacolás a felismert valósággal, és ez a személyiség megbomlásának már a mindenségrendi őrülettel határos fokát jelenti.” 67:1.4

3. Hogyan lesz a vétekből és a rosszból bűn és gonoszság

> “A vétek a tisztánlátás hiányára utal; a rossz a bölcsesség hiányára; a bűn a szánalmas szellemi szegénységre; a gonoszság azonban a személyiség megszűnő önuralmát jelzi.
>
> És amikor a személyiség nagyon gyakran választotta a bűnt és nagyon gyakran is ismételte azt, az szokássá válik. A megrögzött bűnelkövetők könnyen romlottá válhatnak, a világegyetem és annak minden isteni valósága elleni elszánt lázadókká lehetnek. Bár a bűn minden formája megbocsátást nyerhet, azért nekünk kétségeink vannak afelől, hogy vajon a megátalkodottan romlott

személyiség mutatna-e valaha is őszinte sajnálatot a gonosztettei miatt vagy elfogadná-e a megbocsátást a bűneiért.” 67:1.5

4. A bűn elválaszt a világegyetemi valóságtól.

„Minden elektron, gondolat vagy szellem minden lendülete külön cselekvő egység is az egész világegyetemben. Csak a bűn szigetelődik el és a rossz áll ellen a gravitációnak az elme- és szellemi szinteken. A világegyetem egy teljes egész; elszigetelten létező vagy élő dolog, illetőleg lény nincs. Az önkiteljesítés magvában rossz, ha közösségellenes. Szó szerint igaz: »Senki sem él önmagában.« A mindenségrendi közösségiesülés alkotja a személyiség-egyesítés legmagasabb fokát. Jézus mondta: »Aki a legnagyobb akar lenni közöttetek, annak engedjétek meg, hogy mindenkit szolgálhasson.«” 56:10.14, Lk. 22:26

5. A bűn problémája

„A bűn problémája nem önmagától létezik a véges világban. A végesség ténye önmagában sem nem rossz, sem nem bűnös. A véges világot végtelen Teremtő alkotta – a világ az ő isteni Fiainak keze munkája – és ezért *jónak* kell lennie. A végesnek a helytelen felhasználása, kifordítása és eltorzítása az, ami létrehozza a rosszat és a bűnt.” 111:6.3

6. A bűn újrafogalmazása

„*A bűn fogalma újraértelmezendő úgy, mint az Istenséggel szembeni szándékos hűtlenség.* A hűtlenségnek fokozatai vannak: az ingadozás részleges hűsége; az ellentétesség megosztott hűsége; a közömbösség haldokló hűsége; és a hűség halála, mely az isten nélküli eszményképekhez való kötődésben nyilvánul meg.” 89:10.2

II. AZ ISTEN MAGATARTÁSA A BŰNNEL SZEMBEN

1. Isten nem teremt rosszat.

„»Nincs semmi különös abban, hogy ilyen kérdéseket teszel fel, mert látszik, hogy kezded megismerni az Atyát úgy, ahogy én ismerem, és nem úgy, ahogy a korai héber látnokok oly homályosan látták. Jól tudod, hogy elődeink mennyire hajlamosak voltak Istent látni csaknem minden történésben. Isten kezét keresték minden természeti jelenségben és az emberi tapasztalás minden szokatlan mellékeseményében. Kapcsolatba hozták Istent jóval és rosszal is. Úgy gondolták, hogy ő lágyította meg Mózes

szívét és ő keményítette meg a fáraóét. Amikor az ember erős késztetést érzett valamilyen dolog megtételére, lett légyen az jó vagy rossz, szokása volt e különös érzelmeket azzal a megjegyzéssel magyarázni: 'Az Úr szólt hozzám, mondván, így cselekedj, vagy menj ide és ide.' Ennek megfelelően, lévén, hogy az emberek oly gyakran és oly hevesen esnek kísértésbe, atyáink szokásává vált, hogy azt higgyék, hogy az Isten vezette őket próbára, büntetésre vagy megerősödésre. De a ti ismereteitek most már valóban jobbak. Tudjátok, hogy az embereket túlságosan gyakran viszi kísértésbe a saját önzőségük kényszere és az állati természetük késztetései. Amikor így estek kísértésbe, arra intelek benneteket, hogy amint őszintén és komolyan felismeritek a kísértést épp olyanként amilyen, okosan tereljétek a kifejeződést kereső szellemi, elmebéli és testi energiáitokat magasabb csatornákba és eszményelvűbb célok felé. Így a kísértéseiteket átalakíthatjátok a felemelő halandói segédkezés felsőbbrendű fajtáivá, miközben csaknem teljesen elkerülitek az állati és szellemi természet közötti haszontalan és legyengítő összeütközéseket.«" 156:5.4

2. A rossz és a bűn eredete

„Az Istenek sem rosszat nem teremtenek, sem nem engedélyezik a bűnt és a lázadást. A magvábanvaló rossz az idővel együtt létezik az olyan világegyetemben, mely a tökéletességi jelentéstartalmak és értékek különböző szintjeit foglalja magába. A bűn minden olyan területen magvában jelen van, ahol tökéletlen lények a jó és a rossz közötti választás képességével rendelkeznek. Éppen hogy az igazság és a hamisság, a tény és a valótlanság jelenléte az, ami a vétek lehetőségét magában hordozza. A bűnt a rossz szándékos választása jelenti; az igazság szándékos elutasítása a vétek; a bűn és a vétek következetes gyakorlása pedig a gonoszság." 54:0.2

3. Isten szereti a bűnöst – utálja a bűnt.

„Isten szereti a bűnöst és *gyűlöli* a bűnt: ezen állítás bölcseletileg igaz, ám Isten érzékfeletti személyiség, és személy csak egy másik személyt képes szeretni és gyűlölni. A bűn nem személy. Isten szereti a bűnöst, mert ő személyiség-valóság (magvában örökkévaló), míg a bűnhöz nem személyesen viszonyul, lévén a bűn nem szellemi valóság; nem személyes; ennélfogva csakis Isten igazságossága vesz tudomást annak létéről. Isten szeretete megmenti a bűnöst; Isten törvénye elpusztítja a bűnt. Az isteni természetnek e vonása láthatóan megváltozhat, ha a bűnös végül már teljesen azonosult a bűnnel, miként a halandói elme ugyancsak teljesen azonosul a benne lakozó szellem-Igazítóval. Az ilyen

bűnnel-azonosult halandó ekkor természetében teljesen szellemtelenné (és emiatt személyiségében valótlanná is) válik, és mindezt követően megtapasztalja a lényének kihunyását. A valótlanság, beleértve még a teremtményi természet teljességének hiányos voltát is, nem létezhet örökké egy fejlődésileg valós és egyre szellemibb világegyetemben.” 2:6.8

4. Az Igazító viszonya a bűnhöz és a rosszhoz

„Függetlenül attól, hogy milyen besorolásúak voltak valamely világ lakosai, egy isteni Fiú alászállását, majd pedig az Igazság Szellemének a minden emberbe való alászállását követően az Igazítók seregestül özönlenek az adott világba, hogy minden egészséges, sajátakarattal bíró teremtmény elméjébe beköltözzenek. Miután a paradicsomi megtestesült Fiú teljesítette küldetését, ezek a Nevelők valóban a »tibennetek lévő mennyországgá« válnak. Ezen isteni ajándékok átadásával az Atya a lehető legközelebb kerül a bűnhöz és a rosszhoz, mivel szó szerint igaz, hogy az Igazítónak együtt kell léteznie a halandói elmében még a legnagyobb emberi igazságtalanságokkal is. A bennetek lakozó Igazítónak rettenetes szenvedést okoznak azok a gondolatok, amelyek tisztán aljasak és önzők; elszomorítja őket a széppel és az istenivel szemben tanúsított tiszteletlenség, és az emberek ostoba állati félelmei és gyerekes aggodalmai ténylegesen akadályozzák őket a munkájukban.” 108:6.2

5. Miként jár el a Teremtő a bűnnel

„Mind a Teremtő Fiakat, mind pedig a paradicsomi Atyát szeretet vezérli az értelmes lényekkel való minden cselekedetükben. Lehetetlen megérteni a világegyetemi vezetők által a lázadókkal és a lázadással – a bűnnel és a bűnösökkel – szemben tanúsított magatartás sokféle szakaszát, hacsak nem emlékezünk arra, hogy Isten mint Atya az emberiséggel való minden isteniségi bánásmódban megelőzi az Istenség-megnyilatkozás minden egyéb szakaszát. Emlékezni kell arra is, hogy a paradicsomi Teremtő Fiakat teljes mértékben a könyörületesség vezérli.” 54:6.2

6. A rossz egyetemes küldetése

„Az Atya végtelen jósága meghaladja az idő véges elméjének felfogóképességét; emiatt mindig is lennie kell egyfajta szembetűnő különbségnek a viszonylagos rosszhoz (nem a bűnhöz) képest ahhoz, hogy a viszonylagos jóság minden szakasza hatékonyan megmutatkozhasson. Az isteni jóság tökéletessége csakis azért érzékelhető a halandói tökéletlen látásmód révén, mert

az ellenkép alkotóan társul a viszonylagos tökéletlenséggel a térmozgásokban megjelenő idő és anyag viszonyokban.” 4:3.6

7. Jóval viszonozni a rosszat

„Ekkor Nátániel kérdezett: »Mester, ne adjunk teret az igazságosságnak? Mózes törvénye azt mondja, ’szemet szemért és fogat fogért’. Mit mondjunk?« És Jézus így válaszolt: »Jóval fizessetek a rosszért. Az én hírnökeimnek nem szabad az embereket vádolniuk, hanem mindenki irányában szelídnek kell lenniük. A szemet szemért ne legyen a törvényetek. Az emberek urainak sok ilyen törvénye van, de az országban nem ez a helyzet; mindig irgalomnak kell megszabnia az ítéleteiteket és szeretetnek a viselkedéseteket. És ha ezek kemény szavak, akkor most még visszafordulhattok. Ha túl nehéznek tartjátok az apostolság követelményeit, akkor még visszatérhettek a tanítványi szint kevésbé szigorú útjához.«” 140:6.9

III. A GONOSZRÓL ÉS A BŰNRŐL ALKOTOTT RÉGEBBI FOGALMAK

1. A bűnről alkotott régebbi fogalmak

„Ahogy a vadember elméje a fejlődésben eljutott addig, hogy jó és rossz szellemeket egyaránt elképzelt, és amikor a tabu megkapta a kialakuló vallástól a fennkölt szentesítést, a terep már teljesen készen állt a *bűn* új felfogásának megjelenéséhez. A bűn eszméje a világon mindenhol teret nyert még azelőtt, hogy a kinyilatkoztatott vallás egyáltalán megjelent volna. A természetes halál csak a bűn fogalmával vált a fejletlen elme számára okszerű dologgá. A bűn a tabu megsértése volt, a halál pedig a bűnért járó büntetés.” 89:2.2

2. A bűn eleinte rituális volt, nem racionális

„A bűn szertartás szerinti volt, nem pedig ésszerűségi; cselekedet volt, nem pedig szándék. És a bűn e teljes felfogását táplálták Dilmunnak és a kis földi paradicsom korának még élő hagyományai. Ádám és az Édenkert hagyománya szintén alapot teremtett az emberfajták hajnalán egykor létezett „aranykor” álmának. És mindez megerősítette azokat az ideákat, melyek később abban a hitben fejeződtek ki, hogy az ember különleges módon teremtetett, hogy a létpályáját tökéletesként kezdte, és hogy a tabuk megsértése – a bűn – miatt került a későbbi nyomorúságos helyzetbe.” 89:2.3

3. A véráldozat régi fogalma

„A héberek hitték, hogy »vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat«. Nem tudtak megszabadulni attól a régi és pogány felfogástól, hogy az Istenek csak a vér láttán engesztelhetők ki, habár Mózes tevékenysége valódi előrelépést hozott, amikor az emberáldozatot megtiltotta és annak helyébe, a gyermeteg beduin követőinek nehézkes felfogásában, állatok szertartásos feláldozását állította.” 4:5.5, Mt. 26:28, Zsid. 9:22

4. A vétkes szenvedély, a vétség és a bűn fejlődési útja

„A tabu sorozatos megsértéséből vétkes szenvedély lett; a kezdetleges törvény a vétkes szenvedélyt vétséggé tette; a vallás pedig bűnné. A korai törzsek körében a tabu megsértése a vétség és a bűn keveréke volt. A közösséget érő csapást mindig úgy tekintették, mint a törzsi bűnért járó büntetést. Azokban, akik azt hitték, hogy a jólét és a pártatlanság együtt jár, a rossz emberek látható jóléte oly mértékű aggodalmat keltett, hogy szükségessé vált a poklok kitalálása a tabut megsértők számára; a jövőbeli büntetés e helyszíneinek száma egy és öt között változott.” 89:2.4

5. Áldozás, bűz és vezeklés

„Az áldozás legrégebbi eszméje a semlegesség biztosítása volt, melyet az ősi szellemek róttak ki az emberre; a vezeklés ideája csak később alakult ki. Ahogy az ember távolodott a faj evolúciós eredetének felfogásától, ahogy a Bolygóherceg korának és Ádám ittlétének hagyományait az idő megrostálta, a bűn és az eredendő bűn felfogása széles körben elterjedt, s így a véletlen és személyes bűnért való áldozás átalakult a faj bűnéért való vezeklés keretében való áldozás tantételévé. Az áldozati vezeklés még az ismeretlen isten neheztelésére és féltékenységére is kiterjedő általános biztosítási eszköz lett.” 89:4.5

IV. AZ EMBERNEK TÉVEDHETŐNEK KELL LENNIE, HA EGYSZER SZABAD

1. Kizárólag a tökéletes lények bűntelenek és szabadok

„Szerte a világegyetemben minden egység úgy tekintendő, mint a teljesnek része. A rész túlélése az egészre előírt tervvel és céllal való együttműködéstől, az Atya isteni akaratának végrehajtására irányuló őszinte vágytól és tökéletes hajlandóságtól függ. A vétektől (a hibás ítéletalkotás lehetőségétől) mentes evolúciós világ a *szabad* értelemtől mentes világ lenne. A Havona világegyetemben milliárdnyi tökéletes világ van, rajtuk tökéletes lakosokkal, de a fejlődő embernek esendőnek kell lennie, ha szabaddá akar válni. A szabad és tapasztalatlan értelem sehogyan

sem lehet egyből egyöntetűen bölcs. A hibás döntés (a rossz) lehetősége csak akkor válik bűnné, amikor az emberi akarat tudatosan befogad és magáévá tesz valamely szándékosan erkölcstelen ítéletet.” 3:5.15

2. A vétség a szellemi fogalmak viszonylatában

„Az ember vallásos tapasztalásában jelenlévő hibaelem nagysága egyenesen arányos az Egyetemes Atya szellemi fogalmát beszennyező anyagelvűségi tartalommal. Az embernek a szellemit megelőző világegyetemi fejlődése abban a tapasztalásban áll, hogy az ember megszabadul az Isten természetére és a tiszta és igaz szellem valóságára vonatkozó eme téves eszméktől. Az Istenség több, mint szellem, azonban a szellemi az egyetlen lehetséges megközelítés a felemelkedő ember számára.” 102:4.4

3. A rossz hajlamok forrása

„»Sokszor, amikor rosszat tettetek, úgy gondoltátok, hogy felróhatjátok a tetteiteket a rossz befolyásának, amikor pedig a valóságban a saját természetes hajlamaitok vezettek rossz útra. Nem megmondta nektek Jeremiás látnok már régen, hogy csalárdabb az emberi szív mindennél, és néha még elkeseredetten gonosz is? Hát milyen könnyen ámítjátok magatokat és ezáltal milyen könnyen fognak el benneteket ostoba félelmek, különféle testi vágyak, rabul ejtő gyönyörök, rosszindulat, irigység, sőt bosszúálló gyűlölet!«” 143:2.5, Jer. 17:9

4. A „megrögzött bűnünk” félrevezető felfogása

„Csaknem minden emberi lénynek van valamije, melyhez kedves gyengéjeként ragaszkodik, és amelyet a mennyország a bejutás belépti díjának részeként követel. Ha Matadormusz megvált volna a vagyonától, akkor a hetvenek pénztárosaként valószínűleg egyenesen vissza is kapta volna annak kezelési jogát. Később, a jeruzsálemi egyház felállítását követően engedelmeskedett a Mester rendelésének, bár akkor már késő volt ahhoz, hogy a hetvenek közé bekerüljön, és ő lett a jeruzsálemi egyház kincstárnoka, melynek Jakab, az Úr húsvér testbeni fivére volt a vezetője.” 163:2.7

5. Ádám és Éva vétke

„És ahogy az Anyagi Fiú és Leány mindezt megvitatta a holdsütötte Kertben, a ’hang a Kertben’ megfeddte őket az engedetlenségükért. És e hang nem más volt, mint az általam tett

azon bejelentés az édeni pár részére, hogy megszegték a Kerttel kapcsolatos kötelezettségvállalásukat; hogy nem tettek eleget a melkizedekek utasításainak; hogy megszegték a világegyetem urának tett hűségesküjüket.

Éva beleegyezett, hogy részt vesz a jó és a rossz alkalmazásában. A jó az isteni tervek kivitelezését jelenti; a bűn az isteni akaratnak való szándékos ellenszegülés; a rossz a tervek és a módszerek helytelen alkalmazása, melynek eredménye világegyetemi összhanghiány és bolygói zűrzavar." 75:4.2

V. A TERMÉSZET TÖKÉLETLENSÉGE

1. A bűn árt a természetnek

„És a természetet lerontja, a természet szép arcát elcsúfítja, tulajdonságait megnyirbálja azon teremtmények miriádjainak lázadása, helytelen viselkedése és téves gondolkodása, akik ugyan részei a természetnek, de akik hozzájárultak az ő elcsúfításához az időben. Nem, a természet nem Isten. A természet nem tárgya az imádatnak." 4:2.8

2. A természet egyenlő a tökéletesség osztva a hiányossággal.

„A természet egyenlő a Paradicsom tökéletessége osztva a befejezetlen világegyetemek hiányos és rossz voltával, és bűnével. E hányados már kifejezi mind a tökéletest, mind a részlegest, és mind az örökkévalót, mind pedig az időlegest. A folytatódó evolúció azáltal módosítja a természetet, hogy növeli a paradicsomi tökéletességtartalmat és csökkenti a viszonylagos valóság rossz-, vétek- és kiegyensúlyozatlanság-tartalmát." 4:2.4

3. A természet nem hű képe Istennek.

„Isten nem személyesen van jelen a természetben vagy a természet bármely erőjében, mert a természet jelensége nem más, mint a fokozatos evolúció tökéletlenségeinek és néha a lázadás következményeinek a ráépülése az Isten egyetemes törvényének paradicsomi alapjaira. Az olyan világon, mint az Urantia úgy tűnik, hogy a természet sohasem lehet a korlátlanul bölcs és végtelen Isten megfelelő kifejeződése, igaz megjelenítése és hű képe." 4:2.5

VI. LÁZADÁS – A BŰNÉRT JÁRÓ BÜNTETÉS

1. A bűn kezdetei

„Lucifer ma már a Satania bukott és címétől megfosztott Fejedelme. A tetszelgés a leginkább végzetes dolgok közé tartozik, még a mennyei világ magas személyiségei esetében is. Luciferről mondták: »Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcsességedet fényességedben.« A régi látnokotok írta, látván az ő szomorú állapotát: »Miként estél alá az égről, ó Lucifer, hajnal fia! Levágattál a földre, aki a világokat összezavarni merészeltél!«” 53:1.3, Ez. 28:17, Iz. 14:12

2. A bűn benső forrásai

„A Satania csillagrendszerben nem uralkodtak olyan furcsa vagy különleges viszonyok, melyek lázadást vetítettek volna előre vagy annak kedveztek volna. Úgy hisszük, hogy az ötlet Lucifer elméjében bukkant fel és ott öltött alakot, és hogy bárhol lett volna is, akkor is ilyen lázadást szított volna. Lucifer először Sátánnal közölte a terveit, de több hónapra volt szüksége ahhoz, hogy a rátermett és ragyogó társának elméjét mindezzel megfertőzze. Mihelyt azonban a lázadó elveket elfogadta, a »saját jogok és a szabadság« feltétlen és őszinte híve lett.” 53:2.2

3. A lázadás zavaros okai

„Nagyon nehéz meghatározni a pontos okát vagy okait annak, amely végül a luciferi lázadáshoz vezetett. Mindössze egyetlen dologban vagyunk biztosak, s ez a következő: Bármi is volt az előzmény, az Lucifer elméjében bukkant fel. Lennie kellett egyfajta öntelt büszkeségnek, mely önmagát táplálva önáltatásig fajult, melynek eredményeként Lucifer egy időre tényleg meggyőzte magát arról, hogy a lázadás kitervelése ténylegesen a csillagrendszer, sőt a világegyetem javát szolgálja. Amikor a tervei odáig fejlődtek, hogy ez irányban minden hiú reménye szertefoszlott, már kétségkívül túl messzire jutott, semhogy az eredeti és bajkeverő büszkesége megálljt parancsolhatott volna neki. E tapasztalásban egyszer csak kétszínűvé vált, s a benne lévő rossz szándékos és akaratlagos bűnné változott. Hogy ez valóban így történt, azt tanúsítja e kiváló vezető későbbi viselkedése. Már régen felajánlották neki, hogy tanúsítson megbánást, de csak néhány beosztottja fogadta el a felajánlott kegyelmet. Az edentiai Nappalok Hűséges Követője a Csillagvilági Atyák felkérésére személyesen ismertette neki Mihály tervét e hírhedt lázadók megmentésére, azonban a Teremtő Fiú irgalmát mindig elutasította, mégpedig minden alkalommal egyre növekvő lenézéssel és megvetéssel.” 53:2.5

4. A kozmikus időzítés felborításával kapcsolatos rossz

„Lucifer hasonlóképpen bizonyos, a helyi csillagrendszerben érvényesítendő szabadságok túl korai elérését megakadályozó idő-szabályozó kiiktatására törekedett. A fény és élet korszakába eljutott valamely helyi csillagrendszer tapasztalati úton már a magáévá tette azokat a nézőpontokat és teljesebb látásmódokat, amelyek számos olyan módszer alkalmazását lehetővé teszik, amelyek az adott világegyetem-résznek az említettet megelőző korszakaiban bomlasztó hatásúak és pusztítóak lennének.” 118:8.9

5. A bűnnel való azonosulás következménye

„Amint ezen ítéletet véglegesen is megerősítették, a bűnnel-azonosult lény azon nyomban olyanná lesz, mintha sohasem létezett volna. E végzetből nincs feltámadás; ez örökké tartó és örökkévaló. Az azonosság élő energiatényezői az idő és a tér átalakító hatásai révén olyan mindenségrendi magvábanvalókká bomlanak, melyekből egykor kiemelkedtek. Ami pedig e gonosz egyed személyiségét illeti, az megfosztatik a megmaradó élethordozótól, mert a teremtmény képtelen volt választani és meghozni azokat a végső döntéseket, amelyek örök létet biztosíthattak volna számára. Amennyiben az elme a bűnben odáig süllyed, hogy a gonoszsággal való azonosulás teljessé válik, akkor a lét megszűnésével, a mindenségrendi feloszlással az ilyen elszigetelődött személyiség feloszlik a teremtés mindent átható lelkében, részévé válik a Legfelsőbb Lény kifejlődő tapasztalásának. Soha többé nem jelenik meg személyiségként; azonossága olyanná lesz, mintha sohasem létezett volna. Egy Igazító-segítette személyiség esetében az élményelvi szellemértékek a továbbélő Igazító valóságában maradnak fenn.” 2:3.4

6. A szándékos bűn önmagától pusztító a bűnt befogadóra nézve.

„A tényleges valóságszintek között zajló bármely világegyetemi versengésben a magasabb szintet elért személyiség végül mindig győzedelmeskedik az alacsonyabb szintű felett. A világegyetemi versengés elkerülhetetlen kimenetele magából abból a tényből ered, hogy valamely minőség istenisége pontosan megfelel bármely akarattal bíró teremtmény valósága, illetőleg ténylegessége mértékének. A tömény rossz, a velejéig ható vétkezés, a szándékos bűn és a megátalkodott gonoszság eredendően és önmagától fogva végzetes. A mindenségrendi valószerűtlenség e magatartásformái a világegyetemben csakis az átmeneti jellegű irgalom-vezérelte türelem miatt maradhatnak fenn addig, amíg a pártatlan ítélkezést végző világegyetemi ítélőszékek

igazságszolgáltató és méltányosság-gyakorló működésének eredményeként a döntés megszületik.” 2:3.5

7. A mindig hű amadonfiak

„Ezek az *amadonfiak* abból a 144 tagú andonfi csoportból kerültek ki, amelyhez Amadon is tartozott, és akik az ő nevén híresültek el. E csoportot harminckilenc férfi és százöt nő alkotta. Közülük ötvenhatan halhatatlan besorolásúak voltak, és (Amadon kivételével) őket is a törzskar hű tagjaival együtt vitték át. E nemes csapat többi tagja Van és Amadon vezetése alatt működött a halandói napjaik végéig. Ők voltak az az élőlénytani élesztő, mely sokasodott és folyamatosan vezetőket adott a világnak végig a lázadást követő korszak sötét időszakai alatt.” 67:6.3

8. A Lucifer-féle lázadás hőse

„A Lucifer-féle lázadással számos bátor lény szegült szembe a Satania különböző világain; de a szalvingtoni feljegyzések Amadont ábrázolják úgy, mint az egész csillagrendszer ama kiemelkedő jellemét, aki dicsőségesen visszautasította a mindent átható zendülést és aki rendíthetetlenül kitartott Van mellett – kettejük hűsége a láthatatlan Atyának és az ő Mihály Fiának a felsősége iránt megingathatatlan volt.” 67:8.1

„Amadon a Lucifer-féle lázadás kiemelkedő emberi hőse. Andon és Fonta e férfi leszármazottja azon száz ember közé tartozott, akiknek élet-sejtanyagából a hercegi törzskar részesült, és azon esemény óta Van mellé osztották be, mint társát és emberi segédjét. Amadon a hosszú és megerőltető küzdelem során végig kitartott a felettese mellett. És lelkesítő dolog volt látni, amint az evolúciós fajok e gyermeke rendületlenül ellenáll Daligasztia mesterkedéseinek, miközben a hétévnyi küzdelem során ő és hű társai makacs kitartással álltak ellent a ragyogó Kaligasztia megtévesztő tanainak is.” 67:3.8

„Az Edentiától a Szalvingtonon át egészen fel az Uverszáig, hét hosszú éven át minden alárendelt mennyei élet első kérdése a sataniai lázadás kapcsán mindig az volt: »És mi a helyzet az urantiai Amadonnal, még mindig kitart?«” 67:8.3

9. Mihály véget vet a lázadásnak.

„Mihály alászállása véget vetett a luciferi lázadásnak az egész Sataniában, kivéve a hitehagyott Bolygóhercegek bolygóit. És ez volt Jézus személyes tapasztalásának jelentősége, közvetlenül a

húsvér testben átélt halálát megelőzően, amikor egy nap közölte tanítványaival, hogy »és láttam Sátánt, mint a villámlást lehullani a mennyből«. Emez Luciferrel jött az Urantiára, a végső, mindent eldöntő küzdelem megvívása céljából.” 53:8.3, Lk. 10:18

10. A rossz és a bűn viszonya

„Krisztus győzelme óta folyik az egész Norlatiadek megtisztítása a bűntől és a lázadóktól. Valamivel Mihály húsvér testbeni halála előtt a bukott Lucifer társa, Sátán megpróbált részt venni az egyik ilyen edentiai nagytanácskozáson, azonban a főlázadókkal szemben megnyilvánuló erős ellenérzés olyan mértéket ért el, hogy a rokonszenv kapui gyakorlatilag mindenkinél zárva maradtak, s így a Satania ellenségeinek nem jutott egy talpalatnyi hely sem. Amint a rossz befogadásához már nincs nyitott kapu, akkor már nincs lehetőség a bűn befogadására sem. Az egész Edentia szíveinek kapui bezárultak Sátán előtt; az összegyűlt Csillagrendszer Fejedelmek egyhangúlag elutasították őt, és ugyanekkor történt meg az is, hogy az Ember Fia »meglátta Sátánt mint villámlást lehullani a mennyből«.” 43:4.9

VII. A BŰN TÁVOLI KÖVETKEZMÉNYEI

1. A bűn személytelen következményei lehetnek tömegeket érintők is

„A fény szándékos és következetes teremtményi elutasításának személyes (központba futó) következményei egyaránt elkerülhetetlenek és egyéni jellegűek, és kizárólag az Istenségre és az adott teremtményre tartoznak. A gonoszság e lélekölő terményét a romlott sajátakaratú teremtmény bensője aratja.

De nem ez a helyzet a bűn közvetett következményeivel: A befogadott bűn személytelen (központhagyó) következményei egyaránt elkerülhetetlenek és közösek, lévén, hogy minden, az adott események hatókörében lévő teremtményre tartoznak.” 67:7.1

2. A lázadás hatásai az Urantia helyzetére

„Ötvenezer évvel a bolygói igazgatási rendszer összeomlása után a földi ügyek úgy összekuszálódtak és olyan késedelmeket szenvedtek, hogy az emberi faj igen keveset javított azon az általános evolúciós helyzetén, mely Kaligasztia megérkezésekor állt fenn háromszázötvenezer évvel azt megelőzően. Bizonyos területeken azért előrelépés következett be; más téren viszont nagy volt a visszalépés.” 67:7.3

3. A bűn szellemi és fizikai következményei

> „A bűn a hatásait tekintve sohasem tisztán helyi jellegű. A világegyetemek igazgatási övezetei szervezeti természetűek; egyetlen személyiség helyzetében is bizonyos mértékig mindenkinek osztoznia kell. A bűnnek, mely a valósághoz való személyes hozzáállás, az a rendeltetése, hogy a saját negativista termését feltárja a világegyetemi értékek minden, azzal kapcsolatban álló szintjén. A vétkes gondolkodás, a rosszcselekedetek vagy a bűnös tervezgetés teljes következményei viszont csakis a tényleges kivitelezés síkján tapasztalhatók meg. A világegyetemi törvény áthágása akár végzetes is lehet a fizikai területen, anélkül, hogy komolyabban belevonná ebbe az elmét vagy kárára lenne a szellemi létezésnek. A bűn csak akkor hoz magával végzetes következményeket a személyiség-túlélés szempontjából, ha az az egész lény hozzáállása, amikor ez jelenti az elme döntését és a lélek akaratát.” 67:7.4

4. Más bűne nem foszthat meg a továbbéléstől

> „A rossznak és a bűnnek megvannak a maga következményei az anyagi és a társadalmi területeken, és néha még késleltethetik is a szellemi előrehaladást a világegyetemi valóság bizonyos szintjein, azonban egyetlen lény bűne sem foszt meg soha egy másik lényt a személyiség-továbbélés isteni jogának érvényesítésétől. Az örök továbbélést kizárólag magának az egyednek az elmebéli döntései és lelkének választásai veszélyeztethetik.” 67:7.5

5. Mi magyarázható a bűnnel és mi nem

> „Az Urantián a bűn igen kevéssé fogta vissza az élőlénytani fejlődést, azonban része volt abban, hogy a halandó emberfajták ne részesüljenek a teljes ádámi örökségben. A bűn rendkívüli mértékben fékezi az értelmi fejlődést, az erkölcsi gyarapodást, a társadalmi haladást és a tömegek szellemi teljesítményét. Ám nem akadályozza meg a legmagasabb szintű szellemi eredmények elérését bármely olyan egyed esetében, aki úgy dönt, hogy megismeri Istent és őszintén az ő isteni akaratát cselekszi.” 67:7.6

6. Figyelmeztetések a bűnnel kapcsolatban

> „De a szellemi sötétség hét börtönvilága a Sataniában már hosszú ideje komoly figyelmeztetést jelent az egész Nebadon számára, ékesszólóan és hatékonyan hirdeti a nagy igazságot, »hogy a törvényszegőknek útja kemény«; »hogy minden bűnben ott rejtezik

a pusztulásának magja«; hogy »a bűn fizetsége a halál«.” 53:9.8 Péld. 13:15, Róm. 6:23

VIII. SZABADSÁG – IGAZ ÉS HAMIS

1. Az igaz és a hamis szabadság alapjai

> „A luciferi lázadásból eredő összes kellemetlen probléma közül egyből sem fakadt több nehézség, mint abból, hogy az éretlen evolúciós halandók nem képesek különbséget tenni az igaz és a hamis szabadság között.
>
> Az igaz szabadság a korszakokon át mutatott törekvés, és az evolúciós fejlődés jutalma. A hamis szabadság az időbeli vétek és a térbeli rossz jelentette ravasz mesterkedés. A tartós szabadság az igazságosság – az értelem, az érettség, a testvériesség és a méltányosság – valóságában mutatkozik meg.” 54:1.1

2. Az igaz és a hamis szabadság mindenségrendi következményei

> „A szabadság a mindenségrendi létezés önpusztító eljárása akkor, ha annak mozgatója értelemhiányos, korlátlan és ellenőrizetlen. Az igaz szabadság egyre szorosabban kötődik a valósághoz és mindig tekintettel van a társadalmi igazságosságra, a mindenségrendi méltányosságra, a világegyetemi testvériességre és az isteni kötelezettségekre.
>
> A szabadság öngyilkos, ha elszakad az anyagi igazságosságtól, az értelmi méltányosságtól, a társadalmi türelemtől, az erkölcsi kötelességtől és a szellemi értékektől. A szabadság nem létezhet a mindenségrendi valóságtól függetlenül, és az összes személyiségi valóság az isteniség-viszonyának mértékével áll arányban.” 54:1.3

3. A saját indíttatású szabadosság nem más, mint rabság.

> „A zabolátlan saját akarat és a szabályozatlan önkifejezés egyenlő a legteljesebb önzőséggel, a nem-istenszerűség csúcsával. A sajátlényeg társított és egyre kiteljesedő meghódítása nélkül a szabadság nem más, mint az önös halandói képzelgés egyfajta koholmánya. A saját indíttatású szabadság fogalmi vágyálom, keserves csalódás. A szabadság ruhájába bújtatott szabadosság a nyomorúságos szolgaság előfutára.” 54:1.5

4. A hamis szabadság téveszméje

„Kaligasztiának az a rendszere, hogy az emberi társadalmat késlekedés nélkül újjászervezi az egyéni és a közösségi szabadságról általa alkotott eszmék szerint, gyors és többé-kevésbé teljes kudarcnak bizonyult. A társadalom hamar visszasüllyedt a régi élőlénytani szintjére és a haladásért való küzdelem megint kezdődött elölről, nem sokkal azelőttről, ahol a Kaligasztia-féle rendszer a működését megkezdte, mert e felfordulás a világot mély zűrzavarba taszította.” 67:5.3

5. Szabadság féktelenség nélkül

„Egyszer az embernek majd meg kell tanulnia, hogy miként élvezze a szabadságot féktelenség nélkül, a táplálkozást falánkság nélkül, és a gyönyört bujaság nélkül. Az önuralom jobb emberi politika a viselkedés szabályozására, mint a szélsőséges önmegtartóztatás. Jézus sem tanított soha ilyen esztelen nézeteket a követőinek.” 89:3.7

IX. BŰNÖSSÉG – A BŰNNEL SZEMBENI BIZTONSÁG

1. A bűnösség érzésének természete

„A bűnösség érzése (nem a bűntudat) vagy megszakadt szellemi közösségből, vagy az egyén erkölcsi eszményképeinek elszegényedéséből ered. Az ilyen nehézségtől való megszabadulás csakis ama felismerésen keresztül jöhet, hogy az ember legfelsőbb rendű erkölcsi eszményképei nem szükségképpen rokonok az Isten akaratával. Az ember nem remélheti, hogy megfelelhet a legmagasabb rendű eszményképeinek, viszont képes hűen kitartani azon célja mellett, hogy megtalálja Istent és egyre inkább olyanná váljon mint ő.” 103:4.3

2. Jézus lerombolta a bűnösség alapját.

„Jézus elvetett mindenféle áldozási és vezeklési szertartásrendet. Lerombolta az alapját minden ilyen kitalált bűnösségnek és világegyetembeli elszigeteltség-érzésnek azzal, hogy kijelentette, hogy az ember az Isten gyermeke; a teremtmény-Teremtő viszonyt gyermek-szülő alapra helyezte. Az Isten szerető Atyává válik a halandó fiai és leányai számára. Minden, e bensőséges családi viszonynak helyénvaló részét nem képező szertartásrendet mindörökre eltörölt.” 103:4.4

3. Az emberi elme biztonságban van a sátáni megszállástól.

„De egyetlen bukott szellem sem rendelkezett még így sem elég hatalommal ahhoz, hogy az Isten gyermekeinek elméjét megszállja vagy a lelküket meggyötörje. Sem Sátán, sem Kaligasztia nem érinthette meg vagy közelíthette meg az Isten hites fiait; a hit hatékony vértezet a bűn és a gonoszság ellen. Igaz az, hogy: »Aki Istentől született, megőrzi magát, és a gonosz nem illeti őt.«” 53:8.8, 1Jn. 5:18

4. A felemelkedői tapasztalás biztonságot ad a bűnnel szemben.

„Csillagrendszer-időben mérve a „mennyei háború” kezdetétől számított több mint két évbe telt, míg Lucifer utóda elfoglalhatta a helyét. De végül eljött az új Fejedelem, aki kíséretével az üvegtavon szállt le. Én a Gábriel által mozgósított tartalékosok között voltam az Edentián, és jól emlékszem Lanaforge első üzenetére, melyet a Norlatiadek Csillagvilági Atyjának küldött. Az üzenet így szólt: „Egyetlen jerusemi polgár sem veszett oda. Minden felemelkedő halandó túlélte a viharos megpróbáltatást és a komoly megmérettetésből nyertesként és győzedelmesen emelkedett ki.” És a Szalvingtonra, az Uverszára és a Paradicsomra is eljutott a megnyugtató üzenet, miszerint a halandói felemelkedés túlélési tapasztalása adja a legnagyobb biztonságot a lázadás ellen és ez a legjobb védelem a bűnnel szemben is. A hűséges halandók e nemes, jerusemi csoportja 187.432.811 főből állt.” 53:7.12

5. A bűnösség érzésének eredete és természete

„A bűnösség tudata vagy érzése az erkölcsök megsértésének tudatosulása; ez nem szükségszerűen bűn. Ha nincs tudatos hűtlenség az Istenséggel szemben, akkor nincs valódi bűn sem.

A bűntudat felismerésének lehetősége az emberiség érzékfeletti megkülönböztetettségének jelvénye. Nem alacsony rangúnak bélyegzi meg az embert, hanem a nagyszerűséget és az örökké gyarapodó dicsőséget magában hordozó teremtményként különbözteti meg. A méltatlanság ezen érzése jelenti azt a kezdőlökést, melynek gyorsan és biztosan el kell vezetnie azokhoz a hitbéli vívódásokhoz, melyek a halandói elmét átviszik az erkölcsi nemesség, a mindenségrendi látásmód és a szellemi élet fenséges szintjeire; így az emberi lét minden jelentéstartalma az ideigvalóból az örökkévalóvá alakul, és minden értéke az emberitől az istenivé emelkedik.” 89:10.3

X. A BŰN MEGBOCSÁTÁSA

1. Az ősi ember áldozás révén lelt nyugalmat.

> „Az ősemberben csak az áldozáson keresztül tudatosult az, hogy az Isten vele van. A mai embernek új eljárásokat kell kidolgoznia arra, hogy az üdvözülést tudatosítsa magában. A bűn tudatosítása még megvan a halandói elmében, azonban az üdvözülésre vonatkozó, innen származó gondolati vázak már túlhaladottak és ósdiak. A szellemi igény valósága megvan, de az értelmi fejlődés már elpusztította az elme és a lélek békéje megteremtésének és azok vigasztalásának régi módszereit.” 89:10.1

2. A bűn megvallása

> „A bűn megvallása a hűtlenség bátor elutasítása, de semmiképpen sem mérsékli az ilyen hűtlenség téridő-következményeit. De a bevallása – a bűn természetének őszinte felismerése – lényeges a vallásos gyarapodáshoz és a szellemi fejlődéshez.” 89:10.5

3. A megbocsátás elfogadásáról

> „A bűn Istenség általi megbocsátása nem más, mint a hűségviszony megújítása azon időszak után, amikor az emberben tudatosul e kapcsolatok szünetelése, mely a tudatos lázadás következménye volt. A megbocsátást nem kell keresni, hanem csak fogadni kell, mint annak tudatosulását, hogy a teremtmény és a Teremtő közötti hűségviszony helyreállt. És az Isten minden hű fia boldog, szolgálatkész és örökké fejlődő a paradicsomi felemelkedésben.” 89:10.5

4. Rossz, bűnösség és megbocsátás

> „Jézus azt mondta: »Az én tanítványaimnak nem szabad pusztán felhagyniuk a rosszcselekedetekkel, hanem meg kell tanulniuk jót tenni is; nem szabad csak megtisztulnotok minden tudatos bűntől, hanem el kell utasítanotok, hogy befogadjátok akár a bűntudat érzéseit is. Ha megvalljátok bűneiteket, tiétek a megbocsátás; ezért legyen a lelkiismeretetek vétektől mentes.«” 156:2.7 1Pt. 3:11, Róm. 12:21

5. Megbocsáthatatlan bűnök

> „»Mondjatok, amit akartok az Ember Fiáról, és megbocsátják nektek; de aki káromolni meri az Istent, az aligha nyer megbocsátást. Amikor az emberek odáig mennek, hogy szánt szándékkal az ördög erőinek tulajdonítsák az Isten tetteit, az ilyen

tudatos lázadók aligha kérnek megbocsátást a bűneikért.«” 165:3.6, Mt. 12:31

6. Az istenkáromlás bűne

„Erre Jézus így szólt: »Hogyan képes Sátán Sátánt kiűzni? Az önmagával meghasonlott ország nem állhat; az önmagával meghasonlott ház rövidesen elhagyatottá válik. Állhat-e város ellen támadásnak, ha nem egyesített? Ha Sátánt Sátán űzi ki, akkor meghasonlik magával; hogyan állhat fenn akkor az országa? De tudnotok kell, hogy senki sem törhet be egy erős ember házába és rabolhatja el vagyonát, hacsak előbb le nem győzi és meg nem kötözi azt az erős embert. És ha én Belzebub hatalmával űzök ki ördögöket, akkor a fiaitok kinek a segítségével űzik ki? Így ők lesznek bíráitok. De ha én az Isten szellemével űzök ki ördögöket, akkor már valóban elérkezett hozzátok az Isten országa. Ha nem vakítana el benneteket előítélet és nem tévesztene meg félelem és büszkeség, akkor könnyedén felismerhetnétek, hogy ördögöknél nagyobb valaki áll a köreitekben. Annak kimondására kényszerítetek, hogy aki nincs velem, az ellenem van, aki nem gyűjt velem, az szétszór. Hadd figyelmeztesselek komolyan titeket, akik nyitott szemmel és előre megfontolt rosszakarattal arra vetemedtek, hogy az Isten tetteit szánt szándékkal ördögök munkálkodásának tulajdonítsátok! Bizony, bizony mondom nektek, minden bűnötöket megbocsátják, még minden istenkáromlásotokat is, de aki elszántan és gonosz szándékkal káromolja az Istent, annak sohasem adatik megbocsátás. Lévén, hogy a gonoszság ilyen következetes művelői sohasem kérnek megbocsátást és sohasem részesülnek abban, bűnösök ők az isteni megbocsátás örök elutasításának bűnében.«” 153:4.3 , Lk. 11:17-18

XI. A BŰN ÉS A BÜNTETÉS KÖZÖTT ELTELŐ IDŐ

1. A megmentés bűn és büntetés között eltelő ideje

„Bár a rosszal (bűnnel) való tudatos és teljes azonosulás egyenlő a nemléttel (a megszűnéssel), a bűnnel való ilyesféle személyes azonosulás időpontja és a büntetés végrehajtásának – a rossz szándékos befogadására önmagától adott válasznak – az időpontja között mindig lennie kell egy elegendően hosszú időtartamnak, mely lehetővé teszi az ilyen egyedi világegyetemi helyzet olyan megítélését, mely az összes érintett világegyetemi személyiségnek teljes mértékben megfelel és amely oly méltányos és oly igazságos, hogy azt még maga a bűnös is elfogadja.” 153:4.3

2. A késedelemben rejlő bölcsesség

„Azon sok ok közül, melyeket ismerek arra vonatkozólag, hogy Lucifert és szövetségeseit miért nem tartóztatták le vagy ítéltek el hamarabb, az alábbiak közreadására kaptam engedélyt:

1. Az irgalom megköveteli, hogy minden rossztevő számára elégséges idő álljon rendelkezésre ahhoz, hogy határozott és teljesen felvállalt álláspontot alakítson ki a rossz gondolatairól és bűnös cselekedeteiről.

2. A legfelsőbb igazságosságot az Atya szeretete uralja; ennélfogva az igazságosság sohasem pusztítja el azt, amit az irgalom megmenthet. A mentesülés elfogadásához minden gonosztevőnek adatik idő.

3. Egyetlen odaadó apa sem sietteti a beígért büntetést a családja vétkező tagjának. A türelem nem működhet az időtől függetlenül.

4. Bár a rosszcselekedet mindig kárára van a családnak, a bölcsesség és a szeretet arra inti a jó gyermekeket, hogy legyenek türelmesek a vétkező testvérrel szemben azalatt az idő alatt, melyet a szerető atya adott neki arra, hogy a rossz útjának vétkét belássa és a mentesülést elfogadja.

5. Függetlenül attól, hogy Mihály milyen magatartást tanúsított Luciferrel szemben, függetlenül attól, hogy ő volt Lucifer Teremtő-atyja, nem a Teremtő Fiú hatáskörébe tartozott a hitehagyott Csillagrendszer Fejedelem végleges megítélése, mert Mihály akkor még nem teljesítette az alászállási létpályáját, s még nem tett szert korlátlan hatalomra a Nebadonban.

6. A Nappalok Elődei azonnal megsemmisíthették volna e lázadókat, azonban ők ritkán végeztetnek ki rossztevőket teljes meghallgatás nélkül. Ebben az esetben nem voltak hajlandók Mihály döntéseit felülbírálni.

7. Nyilvánvaló, hogy Immanuel tanácsolta Mihálynak, hogy ne kerüljön közvetlen

összeütközésbe a lázadókkal és engedje a lázadást az önpusztítás természetes útján végighaladni. És a Nappalok Szövetségének bölcsessége a paradicsomi Háromság egyesült bölcsességének időbeli tükröződése.

8. A Nappalok Hűséges Követője az Edentián az tanácsolta a Csillagvilági Atyáknak, hogy engedjék a lázadókat szabadon cselekedni egészen a végsőkig annak érdekében, hogy mindez gyökerestül kiirtsa az e gonosztevők iránti együttérzést a Norlatiadek minden jelenlegi és jövőbeli létpolgárának szívéből – legyenek ők halandók, morontiák vagy szellemteremtmények.

9. A Jerusemen az orvontoni Legfőbb Végrehajtó személyes képviselője azt tanácsolta Gábrielnek, hogy teljesen adja meg a lehetőséget minden élő teremtménynek arra, hogy a Lucifer-féle Szabadság-nyilatkozattal kapcsolatos dolgokban ki-ki kialakíthassa a saját, végső álláspontját. Mivel a lázadás következményeinek kérdése felvetődött, Gábriel paradicsomi veszélyhelyzeti tanácsadója előadta, hogy amennyiben a Norlatiadek összes teremtménye nem kapja meg ezt a teljes és szabad lehetőséget, akkor a paradicsomi zárlatot ki kellene terjeszteni az összes ilyen langyos vagy kétségek gyötörte teremtményre a teljes csillagvilág elleni önvédelem érdekében. Ahhoz, hogy a Norlatiadek lényei előtt nyitva maradhasson a felemelkedés paradicsomi ajtaja, szükséges volt gondoskodni a lázadás teljes kifejlődéséről és biztosítani kellett, hogy az összes teremtmény egyértelmű magatartást tanúsítson, bárhogyan is érintett a fejleményekben.

10. A szalvingtoni Isteni Segédkező harmadik önálló nyilatkozatában elrendelte, hogy semmi olyat ne tegyenek, amely csak félig hozza el a gyógyulást, ami gyáván elnyomja, illetőleg egyéb módon elrejti a lázadók vagy a lázadás gyalázatos képét. Az angyali seregeket utasította, hogy a bűn kifejeződésének teljes kifejlésével és korlátlan lehetőségével, mint a leghamarabb célravezető módszerrel éljenek, mely elhozza a rossz és a bűn jelentette szörnyűségből való tökéletes és végleges felgyógyulást.

11. Egykori halandókból lett Fenséges Hírvivőkből, valamint munkatársaikból veszélyhelyzeti tanácsot szerveztek a Jerusemen, melynek tagjai hasonló helyzetekben személyes tapasztalatokat szerzett, megdicsőült halandók voltak. Ők azon véleményüket közölték Gábriellel, hogy háromszor annyi lény fog rossz útra térni, ha kísérletet tesz erőszakos vagy más, mindent átfogó módon való fellépésre. A tanácsosok teljes uverszai testülete egységesen azt tanácsolta Gábrielnek, hogy engedje a lázadást kifutni a maga természetes pályáján, még akkor is, ha egymillió évet vesz is majd igénybe a következmények felszámolása.

12. Az idő, még az idő világegyetemében is, viszonylagos: Ha egy átlagos élettartamú urantiai halandó világméretű felfordulást okozó bűncselekményt követne el, és ha elfogják, elítélik majd kivégzik két-három nappal a bűntett elkövetése után, akkor ez vajon hosszú időnek tűnik számotokra? És ez még mindig jobban összevethető lenne Lucifer élettartamával, még ha az ő elítélése, mely most kezdődött, százezer urantiai év alatt sem zárulna le. Az Uverszáról nézve, ahol az ügy kivizsgálása folyik, e viszonylagos időbeli csúszást jellemezhetnénk úgy, hogy azt mondjuk, hogy Lucifer ügye a bűntett elkövetése után két és fél másodperccel került a bíróság elé. Paradicsomi nézőpontból pedig az ítélkezés egyszerre zajlik az elkövetéssel.” 54:5.1

XII. EREDENDŐ BŰN

1. Eredendő bűn – faji bűnösség

„Az ősember úgy tekintette önmagát, mint a szellemek adósát, mint akinek megváltásra van szüksége. A vadak úgy látták, hogy a szellemek igazság szerint sokkal több balszerencsét hozhatnak rájuk. Az idő múlásával e felfogás a bűn és a megszabadulás tantételévé fejlődött. A lelket úgy tekintették, mint amely tartozással – eredendő bűnben – jön a világra. A lélekért váltságdíjat kell fizetni; bűnbakot kell találni. A fejvadász a koponyaimádás gyakorlásán túl a saját életéért cserébe fel tudott ajánlani valami mást, egy emberi bűnbakot.” 89:0.1

2. A teljes romlottság tantétele

„Az ember teljes romlottságának tantétele a vallást sok olyan kibontakozási lehetőségtől megfosztotta, melyek a nemesebb természet és az ösztönző értékek társadalmi hatásainak megjelenését eredményezhették volna. Jézus az ember méltóságának helyreállítására törekedett, amikor kijelentette, hogy minden ember az Isten gyermeke.” 99:5.5

3. A bűn személyes és faji felfogásai

„*Bűn – a tabu megszegéséért járó büntetés*. A viszonylag újabb időkben az hiszik az emberek, hogy a betegség a személyes vagy faji bűnért való büntetés. A fejlődés e szintjén áthaladó népek körében az az uralkodó nézet, hogy az ember nem szenvedhet, hacsak meg nem sértett egy tabut. Az is jellegzetesen ilyen hiedelem, hogy a betegséget és a szenvedést úgy tekintik, mint a »Mindenhatónak a bennük lévő nyilait«. A kínaiak és a mezopotámiaiak sokáig úgy tekintették a betegséget, mint a rossz démonok cselekedetét, bár a káldok a csillagokat is okolták a szenvedésért. A betegségeknek, mint az isteni harag következményének ezen elmélete sok, állítólag polgárosodott urantiai népcsoportnál még mindig általános.” 90:3.8

4. Személyes és közösségi bűnök

„»Nem kell félnetek többé attól, hogy az Isten az egyén bűnéért büntet egy nemzetet; a mennyei Atya a hívő gyermekeinek egyikét sem bünteti egy nemzet bűneiért, jóllehet bármely család tagjának gyakran kell elszenvednie a családi hibák és csoportos vétségek anyagi következményeit. Nem veszitek észre, hogy egy jobb nemzet – vagy egy jobb világ – reménye az egyén fejlődésével és megvilágosodásával erősen összefügg?«” 145:2.8

5. Az üdvözülést nem veszélyezteti másvalaki bűne

„Egy dolgot azonban tisztán kell látni: Ha úgy alakul is, hogy el kell viselnetek ama bűn rossz következményeit, melyet a családotok valamely tagja, valamely állampolgár vagy valamely halandó embertársatok elkövetett, legyen annak színtere akár csillagrendszerbeli vagy más helyszínű lázadás – függetlenül attól, hogy mit kell elszenvednetek a közvetlen vagy idegen társaitok vagy feljebbvalóitok rosszcselekedeteinek következtében – akkor is egészen és örökmód bizonyosak lehettek abban, hogy e gyötrelmek csak átmenetiek. A helytelen cselekvésből eredő eme testvéri következmények a csoportban sohasem veszélyeztethetik az örök lehetőségeiteket, illetőleg a legkisebb mértékben sem

foszthatnak meg benneteket a Paradicsomra való felemelkedésnek és az Isten elérésének isteni jogától.” 54:6.4

II. JÉZUS SZAVAI A JÓRÓL ÉS A ROSSZRÓL

1. Válasza Gadiah kérdésére a jóról és a rosszról

„Jézus és Gadiah utolsó találkozásán a jóról és a rosszról esett szó. A fiatal filiszteus nagy igazságtalanságnak tartotta, hogy a világban a jó mellett jelen van a rossz is. Azt mondta: »Ha az Isten jósága végtelen, akkor hogy engedheti, hogy szenvedjünk a rossztól; és egyáltalán, ki teremti a rosszat?« Akkortájt sokan hitték, hogy az Isten jót és rosszat is teremt, de Jézus ilyen téves dolgot sohasem tanított. E kérdésre válaszul Jézus azt mondta: »Testvérem, Isten a szeretet; ezért jónak kell lennie, és az ő jósága oly hatalmas és valóságos, hogy a rossz kis és valótlan dolgait nem foglalhatja magába. Isten oly határozottan jó, hogy őbenne a nemleges rosszra egyáltalán nincs hely. A rossz azok éretlen választása és meggondolatlan botlása, akik ellenállnak a jóságnak, elutasítják a szépséget és hűtlenek az igazsághoz. A rossz kizárólag az éretlenség helytelen alkalmazkodása vagy a tudatlanság bomlasztó és torzító hatása. A rossz az elkerülhetetlen sötétség, mely a fény esztelen elutasításának nyomában jár. A rossz az, ami sötét és hamis, és amelyet a tudatos befogadás és a szándékos támogatás bűnné formál.

Mennyei Atyád, miután felruházott téged az igazság és a tévelygés közötti választás hatalmával, megteremtette a fény és élet előrevivő útjának magvábanvaló hiánylényegűségét; de mindeme rossz tévelygések valójában nem léteznek addig, amíg egy értelmes teremtmény rossz életút választása révén nem akarja a létüket. És ez után alakulnak az ilyen rossz dolgok bűnné az elszánt és lázadó teremtmény tudatos és szándékos választása révén. Ezért engedi meg mennyei Atyánk, hogy a jó és a rossz együtt haladjon az élet végéig, éppen úgy, ahogy a búza és a konkoly egymás mellett nő egészen az aratásig.« Gadiahot teljesen kielégítette Jézusnak a kérdésére adott válasza, miután a későbbi beszélgetésük eredményeként felfogta e fontos kijelentések valódi értelmét.” 130:1.5, Mt. 13:30

2. Jézus a hibáról és a rosszról beszél

„A hiba (a rossz) a büntetés a tökéletlenségért. A tökéletlenség sajátosságait vagy a helytelen alkalmazkodás tényeit anyagi szinten a vizsgálódó szemlélet és a tudományos elemzés mutatja ki; erkölcsi szinten erre az emberi tapasztalás hivatott. A rossz

jelenléte szolgál bizonyságul az elme tévedéseire és a fejlődő sajátlényeg éretlenségére. Ezért a rossz a világegyetem tökéletlen értelmezésének mértéke is. A hibázás lehetősége eredendően benne van a bölcsesség megszerzésében, a részlegestől és ideigvalótól a teljesig és örökkévalóig, a viszonylagostól és tökéletlentől a véglegesig és tökéletesig tartó haladás tervében. A hiba a viszonylagos tökéletlenség árnyéka, amely szükségképpen keresztezi az embereknek a paradicsomi tökéletesség felé vezető, felemelkedői világegyetemi útját. A hiba (a rossz) nem tényleges világegyetemi sajátosság; ez egyszerűen csak a befejezetlen véges tökéletlenségének a Legfelsőbb és Végleges felemelkedő szintjeivel való kapcsolatában jelentkező viszonylagosság észlelése.

Bár Jézus mindezt olyan nyelven mondta az ifjúnak, hogy az a lehető legjobban megértse, a beszélgetés végére Ganid szemhéjai elnehezültek és hamarosan el is aludt. Másnap korán keltek, hogy elérjék a Kréta szigetén lévő Lázeába induló hajót. Mielőtt azonban beszálltak volna, az ifjú további kérdéseket tett fel a rosszal kapcsolatban, melyekre Jézus így válaszolt:

> A rossz fogalma viszonylagos. Ez ama tökéletlenség megfigyeléséből származik, mely a dolgok és lények véges világegyeteme által vetett árnyékban jelenik meg, amint az ilyen mindenségrend megszűri a Végtelen Egy örök valóságai egyetemes kifejeződésének élő fényét.
>
> A magvábanvaló rossz eredendően jelen van az Isten megnyilatkozásának, mint a végtelenség és örökkévalóság tér-idő korlátozta kifejeződésének szükségszerű tökéletlenségében. A részleges teljesben való jelenlétének ténye a valóság viszonylagosságát alkotja meg, megteremti az értelmi választás szükségességét és létrehozza a szellemi felismerés és viszonyulás értékszintjeit. A Végtelen tökéletlen és véges felfogása, melyet az ideigvaló és korlátolt teremtményi elme alkot meg, önmagában és önmagától fogva *magvában rossz*. Mindezen eredendően meglévő értelmi összhanghiányok és szellemi hiányosságok megfelelő szellemi orvosolásának igazolatlan elégtelenségéből eredő növekvő mértékű hiba viszont egyenlő a *tényleges rossz* megjelenésével.

> Minden nyugvó, halott fogalom magvában rossz. A viszonylagos és élő igazság véges árnyéka folytonos mozgásban van. Az állandósult fogalmak változatlanul hátráltatják a tudomány, a politika, a társadalom és a vallás fejlődését. Az állandósult fogalmak jelenthetnek bizonyos mértékű tudást, de nem tartalmaznak elég bölcsességet és híján vannak az igazságnak. De ne engedd, hogy a viszonylagosság fogalma félrevezessen és így ne ismerd fel a mindenségrendi elme irányította világegyetemi összhangteremtést, és a Legfelsőbb energiája és szelleme révén gyakorolt kiegyenlített felügyeletét.” 130:1.5

3. Jézus beszéde Mardusszal a jóról és a rosszról

„Mardusz a római cinikusok elismert vezetője volt, és nagy barátja lett a damaszkuszi írástudónak. Nap nap után beszélgetett Jézussal, és éjszakánként hallgatta Jézus fenséges tanítását. A Mardusszal folytatott fontosabb viták közül az egyik célja az volt, hogy választ adjon ennek az őszinte cinikusnak a jóra és a rosszra vonatkozó kérdésére. Lényegében, és huszadik századi kifejezésmódban Jézus ezt mondta:

> Testvérem, a jó és a rossz pusztán a megfigyelhető világegyetem emberi felfogásának viszonylagos szintjeit jelképező szó. Ha erkölcstani szempontból lusta és közösségi értelemben közömbös vagy, akkor elfogadhatod magad számára a jónak azt a formáját, amit az adott társadalmi rendszabály testesít meg. Ha szellemileg tunya és az erkölcsi fejlődésre képtelen vagy, akkor a magadévá teheted a jónak azt a mércéjét, ami a kortársaid vallásos gyakorlatában és hagyományaiban nyilvánul meg. De az időt túlélő és az örökkévalóságba emelkedő léleknek élő és személyes döntést kell hoznia arról, hogy azon szellemi mérce szerinti jót vagy rosszat választja-e, amely szellemi mérce szerinti igaz értéket a mennyei Atya által az ember szívébe költözni küldött isteni szellem állított fel. Az emberben lakozó szellem a személyes továbbélés mércéje.
>
> A jóság, az igazsághoz hasonlóan mindig viszonylagos és bizonyosan rossz-árnyékolta. A jóság és az igazság e tulajdonságainak érzékelése

teszi képessé a fejlődő emberi lelkeket ama személyes döntések meghozatalára, melyek az örök élethez alapvető jelentőségűek.” 132:2.1

„A teremtett lények egyetemes útján felfelé haladva, tökéletes összhangban a jóság megtapasztalására és az igazság felismerésére való képességeiddel, egyre több jósággal és egyre kevesebb rosszal fogsz találkozni. A hibázás képességétől és a rossz megélésétől csak a végső szellemi szinteken szabadul meg a felemelkedő emberi lélek.” 132:2.6

„Amíg el nem éred a paradicsomi szinteket, addig a jóság mindig inkább keresés, mintsem elérés marad, inkább cél, mintsem az eszmélés megtapasztalása marad. De ugyanúgy, ahogy áhítod és szomjazod az igazságosságot, a jóság részleges elérésében is egyre növekvő megelégedést találsz. A jóság és a rossz jelenléte a világban önmagában kézzelfogható bizonyíték az ember erkölcsi akaratának és az ő személyiségének a létezésére és valóságára, amely felismeri ezeket az értékeket és választani is képes közöttük.” 132:2.8

„A rossz *lehetősége* szükséges az erkölcsi döntéshozatalhoz, de nem tényleges valósága annak. Az árnyék csak viszonylag valóságos. A tényleges rossz nem szükségszerűen személyes tapasztalás. A magvábanvaló rossz az erkölcsi fejlődés világában a szellemi fejlődés alacsonyabb szintjein a döntések kiváltójaként éppolyan jól működik közre. A rossz csak akkor jelenik meg a személyes tapasztalásban, amikor az erkölcsi választást tevő elme a rossz mellett dönt.” 132:2.10

4. Jézus beszél Tamásnak a rosszról és a bűnről

„»Ne ess abba a hibába, hogy összekevered a *rossz sajátságot* a *rossz személlyel*, pontosabban a gonosszal. Akit te a rossznak nevezel nem más, mint az Atyám és az ő hű Fiainak uralma ellen tudatosan és szándékosan fellázadt önimádó fiú, egy főintéző. De én már legyőztem e bűnös lázadókat. Lásd világosan az Atyához és az ő világegyeteméhez való közeledés e különféle sajátosságait. Soha ne feledkezz meg az Atya akaratával összefüggő eme törvényekről:

A rossz az isteni törvénynek, az Atya akaratának nem tudatos vagy nem szándékos megszegése. A rossz egyúttal annak mértéke, hogy valaki mennyire tökéletlenül engedelmeskedik az Atya akaratának.

A bűn az isteni törvénynek, az Atya akaratának tudatos, szándékos és megfontolt megszegése. A bűn annak mértéke, hogy valaki mennyire nem hajlandó elfogadni az isteni vezetést és a szellemi irányítást.

A gonoszság az isteni törvénynek, az Atya akaratának eltökélt, céltudatos és következetes megszegése. A gonoszság annak mértéke, hogy valaki folyamatosan elutasítja az Atyának a személyiség továbbélésére vonatkozó szeretetteljes tervét és a Fiak irgalmas segédkezését az üdvözülésben.

A szellemtől való újjászületést megelőzően a halandó ember a természeténél fogva ki van téve rossz hajlamoknak, de az ilyen természetes viselkedési tökéletlenségek nem képeznek bűnt vagy gonoszságot. A halandó ember csak most kezdi a hosszú felemelkedését a paradicsomi Atyjának tökéletességéhez. Az még nem bűnös dolog, hogy valaki a természetes felruházottságát tekintve tökéletlen vagy részleges. Az ember valóban ki van téve a rossznak, de semmilyen értelemben nem a rossz gyermeke, hacsak nem tudatosan és szándékosan választotta a bűn ösvényeit és a gonoszsággal fertőzött életet. A rossz eredendően megvan e világ természetes rendjében, a bűn azonban a tudatos lázadás olyan magatartása, melyet azok hoztak el e világra, akik a szellemi fényből a sűrű sötétségbe zuhantak.

Tamás, téged megzavarnak a görögök tantételei és a perzsák tévedései. Azért nem érted a rossz és a bűn kapcsolatát, mert úgy tekintesz az emberiségre, mint amely a földön egy tökéletes Ádámmal indult, s amely a bűnön keresztül gyorsan leépült az ember jelenlegi siralmas állapotáig. De miért nem vagy hajlandó megérteni annak a feljegyzésnek a jelentését, mely közli, hogy Káin, Ádám fia elment Nod földjére és onnan vett magának feleséget? És

miért nem vagy hajlandó megérteni ama feljegyzés tartalmát, mely beszámol arról, hogy az Isten fiai az emberek leányai között találtak maguknak feleséget?

Az emberek a természetüknél fogva valóban rosszak, de nem szükségképpen bűnösek. Az új születés – a szellemtől való megkeresztelés – alapvető jelentőségű a rossztól való megszabaduláshoz és szükséges a mennyországba való belépéshez, de ezek egyike sem érvényteleníti azt a tényt, hogy az ember az Isten fia. A magvábanvaló rossz ezen eredendően meglévő jelenléte nem jelenti azt sem, hogy az ember megmagyarázhatatlanul elidegenült volna a mennyei Atyától annyiban, hogy távolállóként, idegenként vagy mostohagyermekként valamiképpen törekednie kellene az Atya által való törvényes elfogadásra. Minden ilyen nézet elsősorban az Atyával kapcsolatos félreértésedből, másodsorban pedig az ember eredetével, természetével és végzetével kapcsolatos tudatlanságodból ered.«” 148:4.2

„»Tamás, nem olvastál erről az Írásokban, ahol meg van írva: »Az Úr, a ti Istenetek fiai vagytok.« »Az Atyja leszek, ő meg a fiam lesz.« »Kiválasztottam, hogy fiam legyen – én meg Atyja leszek.« »Hozd vissza fiaimat a távolból és leányaimat a föld határairól; mindazokat is, akik az én nevemet viselik, mert a dicsőségemre teremtettem őket.« »Az élő Isten fiai vagytok.« »Akik rendelkeznek az Isten szellemével, azok valóban az Isten fiai.« Míg az emberi apának anyagi része van a természetes gyermekben, addig a mennyei Atyának szellemi része van az ország minden hű fiában.«” 148:4.10, Ter. 4:16, 1Krón. 28:6, 1Krón. 17:13, Iz. 43:6-7, Oz. 1:10, Róm. 8:14

A HELYI VILÁGEGYETEM

1. Az Urantia egy, a helyi világegyetemetek határterületein jócskán túlnyúló csillagrendszerhez tartozik. 15:1.6

2. A helyi evolúciós világegyetemek a paradicsomi Teremtő Fiaknak a keze munkája. 32:0.1

3. A világegyetemi Anyaszellem a helyi világegyetemek társteremtője. 14:6.30

4. Az Urantia, a világotok nagy világegyetemi száma 5.342.482.337.666. 15:14.5

5. A napunk sűrűsége a vízének mintegy a másfélszerese. 41:4.1

6. Az épített világokon az anyagi rendbe sorolt életnek tíz formájával lehet találkozni – három növényivel és három állatival, valamint négy nehezen besorolhatóval. 43:6.4

A LÉLEK KIFEJLŐDÉSE

I. A LÉLEK KÜLÖNFÉLE FELFOGÁSAI

1. A lélekről alkotott kezdetleges felfogások

> „A korai halandók rendszerint nem tudtak különbséget tenni az emberben lakozó szellem és az evolúciós természetű lélek fogalma között. A vadember nagy zavarban volt abban a tekintetben, hogy vajon a kísértetlélek őshonos-e a testben vagy egy külső közvetítő birtokolja-e a testet. Az okszerű érvelés hiánya a zavarodottság állapotában magyarázatot ad a vadaknak a lélekkel, kísértetekkel és szellemekkel kapcsolatos nagyfokú következetlenségeire.” 86:5.3

2. A lélekről alkotott különféle felfogások

> „A lélek és az emberben lakozó szellem nem új fogalom az Urantián; ez gyakran megjelent a bolygón a különböző hiedelemrendszerekben. A keleti hiedelmek nagy részében és egyes nyugatiakban úgy tartották, hogy az ember isteni örökséget hordozó is és emberi származású is. A belső jelenlétnek az érzése, az Istenségnek a külső mindenütt-jelenvalósága mellett, már régóta részét képezte számos urantiai vallásnak. Az emberek már régóta hitték, hogy valami növekszik az emberi természetben, valami élő, amelynek rendeltetése a rövid, ideigvaló élet utáni megmaradás.
>
> Mielőtt az ember ráeszmélt volna arra, hogy kifejlődő lelkének nemzője egy isteni szellem, úgy gondolta, hogy az különböző fizikai szervekben lakozik – a szemben, a májban, a vesében, a szívben, és később, az agyban. A vadak a lelket a vérrel, a lélegzettel, az árnyékokkal és az egyén vízben meglátható tükörképével társították.” 111:0.2

3. A lélek egy új valóság.

> „Az ember lelke élményelvi szerzemény. Amint a halandó teremtmény „a mennyei Atya akaratának megcselekedését” választja, úgy az emberben lakozó szellem az emberi tapasztalásban gyökerező *új valóság* atyjává lesz. Ugyanezen kiemelkedő valóság anyja pedig a halandói és anyagi elme. Ennek az új valóságnak a lényege nem anyagi és nem is szellemi – hanem *morontiai*. E kiemelkedő és halhatatlan lélek rendeltetése a halandói halál túlélése és a paradicsomi felemelkedés megkezdése.” 0:5.10

II. A KIFEJLŐDŐ LÉLEK

1. A lélek kifejlődése döntés és beleegyezés kérdése.

> „A halandóelme hibái és az emberi viselkedéssel járó tévedések észrevehetően késleltethetik a lélek fejlődését, azonban nem akadályozhatják meg az ilyen morontia jelenség lezajlását, ha azt az emberben lakozó Igazító a teremtményi akarat szerint már elindította. De a halandói halált megelőzően ennek az anyagi és emberi akaratnak mindig meg lesz a lehetősége arra, hogy érvénytelenítse e választását és elutasítsa a továbbélést. A felemelkedő halandó még a továbbélést követően is megtartja azon előjogát, hogy az örök élet elutasítását választhassa; az Igazítóval való eggyé kapcsolódás előtt a fejlődő és felemelkedő teremtmény bármikor választhatja a paradicsomi Atya akaratától való elszakadást. Az Igazítóval való eggyé kapcsolódás jelzi azt a tényt, hogy a felemelkedő halandó mindörökre és visszavonhatatlanul az Atya akaratának megcselekedését választotta.” 111:3.1

2. A lélek először teljesen morontia lényegű.

> „E halhatatlan lélek először is jellegét tekintve teljesen morontia, de olyan fejlődési képességgel rendelkezik, hogy változatlanul tovább emelkedik azokra az igazi szellemszintekre, amelyek az Istenség szellemeivel való eggyé kapcsolódási értékkel bírnak, az eggyé kapcsolódásra pedig rendszerint az Egyetemes Atyának ugyanazzal a szellemével kerül sor, amely a teremtmény-elmében ilyen teremtő jelenséget indított.” 111:3.3

3. A lélek emberi és isteni.

> „Mind az emberi elme, mind az isteni Igazító tudatában van a kifejlődő lélek jelenlétének és tőlük eltérő természetének – az Igazító teljesen, az elme részlegesen. A lélek egyre jobban tudatára ébred mind az elmének, mind az Igazítónak mint társ-azonosságoknak, mégpedig saját fejlődése mértékével arányosan. A lélek mind az emberi elme, mind az isteni szellem jegyeiből magába foglal elemeket, azonban folyamatosan úgy fejlődik, hogy erősödjön a szellemszabályozás és az isteni befolyás azon keresztül, hogy segíti az igaz szellemértékkel való összhang megtalálását célzó elme-működést.” 111:3.4

4. A lélek fejlődése az örökletes dolgok viszonylatában

> „Noha az agyi felruházottság örökölt hagyatéka és annak villamos-vegytani felügyelete mind igyekszik csökkenteni az Igazító

tevékenységének hatékonyságát, azonban (az egészségesen működő elmékben) semmilyen örökölt fogyatékosság sohasem képes megakadályozni a szellemi továbblépést. Az örökölt jegyek befolyásolhatják a személyiségfejlődés ütemét, de meg nem akadályozhatják a felemelkedési kaland tényleges betetőzését. Ha együtt akartok működni az Igazítótokkal, akkor az isteni ajándék előbb-utóbb kifejleszti a halhatatlan morontia lelket, és az ezzel való eggyé kapcsolódást követően elvezeti az új teremtményt a helyi világegyetem főhatalmú Tökéletes Fia elé, végül pedig a Paradicsomon tartózkodó Igazítók Atyja elé." 109:5.5

5. A halhatatlan lélek kifejlődésének eljárása

„Az anyagi sajátlényegnek van személyisége és önazonossága, időbeli önazonossága; az elő-személyes szellem-Igazítónak szintén van önazonossága, örökkévaló önazonossága. Ezen anyagi személyiség és e szellem elő-személyiség képes úgy egyesíteni alkotó sajátosságaikat, hogy létrehozzák a halhatatlan lélek túlélő önazonosságát.

Miután így gondoskodott a halhatatlan lélek növekedéséről és megszabadította az ember benső valóját a megelőző okozati viszonytól való teljes függőség jelentette korlátoktól, az Atya félreáll az ember útjából. Most, hogy az ember megszabadult az okozati viszony jelentette válaszok korlátaitól (legalábbis az örök végzet tekintetében), és lehetőséget teremtettek az ő halhatatlan sajátlényegének, a léleknek a növekedésére, már csak magára az emberre vár, hogy akarja vagy megakadályozza ennek a túlélő és örökkévaló sajátlényegnek a megteremtését, mely választás szerint az övé. A világegyetemek széles mindenségében egyetlen lény, erő, teremtő vagy segítő sem csorbíthatja semmilyen mértékben a halandói szabad akarat teljes önállóságát, amint az a teremtményi választásban gyakorolható, a választással élő halandó lény személyiségének örök végzete terén. Ami pedig az örök továbbélést illeti, Isten elrendelte az anyagi és halandói akarat függetlenségét, és e parancsa végérvényű." 5:6.7

6. A lélekfejlődésnek fokmérője a hit és a szeretet.

„A kifejlődő lélek szellemi felfogóképességének mértéke nem más, mint az igazságban való hited és az emberszereteted, az emberi jellemerősséged mértéke viszont a haragtartásnak való ellenálló képességed és a nagy szomorúságban előtörő bénult merengés leküzdésére való képességed. A valódi sajátlényegedet megláthatod a vereség igaz képet mutató tükrében." 156:5.17

III. A MORONTIA LÉLEK

1. A morontia lélek létrejöttét segítő három tényező

> „Az ilyen halhatatlan lélek evolúciós megalkotásában három és nem két tényező bír jelentőséggel. A morontia emberi lélek e három előhírnöke:
>
> > 1. *Az emberi elme* és minden, előtte létező és rá hatással bíró mindenségrendi befolyás.
> >
> > 2. Az ezen emberi elmében lakozó *isteni szellem* és az ilyen abszolút szellemlényegű szilánkban meglévő minden magvábanvaló dolog mindazokkal a szellemi hatásokkal és tényezőkkel együtt, amelyek az emberi életben megjelennek.
> >
> > 3. *Az anyagi elme és az isteni szellem közötti kapcsolat*, amely olyan értéket és olyan jelentést hordoz, amelyek nem találhatók meg a társulás kialakulásában szerepet játszó egyetlen tényezőben sem. E különleges kapcsolat valósága nem anyagi és nem is szellemi, hanem morontia lényegű. Ez a lélek.” 111:2.4

2. A közteslények közép-elmének nevezik a lelket.

> „A köztes teremtmények már régóta úgy nevezik ezt a kifejlődő emberi lelket, hogy közép-elme, megkülönböztetésül az alacsonyabb rendű vagy anyagi elmétől és a felsőbbrendű vagy mindenségrendi elmétől. Ez a közép-elme valóban morontia jelenség, ugyanis az anyagi és a szellemi közötti területen létezik. Az effajta morontia fejlődés lehetőségét lényegében két általános elme-késztetés hordozza magában: a teremtmény véges elméjében az Isten megismerésére és a Teremtő isteniségének elérésére irányuló ösztönzés, valamint a Teremtő végtelen elméjének az ember megismerésére és a teremtményi *tapasztalás* átélésére irányuló késztetése.” 111:2.8

3. Az emberi elme teremtő lélekpotenciáljai

> „A halhatatlan lélek e mennyei kifejlődése azért válik lehetővé, mert a halandói elme először is személyes, másodszor pedig állati-feletti valóságokkal van kapcsolatban; olyan, a mindenségrendi szolgálatra alkalmas anyagfeletti képességgel rendelkezik, mely biztosítja az erkölcsi döntések meghozatalára képes erkölcsi

természet kifejlődését, s ezáltal igaz teremtői kapcsolatot alakít ki a különböző társult szellemi segítő hatásokkal és az emberben lakozó Gondolatigazítóval.

Az emberi elmének az ilyen jellegű, kapcsolaton alapuló átszellemiesülése elkerülhetetlenül a lélek fokozatos megszületéséhez vezet, mely közös sarja az Isten megismerésére törekedő emberi akarat által uralt segédelmének és annak az entitásnak, amely az elmével munkakapcsolatban álló világegyetemi szellemi erőket az ellenőrzése alatt tartja, vagyis a teremtésösszesség Istene egy tényleges szilánkjának – a Titkos Nevelőnek. És így lépi át az önnön való anyagi és halandói valósága a fizikai-élet gép ideigvaló korlátait és nyer új kifejeződést és új azonosságot a sajátlényeg folytonosságát jelentő kifejlődő hordozóban, a morontia és halhatatlan lélekben.” 111:2.9

4. A morontia lélek továbbélése

„Van valami valóságos, valami emberi evolúciós jellegű dolog, a Titkos Nevelőn kívül valami, amely túléli a halált. Ez az újonnan megjelenő entitás a lélek, és ez mind a fizikai testetek, mind az elmétek halálát túléli. Ez az entitás a ti emberi lényeteknek és a veletek együttműködő isteni lényeteknek, az Igazítónak a közös életéből és erőfeszítéseiből származó közös gyermek. Az emberi és isteni szülőktől származó gyermek képezi a földi eredet továbbélő részét; ez a morontia valótok, a halhatatlan lelketek.” 112:5.12

IV. AZ ELME MEGHATÁROZZA A LÉLEK SORSÁT

1. Az elme határozza meg a lélek sorsát.

„Az elme mindenségrendi hangszerén az emberi akarat a pusztítás fülsértő hangsorait játszhatja, vagy belőle ugyanez az emberi akarat az Isten-azonosulás és az azt követő örök továbbélés összehangzó dallamait csalhatja elő. Az embernek adományozott Igazító végső soron érzéketlen a rosszra és képtelen a bűnre, de a halandói elme az elferdült és önző emberi akarat bűnös fondorlatai folytán ténylegesen is eltorzulhat, elferdülhet, rosszá és visszataszítóvá válhat. Ugyanakkor ez az elme nemessé, széppé, igazzá és jóvá – ténylegesen is naggyá – tehető az Istent ismerő emberi lény szellem-megvilágosította akarata szerint.” 111:1.6

2. Az emberi akarat a lélekhajó kapitánya.

„Az elme a hajótok, az Igazító a révkapitányotok és az emberi akarat a kapitány. A halandói hajó urának rendelkeznie kell azzal a

bölcsességgel, hogy az isteni révkapitányra bízza a felemelkedő lélek elkormányzását az örök továbbélés morontia kikötőibe. Az ember akarata kizárólag önzés, tunyaság és bűn révén utasíthatja vissza eme szeretetteljes révkapitány irányító segítségét és futtathatja a halandói létpályát az elutasított kegyelem rossz zátonyaira és vezetheti a befogadott bűn szikláinak. Ez a hűséges révkapitány egyetértésetekkel biztonságosan átvisz benneteket az idő akadályain és a tér korlátain, és elvezet egészen az isteni elme forrásáig és még tovább, az Igazítók paradicsomi Atyjához." 111:1.9

V. ÖRÖKÖLT DOLGOK ÉS A KIFEJLŐDÖTT LÉLEK

1. Mit is örököl a lélek?

„Amikor a kifejlődő lélek és az isteni Igazító végül és örökre eggyé kapcsolódott, mindketten elnyerik a másik minden megtapasztalható jegyét. Ez az összehangolódott személyiség mindazokat a továbbélési tapasztalásból származó emlékeket birtokolja, amelyekkel egykor a halandói elme-előd rendelkezett, majd pedig a morontia lélekben megvoltak, és ezen felül eme várhatóan végleges rendű lény mindazokkal az élményelvi emlékekkel is rendelkezik, melyeket az Igazító a halandókban eltöltött összes idő alatt összegyűjtött. Az Igazítónak azonban a jövő örökkévalóságára van szüksége ahhoz, hogy az adott személyiség-társulást mindazokkal a jelentéstartalmakkal és értékekkel felruházza, melyeket az isteni Nevelő a múlt örökkévalósága óta hordoz magában." 110:7.5

2. A továbbélő lélekben tükröződik a múltbéli tapasztalat.

„A továbbélési értékkel rendelkező lélek hű képét mutatja az anyagi értelemhez, a sajátlényeg azonosságának korábbi hordozójához tartozó minőségi és mennyiségi tevékenységeknek és késztetéseknek. Az igazság, a szépség és a jóság választásával a halandói elme megkezdi elő-morontia világegyetemi létpályáját a hét elmeszellem-segéd gyámsága alatt, melyek a bölcsesség szellemének irányításával egyesültek. A hét elő-morontia kör teljesítését követően a segédelmére ruházott morontiaelme-képesség hatására elkezdődik a helyi világegyetemi fejlődés elő-szellemi vagy morontia létpályájának kibontakozása." 112:6.9

VI. A KIFEJLŐDÖTT LÉLEK EMLÉKEZETI GONDJAI

1. A továbbélő lélek emlékezeti gondjai

„Még az Igazítóval való eggyé kapcsolódás megélésének várományosai esetében is csak azok az emberi élmények válnak a túlélő halandó és a visszatérő Igazító közös tulajdonává, melyek szellemi értékkel bírnak és a halandó csak ezekre fog emlékezni nyomban a halandói túlélést követően. A szellemi jelentőséggel nem bíró események esetében még az Igazítóval eggyé kapcsolódottaknak is a túlélő lélekben megjelenő felismerés-válasz sajátosságára kell hagyatkozniuk. És mivel bármely adott eseménynek lehet szellemi jelentése az egyik halandó számára, egy másikéra pedig esetleg nem lehet, ezért válik lehetővé az azonos bolygóról származó, kortárs felemelkedők által alkotott csoport számára, hogy az Igazítók által megőrzött eseményemlékeket összeadják és így helyreállítsanak bármely élményt, melyet együtt éltek át, és amely bármelyikük életében szellemi értékkel bírt.” 40:9.7

2. A kifejlődött lélek folytonossága

„A halandói elme a halált megelőzően öntudatában független az Igazító jelenlététől; a segédelmének csak a társult anyagi-energia mintára van szüksége a működés beindításához. Viszont a morontia lélek, lévén segéd-feletti, nem tarthat fenn Igazító nélküli öntudatot az anyagi-elme rendszer elvesztését követően. E kifejlődő lélek ugyanakkor a korábbi segédelme döntéseiből származó jellemfolytonossággal bír, és ez a jellem eleven emlékké alakul, amint annak mintáit a visszatérő Igazító energiával feltölti.” 112:6.7

3. Az emlékek megőrzésének módja

„A halandó-elme átiratok és az eleven teremtmény-emlék minták, melyek az anyagi szintekről kerültek át a szellemire, a lekapcsolódott Gondolatigazítók saját tulajdonai; az elme, az emlékek és a teremtményi személyiség e szellemivé lényegített tényezői mindörökre ezen Igazítók részévé válnak. A teremtményi elme-alapok és az azonosság tétlen potenciáljai abban a morontia lélekben vannak jelen, mely a szeráfi végzet-őrangyalok gondjára van bízva. És éppen a szeráf által őrzött morontia-lélek letétnek és az Igazító szellem-elme letétének újraegyesítése az, ami újra összeállítja a teremtményi személyiséget és képezi az alvó továbbélő feltámadását.” 47:3.3

VII. A LEGFELSŐBB LÉNY ÉS A LÉLEKFEJLŐDÉS

1. A kifejlődött lélek potenciálja a Legfelsőbben

„Még az ember és az Igazító tapasztalása is visszhangot kelt a Legfelsőbb Isten isteniségében, ugyanis e visszhang, mint az Igazító tapasztalása, a Legfelsőbbhöz hasonlatos, és a halandó ember kifejlődő lelke a Legfelsőbbön belül szerzett ilyen tapasztalás előbb-létezett lehetőségéből jön létre.” 117:5.11

2. A kifejlődött lélek Legfelsőbb Lény Egyetemes Anyja

„A fejlődő halandó morontia lelke ténylegesen az Egyetemes Atya Igazító-tevékenységének fia és a Legfelsőbb Lény, az Egyetemes Anya mindenségrendi válaszának gyermeke. A felnövekvő lélek helyi világegyetemi gyermekkorában az emberi személyiséget leginkább az anyai hatás befolyásolja. Az Istenségi szülők hatása kiegyenlítettebbé válik az Igazítóval való eggyé kapcsolódást követően és a felsőbb-világegyetemi létpálya-szakaszban, viszont amint az időből jövő teremtmények megkezdik az örökkévalóság központi világegyetemébe való átlépést, akkor az Atya természete egyre nagyobb mértékben nyilatkozik meg, s e véges megnyilatkozás csúcsa nem más, mint az Egyetemes Atya megismerése és a Végleges Testületbe való felvétel.” 117:6.5

3. Az Atya Isten és a Legfelsőbb Isten társulása

„Minden ember, akiben lélek fejlődik, a szó szoros értelmében evolúciós fia az Atya Istennek és az Anya Istennek, a Legfelsőbb Lénynek. De mindaddig, amíg a halandó ember lelkében nem tudatosul isteni öröksége, addig az Istenséggel való rokonság bizonyságáról hitet kell tennie. Az emberi élet-tapasztalás nem más, mint egy mindenségrendi védőburok, amelyben a Legfelsőbb Lény világegyetemi adományai és az Egyetemes Atya világegyetemi jelenléte (melyek egyike sem személyiség) együtt kifejlesztik az idő-morontia lelket és a világegyetemi végzetű és örök segédkezésre vállalkozó emberi-isteni végleges rendűi jellemet.” 117:6.8

VIII. JÉZUS SZAVAI A LÉLEK KIFEJLŐDÉSÉRŐL

„»A lélek az ember önmagát figyelő, igazlátó és szellemérzékelő része, mely az emberi lényt mindörökre az állatvilág fölé emeli. Az öntudat, önmagában és magától, nem azonos a lélekkel. Az erkölcsi öntudat igaz emberi önkiteljesítés és ez alkotja az emberi lélek alapját, és a lélek az ember azon része, mely az emberi tapasztalás lehetséges továbbélési értékét jelenti. Erkölcsi választás és szellemi felemelkedés, az Isten megismerésének képessége és a késztetés, hogy olyanok legyünk, mint ő, ezek jellemzik a lelket. Az ember lelke nem létezhet erkölcsi gondolkodás és szellemi

tevékenység nélkül. A tespedt lélek haldokló lélek. Az ember lelke azonban különbözik az elmében lakozó isteni szellemtől. Az isteni szellem az emberi elme első erkölcsi cselekedetével egyidejűleg érkezik, és ez a lélek születésének pillanata.

A lélek megmentése vagy elvesztése azzal hozható összefüggésbe, hogy az erkölcsi tudat eléri-e a továbbélési szintet a halhatatlan szellemfelruházottsággal való örök szövetség révén vagy sem. Az üdvözülés az erkölcsi tudat önkiteljesedésének szellemivé lényegülése, ami ezáltal túlélési értékre tesz szert. Minden lelki összeütközés lényege az erkölcsi vagy szellemi öntudat és a tisztán értelmi öntudat összhangjának hiánya.

Az érett, megnemesedett és szellemivé lényegült emberi lélek a mennyei rendűséghez közelít annyiban, hogy az anyagi és a szellemi, az anyagi sajátlényeg és az isteni szellem közötti entitássá kezd alakulni. Az emberi lény kifejlődő lelkét nehéz leírni és még nehezebb kimutatni, mivel sem anyagi vizsgálódási, sem szellemi bizonyítási módszerekkel nem határozható meg. Az anyagi tudomány nem tudja kimutatni a lélek létezését, de a tisztán szellemi vizsgálat sem képes erre. Annak ellenére, hogy sem az anyagi tudomány, sem a szellemi alapelvek nem képesek felfedni az emberi lélek létét, minden erkölcsi tudattal rendelkező halandó *tudja*, hogy létezik az *ő* lelke, s ez *valós* és tényleges személyes tapasztalás.«” 133:6.5

A LÉLEK, AHOGYAN A BIBLIÁBAN SZEREPEL

I. A MINDEN TEREMTMÉNYT ÁTHATÓ LÉLEK

Az „élet”, „ember”, „lény”, „szív” kifejezésre más fordítások néhol a „lélek” kifejezés megfelelőjét használják.

„Kezében van minden élőlény párája, és éltető lelke az emberi testnek.” Jób 12:10

II. EMBERI LÉNY – SZEMÉLY, EGYÉN

„Akkor az Úristen megalkotta az embert a föld porából és orrába lehelte az élet leheletét.” Ter. 2:7

„Ha aggódás tölti is el lelkem, te mégis ismered útjaimat.” Zsolt. 142:4

„Akik megfogadták szavát, megkeresztelkedtek. Aznap mintegy háromezer lélek megtért.” ApCsel. 2:41

III. A LÉLEK A SZELLEMMEL SZEMBEÁLLÍTVA

„Az Isten szava ugyanis eleven, átható és minden kétélű kardnál élesebb, behatol a lélek és szellem, az íz és a velő gyökeréig, megítéli a szív gondolatait és érzéseit.” Zsid. 4:12

IV. A LÉLEK MINT AZ ÉRZELMI ÉLET

„De Hanna ezt válaszolta: »(...) Szerencsétlen asszony vagyok (...) a szívemet öntöttem ki az Úr előtt.«” 1Sám. 1:15

„Éhség és szomjúság gyötörte őket, életüket pusztulás fenyegette.” Zsolt. 107:5

„Mint a hűvös víz a kimerült embernek, olyan a jó hír távoli országból.” Péld. 25:25

„»Halálosan szomorú a lelkem – mondta nekik.«” Mt. 26:38

V. A LÉLEK A BŰN ÉS A VEZETKLÉS VISZONYLATÁBAN

„Ezért tartsátok meg a szombatot (...) Aki ezen a napon dolgozik, azt ki kell irtani népéből.” Kiv. 31:14

„»Megmentett attól, hogy sírba kelljen szállnom, örülhet életem a világosságnak.«” Jób 33:28

„Úgy hullanak bele a mélységbe, mint a juhok, a halál fogja legeltetni őket, s az igaz szívűek uralkodnak rajtuk. Alakjuk reggelre elenyészik, s a holtak hazája lesz lakóhelyük.”

„De az én lelkemet Isten kimenti (...)” Zsolt. 49:16

„Aki vétkezik, az hal meg!” Ez. 18:4

VI. A LÉLEK MINT VALLÁSI ÉLMÉNY

„Utánad vágyódik éjszaka a szívem, s téged keres a lelkem bensőmben.” Iz. 26:9

„Mária így szólt: »Lelkem magasztalja az Urat (...)«” Lk. 1:46

„Szeresd Uradat, Istenedet szíved, lelked mélyéből, minden erőddel!” MTörv. 6:5

„(...) és felüdíti lelkemet.” Zsolt. 23:3

„Akkor majd megtaláljátok lelketek nyugalmát.” Jer. 6:16

„Vegyétek magatokra igámat (...) s megtaláljátok lelketek nyugalmát.” Mt. 11:29

VII. A SZELLEMMEL ÉS A TESTTEL TÁRSULT LÉLEK

„Őrizze meg szellemeteket, lelketeket és testeteket feddhetetlenül (...).” 1Tesz. 5:23 (Pál felismerte az ember hármas természetét.)

VIII. A LÉLEK ÉS A TOVÁBBÉLÉS

„Mikor élete megszűnőben volt – meg kellett ugyanis halnia (...)” Ter. 35:18

„Mi haszna van az embernek, ha az egész világot megszerzi is, de lelke kárát vallja?” Mt. 16:26

A MORONTIA ÉLET

I. A MORONTIA MEGHATÁROZÁSA

1. A morontia az anyagi és a szellemi közötti szint.

> „A *morontia* az anyagi és a szellemi közötti tágas szintre utaló kifejezés. Jelölhet személyes vagy személytelen valóságokat, élő és élettelen energiákat. A morontia fonál szellemi; a morontia szövet fizikai.” 0:5.12

2. Kitölti az űrt a halandói és a szellemi besorolású területek között.

> „A szellemi világok valóságának nagy része a morontia rendbe, a világegyetemi valóságnak az Urantián teljesen ismeretlen szakaszához tartozik. A személyiségi létezés célja szellemi, azonban a morontia teremtésrészek mindig beavatkoznak, kitöltik az űrt a halandó eredetű anyagi területek és a felemelkedő szellemi besorolású felsőbb-világegyetemi szférák között. E terület az, ahol a Tökéletes Szellemek nagymértékben hozzájárulnak az ember paradicsomi felemelkedési tervéhez.” 16:4.6

II. A MORONTIA TEMPLOM

1. A morontia templomok a fény és élet korszakához tartoznak.

> „Egy lakott világ központjában álló morontia templom annak igazolását jelenti, hogy az adott szféra elérte a fény és élet korszakait. Mielőtt a végső küldetésük lezárásaként a Tanító Fiak elhagynák a bolygót, megnyitják az evolúciós fejlődés e végső korszakát; ők elnökölnek azon a napon, amikor a »szent templom lejön a földre«. A fény és élet korszakának beköszöntét jelző ezen eseményt az adott bolygó paradicsomi alászálló Fia mindig megtiszteli a személyes jelenlétével, aki azért jön el, hogy e nagy nap tanúja lehessen. E páratlan szépségű templomban a Paradicsom alászálló Fia bejelenti a hivatalát már hosszú ideje viselő Bolygóherceget, mint az új Bolygó Fejedelmet, és e hűséges Lanonandek Fiút új hatalommal és teljesebb hatáskörrel ruházza fel a bolygó ügyeinek vitele terén. A Csillagrendszer Fejedelem szintén jelen van és e bejelentéseket szóban megerősíti.
>
> A morontia templom három részből áll: Középen helyezkedik el a paradicsomi alászálló Fiú szentélye. Ettől jobbra van az előzőleg Bolygóherceg, most már Bolygó Fejedelem széke; és amikor e Lanonandek Fiú jelen van a templomban, akkor az adott teremtésrész szellemiesültebb egyedei számára itt látható. Balra áll

a bolygóhoz tartozó, végleges rendű lények megbízottjának széke.” 55:1.1

2. A morontia templom felépítése

„Bár a bolygótemplomokat úgy említettem, mint amelyek a »mennyből jönnek le«, a valóságban semmilyen tényleges anyagot nem szállítanak a bolygóra a csillagrendszeri központból. Minden templomot a csillagrendszeri székhelyen kicsiben elkészítenek, és ezt követően a Morontia Erőtér-felügyelők hozzák el e jóváhagyott terveket a bolygóra. Itt a Fizikai Főszabályozókkal közösen építik meg a morontia templomot az előírások szerint.” 55:1.3, Jel. 21:10

3. A templom leírása

„Az átlagos morontia templom mintegy háromszázezer főnek biztosít férőhelyet. Ezen épületek rendeltetése nem istenimádat, játék vagy hírszolgáltatás; arra terveztettek, hogy a bolygón tartandó olyan különleges rendezvényeknek adjanak helyet, mint: a Csillagrendszer Fejedelemmel vagy a Fenségesekkel való érintkezés, olyan különleges képi szertartásoknak, melyek célja a szellemlények személyiség-jelenlétének kinyilatkoztatása és a csendes mindenségrendi szemlélődés. A mindenségrendi bölcselet tanodái itt tartják a záróvizsgáikat, és szintén itt kapják meg a halandók a bolygószintű elismerést a felsőbb társadalmi szolgálatban vagy más téren nyújtott kiváló teljesítményért.” 55:1.4

4. A morontia létbe való átlépésre a templomban kerül sor.

„Az ilyen morontia templom egyúttal arra is szolgál, hogy az összegyűltek megszemlélhessék az élő halandók átlépését a morontia létbe. Ez azért lehet így, mert az átvitelül szolgáló templom morontia anyagból készül, vagyis nem tehet benne kárt annak az elemésztő tűznek a ragyogó dicsfénye, mely teljesen megsemmisíti azon halandók fizikai testét, akik ott élik meg az isteni Igazítójukkal való végső eggyé kapcsolódást. Egy nagyobb világon az útnak indulást jelző eme villódzások csaknem folyamatosak, és az átlépések számának növekedésével a morontia élet kiegészítő szentélyei is megjelennek a bolygó különböző területein. Nem is olyan régen egy olyan bolygón tartózkodtam a messzi északon, ahol már huszonöt morontia szentély működött.” 55:1.5

5. Halál és átmenet

„A természetes, fizikai halál nem halandói elkerülhetetlenség. A fejlettebb evolúciós lények, létpolgárok többsége a végső, fény és élet korát elért bolygókon már nem hal meg; a húsvér testbeli életből közvetlenül mennek át a morontia létbe.

Az anyagi életből a morontia állapotba való átmenetnek – a halhatatlan léleknek a bent lakozó Igazítóval való eggyé kapcsolódásának – e megtapasztalására egyre gyakrabban kerül sor arányosan azzal, ahogy a bolygó az evolúciós fejlődésben előrehalad. Eleinte az egyes korszakokban csak néhány halandó éri el a szellemi fejlődés átlépést biztosító szintjeit, azonban a Tanító Fiak egymást követő korszakainak eljövetelével egyre több igazítói eggyé kapcsolódásra kerül sor még azelőtt, hogy e fejlődő halandók hosszúra nyúlt élete véget érne; és amikor eljön a Tanító Fiak utolsó küldetésének ideje, e nagyszerű halandóknak már körülbelül a negyede mentesül a természetes haláltól.” 55:2.1

III. A MORONTIA SAJÁTLÉNYEG

1. A morontia sajátlényeg fokozatos fejlődése

„Ahogyan a pillangó a bábállapotból, úgy emelkednek ki az emberi lények igaz személyiségei a lakóvilágokon, amikor először jelennek meg az egykori anyagitest-buroktól elkülönülten. A helyi világegyetembeli morontia létpályának közvetlen köze van a kezdeti léleklétezési morontia szinttől egészen a legfelsőbb szellem-fejlődési morontia szintig tartó folyamatos felemelkedést jelentő személyiség-rendszerhez.” 112:6.1

2. Morontia személyiségalakok

„Nehéz beszámolnom nektek arról, hogy milyenek is lesznek a helyi világegyetemi létpályátok során használt morontia személyiségformáitok. Személyiség-megnyilatkozási morontia mintákat fogtok kapni, és ezek végső soron általatok fel nem fogható adományok. E formák, noha teljesen valóságosak, nem tartoznak az általatok ismert anyagi rendű energiaminták közé. Azonban éppen azt a szerepet töltik be a helyi világegyetemi világokon, mint amit az anyagi testetek a szülőbolygótokon.” 112:6.2

3. A morontia elme

„A felemelkedő halandó a morontia állapotban az orvontoni tökéletes-szellemi mindenségrendi-elme képesség nebadoni módosított változatával ruháztatik fel. A halandói értelem, mint

olyan, megsemmisült, megszűnt létezni úgy, mint az Alkotó Szellem külön nem vált elmeköreitől független, összpontosult világegyetemi entitás. A halandói elme jelentéstartalmai és értékei azonban nem semmisültek meg. Bizonyos elmeszakaszok továbbra is megmaradnak a továbbélő lélekben; a korábbi emberi elme bizonyos tapasztalás-értékeivel pedig az Igazító rendelkezik; és mindezek mellett a helyi világegyetemben megvannak a húsvér testben eltöltött emberi életről készített feljegyzések, valamint a felemelkedő halandó végső fejlődésében érdekelt, számos lényben – akik között a szeráftól a Világegyetemi Ítélőkig és valószínűleg még rajtuk túl, a Legfelsőbbig is terjedő körben sokféle entitás megtalálható – élő nyilvántartások is rendelkezésre állnak.” 112:6.4

4. Morontia emlékezet

„Az emlék továbbélése bizonyság arra, hogy az eredeti sajátlényeg azonossága megmarad; ez alapvető fontosságú a személyiség folytonosságának és kiteljesedésének teljes mértékű öntudatosításához. Az Igazító nélkül felemelkedő halandók a szeráftársuktól kapnak utasításokat az emberi emlékezet helyreállításához; egyébként pedig a Szellemmel való eggyé kapcsolódást megélt halandók morontia lelkét kötöttségek nem terhelik. Az emlékezetminta a lélekben marad fenn, de ahhoz, hogy a halandó számára *azonnal* értelmezhető, folytonos emlékezetté alakuljon szükség van a korábbi Igazító jelenlétére. Az Igazító nélkül a halandó továbbélőnek hosszú időre van szüksége ahhoz, hogy korábbi létezésének jelentéstartalmaival és értékeivel kapcsolatos emléktudatát újból feltárja és újra elsajátítsa, visszanyerje.” 112:6.8

IV. MORONTIA MOTA

1. A mota teljesebb rálátású bölcselet.

„A mota több mint felsőbbrendű bölcselet; annyival több a bölcseletnél, mint amennyivel több a két szem az egynél; térhatása van a jelentéstartalmakra és az értékekre. Az anyagi ember, hogy úgy mondjam, fél szemmel látja a világegyetemet – síknak látja azt. A lakóvilági hallgatók mindenségrendi távlatot – mélységet – is látnak azáltal, hogy a fizikai lét érzékleteire ráépítik a morontia élet érzékleteit. És képessé váltak ezen anyagi és morontiai nézőpontokat egy pontba gyűjteni, mégpedig nagyobbrészt a szeráfi tanácsosaik fáradhatatlan segédkezésén keresztül, akik oly türelmesen tanítják a lakóvilági hallgatókat és a morontia fejlődő lényeket. A legfelsőbb rendű szeráfok köréből kikerülő tanító

tanácsosok közül sokan az idő halandóinak újonnan felszabadult lelkei mellett tanácsosként kezdték a létpályájukat.” 48:6.28

2. A mota az emberi bölcselet viszonylatában

„A morontia mota alsóbb síkjai közvetlenül az emberi bölcselet felsőbb szintjeihez csatlakoznak. A kevésbé fejlett hallgatókat az első lakóvilágon szokásos rend szerint a párhuzamos módszerrel oktatják; vagyis az egyik oszlopban bemutatják a mota jelentéstartalmak egyszerűbb fogalmait, a másik oszlopban pedig idézik a megfelelő halandói bölcselet alaptételeit.

Nem is olyan régen, amikor a Satania első lakóvilágán teljesítettem feladatot, alkalmam volt megfigyelni e tanítási módszert; és bár nem vállalkozom a tanóra mota tartalmának előadására, engedélyt kaptam az emberi bölcselet ama huszonnyolc alaptételének rögzítésére, melyet e morontia oktató is használt szemléltetőanyagként abból a célból, hogy segítse ezeket a lakóvilágra újonnan érkezetteket a mota jelentőségének és értelmének megértésére irányuló első erőfeszítéseikben. Az emberi bölcseletre vonatkozó szemléltető példák a következők voltak:

1. A szakértelem megnyilvánulása nem a szellemi képesség meglétét jelzi. Az értelem nem helyettesíti az igaz jellemet.

2. Kevés ember felel meg az általa valójában birtokolt hitnek. Az indokolatlan félelem nem más, mint a kifejlődő halandó lélek fondorlatos értelmi félrevezetése.

3. Az eredendően meglévő képességeket nem lehet meghaladni; egy félliteres korsó tartalma sohasem tehet ki egy egész litert. A szellemi fogalmat nem lehet gépiesen beleerőszakolni az anyagi emlékmintába.

4. Kevés halandó meri a természet és a kegyelem együttes segédkezéséből termett összes személyes hitelét valaha is felhasználni. Az elszegényedett lelkek többsége valóban gazdag, de ők maguk nem hajlandók ezt elhinni.

5. A nehézségek tán dacolhatnak a középszerrel és legyőzhetik a bátortalanokat, de a Fenségesek igaz gyermekeire csak ösztönzőleg hatnak.

6. Kiváltságot élvezni visszaélés nélkül, szabadnak lenni engedély nélkül, hatalmat gyakorolni és következetesen elutasítani annak igénybevételét a saját gyarapodásunk céljából – ezek a magasrendű polgárosodott társadalom jegyei.

7. Vak és előre nem látható véletlen dolgok nem történnek a mindenségrendben. A mennyei lények sem segítenek annak az alacsonyabb rendű lénynek, aki nem a saját igazságfénye szerint cselekszik.

8. Az erőfeszítésnek nem mindig eredménye az öröm, de értelmes erőfeszítés nélkül nincs boldogság.

9. A tett eredménye az erő; az önuralomé a kellem.

10. Pártatlanság pengeti az igazság összhanghúrjait, és a dallam berezgi az egész mindenségrendet, még a Végtelen felismeréséig is eljut.

11. A gyenge elmerül a megoldások keresésében, míg az erős cselekszik. Az élet is csak olyan, mint a napi munka – végezd jól. A tett a miénk; a következmények Istenéi.

12. A mindenségrend legnagyobb szomorúsága az, hogy még sohasem volt szomorú. A halandók bölcsességet csakis gyötrelmek megtapasztalása révén tanulhatnak.

13. Csillagokat a tapasztalásbeli mélységekben megélt magányos elszigeteltségből lehet a legjobban megfigyelni, nem pedig a fényes és mámoros hegycsúcsokról.

14. Csinálj étvágyat a társaidnak az igazsághoz; csak akkor adj tanácsot, ha kérik.

15. A színlelés a tudatlan személy nevetséges erőfeszítése a bölcsnek mutatkozásra, a sivár lélek kísérlete a gazdagnak tűnésre.

16. Szellemi igazságot nem ismerhettek fel annak bensőséges megtapasztalása előtt, és sok igazságot igazán csak a hányattatásokban érzékeltek.

17. A törekvés mindaddig veszélyes, amíg nem közösségiesül teljesen. Mindaddig egyetlen erényt sem sajátítotok el igazán, amíg a tetteitek révén méltókká nem váltok arra.

18. A türelmetlenség szellemméreg; a harag olyan, mint a darázsfészekbe hajított kő.

19. Az aggodalmaskodással fel kell hagyni. A soha be nem következő csalódások a legelviselhetetlenebbek.

20. Csak egy költő képes érzékelni a költészetet a mindennapi létezés szokványos szürkeségében.

21. Bármely művészet legfőbb küldetése, hogy ábrándjai révén egy felsőbb világegyetemi valóságot vetítsen előre, hogy az idő érzelmeit az örökkévalóság gondolataivá kristályosítsa.

22. A kifejlődő lélek nem a tette révén lesz istenivé, hanem a cselekvésre való törekvése által.

23. A halál semmit sem tett hozzá az értelmi képességekhez vagy a szellemi felruházottsághoz, viszont kiegészítette az élményelvi állapotot a túlélés tudatosságával.

24. Az örökkévalósági beteljesülést a napi életből származó eredmények határozzák meg pillanatról pillanatra. A ma tettei alkotják a holnap végzetét.

25. A nagyság nem annyira az erő birtoklásában áll, hanem ezen erő bölcs és isteni használatában.

26. Tudás csakis úgy birtokolható, ha megosztjuk azt másokkal; a tudás őrzője a bölcsesség, közösségiesítője pedig a szeretet.

27. A haladás megköveteli az egyéniség fejlődését; a középszerűség folyton szabványosításra törekszik.

28. Bármely tétel érvekre épített védelme fordított arányban áll a tétel igazságtartalmával.

Ilyen tehát a kezdők munkája az első lakóvilágon, míg a haladóbb tanítványok a későbbi világokon sajátítják el a mindenségrendi látásmód és a morontia mota felsőbb szintjeit.” 48:7.1

V. A MORONTIA ÉLET RENDELTETÉSI CÉLJAI

1. A morontia átfogja a helyi világegyetemi létpályát.

„Az istenek a nagymértékben állati természettel rendelkező teremtményt nem képesek tökéletesített szellemmé átalakítani – legalábbis nem tesznek így – teremtői varázserőből táplálkozó valamiféle titokzatos cselekedettel. Amennyiben a Teremtők tökéletes lényeket kívánnak létrehozni, akkor azt közvetlen és eredeti teremtés révén teszik, de sohasem vállalkoznak arra, hogy állati eredetű és anyagi teremtményeket egyetlen lépésben tökéletes lényekké változtassanak.

A helyi világegyetemi életpálya különböző szakaszaira kiterjedő morontia élet az egyetlen lehetséges megközelítés, mely révén az anyagi halandók elérhetik a szellemvilág küszöbét. Ugyan miféle varázslattal bírhatna a halál, az anyagi test természetes elbomlása, hogy egy egyszerű lépésben azonnal átalakítsa a halandó és anyagi elmét halhatatlan és tökéletesített szellemmé? Az ilyen hiedelmek nem mások, mint tudatlan babonaságok és dajkamesék.” 48:0.1

2. A morontia elválasztja a halandói és a szellemi besorolást.

„A továbbélő emberi lények esetében a halandó állapotot és az azt követő szellemi szintet mindig elválasztja e morontia átmenet. A világegyetemi fejlődés e közbenső állapota észrevehetően különböző az egyes helyi teremtésrészek esetében, de valójában mind meglehetősen hasonló. A lakóvilágok és a felsőbb morontia világok szerveződése a Nebadonban a morontia átmeneti rendszerekre meglehetősen jellemző sajátosságokat mutat az Orvonton e részében.” 48:0.3

3. A csillagvilági ottlét jellemzően morontia életet jelent.

„A csillagvilági felkészülési világokon való teljes ottlét, mely az edentiai létpolgárságban csúcsosodik ki, a morontia fejlődő lények számára igazi és mennyei boldogságos időszak. A csillagrendszeri világokon való ottlétetek során a csaknem állatiról a morontia teremtmény szintjére fejlődtetek; inkább anyagiak voltatok, semmint szellemiek. A szalvingtoni szférákon a morontia lény rendjétől az igaz szellem rendjéig fejlődtök; inkább szellemivé

lesztek, mintsem anyagivá. De az Edentián a felemelkedők félúton járnak az előbbi és a jövőbeli állapotaik között, félúton az evolúciós állat és a felemelkedő szellem között. Az Edentián és annak világain való tartózkodásotok alatt mindvégig olyanok vagytok, „mint az angyalok”; állandóan fejlődtök, de mindeközben megtartotok egy általános és egy jellegzetes morontia besorolást.

A felemelkedő halandónak a csillagvilágban való tartózkodása a legegységesebb és a legkiegyenlítettebb korszak a teljes morontia fejlődési létpályáján. E tapasztalás alkotja a felemelkedők előszellemi közösségiesítési felkészítését. Ez hasonlít a végleges rendre való eljutás előtti szellemi tapasztaláshoz a Havonán és az abszonit előtti felkészüléshez a Paradicsomon.” 43:9.2

VI. MORONTIA TEVÉKENYSÉG ÉS SZOKÁSOK

1. Morontia világok

„A morontia szférák a fejlődési világokon keresztül vezető halandói felemelkedés átmeneti szakaszai a helyi világegyetemben. A helyi csillagrendszerekben csak a végleges rendű lények szféráját körülvevő hét világot nevezik lakóvilágoknak, viszont morontia világnak nevezzük mind az ötvenhat átmeneti tartózkodási helyet a csillagrendszerben, közéjük sorolva a csillagvilági és a világegyetemi központok körül található felsőbb szférákat is. E teremtésrészek osztoznak a helyi világegyetemi központi szférák fizikai szépségében és morontia tündökletességében.” 48:1.2

2. A morontia élet szokásai

„Bár morontia testetek lesz, mégis mind a hét világon továbbra is esztek, isztok és pihentek. A morontia rendű ételt, az élő energiának az anyagi világokon nem ismert fajtáját fogyasztjátok. Az étel és a víz egyaránt teljesen hasznosul a morontia testben; nincs hulladékot képező melléktermék. Gondoljátok csak el: Az első lakóvilág igencsak anyaglényegű szféra, mely a morontia rendszer legelejét képviseli. Itt még mindig csaknem emberiek vagytok és még nem távolodtatok el elég messze a halandói lét korlátolt nézőpontjaitól, de e téren minden egyes világ határozott fejlődést hoz. Szféráról szférára egyre kevésbé anyagivá, egyre inkább értelmivé és egy kicsivel szellemibbé váltok. A szellemi fejlődés a hét fokozatos fejlődési világ közül az utolsó hármon a legnagyobb.” 47:4.6

3. A morontia emlékezési eljárás

„A morontia életben való felemelkedésetek során az Igazító-emléketek teljes mértékben érintetlen marad. Azok az elmebéli képzettársítások, melyek tisztán állatiasak és teljesen anyagiak voltak, természetesen megszűnnek a fizikai aggyal együtt, azonban az elmebéli életetekből mindenről, ami arra érdemes volt és amely túlélési értékkel rendelkezett, az Igazító másolatot készített és a személyes emlékek részeként megőrzi végig a felemelkedési létpályán. Tudatában lesztek az összes, arra érdemes tapasztalásotoknak, amint az egyik lakóvilágról a másikra, a világegyetem egyik részéből a másikba – sőt egészen a Paradicsomig – haladtok.” 47:4.5

4. Morontia felkészítés a 4-es számú világon

„A negyedik világon szerzett felkészítés időtartama alatt kerül sor arra, hogy a felemelkedő halandókat valóban először ismertetik meg a morontia teremtmények igaz közösségi igényeivel és örömeivel. És az evolúciós teremtmények számára valóban új élményt jelent, hogy részt vehetnek azokban a közösségi tevékenységekben, melyek nem épülnek sem személyes gyarapodásra, sem pedig önző hódításra. Egy új társadalmi rendet vezetnek itt be, mely a kölcsönös tiszteletbeli megértő rokonszenven, a kölcsönös szolgálatbeli önzetlen szereteten és azon késztetés tökéletes elsajátításán alapul, mely a közös és legfelsőbb beteljesülés megismerésére irányul – ez az imádati és isteni tökéletesség paradicsomi célja. A felemelkedők mind öntudatosan Istent ismerővé, Istent kinyilatkoztatóvá, Istent keresővé és Istent megtalálóvá válnak.” 47:6.3

VII. KIKAPCSOLÓDÁS ÉS KÖZÖSSÉGI ÉLET

1. A Morontia Társak segédkeznek a kikapcsolódásban.

„A helyi világegyetemi Anyaszellem e gyermekei mindazoknak a barátai és társai, akik a felemelkedő morontia létet élik. Nem nélkülözhetetlenek a felemelkedő lény igazi teremtményi fejlődési munkájához, és semmilyen értelemben nem helyettesítik a szeráfi őrangyalok munkáját, akik gyakran kísérik a halandó társukat a paradicsomi úton. A Morontia Társak egyszerűen csak nyájas házigazdákként működnek azok számára, akik éppen nekikezdenek a hosszú, befelé tartó felemelkedésnek. Ügyesen segédkeznek a játékokban is, és e munkájukban szakszerű segítséget kapnak a visszatekintési igazgatóktól.” 25:7.1

2. Végig a Paradicsomra tartó utatokon mindig lesz idő a játékra.

„Bár a Nebadon morontia felkészítési világain igen komoly és egyre nehezebb feladatokat kell elvégeznetek, mégis rendszeres időközönként mindig lesz lehetőségetek a pihenésre és a visszatekintésre. Végig a Paradicsomra tartó utatokon mindig lesz idő a pihenésre és a szellemi játékra; és a fény és élet létpályáján is mindig lesz idő az istenimádatra és az új dolgokra.” 25:7.2

3. Gondoskodnak társaságról az egész paradicsomi út során.

„A Morontia Társak olyan barátságos társaságot jelentenek, hogy amikor végül kiléptek az utolsó szakaszú morontia tapasztalásból és felkészültök a felsőbb-világegyetemi szellemi kalandra, valóban sajnálni fogjátok, hogy e társaságkedvelő teremtmények nem tarthatnak veletek, ők ugyanis kizárólag a helyi világegyetemekben szolgálnak. A felemelkedési létpálya minden szakaszában minden megismerhető személyiség barátságos és társaságkedvelő lesz, de mindaddig nem fogtok találkozni egy további, a barátság és a társaság iránt olyannyira elkötelezett csoporttal, amíg a Paradicsomi Társakat meg nem ismeritek.” 25:7.3

4. A morontia élet és az égi mesterek

„Bármely morontia személyiség vagy szellementitás alkalmas az égi mesterek testületébe való felvételre; vagyis bármely, az eredendően isteni fiúi besorolásúak szintje alatti lény. Az Isten evolúciós szférákról származó felemelkedő fiai a morontia világokra való megérkezésüket követően felvételre jelentkeznek a mesterek testületébe, és ha elég tehetségesek, akkor hosszabb-rövidebb időre választhatják e létpályát. De senki sem léphet az égi mesterek közé egy ezredévnél, vagyis ezer felsőbb-világegyetemi évnél rövidebb időre.” 44:0.4

VIII. KITÖRÖLT VONÁSOK ÉS HASZTALAN IGYEKEZETEK

1. A morontia élet által kitörölt vonások

„A morontia létpálya egyik célja a halandó túlélőből véglegesen kitörölni az olyan állati csökevényes vonásokat, mint a késlekedés, a köntörfalazás, az őszintétlenség, a problémakerülés, a tisztességtelenség és a kényelemkeresés. A lakóvilági élet hamar megtanítja a fiatal morontia tanítványokat arra, hogy a halogatás semmilyen értelemben nem jelent elkerülést. A húsvér testbeli élet után az idő, mint módszer már nem áll rendelkezésre a helyzetek vagy a kellemetlen kötelességek előli kitéréshez.” 48:5.8

2. A hasztalan igyekezetek sikerre vitele

„De minden emberi lénynek emlékeznie kell: A halandók kiemelkedésre irányuló sok olyan törekvése, mely a húsvér testben rettenetes kínokat okoz, a morontia és a szellemi létpályán nem fog megmaradni. A felemelkedő morontiaiak megtanulják közösségiesíteni a korábbi, tisztán önző vágyaikat és önös törekvéseiket. Mindazonáltal azok a dolgok, melyekre oly őszintén vágyódtatok a földön és amelyeket a körülmények oly kitartóan megtagadtak tőletek, ha, miután igaz mota látásmódra tettetek szert a morontia létpálya során, még mindig vágytok annak megtételére, akkor egészen biztosan megkaptok minden lehetőséget, hogy teljesen kielégítsétek a régóta dédelgetett álmaitokat.” 44:8.4

IX. A MORONTIA ÉLET KÜLÖNFÉLE VONÁSAI

1. Morontia és továbbélési tapasztalás

„A kinyilatkoztatott vallás morontia szakaszának köze van a *továbbélés megtapasztalásához*, és annak nagy mozgatója a szellemi tökéletesség elérésének lehetősége. Szintén jelen van az istenimádás felsőbb késztetése is, mégpedig a kiterjedtebb erkölcsi szolgálatra mozgósító felhívással együtt. A morontia látásmód maga után vonja a Hétszeres, a Legfelsőbb és még a Végleges örökké gyarapodó tudatosságát is.” 101:6.1

2. A morontiában az igazság bizonyossága felváltja a hit bizonyosságát.

„A morontia fejlődésben az igazság bizonyossága egyre inkább felváltja a hit bizonyosságát. Amikor végül bekerültök a tényleges szellemvilágba, akkor fognak a tiszta szellemi látásmód bizonyosságai a hit és az igazság helyett, vagyis inkább a személyiségi bizonyosság e korábbi eljárásaival kapcsolatban és azokon túl működni.” 101:5.14

3. Igazítók és a morontia élet

„A Gondolatigazítók a világegyetemi létpálya gyermekei, és valóban, a tiszta Igazítóknak tapasztalatokat kell gyűjteniük, miközben a halandó teremtmények növekednek és fejlődnek. Ahogy az embergyermek személyisége gazdagodik az evolúciós lét küzdelmeire való felkészülés során, úgy gyarapodik az Igazító a felemelkedői lét következő szakaszának próbái közepette. Ahogyan a gyermek szert tesz a felnőttkori tevékenységeihez szükséges alkalmazkodó sokoldalúságra kisgyermekkora közösségi és játékos életének megélésén keresztül, úgy szerez gyakorlatot az emberben lakozó Igazító a mindenségrendi élet következő szakaszához a morontia létpályával kapcsolatos tevékenységeknek

az előzetes, halandói megtervezése és kipróbálása révén. Az emberi létezés olyan gyakorlati időt jelent, melyet az Igazító hatékonyan használ ki felkészülésül a jövő élet nagyobb mértékű felelősségvállalására és nagyobb lehetőségeire. De az Igazító erőfeszítései a bennetek eltöltött idő alatt nem igazán az ideigvaló életviszonyok és a bolygón való létezés ügyeire korlátozódnak. Ma a Gondolatigazítók mintegy a világegyetemi létpálya valóságainak próbáját tartják az emberi lények fejlődő elméiben." 109:0.1

4. A kinyilatkoztatás betölti a morontia űrt.

„A kinyilatkoztatás az evolúciós ember egyetlen reménye a morontia űr betöltésére. A mota által nem segített hit és értelem nem képes felfogni és megalkotni egy okszerű világegyetemet. A mota látásmód hiányában a halandó ember nem képes észrevenni az anyagi világ jelenségeiben a jóságot, a szeretetet és az igazságot." 103:6.13

5. A Tökéletes Szellem lenyomata megmarad a morontiában.

„A Tökéletes Szellem fizikai lenyomata az ember anyagi eredetének része. Az embernek a teljes morontia létpályát ugyanezen Tökéletes Szellem folyamatos hatása alatt kell befutnia. Aligha meglepő, hogy az ilyen felemelkedő halandó későbbi szellemi létpályája sem törli le teljesen e felügyelő Szellem jellegzetes bélyegét. A Tökéletes Szellem jegye alapvető jelentőségű a halandói felemelkedés minden elő-Havona szakaszbeli létezésben." 16:5.4

6. Pálnak tudomása volt a morontia világokról.

„Pál tudott a morontia világok létezéséről és a morontia anyagok valóságáról, hiszen azt írta, hogy »van a mennyben egy jobb és többet bíró anyag«. És e morontia anyagok valóságosak, valódiak, még „az alapokkal bíró városban is, melynek építője és alkotója az Isten". És e csodálatos szférák mindegyike »egy jobb ország, vagyis mennyei ország.«" 48:1.7, Zsid. 10:34; 11:10,16

X. JÉZUS ÉS A MORONTIA ÉLET

„Ezzel ér véget Jézus halandói átmenete – az Ember Fiának morontia feltámadása. Megkezdődött a Mester azon időleges tapasztalása, amikor személyiségként félúton jár az anyagi és a szellemi között. És mindezt a magában meglévő hatalmon keresztül tette; semmilyen személyiség nem nyújtott neki segítséget. Most morontia Jézusként él, és amint hozzáfog ehhez a morontia élethez, az emberi anyagi teste még ott fekszik a sírboltban háborítatlanul. A katonák még

mindig őrt állnak, és a kormányzó sziklákon elhelyezett pecsétje még mindig nincs feltörve.” 189:1.13

A MORONTIA A BIBLIÁBAN

1. Pálnak volt némi fogalma a morontia valóságról.

> „[A]bban a tudatban, hogy értékesebb és maradandóbb javakkal rendelkeztek.” Zsid. 10:34

2. Jézus morontia megjelenése

a. Az emberek szemének meg kell nyílnia.

> „Ekkor megnyílt a szemük s felismerték. De eltűnt a szemük elől.” Lk. 24:31

b. A morontia alak hirtelenül jelenik meg.

> „[Jézus] egyszer csak megjelent köztük (...) Ijedtükben és félelmükben azt vélték, hogy szellemet látnak.” Lk. 24:36,37

c. Hirtelen el is tűnik.

> „Áldás közben megvált tőlük, és fölemelkedett az égbe.” Lk. 24:51

d. A morontia Jézus eszik a halból.

> „Ezért így szólt hozzájuk: »Van itt valami ennivalótok?« Adtak neki egy darab sült halat. Fogta és a szemük láttára evett belőle.” Lk. 24:41-43

e. Mária nem érintheti Jézust.

> „Jézus ezt mondta neki: »Engedj! Még nem mentem föl Atyámhoz. (...)«” Jn. 20:17

f. Úgy jár-kel, hogy semmi nem állja útját.

> „[A] zsidóktól való félelmükben bezárták az ajtót. [Jézus] [b]elépett, megállt középen és köszöntötte őket: »Békesség nektek!«” Jn. 20:19

(Megjegyzés: Nyolc nappal később ugyanígy tett. Ld. Jn. 20:26

3. A morontia lehet a „kincsünk a mennyben”.

„A mennyben gyűjtsetek kincset, ahol nem rágja moly és nem marja rozsda, s ahol nem törnek be és nem lopják el a tolvajok!” Mt. 6:20

4. Még a szellemlényeket is láthatja emberi szem.

„Ne feledkezzetek meg a vendégszeretetről, hisz ilyen módon némelyek tudtuk nélkül angyalokat láttak vendégül.” Zsid. 13:2

PÉLDÁK:

1. Ábrahám három látogatója. Ter. 18:1-8 (Az egyikük Jahve volt.)

2. Két angyal tér be Lóthoz. Ter. 19:1-3

3. Mózes előtt az égő csipkebokornál. Kiv. 3:2

4. Az Úr angyala megjelenik Hágárnak. Ter. 16:10

5. Angyal szól Hágárhoz. Ter. 21:17

6. Angyal ébreszti Illést. 1Kir. 19:5

7. Angyal szólítja meg Jákobot. Ter. 32:2

8. Elizeus szolgája szemének megnyitása. 2Kir. 6:17

9. Izajás és a szeráf. Iz. 6:6

10. Angyal beszél Zakariással. Zak. 1:9

11. Jákob küzd egy angyallal. Ter. 32:25-26

12. Az angyal megállítja Ábrahám kezét. Ter. 22:10-11

5. A morontia (szellemi) test.

„Erőtlenségben vetik el – erőben támad föl. Érzéki testet vetnek el – szellemi test támad föl.” 1Kor. 15:43-44

A MORONTIA FEJLŐDÉSI LÉTPÁLYA A HELYIÁGEGYETEMBEN

Az alábbiakban megkíséreljük végigkövetni a továbbélő halandónak a morontia életen át vezető útját a halhatatlan lelkének urantiai fogantatásától a Szalvingtonon befejezett morontia fejlődésig, ahol is már a szellemi besorolása első szakaszának megkezdésére készül.

I. A MORONTIA ÉLETÉLMÉNY AZ URANTIÁN

1. Az emberi lélek és az isteni Igazító morontia lélek teremtésére egyesül.

2. E morontia lélek evolúciós növekedésen esik át az urantiai halandói életszakaszban.

3. Ez a lélek nem anyagi és nem szellemi – hanem morontiai.

4. E morontiai lélek halhatatlan, és egyre jobban átitatódik igazsággal, szépséggel és jósággal. 111:2.3

5. A halálbeli átmenetben a végzet-őrangyal őrizetében van a morontia lélek. 112:3.4

II. AZ ELSŐ LAKÓVILÁG

1. A feltámadási csarnokban ébredtek.

2. A morontia életet ott folytatjátok, ahol a halál véget vetett a halandói létnek.

3. Az önazonosság-tudatot azáltal állítják helyre, hogy újraegyesítik az Igazítónál lévő emlék- és személyiségtényezőket a szeráf gondjára bízott önazonossági lélekelemekkel.

4. A feltámadási csarnokból a Melkizedek-központba mentek, ahol állandó lakos besorolást kaptok.

5. Ezt követően megismerkedtek a képzési tervetekkel, melyet úgy állítottak össze, hogy pótolhassátok az urantiai fogyatékosságaitokat – különösen a biológiai jellegűeket.

6. A szülői tapasztalás terén meglévő hiányosságaitokat felmérik, és ha találnak ilyeneket, akkor a pótlást a gyakorlóvilágokon gyermekek számára végzett segédkezéssel és később az Anyagi Fiak jerusemi otthonaiban teljesített szolgálattal végzitek el.

7. A besorolásotokat követően tíz nap áll rendelkezésetekre, hogy felkeressétek és meglátogassátok urantiai társaitokat.

8. A Morontia Társak segítenek nektek a tanulmányaitok és a közreműködésetek megtervezésében, és elkísérnek benneteket különböző látogatásokra, még a Jerusemre is.

9. Az egyes számú lakóvilág főként a hiányosságaitok pótlásának színtere, azonban sok időt fordíthattok az elmebéli és a lelki fejlődésre is. 47:0.1

III. A MÁSODIK LAKÓVILÁG

1. Megtanultok együtt élni a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt felemelkedőkkel.

2. Itt továbbfejlődik a társas viszony és a közösségi élet.

3. Még mindig esztek, isztok és alszotok. Nincsenek hulladékot képező melléktermékek.

4. Ezen a szférán a fő feladat megszabadulni az értelmi összeütközésektől és az elmebéli összhanghiánytól.

5. Komoly fejlődést mutattok a morontia mota elsajátításában. 47:4.1

6. Megkapjátok az Isten hárfáját. 47:10.2

IV. A HARMADIK LAKÓVILÁG

1. Ez a Lakóvilági Tanítók állomáshelye – végigkísérnek benneteket a morontia létpályán.

2. Mindegyik lakóvilágon engedélyt kaptok az adott világhoz tartozó átmeneti világ meglátogatására.

3. A jerusemi látogatások folytatódnak.

4. Határozottabb munka kezdődik. Az első két lakóvilágon a felkészítés leginkább a hiányos természettel – a hiányosságok pótlásával – függött össze.

5. Ha eddig még nem teljesítettétek volna a hét lelki kört, akkor e szférán rendszerint sor kerül rá.

6. Külön hangsúlyt kap a morontia mota és az emberi bölcselet összehangolása.

7. A tanulmányaitok egyik fő területe a mindenségrendi jelentéstartalmak és a világegyetemi viszonyok megértése. 47:5.1

V. A NEGYEDIK LAKÓVILÁG

1. Megismerkedtek a Ragyogó Estcsillagokkal és a többi felsőbb angyallal.

2. A jerusemi látogatások alkalmával többet tudtok meg az Istenfiakról.

3. Több csoportos munkát végeztek.

4. Közelebbről is megismeritek a világegyetemi híradásokat.

5. Megismeritek az igaz morontia közösségi élet igényeit és örömeit.

6. Új társadalmi rendet vezetnek itt be, melynek alapja nem a személyes jelentőségetek elismerése, hanem

a. a kölcsönös tiszteletbeli megértő rokonszenv,

b. a kölcsönös szolgálatbeli önzetlen szeretet,

c. a legfelsőbb beteljesülés megismerése.

7. Öntudatosan Istent ismerővé, Istent kinyilatkoztatóvá, Istent keresővé és Istent megtalálóvá váltok. 47:6.1

VI. AZ ÖTÖDIK LAKÓVILÁG

1. Óriási előrelépésre kerül sor a szellemi műveltségben – ízelítője ez a jerusemi életnek.

2. Elsajátítjátok az uverszai nyelvet.

3. Elkezdtek tanulni a csillagvilági tanulmányvilágokról.

4. A mindenségtudat igazi megszületése itt megy végbe. Kitágul a látómezőtök.

5. Igaz lelkesedést mutattok a havonai felemelkedés iránt.

6. A tanulás önkéntessé lesz.

7. Az istenimádat önkéntelen.

8. Az igazi morontia jellem kisarjad. 47:7.1

VII. A HATODIK LAKÓVILÁG

1. Itt részesültök a várható szellemi létpályával kapcsolatos első tanításokban.

2. Megismeritek a világegyetemi igazgatást.

3. Rendszerint ekkor kerül sor az emberi elme és az isteni Igazító tökéletes eggyé kapcsolódására – a tényleges munkaazonosságra. (Az egyesülés már korábban végbemehetett.)

4. A főangyal kihirdeti: „E szeretett fiúban nagy örömöm telik.”

5. A felemelkedő megkapja az új nevét és negyven napra szellemi viszonylatban felmentik mindenféle szokványos tevékenység alól.

6. Az állati eredet durva nyomait magatok mögött hagyjátok. 47:8.1

VIII. A HETEDIK LAKÓVILÁG

1. Elkezdődik a jerusemi ottlétetekre való felkészítés. 47:9.1

2. A kezdeti morontia felkészítés célja kitörölni az olyan állati eredető, csökevényes vonásokat, mint

   a. a késlekedés,

   b. a köntörfalazás,

   c. az őszintétlenség,

   d. a problémakerülés,

   e. a tisztességtelenség,

   f. a kényelemkeresés. 48:5.8

3. A különböző eredetek nyomai eltűnnek.

4. Megszabadultok

   a. a szerencsétlen örökség,

   b. a káros környezet,

   c. a szellemietlen hajlamok összes maradványától.

5. A „fenevad bélyege” végképp eltűnik.

6. Meglátogatjátok az Atya világát, és az istenimádat új szintjeit éritek el.

7. Itt kezdődik el a jerusemi végzős osztályok kialakítása.

8. A végzősök az üvegtengerről indulnak a Jerusemre állandó lakos besorolásúként. 47:9.1

IX. A JERUSEMI OTTLÉT

1. Az egész Jerusem összegyűlik a végzős osztályok üdvözlésére, amint megérkeznek az üvegtengerre az Isten hárfájával.

2. Nincs több „feltámadás” – ez a morontia test most már végigkísér a morontia létpálya végéig. 47:10.2

3. Ez a morontia alak 570 változáson megy át, mire eléritek az első-szakaszú szellemi besorolást. 48:1.5

4. Van idő a morontia kikapcsolódásra és a korábban hasztalan igyekezetek sikerre vitelére.

5. A szülői felkészülés terén fennálló esetleges hiányosságaitok pótlására kerül sor szolgálat révén az Anyagi Fiak és Leányok otthonaiban.

6. A jerusemi létpolgárok iskoláit az Anyagi Fiak és a melkizedekek vezetik.

7. A morontia lények képviseleti kormányzást tanulnak elméletben és gyakorlatban.

8. A szavazati jogot egytől ezerfős csoportokig adják meg a mota elsajátításában elért eredmények alapján.

9. A jerusemi felkészítés általános célja a mota személyiség kialakítása – a személyiség morontia egyesítése. 45:7.8

10. Megtanuljátok alávetni a sajátlényegeteket a csoportkövetelmények jelentette fegyelemnek. 43:8.4

11. A személyiségegyesítés egy fő vezérelv szerint történik, mellyel szerves egységbe rendeződnek másodlagos késztetések is.

12. Szabadidőtökben ellátogathattok más, a látogatók fogadására készen álló világokra is.

X. A CSILLAGVILÁGI FELKÉSZÍTÉS

1. A csillagvilági ottlétetek általános célja a morontia személyiség közösségiesülésének tökéletessé tétele.

2. Fokozatosan és különféle társulásokban megtanultok az univitatia – vagyis a csillagvilág morontia szerű őshonos lakosai – tíz rendjével élni.

3. Tanulmányaitok középpontjában a csoportetika elsajátítása áll – alá kell vetnetek magatokat a csoporttevékenységek megkövetelte fegyelemnek.

4. Az univitatiával és a morontia lényekkel alkotott különféle társulásokban megtapasztalható személyes kapcsolatoknak hét fokozata van. 43:8.2

5. A 7-es számú világról való kikerüléseteket követően megkapjátok az edentiai létpolgárságot, és állomáshelyet létesítetek a központi bolygón.

6. Az Edentia a morontia élet félútja – félig még anyagiak, de félig már szellemiek vagytok.

7. Az Edentián gyakran kerültök kapcsolatba az égi mesterekkel és a visszatekintési igazgatókkal. 43:9.1

8. Találkoztok más csillagrendszerekből valókkal – idegenekkel.

9. Élvezhetitek a Nappalok Hűséges Követője által adott fogadásokat. 43:4.5

10. Olyan új személyiségekkel fogtok találkozni, mint

a. a Törvény Előrevetítői,

b. a Közösségi érzék Kialakítói,

c. az Erkölcstani érzék Fejlesztői, stb. 39:2.18

XI. A HELYI VILÁGEGYETEMI SZÉKHELYEN

A Szalvingtonnak 490 segédvilága van – ezeket 10 csoportba sorolják, csoportonként 7 elsődleges világgal s az azokhoz tartozó 6-6 segédszférával.

1. Itt fokozatos szellemi felkészítésre kerül sor – felkészültök a szellemvilágba való későbbi felvételre.

2. Ez a kezdete a morontia élet végének.

3. Az elsődleges dolgotok a morontia létpályára való teljes rálátás megszerzése – kezdve a kiindulási bolygótokkal.

4. Majd mindeme tapasztalásokat fogjátok összhangba hozni.

5. Tanulás és munkálkodás következik a különleges szalvingtoni világcsoportokon.

a. A Melkizedek-világok. A Mihály-féle alászállások.

b. A Vorondadek-világok. A világegyetemi törvényhozás összehangolása.

c. A Lanonandek-világok. Közigazgatás. Az alkalmazott tudás iskolái.

d. Az Élethordozók világai. Élettervezés, megőrzés és törzsfejlődés.

e. A Véglegesrendűek világai. Ismerkedés a midszonit lényekkel és a felsőbb-világegyetemből és a központi világegyetemből érkezettekkel.

f. Az Estcsillagok világai. Megkezditek tanulmányaitokat a Tanító Fiak és az Estcsillagok tanodáiban.

g. Főangyali világok. A halandók felemelkedési létpályáját tanulmányozzátok.

h. A Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt Halandók világai. Meghívottként vesztek részt látogatásokon – a feladat meghatározatlan.

i. Szeráfi világok. A feladat meghatározatlan. Mindenféle rendű angyallal találkoztok – némely rendeket nem is ismertek.

j. A világok e csoportjáról semmit nem lehet tudni. 35:3.1

6. A Szalvington

a. Itt kezditek el az utolsó morontia iskolákat.

b. Tanulmányokat kezdtek a továbbképző iskolákban – tanítóitok a harmadik Uminorról valók.

c. Meglátogatjátok Mihályt és az Alkotó Szellemet, és beszámolnak nektek Mihály urantiai alászállásáról.

d. Sok szabadidőtök lesz és élvezhetitek a siker édes ízét.

e. Az Igazítóval eggyé kapcsolódást megélt halandók számára előírt záróvizsgákat leteszitek.

f. Elnyeritek az első-szakaszú szellemi rangot.

g. Megjelentek Mihály előtt, és megkapjátok azokat a felhatalmazásokat, amelyekkel elindulhattok az Orvonton felsőbb-világegyetemének kisövezetébe. 112:7.8

EGYEBEK A MORONTIA ÉLETRŐL

I. A MORONTIA

1. A morontia a kezdete a tapasztalásbeli felkészülés világegyetemet átfogó hatalmas iskolájának. 48:8.3

2. A javítófelkészítés és a műveltségi képzés hét világa vezeti be azt az átmenetet, amely az anyagi létezés és a szellemi fejlődés között helyezkedik el. 47:10.7

3. A feltámadott halandók ugyanolyan fajta testtel rendelkeznek, mint amilyennel Jézus is rendelkezett, amikor kijött a sírból. 190:0.3

II. MORONTIA VILÁGI SZEMÉLYISÉGEK

1. Morontia Társak 48:3.1

2. Visszatekintési Igazgatók 48:4.1

3. Lakóvilági Tanítók 48:5.1

4. Morontia-világi Szeráfok 48:6.1

5. Égi Mesterek 44:0.1

6. Morontia Erőtér-felügyelők 48:1.5

III. MORONTIA MOTA

1. A mota több mint felsőbbrendű bölcselet. Annyival több a bölcseletnél, mint amennyivel több a két szem az egynél. Az anyagi ember egy szemmel lát – a morontiaiak kettővel. 48:6.28

2. A mota hiányában a halandó ember nem képes észrevenni az anyagi világ jelenségeiben a jóságot és az igazságot. 103:6.13

3. A mota eléri azt, amit a metafizika nem képes elérni. 103:6.7

4. A kinyilatkoztatás a mota egyetlen helyettesítője. 103:6.7

IV. A MORONTIA SAJÁTLÉNYEG

1. A morontiaiak a mindenségrendi elme helyi világegyetemi módosított változatával ruháztatnak fel. Bizonyos halandói elmeszakaszok megmaradnak a továbbélő lélekben. 112:6.4

2. Pál a morontiáról azt mondta, hogy az „egy jobb és többet bíró anyag”. 48:1.7

3. Az Igazítóval való eggyé kapcsolódást követően adományoztatik az „új név”. 47:8.5

V. A GYAKORLÓOTTHONOK

Van egy gyakorlóotthon az olyan gyermekek számára, akik Igazító nélkül vagy a továbbélési döntés meghozatala előtt haltak meg. 47:2.1

VI. SPORNAGIA

A spornagiát alkotóknak nincs továbbélő lelkük. Nincs Igazítójuk. Nincs személyiségük sem. Ők az egyetlen lények a világegyetemben, akik újratestesülést élhetnek át. 46:7.5

A PARADICSOMI FIAK

A Teremtő, az Ítélkező és a Tanító Fiak az örökkévaló Istenségek ajándékai az ember gyermekeinek. 232.5) 20:10.2

I. TEREMTŐ FIAK

A Teremtő Fiak tárgyköre e válogatott tanulmányok más helyén olvasható. Ide kattintva elérhető az összeállítás.

II. ÍTÉLKEZŐ FIAK

1. Miként az Atya és a Fiú megszemélyesíti a Teremtő Fiakat, nagyobbrészt úgy személyesíti meg a Fiú és a Szellem az *Ítélkező Fiakat*. 7:6.5

2. Minden alkalommal, amikor egy eredeti és abszolút gondolat formálódik az Örökkévaló Fiúban s az egyesül a Végtelen Szellem által megformált szeretetteljes szolgálat új és isteni eszményképével, akkor egy új és eredeti Istenfiú, egy paradicsomi Ítélkező Fiú jön létre. 20:2.1

3. Ezek az Avonalok hármas szerepkörben működnek:

   1. Ítélkezési tevékenység

   2. Ítélkezői küldetések

   3. Alászállási küldetések 20:2.4

   4. Egyszer talán majd ellátogat egy Avonal az Urantiára valamely ítélkezői küldetéshez való megtestesülés céljával. 20:4.5

   5. Egyetemes rejtély ezeknek a megtestesüléseknek a módszere. 20:6.1

   6. A megtestesült paradicsomi Fiakkal tapasztalt Igazító van. 20:4.3

   7. A halál kapuin átlépő megtestesült Fiak a harmadik napon újra megjelennek. 20:6.6

   8. Az alászállás a paradicsomi Fiak eredendő sajátsága. 119:0.2

   9. Az Avonalok bolygói segédkezők és bírák, és a számuk mintegy egymilliárd. 20:2.2

10. Az Ítélkező Fiú küldetése éppoly hatékony, mint a Teremtő Fiúé. 20:5.6

11. A paradicsomi Fiak alászállásának célja nem az Egyetemes Atya magatartásának befolyásolása. Az alászállások részét képezik e Fiak tapasztalatszerző felkészülésének. 20:5.2

III. HÁROMSÁGI TANÍTÓ FIAK

1. A Háromsági Tanító Fiak világegyetemi oktatók, feladatuk az összes teremtésrész szellemi eszméltetése és erkölcsi útbaigazítása. 20:7.3

2. Amint valamely evolúciós világ jelzi, hogy elérkezett az ideje egy szellemi korszak kezdetének, akkor a Háromsági Tanító Fiak mindig önként jelentkeznek szolgálatra. 20:9.1

3. A Tanító Fiak a látogatásuk tárgyát képező bolygó idejében mérve rendszerint ezer évig vannak jelen az adott helyen. 20:9.3

4. A nagy világegyetemben működő Tanító Fiak száma valamivel meghaladja a huszonegymilliárdot. 20:7.2

5. Akkor várható a Háromsági Tanító Fiak megjelenése az Urantián, miután a bolygó lakói megszabadultak az állatiság béklyójától és az anyagelvű korlátoktól. 20:9.1

IV. HÁROMSÁGBA-FOGLALT FIAK

E korszakban a Háromságba-foglalt Fiakat a felsőbb-világegyetemek szolgálatára jelölik ki. 22:1.13

1. *A Fenséges Hírvivők* a lázadás próbáját kiállt halandók. 22:2.1

2. *A Nagytekintélyűek* felsőbb rendű igazgatási képességekkel rendelkező, felemelkedő halandók. 22:3.1

3. *Az Ismeretlen Nevűek és Származásúak* az istenimádat képességében kiválóságot mutató felemelkedők. 22:4.1

4. *A Háromságot-elért Felügyelők* felemelkedő szeráfok és közteslények. 22:5.2

5. *A Háromságot-elért Követek* a Szellemmel és a Fiúval való eggyé kapcsolódást megélt halandók. 22:6.1

6. *A Mennyei Oltalmazók* olyan teremtményi-háromságot elért fiak, akiket Háromságba foglaltak. 22:9.1

7. *Magas Fiú-segédek* a legmagasabb rangú felemelkedő-halandói csoportját alkotják az újonnan háromságivá tett háromsági fiaknak. 22:10.1

V. A HÁROMSÁGIVÁ ALAKÍTÁS ELJÁRÁSA

1. A háromságivá alakítás eljárása a Vicegerington és a Szolitarington titkai közé tartozik. 22:7.1

2. A Hét Tökéletes Szellem hatásköre kiterjed arra, hogy a véglegesrendűek és a Paradicsom-Havona személyiségek háromsági egyesülését szentesítse. 22:7.10

3. A háromságba-foglalt fiak alkotják magát azt a gondolatot, mely a háromságba foglalásuk lényege. 22:10.2

4. A teremtményi-háromságot elért fiaknak három csoportja van:

1. Felemelkedő-háromságivá lett Fiak
2. Paradicsom-Havona-háromságivá lett Fiak
3. A Végzet Háromságot-elért Fiai 22:7.11

A PARADICSOMI HÁROMSÁG

I. AZ ISTENSÉG HÁROMSÁGI EGYESÜLÉSE

1. Az Isten abszolút Istenségként csakis a paradicsomi Háromságban és csakis a világegyetemi teljesség viszonylatában működik. 10:4.1

2. A Háromság lételvi, a létrejötte pedig elkerülhetetlen volt. 0:12.1

3. Egyedül a Háromság alkot végtelenséget magába foglaló Istenség-valóságot. 0:12.2

4. A Háromság teszi lehetővé az Atya megszabadulását a személyiségének abszolútságától. 10:0.1

5. A Háromság nem más, mint végtelen személyek testületi társulása. 10:4.3

II. A HÁROMSÁG SZEREPKÖREI

1. A Háromság nem rendelkezik sajátosságokkal – vannak viszont feladatkörei, mint például az igazságszolgáltatás, a teljességi magatartásformák, az összehangolt cselekvés és a mindenségrendi felügyelet. 10:5.1

2. Az igazságosság a Háromság egyik működése. 10:6.2

3. A paradicsomi Háromság a teljessel foglalkozik. A Háromság az Istenség teljessége. 10:7.2

4. Bár a Legfelsőbb Lény nem a Háromság megszemélyesülése, azonban ő tekinthető a véges teremtmények által is felfoghatóan a legjobb közelítésnek. 10:5.4

III. A HÁROMSÁG FIAI

1. A Legfelsőbb Háromsági Személyiségeknek hét rendje van:

1. A Felsőség Háromságivá tett Titkai
2. A Nappalok Örökkévalói
3. A Nappalok Elődei
4. A Nappalok Tökéletességei
5. A Nappalok Utódai
6. A Nappalok Szövetségei
7. A Nappalok Hűséges Követői 18:0.1

2. A Mellérendelt Háromsági-származású Lények hét rendet alkotnak:

1. Háromsági Tanító Fiak
2. Bölcsesség-tökéletesítők
3. Isteni Tanácsosok
4. Világegyetemi Ítélők
5. Ihletett Háromsági Szellemek
6. Havona-honosok
7. Paradicsomi Létpolgárok 19:0.1

IV. HÁROMSÁGI FOGALMAK

1. A Háromság entitás – három paradicsomi Istenség összekapcsolódásából létrejövő, magas fokon rendeződött Istenség. 104:2.4

2. A Háromság abszolút magatartása kapcsolódik az abszolút lételvi lényekhez, és a teljes Istenség működésében csúcsosodik ki. 10:5.6

3. A hármasegység nem szerves entitás – hanem működés. 104:3.14

4. A Végleges Háromság, mely kifejlődőben van, egykor majd a Legfelsőbb Lényből, a Legfelsőbb Teremtő Személyiségekből és a Világmindenség Építészeiből fog összeállni. 0:12.6

5. Az Abszolút Háromságot a Legfelsőbb Isten, a Végleges Isten és a ki nem nyilatkoztatott Világegyetemi Beteljesülés Végrehajtója fogja alkotni. 0:12.7

A TOVÁBBÉLÉSI TERV

ELSŐ RÉSZ

AZ ÜDVÖZÜLÉSI TERV

ÁBRÁZOLÁSA A *JÉZUSRÓL SZÓLÓ VALLÁSBAN*

A BIBLIAI VÁLTOZAT

1. A bűnbeesés. Ter. 3.

2. Eredendő bűn

> „Amint ugyanis Ádámban mindenki meghal, úgy Krisztusban mindenki életre is kel.” 1Kor. 15:22
>
> „[E]gy ember által lépett a világba a bűn, majd a bűn folyományaként a halál (...)” Róm. 5:12
>
> „Mert (...) egynek bűnbeesése következtében egy miatt uralomra jutott a halál (...)” Róm. 5:17
>
> „[E]gynek vétke minden emberre kárhozatot hozott (...)” Róm. 5:18

3. Az ember a bűn rabja.

> „[D]e tagjaimban más törvényt észlelek (...) és a tagjaimban levő bűn törvényének rabjává tesz. (...) [T]estemmel a bűn törvényének [szolgálok].” Róm. 7:23,25

4. Az ember mint az ördög gyermeke

> „Születésünknél fogva mi is a harag gyermekei voltunk (...)” Ef. 2:3
>
> „Erről ismerhetők fel az Isten gyermekei és a sátán fiai.” 1Jn. 3:10

5. Megváltás csakis vér által

> „Most, hogy vére árán igazzá váltunk, még sokkal inkább megment bennünket haragjától.” Róm. 5:9
>
> „Őbenne nyertük el a megváltást a vére árán (...)” Ef. 1:7

„[V]érontás nélkül nincs bűnbocsánat.” Zsid. 9:22

„[M]ert ez az én vérem, a szövetségé, amelyet sokakért kiontanak a bűnök bocsánatára.” Mt. 26:28

6. Krisztus a Megváltó.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen.” Jn. 3:16

„[E]lküldte tulajdon fiát a bűn miatt a bűn testének hasonlóságában (...)” Róm. 8:3

„Megigazulásukat (...) Jézus Krisztus megváltása árán [kapják]. Őt adta oda Isten véres engesztelő áldozatul (...)” Róm. 3:24,25

„Krisztus (...) meghalt a bűnösökért (...)” Róm. 5:6

„Krisztus megváltott minket (...) amikor átokká lett értünk.” Gal. 3:13

7. Az engesztelés tantétele

„Mózes így beszélt a néphez: »(...) most fölmegyek az Úrhoz, talán kieszközölhetem bűnötök bocsánatát.«” Kiv. 32:30

„Sőt ezenfelül még dicsekszünk is az Istenben Urunk, Jézus Krisztus által, aki megszerezte nekünk a kiengesztelődést.” Róm. 5:11

„Krisztus éppen akkor meghalt a bűnösökért (...) Krisztus meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk.” Róm. 5:6,8

„Krisztus meghalt bűneinkért (...)” 1Kor. 15:3

„Krisztus megváltott minket a törvény átkától, amikor átokká lett értünk.” Gal. 3:13

8. Isten fogadott fiai vagyunk.

„[H]ogy kiváltson minket a törvény szolgaságából, hogy a fogadott fiúságot elnyerjük.” Gal. 4:5

„Ám akik befogadták, azoknak hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek.” Jn. 1:12

MÁSODIK RÉSZ

AZ ÜDVÖZÜLÉSI TERV

ÁBRÁZOLÁSA *JÉZUS VALLÁSÁBAN*

AZ URANTIA KÖNYV SZERINTI VÁLTOZAT

AZ ISTEN ÖRÖKKÉVALÓ CÉLJA

> „Az Isten elméjében lévő terv az ő hatalmas területein élő minden teremtményére kiterjed, és e terv a határtalan lehetőségek, a korlátlan fejlődés és a végtelen élet örökkévaló célját foglalja magában. És e páratlan létpálya végtelen gyümölcseit küzdelem árán kaphatjátok meg.” 32:5.7

MIHÁLY MEGTESTESÜLÉSI ALÁSZÁLLÁSÁNAK ÁTTEKINTÉSE

1. Elnyerni a világegyeteme feletti teljes körű és legfelsőbb főhatalmat.

> „Ugyanolyan életet élni, mint amilyet a maga teremtette értelmes lényeknek is elrendel, tehát hogy a teremtett lények különféle rendjeihez hasonló alakban adja át magát, mind részét képezi annak az árnak, melyet minden Teremtő Fiúnak meg kell fizetnie a dolgok és lények saját maga alkotta világegyeteme feletti teljes körű és legfelsőbb főhatalom elnyeréséhez.” 120:0.1

2. Hogy könyörületes, bölcs és megértő irányító legyen.

> „Ezek az alászállások nem alapvetők a helyi világegyetem bölcs, igazságos és hatékony irányításában, viszont feltétlenül szükségesek a különböző életformákban és a miriádnyi értelmes, ámde tökéletlen teremtményben bővelkedő teremtésrész pártatlan, könyörületes és megértő igazgatásához.” 119:0.5

3. Hogy kinyilatkoztassa mennyei Atyját és megcselekedje az ő akaratát.

> „»A halandói megtestesülésben megélendő és megtapasztalandó nagy küldetésed ama döntésedben foglaltatik, hogy olyan életet élj, melyben teljesen a paradicsomi Atyád akaratának őszinte megcselekedése hajt, hogy így *kinyilvánítsd Istent*, az Atyádat a húsvér testben és különösen a húsvér testbeli teremtmények számára.«” 120:2.8

4. Hogy megmutassa a paradicsomi Háromság legmagasabb hatáskörét.

„(...) azon előjog megszerzésére törekedett, hogy a paradicsomi Háromság ama legmagasabb szintű hatáskörét képviselhesse, mely egy helyi világegyetem közvetlen és személyes igazgatásában egyáltalán lehetséges.” 120:0.4

5. Hogy véget vessen a Lucifer-féle lázadásnak.

„Egy késő nyári délutánon, a fák között és a természet csendjében, a nebadoni Mihály elnyerte a világegyeteme feletti elvitathatatlan főhatalmat. Azon a napon teljesítette a Teremtő Fiak számára előírt feladatot, hogy teljesen megélje a megtestesült életet a halandói húsvér testhez hasonlatos alakban (...) És amikor Jézus lejött a Hermon-hegyi elvonulásából, a Lucifer-féle lázadást a Sataniában és a Kaligasztia-féle elszakadást az Urantián gyakorlatilag felszámolták.” 134:8.9

6. Hogy kinyilatkoztassa a Legfelsőbb Isten akaratát és kiteljesítse megjelenését.

„A Teremtő Fiú a Háromság Hét Tökéletes Szelleme akaratának kinyilatkoztatása során szerzett tapasztalásain keresztül átélte a Legfelsőbb akaratának kinyilatkoztatási tapasztalásait is. (...) A mostani világegyetemi korszakban kinyilatkoztatja a Legfelsőbbet és részt vesz a Felsőség főhatalmának tényleges megjelenítésében.” 119:8.7

7. Hogy gondoskodjon a Gondolatigazítók általános elküldéséről.

„»Áraszd ki az alászállásod bolygójára az Igazság Szellemét és így azon az elszigetelt bolygón minden egészséges halandót azonnal és teljes mértékben tégy hozzáférhetővé a paradicsomi Atyánk elkülönített jelenlétének segédkezése, vagyis a teremtésrészek Gondolatigazítói számára.«” 120:2.6

8. Hogy előkészítse a terepet az Igazság Szellemének kiáradásához.

„»És az Igazság e Szelleme, melyet nektek adományozok, vezetni és vigasztalni fog titeket és végül elvezet benneteket a teljes igazságba.«” 180:4.2

„»Ez az új tanító az Igazság Szelleme, aki mindegyikőtökkel ott fog élni a szívetekben, és a világosság minden gyermeke eggyé lesz és egymáshoz közelíttetik.«” 180:4.5

9. Hogy vallásos életre való ösztönzést jelentsen mindenki számára az egész világegyetemében.

„»Az eszményi vallásos életet éld az egész világegyetemed ösztönzése és épülése céljából.«” 120:2.5

„»Az urantiai, húsvér testbeli életed inkább az összes nebadonbeli világon élők számára jelentsen ösztönzést az eljövendő korszakok minden nemzedékében.«” 120:2.7

10. Jézus kereszthalála

A. A keresztre feszítés ember műve volt, nem Istené.

„Ember és nem az Isten volt az, aki eltervezte és kivitelezte Jézus kereszthalálát.” 186:5.2

B. A kereszthalál nem a halandói bűnösség miatti áldozat volt.

„A kereszt nem az ártatlan Istenfi áldozatának jelképe, akit a bűnösök helyében és egy megsértett Isten haragjának lecsillapítása érdekében áldoztak fel (...)” 188:5.9

C. Az ember nem az ördög gyermeke.

„A halandó ember sohasem volt a főcsalóknak kiszolgáltatott eszköz. Jézus nem azért halt meg, hogy kiváltsa az embert a hitehagyott vezetők és a szférák bukott hercegeinek fogságából. (...) A Mester kereszthalála nem is olyan áldozat volt, mely azért történt volna, hogy megpróbálja megfizetni Istennek az emberi faj őnála felhalmozott tartozását.” 188:4.3

11. Jézus halála nem engesztelés volt.

„Jézus nem úgy készül meghalni, mint bűnért való áldozat. Nem fog vezekelni az emberi faj veleszületett erkölcsi bűnösségéért. Az emberiségnek nincs ilyen faji vétke az Isten előtt.” 186:5.7

„Az a kezdetleges felfogás, hogy egy mérges Istent megbékítsenek, hogy egy megsértett Urat kiengeszteljenek, hogy az Istenség kegyét elnyerjék áldozatokon és vezeklésen, sőt akár véráldozaton keresztül is, egy teljesen gyerekes és kezdetleges vallást képvisel, olyan életfelfogást, mely a tudomány és az igazság felvilágosult korára érdemtelen. Az ilyen hitbéli meggyőződések a legnagyobb mértékben visszataszítóak a világegyetemekben szolgáló és uralkodó égi lények és isteni urak számára. Isten elleni nyílt

támadásnak minősül azt hinni, úgy tartani vagy azt tanítani, hogy ártatlan vérét kell ontani ahhoz, hogy az ő kegyét elnyerjük vagy hogy a képzelt isteni haragot magunkról elhárítsuk.” 4:5.4

„Az a téves feltételezés, miszerint Isten pártatlansága összeegyeztethetetlen a mennyei Atya önzetlen szeretetével, egyúttal feltételezte az egység hiányát az Istenség természetében és egyből a vezeklés tantételének kidolgozásához vezetett, ami egyfajta bölcseleti erőszak mind az Isten egységén, mind pedig az Isten szabad akaratán.” 2:6.5

12. Hogy megteremtse az új és élő utat az embertől az Istenig.

„Jézus az *új és élő út*, mely az embertől az Istenhez, a részlegestől a tökéletesig, a földitől a mennyeiig, az időből az örökkévalóságba vezet.” 129:4.7

„»Én vagyok a kapu, én vagyok az új és élő út, és aki akar, belevághat az örökkévaló élettel járó végtelen igazságkeresésbe.«” 166:3.7

„Jézus volt és most is ő az az új és élő út, minélfogva az ember annak az isteni örökségnek a birtokába juthat, melyről az Atya úgy rendelkezett, hogy az emberé lehet, csak kérnie kell azt.” 101:6.17

13. Hogy helyreállítsa a lakóvilágokra való felemelkedés jogát a harmadik napon.

„De pünkösd óta az urantiai halandók közvetlenül juthatnak el a morontia szférákra.” 52:5.5

14. Hogy az Isten fiaként ábrázolja a halandó embert.

„»Nézzétek, mily szeretettel ruházott fel bennünket az Atya, hogy az Isten fiainak neveztessünk.«” 40:6.2, 1Jn. 3:1

15. Hogy hozzájáruljon a halandó felemelkedőkre vonatkozó tökéletessé válási tervhez.

„Az Egyetemes Atya, aki az örökkévalóságban lakozik, adta ki a legfelsőbb utasítást: »Légy tökéletes, miként magam is az vagyok.« A paradicsomi hírvivők szeretettel és irgalommal adták tovább ezt az isteni buzdítást korszakokról korszakra és világegyetemről világegyetemre, még az olyan alacsonyrendű, állati eredetű teremtményekhez is eljuttatták, mint az urantiai emberfajták.” 1:0.3

„Azon nyomban, hogy az Örökkévaló Fiú elfogadta az Atyának a világegyetemek teremtményeire kidolgozott tökéletesség-elérési tervét, abban a pillanatban, hogy a felemelkedési irányterv az Atya-Fiú tervévé vált, akkor tehát a Végtelen Szellem az Atya és a Fiú együttes vezetőjévé vált az ő közös és örökkévaló céljuk elérése terén.” 8:3.5

16. A tökéletesség elérésének terve három részből áll.

A. *A Fokozatos Haladási Terv*.

„Az idő teremtményeinek felemelésére vonatkozó ezen rendelkezés egyúttal a Gondolatigazítóknak az Atya általi adományozását jelenti, valamint azt is, hogy az anyagi teremtményeket felruházzák a személyiségi előjogokkal.” 7:4.4

B. *Az Alászállási Terv*.

„Ez az Örökkévaló Fiú javaslata, és abból áll, hogy ő az Istenfiak révén alászáll az evolúciós teremtésrészekbe, ahol megszemélyesül és tényleges formát ölt, megtestesül és valóságossá válik az összes világegyetemi teremtmény számára úgy, mint az Atya szeretete és a Fiú kegyelme.” 7:4.5

C. *A Kegyes Segédkezési Terv.*

„(...) a Végtelen Szellem egyedül és önmagánál fogva kivetült és működésbe hozta a kegyes segédkezés hatalmas és egyetemes vállalkozását. Ez az a szolgálat, mely oly alapvető a haladási és alászállási vállalkozás gyakorlati és hatékony működéséhez egyaránt (...)” 7:4.6

17. Halandói továbbélés és a paradicsomi felemelkedés

A. *A paradicsomi út*

„Az evolúciós halandók a tér világain megszületnek, átkelnek a morontia világokon, felemelkednek a szellem-világegyetemekbe, beutazzák a Havona-szférákat, megtalálják Istent, elérik a Paradicsomot és felvétetnek az elsődleges Végleges Testületbe, s ott várakoznak a következő

világegyetemi szolgálati beosztásra. Van hat további gyülekező végleges testület is, de Grandfanda, az első halandó felemelkedő lény az összes végleges rendű lény rendjének paradicsomi főnökeként elnököl. És ahogy e magasztos látványt szemléljük, mindannyian elragadtatva csak azt mondhatjuk: Mily dicsőséges végzete ez az idő állati eredetű gyermekeinek, a tér anyagi fiainak!" 31:10.20

B. *Isten megtalálása*

„Az Egyetemes Atya elérése az útlevél az örökkévalóságba (...) Az idő-próba már csaknem befejeződött; az örökkévalósági versenyfutás már majdnem befejeződött. A bizonytalanság napjai véget érnek; a kísértés a kétkedésre eltűnőben van; a *tökéletesnek* lenni parancs már teljesítve van. Az idő-teremtmény és anyagi személyiség az értelmes létezés legalsó szintjéről felemelkedett a tér evolúciós szféráiba, s ezzel igazolta a felemelkedési terv kivitelezhetőségét, miközben örökre bizonyította az Egyetemes Atya által a világokon élő alacsonyrendű teremtményeinek adott igazságos és pártatlan parancsát: »Légy tökéletes, miként magam is az vagyok.«" 26:9.2

18. A Végleges Paradicsomi Testülete a halandói beteljesülés.

„A továbbélő halandók ma ismert végzetének beteljesülését a Végleges Paradicsomi Testületébe való felvétel jelenti (...) A paradicsomi végleges rendű lények jelenleg számos különböző feladatot teljesítenek szerte a nagy világegyetemben (...)" 112:7.15

19. A véglegesrendűek végső beteljesülése

„Micsoda kaland! Mily regényes dolog! Egy hatalmas teremtésrész, melyet a Legfelsőbb gyermekei fognak igazgatni, ezek a megszemélyesült és emberivé lett Igazítók, ezek az Igazító-szerűvé vált és örökkévalóvá lett halandók, ezek a rejtélyes egyesülések és örök társulások, melyek az Első Forrás és Középpont lényegéből eredő legmagasabb rendű ismert megnyilatkozásnak és az Egyetemes Atya megértésére és elérésére képes legalacsonyabb rendű értelmes létformának az egyesülését és társulását alkotják. Úgy gondoljuk, hogy az ilyen egyesült lények, a Teremtőnek és a teremtménynek az ilyen társulásai

kiváló urai, páratlan irányítói, valamint megértő és rokonszenves igazgatói lesznek az összes olyan értelmes életnek, mely az első külső térszint e jövőbeli világegyetemeiben csak létrejöhet.” 112:7.18

20. Jézusnak a kereszten tett ezen kijelentésével kapcsolatban: „Atyám, kezedbe ajánlom szellememet.”

„Ám vannak a világegyetemben olyanok, akik úgy tartják, hogy Jézus e lélek-azonossága most az »Atya kebelén« nyugszik, hogy később elbocsáttasson a Nebadon Végleges Testületének vezetésére a külső tér megszervezetlen területeinek meg nem teremtett világegyetemeivel kapcsolatos ismeretlen rendeltetésre.” 188:3.8

HARMADIK RÉSZ

A TOVÁBBÉLÉSI TERV

Részletes bemutatása az Urantia könyvben

I. A TÖKÉLETESSÉ VÁLÁS ISTENI TERVE

1. Az örök cél

„Az örökkévalósági cél előttetek van. Az isteniség-elérés kalandja rátok vár. A tökéletesedés versengése már folyik. Bárki belevághat, és bizonyosan győzelem fogja koronázni minden olyan emberi lény erőfeszítéseit, aki részt vesz a hit és a bizodalom versenyén, ahol minden lépését a benne lakozó Igazító vezeti, és a Világegyetemi Fiú ama jószelleme vezérli, mely oly szabadon áradt ki minden húsvér testbe.” 32:5.8

2. Az isteni terv: „Légy tökéletes!”

„A megvilágosult világok mind elismerik és imádják az Egyetemes Atyát, a teremtésösszesség örök megalkotóját és végtelen megtartóját. A saját akarattal bíró teremtmények mind az egyes világegyetemekben belevágtak a véges-végtelen paradicsomi utazásba, abba a lebilincselő küzdelembe, amely az Atya Isten megtalálásának örök kalandját jelenti. Az idő gyermekeinek érzékfeletti célja az örökkévaló Isten megtalálása, az isteni természet megértése, az Egyetemes Atya megismerése. Az Istent ismerő teremtményeknek csupán egyetlen egy legfelsőbb szintű törekvése, egyetlen sóvár vágya van, ez pedig nem más, mint hogy a saját szférájukban olyanná váljanak, mint amilyen ő maga a

személyiségének paradicsomi tökéletességében és az igaz felsőségének világegyetemi szférájában.” 1:0.3

3. A tökéletessé válás tervének világegyetemi állása

„Az evolúciós halandók tökéletesítésének bámulatos terve, és miután elérték a Paradicsomot és felvétettek a Végleges Testületbe, folyamatos felkészítésük valamilyen ma még ismeretlen jövőbeli feladatra, tehát jelenleg ez tűnik az egyik legnagyobb megoldandó problémának a hét felsőbb-világegyetemben és azok számos részében; de ez a felemelkedési terv, melynek célja az idő és tér halandóinak szellemivé alakítása és felkészítése, egyáltalán nem kizárólagos elfoglaltsága a világegyetemi értelmeknek. Valóban van számos egyéb lebilincselő foglalatosság, mely a mennyei seregek idejét kitölti és energiáit igénybe veszi.” 4:0.3

4. A tökéletessé válásra szóló parancs jelentése

„Az isteniségi tökéletesség elérésére való törekvést előíró nemes és egyetemes parancs teljesítése az elsődleges kötelessége a tökéletes Isten minden, létküzdelmet folytató teremtmény-teremtésének, és ez kellene hogy legyen egyszersmind a legmagasabb rendű törekvésük is. Az isteni tökéletesség elérésének e lehetősége minden ember örök szellemi fejlődésének végső és bizonyos végzete.

Az Urantián élő halandók nemigen remélhetik, hogy végtelen értelemben tökéletessé válnak, ám teljességgel lehetséges, hogy az emberi lények onnan indulva, ahonnan az e bolygón élők is indulnak, elérjék azt a felsőbb és isteni célt, melyet a végtelen Isten tűzött ki a halandó ember számára; és amint e végzetet beteljesítik, mindenben, ami csak az önkiteljesítéshez és az elme-kiteljesítéshez hozzátartozik, az isteni tökéletességű saját szférájukon belül éppoly teljesek lesznek, mint Isten maga az ő végtelenségi és örökkévalósági szférájában. E tökéletesség anyagi értelemben nem lesz ugyan egyetemes, értelmi szempontból nem lesz korlátlan és szellem-tapasztalási szempontból nem lesz végleges, de végleges és teljes lesz az akarat isteniségének, a személyiségi késztetés tökéletességének és az Isten-tudatnak minden véges szempontjából.

Ez a valódi jelentése annak az isteni parancsnak, hogy »Légy tökéletes, miként magam is az vagyok«, mely a halandó embert mindegyre tovább hajtja és beljebb hívja azon a hosszú és lenyűgöző küzdelemben, melynek célja a szellemi értékek és az

igaz világegyetemi jelentéstartalmak egyre magasabb és magasabb szintjeinek elérése. A világegyetemek Istenének e magasztos keresése a legfelsőbb rendű kaland az idő és tér összes világának lakói számára.” 1:0.4

5. Nincsenek rövidebb utak a tökéletessé válás tervében.

„A Paradicsomra tartó felemelkedésetek során sohasem fogtok nyerni semmit sem azzal, ha türelmetlenségből megpróbálkoztok a meghatározott és isteni terv kijátszásával lerövidített eljárások, személyes találmányok vagy olyan egyéb eszközök révén, melyekkel javítani akartok a tökéletes úton, a tökéleteshez vezető úton és az örökkévaló tökéletesség érdekében kialakított úton.” 75:8.5

6. A tökéletessé válás tervének intézője a Végtelen Szellem.

„A Végtelen Szellem hatékonyan segíti a mindent szerető Atyát és a minden iránt irgalmas Fiút abban, hogy ama közös hosszú távú tervüket végrehajtsák, hogy az idő és tér összes világán élő, minden igazságszerető lelket magukhoz vonzzanak. (...) a Végtelen Szellem az isteni jelenlétből és a szellemszemélyiségekből fakadó összes erőforrását az Atya és a Fiú számára lekötötte; mindent annak a nagyléptékű tervnek szentelt, melynek célja a továbbélő, sajátakarattal bíró teremtmények felemelése a paradicsomi tökéletesség isteni magasságaiba.” 8:3.5

7. Személyes vonássá válik ez a tökéletesség.

„Az Istenség-eredetű tökéletes lényeket kivéve a felsőbb-világegyetemekben minden sajátakaratú teremtmény evolúciós természetű, akik alacsony szintről indulnak és mindig felfelé, valójában befelé haladnak. Még a magas rangú szellemi személyiségek is folytatják a felemelkedést az élet ranglétráján azáltal, hogy életről életre és szféráról szférára fokozatosan jutnak előre. És azok esetében, akikkel Titkos Nevelő lakozik, valóban nincs határa az ő szellemi felemelkedésük és világegyetemi előrelépésük lehetőségeinek.

Az idő teremtményeinek tökéletessége, amint végre eléretett, teljes mértékben megszerzett dolog, egy megkérdőjelezhetetlen személyiségi szerzemény. Míg a kegyelem elemei szabadon társíthatók, addig a teremtmény eredményei az egyedi erőfeszítéseinek és a létező környezetre adott ténylegesen élő, személyes válaszainak az eredménye.” 32:3.8

8. Az ember legalulról kapaszkodik legfelülre.

> „Az állati evolúciós eredet ténye nem bélyegez meg egyetlen személyiséget sem világegyetemi viszonylatban, mert ez az egyetlen módja, hogy a véges, értelmes, sajátakaratú teremtmények két alapfajtája közül az egyik létrejöjjön. A tökéletesség és az örökkévalóság szintjét elértek között annál is inkább tisztelet illeti azokat, akik legalul kezdték és örömmel kapaszkodtak fel az életlétrán, fordulóról fordulóra, mert amint eljutnak a dicsőség magaslataira, már olyan személyes tapasztalatot szereztek, mely tényleges tudást foglal magába az élet minden szakaszáról a legalsótól a legfelsőig.” 32:3.10

9. Szerencsések vagyunk mi, akik legalul kezdjük.

> „Mindebben a Teremtők bölcsessége mutatkozik meg. Könnyű lenne az Egyetemes Atyának minden halandót tökéletes lénnyé tenni, tökéletességet adni nekik az ő isteni szava által. De az megfosztaná őket ama kaland és felkészülés csodálatos élményétől, mely a hosszú és fokozatos befelé irányuló felkapaszkodással jár, egy olyan élménytől, melyet csakis azok szerezhetnek meg, akik elég szerencsések ahhoz, hogy az élő létezést a legelején kezdhetik.” 32:3.11

II. A FOKOZATOS FELEMELKEDÉS TERVE

1. Az Atya és a Fiú együttműködik a „fejlesztési tervben”.

> „Az Örökkévaló Fiú örökké tartó kapcsolatban áll az Atyával az *isteni fejlődési terv* sikeres kivitelezésében: a saját akarattal bíró teremtmények teremtésére, fejlődésére, felemelkedésére és tökéletessé válására vonatkozó egyetemes tervről van szó. És a Fiú az isteni állhatatosságot tekintve örökmód egyenrangú az Atyával.
>
> Az Atya és Fia egyként működik annak a roppant nagy fejlődési tervnek a megalkotásában és kivitelezésében, melynek célja, hogy az idő anyagi lényei elérjék az örök tökéletességet. A tér felemelkedő lelkeinek szellemi felemelését biztosító eme hosszú távú elképzelés az Atya és a Fiú közös alkotása, és az isteni céljuk elérésében a Végtelen Szellemmel együttműködve közösen dolgoznak.” 7:4.1

2. Az isteni tökéletességi terv három része

„A tökéletesség elérésének isteni terve három egyedi, bár csodálatosan összefüggő világegyetemi kalandos vállalkozásból áll:

1. *A Fokozatos Haladási Terv.* Ez az Egyetemes Atyának az evolúciós felemelkedésre vonatkozó terve, az Örökkévaló Fiú által fenntartás nélkül elfogadott program, melyet akkor hagyott jóvá, amikor egyesült az Atyával annak a javaslatnak a végrehajtásában, hogy »Alkossunk halandó teremtményt a saját képünkre«. Az idő teremtményeinek felemelésére vonatkozó ezen rendelkezés egyúttal a Gondolatigazítóknak az Atya általi adományozását jelenti, valamint azt is, hogy az anyagi teremtményeket felruházzák a személyiségi előjogokkal.

2. *Az Alászállási Terv.* A következő világegyetemi terv az, hogy az Örökkévaló Fiú és az ő mellérendelt Fiai hozzáfognak a nagy Atya-kinyilatkoztatáshoz. Ez az Örökkévaló Fiú javaslata, és abból áll, hogy ő az Istenfiak révén alászáll az evolúciós teremtésrészekbe, ahol megszemélyesül és tényleges formát ölt, megtestesül és valóságossá válik az összes világegyetemi teremtmény számára úgy, mint az Atya szeretete és a Fiú kegyelme. Az alászállási terv részét képezi, mint e szeretetszolgálat átmeneti jellemzője, az, hogy a paradicsomi Fiak úgy lépnek fel, mint helyreállítói annak, amit a félrevezetett teremtményi akarat szellemi értelemben veszélybe sodort. Ha valahol, valamikor késedelem nyilvánul meg a haladási tervben, ha esetleg lázadás hátráltatja vagy bonyolítja e vállalkozás előmenetelét, akkor azon nyomban érvénybe lépnek az alászállási terv veszélyhelyzeti rendelkezései. A paradicsomi Fiak elkötelezték magukat és készen állnak arra, hogy helyreállítóként működjenek, hogy a lázadók területének kellős közepébe is elmenjenek és ott helyreállítsák a szférák szellemi állapotát. És éppen ilyen hősi szolgálatot teljesített az egyik mellérendelt Teremtő Fiú az Urantián összefüggésben azzal a tapasztalatszerző alászállási küldetéssel, melyen a fennhatóságának megszerzése érdekében vett részt.

3. *A Kegyes Segédkezési Terv.* Amint a haladási terv és az alászállási terv elkészült és azt ki is hirdették, a Végtelen Szellem egyedül és önmagánál fogva kivetült és működésbe hozta a kegyes segédkezés hatalmas és egyetemes vállalkozását. Ez az a szolgálat, mely oly alapvető a haladási és alászállási vállalkozás gyakorlati és hatékony működéséhez egyaránt, és a Harmadik Forrás és Középpont szellemi személyiségei mind osztoznak a kegyes segédkezés szellemében, mely oly jelentős részét képezi az Istenség Harmadik Személye Természetének. A Végtelen Szellem nemcsak a teremtésben, hanem az irányításban is igazul és szó szerint úgy működik, mint az Atya és a Fiú közös végrehajtója." 7:4.3

3. Az Örökkévaló Fiú a tökéletesedési terv felügyelője.

„Az Örökkévaló Fiú az Atya egyetemes teremtmény-felemelkedési tervének személyes gondnoka, isteni őrzője. Miután kihirdette azt az egyetemes parancsot, hogy »Légy tökéletes, miként magam is az vagyok«, az Atya az Örökkévaló Fiúra bízta e hatalmas feladat végrehajtását; és az Örökkévaló Fiú e fenséges vállalkozás kivitelezésében osztozik az ő isteni mellérendeltjével, a Végtelen Szellemmel. Az Istenségek ily hatékonyan működnek együtt a teremtési, szabályozási, fejlődési, kinyilatkoztatási és segédkezési feladatokban – és ha szükséges, akkor a visszaállításban és a helyreállításban is." 7:4.7

4. Továbbélés, a világegyetem egyik fő dolga

„A magas rangú szellemek, az angyali seregek és a közteslény-társak teljes szervezete lelkesülten munkálkodik annak a paradicsomi tervnek a kivitelezésén, mely az evolúciós halandók fokozatos felemelkedésére és tökéletesség-elérésére irányul, mely terv a világegyetem egyik fenséges ügye – az a nagyszerű továbbélési terv, hogy az Istent lehozza az emberhez és azután, a társulásnak egy különlegesen nemes formája révén, az embert felvigye az Istenhez és még tovább, az örökkévaló szolgálatra és az isteniség elérésére – halandót és közteslényt egyaránt." 77:9.12

5. A halandói továbbélés feltételei

„Ami a halandói túlélési esélyeket illeti, egyet végérvényesen tisztáznunk kell: A halandói létezés bármely lehetséges szakaszába tartozó összes lélek teljesíteni fogja a túlélést, feltéve, hogy

hajlandóságot mutatnak a bennük lakozó Igazítóval való együttműködésre és vágyat mutatnak Isten megtalálására és az isteni tökéletesség elérésére, még ha e vágyak csak a nyiladozását jelentik is azon fény kezdetleges felismerésének, mely »igaz fény a világra jött minden embert beragyog«.” 40:5.19 Jn. 1:9

6. A mindenen győzedelmeskedő felemelkedési terv

„Az emberben szellemileg ott lakozik egy túlélő Gondolatigazító. Ha egy ilyen emberi elme késztetése őszinte és szellemi, ha egy ilyen emberi lélek vágyik arra, hogy megismerje Istent és olyanná legyen mint ő, ha őszintén végre akarja hajtani az Atya akaratát, akkor nincs olyan, a halandói fogyatékosságokkal összefüggő ellenható befolyás, sem olyan, a lehetőségek kölcsönhatásából eredő együttható erő, mely képes lenne megakadályozni az ilyen istenmód serkentett lelket abban, hogy a Paradicsom kapuihoz bizonyosan feljusson.

Az Atya azt kívánja minden teremtményétől, hogy személyes közösséget alkosson övele. A Paradicsomon fenntart egy helyet, ahová várja mindazokat, akiknek túlélési besorolása és szellemi természete az odajutást lehetővé teszi. Ennélfogva most és mindörökre tegyétek az életfelfogásotok részévé: Mindegyikőtök számára és mindannyiunk számára Isten megközelíthető, az Atya elérhető, az út nyitva áll; az isteni szeretet erői és az isteni irányítás módjai és eszközei mind összekapcsolódnak annak érdekében, hogy lehetővé tegyék minden világegyetem minden arra érdemes értelme számára az Egyetemes Atya paradicsomi jelenlétéhez való eljutást.” 5:1.7

III. A HALANDÓI-TOVÁBBÉLÉSI TERV

1. A halandói-túlélési terv célja.

„A halandói-túlélési tervnek gyakorlati és hasznos célja van; nem csak azért részesültök mindezen isteni munkában és szorgos törekvésben, hogy a végtelen üdvösség és az örökkévaló jólét élvezete érdekében váljatok továbbélőkké. Érzékfeletti szolgálattal összefüggő cél rejtőzik a jelen világegyetemi korszak látóhatárán túl. Ha az Istenek pusztán csak arra szántak volna benneteket, hogy egyetlen hosszú és örökkévaló kéjutazásra vigyenek, akkor bizonyára nem alakították volna a teljes világegyetemet egyetlen hatalmas és összetett, gyakorlatias felkészítő tanhellyé, nem vennék igénybe a mennyei teremtésrész jelentékeny részét tanítókként és oktatókként, akik ez után is korszaknyi időket töltenek azzal, hogy végigkísérjenek benneteket az élményelvi

felkészülés eme hatalmas világegyetemi tanintézetében. A halandói fejlődési rend előmozdítása láthatólag a fő feladata a jelenlegi szervezett világegyetemnek, és a teremtett értelmek megszámlálhatatlan rendjei közvetlenül vagy áttételesen részt vesznek a fokozatos tökéletesedési terv valamely szakaszának előmozdításában.” 48:8.3

2. A halandói felemelkedés útja

„E hétszeres Istenség-megszemélyesülés az időben és a térben, valamint a hét felsőbb-világegyetem számára képessé teszi a halandó embert az Isten jelenlétének elérésére, aki pedig szellem. E hétszeres Istenség, aki a véges tér-idő teremtmények számára egykor majd megszemélyesülő hatalommal, a Legfelsőbb Lény személyében fog megjelenni, a paradicsomi felemelkedés útját járó halandó evolúciós teremtmények működési Istensége. Isten megismerésének ez a tapasztalati felfedezőútja a helyi világegyetemi Teremtő Fiú isteniségének felismerésével kezdődik, majd a felsőbb-világegyetemi Nappalok Elődein keresztül és a Hét Tökéletes Szellem egyikének személye révén folytatódik addig, amíg a halandó evolúciós teremtmény végül felfedezi és megismeri az Egyetemes Atya isteni személyiségét a Paradicsomon.” 0:8.9

3. A halandói túlélési tapasztalás

„Az idő és tér halandó túlélőit felemelkedő zarándokoknak nevezzük amikor a Paradicsomra való fokozatos felemelkedésen munkálkodóknak minősülnek, s ezen evolúciós teremtmények eléggé fontos szerepet kapnak e beszámolókban, így itt kívánatos egyfajta áttekintést adni a felemelkedési világegyetemi létpályájának a következő hét szakaszáról:

1. Bolygói Halandók.

2. Alvó Továbbélők.

3. Lakóvilági Hallgatók.

4. Morontia Fejlődő Lények.

5. Felsőbb-világegyetemi Védencek.

6. Havona-zarándokok.

7. Paradicsomi Jövevények.

A következő beszámoló az Igazító-segítette halandó világegyetemi létpályáját ismerteti. A Fiúval és a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt halandók e létpályában részben osztoznak, de azért választottuk éppen az Igazítóval eggyé kapcsolódást megélt halandók történetét, mert az Urantia összes emberfajtája előtt ilyen végzet áll.

1. *Bolygói Halandók.* A halandók mind felemelkedési potenciállal rendelkező, állati eredetű evolúciós lények. Eredetüket, természetüket és végzetüket tekintve az emberi lények e különféle csoportjai és fajtái nem teljesen különböznek az urantiai népektől. Minden egyes világ emberfajtái az Istenfiak ugyanazon segédkezésében részesülnek és az idő segédkező szellemeinek jelenlétét élvezik. A természetes halált követően a felemelkedők minden fajtája egyetlen morontia családdá egyesül a lakóvilágokon.

2. *Alvó Továbbélők.* A túlélési besorolású összes halandó a személyes végzet-őrangyalok felügyelete alatt megy át a természetes halál kapuin és a harmadik szakaszban megszemélyesül a lakóvilágokon. Azon elismert lények, akik bármely okból képtelenek voltak azt az értelmi szintet és szellemiségi felruházottságot elérni, amely feljogosította volna őket arra, hogy személyes oltalmazót kapjanak, nem juthatnak el azonnal és közvetlenül a lakóvilágokra. Az ilyen túlélő lelkeknek öntudatlan alvásban kell nyugodniuk az új korszakhoz tartozó ítéletnapig, az új megítéltetésig, az Istenfiú eljöveteléig, aki számba veszi a korszak túlélőit és megítéli a teremtésrészt, és Nebadon-szerte ez az általános gyakorlat. Krisztus Mihályról mondták, miután a földi munkájának elvégeztével a magasba emelkedett, hogy »Sok foglyot vezetett el«. És e foglyok az Ádám korától fogva a Mester urantiai feltámadásának napjáig alvó továbbélővé lett halandók voltak. (Ef. 4:8)

Az idő múlása semmit sem jelent az alvó halandóknak; teljesen öntudatlanok és nincsenek tudatában a nyugvásuk időtartamának sem. Az adott korszak lezárultával a személyiségük újbóli összeállításakor az ötezer évet aludtak nem válaszolnak másként, mint azok, akik csak öt napot nyugodtak. Ezen időbeli késedelemtől eltekintve e továbbélők azokkal együtt mennek végig a felemelkedési renden, akik a halálbeli hosszabb-rövidebb alvást elkerülik.

A világzarándokok megítéltetési osztályait csoportos morontia tevékenységekre veszik igénybe a helyi világegyetemek munkájában. Nagy előnye van annak, hogy ilyen nagy csoportok is

munkára foghatók; ezért hosszú ideig együtt tartják őket a hatékony szolgálat érdekében.

3. *Lakóvilági Hallgatók*. A lakóvilágokon felébredt összes továbbélő halandó ebbe az osztályba tartozik.

A halandói húsvér fizikai test nem része az alvó továbbélő újbóli összeállításának; a fizikai test visszatért a porhoz. A kijelölt szeráf biztosítja az új test, a morontia alak, mint a halhatatlan lélek és a visszatért, befogadandó Igazító számára készülő új élethordozó összeállítását. Az Igazító az alvó továbbélő elméje szellemi átiratának őrzője. A kijelölt szeráf a továbbélő önazonosság – a halhatatlan lélek – őre (amennyire az kifejlődött). És amikor e kettő, vagyis az Igazító és a szeráf újraegyesíti a gondjaikra bízott személyiséget, akkor ez az új egyed a régi személyiségének feltámadását, a lélek kifejlődő morontia azonosságának továbbélését alkotja. A lélek és az Igazító ezen újratársulását nevezhetjük helyesen feltámadásnak, a személyiséget alkotó tényezők újraegyesítésének; de még ez sem magyarázza meg teljesen a továbbélő személyiség újbóli megjelenését. Bár ti valószínűleg sohasem fogjátok megérteni az ilyen megmagyarázhatatlan folyamat tényszerű voltát, mégis valamikor majd tapasztalati úton megismeritek annak igazságát, ha nem utasítjátok el a halandói továbbélés tervét.

A fokozatos halandói felkészítést nyújtó hét világon való kezdeti várakoztatás terve csaknem általános az Orvontonban. Az egyes, egyenként közelítőleg ezer lakott bolygóból álló helyi csillagrendszerekben hét lakóvilág van, s ezek rendszerint a csillagrendszeri központ segédszférái vagy kis-segédszférái. Ezek a felemelkedő halandók többségének a fogadóvilágai.

Néha a halandók elhelyezésére szolgáló összes felkészülési világot világegyetemi »házaknak« nevezzük, és e szférákra utalt Jézus, amikor azt mondta: »Az én Atyám házában sok lakóhely van.« Innentől a felemelkedők, a lakóvilágokhoz hasonló szférák valamely adott csoportján belül, egyedül fejlődnek tovább az egyik szféráról a másikra, az egyik életszakaszból a másikba haladva, de az egyik világegyetemi tanulmányi szakaszból mindig osztályostól lépnek tovább a következőbe. (Jn. 14:2)

4. *Morontia Fejlődő Lények*. A lakóvilágok felett, a csillagrendszeri, a csillagvilági és a világegyetemi szférákon a halandókat már a morontia fejlődő lények osztályába sorolják; ekkor a halandói felemelkedés átmeneti szféráin haladnak keresztül. Ahogy a felemelkedő halandók az alsóbbtól a felsőbb

morontia világok felé fejlődve haladnak, számtalan feladatot teljesítve szolgálnak a tanáraikkal együtt és a fejlettebb és rangidős testvéreik társaságában.

A morontia fejlődés együtt jár a folyamatos értelmi, szellemi és személyiség-formai fejlődéssel. A továbbélők hármas természetű lények. A teljes morontia tapasztalás alatt ők a helyi világegyetem védencei. A felsőbb-világegyetemi rendszer az esetükben mindaddig nem érvényesül, amíg a szellemi létpályájuk meg nem kezdődik.

A halandók valódi szellem-önazonosságot csak röviddel az előtt kapnak, hogy a helyi világegyetemi központról elindulnak a felsőbb-világegyetem kisövezeteinek fogadóvilágaira. Az utolsó morontia szakaszból az első vagy legalsó szellemi besorolásba való átjutás csak egy kis átmenetet jelent. Az elme, a személyiség és a jellem az ilyen átmenet során nem változik; csak az alak megy át változáson. De a szellemalak éppoly valós, mint a morontia test, és éppen olyan észlelhető is.

Mielőtt a helyi világegyetemükről a felsőbb-világegyetemi fogadóvilágokra elindulnának, az idő halandói szellemi megerősítést kapnak a Teremtő Fiútól és a helyi világegyetemi Anyaszellemtől. Ettől a ponttól a felemelkedő halandó besorolása örökre állandósult. A felsőbb-világegyetemi védencekről még sohasem derült ki, hogy megtévedtek volna. A felemelkedő szeráfokat is angyali szintre emelik a helyi világegyetemből való elindulásuk idején.

5. *Felsőbb-világegyetemi Védencek*. A felsőbb-világegyetemi felkészülési világokra érkező minden felemelkedő a Nappalok Elődeinek védencévé válik; áthaladtak a helyi világegyetemi morontia léten és most már elismert szellemek. Fiatal szellemekként kezdik meg a felsőbb-világegyetemi felkészülési és műveltségi rendszerbeli felemelkedést, mely rendszer a kisövezeti fogadószféráktól a tíz nagyövezethez tartozó tanulmányvilágokon keresztül a felsőbb-világegyetemi központ felsőbb műveltségi szféráiig terjed.

A tanulószellemeknek a kisövezet, a nagyövezet és a felsőbb-világegyetemi központok szellemi fejlődési világain való ottlétüknek megfelelően három rendje van. Ahogy morontia felemelkedőkként a helyi világegyetemi világokon tanultak és dolgoztak, úgy szellemi felemelkedőkként folytatják az új világok megismerését, miközben azt gyakorolják, hogy miként adják át másoknak azt, amit a bölcsesség élményelvi forrásánál magukhoz

vettek. De a felsőbb-világegyetemi létpályán haladó szellemlényként tanodába járni egészen mást jelent, mint amit az anyagias emberi elme valaha is el tudna képzelni.

Mielőtt elhagynák a felsőbb-világegyetemet s elindulnának a Havonába, e felemelkedő szellemek ugyanazon alapos felkészítésben részesülnek a felsőbb-világegyetemi igazgatásból, mint amilyet a helyi világegyetemi felügyeletből a morontia tapasztalás során szereztek. Mielőtt a szellemi halandók elérik a Havonát, a tanulmányaik fő tárgya, de nem kizárólagos foglalatosságuk, a helyi és a felsőbb-világegyetemi igazgatás elsajátítása lesz. Mindeme tapasztalások oka jelenleg nem teljesen nyilvánvaló, de e felkészülés kétségkívül bölcs és szükséges dolog abból a szempontból, hogy e halandók a jövőben talán a Végleges Testület tagjaként teljesítik be végzetüket.

A felsőbb-világegyetemi rend nem minden felemelkedő halandó számára azonos. Ugyanazt az általános oktatást kapják, azonban különleges csoportokat és osztályokat végeznek sajátos oktatási rend szerint és külön felkészítő tanfolyamokat teljesítenek.

6. *Havona-zarándokok.* Amint a szellemi fejlődést teljesítette, még ha annak teljessége nem is végleges, a továbbélő halandó felkészül a Havonába, az evolúciós szellemek révébe tartó hosszú utazásra. A földön hús és vér teremtmények voltatok; a helyi világegyetemen átkelve morontia lények; a felsőbb-világegyetemen áthaladva pedig fejlődő szellemek; a Havona fogadóvilágaira való megérkezésetekkel a szellemi képzésetek valóságosan és komolyan megkezdődik; a Paradicsomon később már mint tökéletessé lett szellemek jelentek meg.

A felsőbb-világegyetemi központról a Havona fogadószféráiig tartó utazást mindig egymagatokban teszitek meg. Ettől kezdve több osztály- vagy csoportszintű képzést már nem kaptok. Végeztetek az idő és tér evolúciós világaival kapcsolatos gyakorlati és igazgatási felkészüléssel. Most a személyes képzésetek, a ti egyéni szellemi felkészítésetek veszi kezdetét. Az elejétől a végéig, az egész Havonában az oktatás személyes és hármas természetű: értelmi, szellemi és tapasztalási.

A Havona-létpályátokon az első cselekedetetek az lesz, hogy felismeritek a szállító szekonáfotokat és megköszönitek neki a hosszú és biztonságos utazást. Ezt követően bemutatnak benneteket ama lényeknek, akik az első havonai tevékenységeitekről fognak gondoskodni. Majd bejegyeztetitek a megérkezéseteket és elkészítitek azt az üzenetet, melyben

köszönetet mondotok a helyi világegyetemetek Teremtő Fiának, a világegyetemi Atyának, aki a fiúi besorolású létpályátokat lehetővé tette és tiszteleteteket is kinyilvánítjátok neki. Ezzel eleget is tesztek a Havonába való megérkezésetekkel járó kötelezettségeiteknek; ez után egy hosszabb időre kikapcsolódhattok, szabadon szemlélődhettek, és ez egyúttal lehetőséget ad nektek arra is, hogy felkeressétek a hosszú felemelkedési tapasztalásban szerzett barátaitokat, társaitokat és segítőtársaitokat. A híradásokban utánanézhettek annak is, hogy a zarándoktársaitok közül kik indultak el a Havonába azóta, hogy elhagytátok az Uverszát.

A Havona fogadóvilágaira való megérkezésetek tényéről megfelelően értesülnek a helyi világegyetemetek központján és e hírt személyesen a szeráfi oltalmazótoknak továbbítják, tartózkodjon ő bárhol is.

A felemelkedő halandókat alaposan felkészítették a tér evolúciós világainak ügyeire; most megkezdik a hosszú és gyümölcsöző kapcsolatukat a tökéletes teremtett szférákkal. Micsoda felkészítést nyújt e vegyes, egyedi és rendkívüli tapasztalás a jövőbeli munkákra! De én nem tudok beszámolni nektek a Havonáról; látnotok kell e világokat ahhoz, hogy értékeljétek a dicsőségüket vagy hogy megértsétek a nagyszerűségüket.

7. *Paradicsomi Jövevények.* A paradicsomi állandó besorolás elérésével megkezditek a fokozatos felkészülést az isteniség és az abszonit dolgok tárgyában. A paradicsomi állandó ottlétetek jelzi, hogy megtaláltátok Istent, és hogy fel fognak venni benneteket a Halandói Végleges Testületbe. A nagy világegyetem összes teremtménye közül csakis azok kerülnek be a Halandói Végleges Testületbe, akik eggyé kapcsolódást éltek meg az Atyával. Csakis ezek az egyedek teszik le a véglegességet elért lények esküjét. A paradicsomi tökéletességet vagy a Paradicsomot elért egyéb lények átmenetileg bekerülhetnek e végleges testületbe, azonban az idő és tér evolúciós és tökéletessé lett érdemes személyiségeinek ezen összegyűlt seregei által teljesítendő ismeretlen és ki nem nyilatkoztatott küldetésben való részvételük nem örökre szól.

A Paradicsomra érkezőknek egy időre szabadság adatik, amelynek leteltével társulásokat hoznak létre az elsőrendű szupernáfok hét csoportjával. Akkor lesznek kinevezett paradicsomi végzősök, amikor az istenimádat-vezetők által tartott tanfolyamot elvégezték és azután mint végleges rendű lények megfigyelési és együttműködési szolgálatra rendelték őket a kiterjedt teremtésösszesség távoli vidékeire. Úgy tűnik, hogy még nincs

különösebb vagy állandó feladata a Véglegesrendűek Halandói Testületének, bár számos minőségben szolgálnak a fényben és életben megállapodott világokon.

Ha a Halandói Végleges Testületnek nem lenne jövője vagy ki nem nyilatkoztatott végzete, e felemelkedő lények jelenlegi megbízatása akkor is megfelelő és dicső lenne. A jelenlegi végzetük teljes mértékben igazolja az evolúciós felemelkedés egyetemes tervét. De a külső tér szférái evolúciójának eljövendő korszakai kétségkívül még jobban kibontakoztatják és nagyobb mértékben istenien feltárják majd az Istenek bölcsességét és szeretetét, mely az emberi továbbélés és a halandói felemelkedés isteni tervének kivitelezésében megnyilvánul.” 30:4.1

IV. A HÚSVÉR TESTBELI ÉLET

1. Felemelkedés a „fény és élet” korában

„A végleges rendű szférák virágkorában az átlépett lelkek nem mennek át a lakóvilágokon. És hallgatóként sem tartózkodnak majd a csillagrendszeri vagy csillagvilági morontia világokon. Nem mennek át a morontia élet egyetlen korai szakaszán sem. Ők az egyetlen felemelkedő halandók, akik az anyagi létezésből a félszellemi állapotba átvivő morontia átmenettől majdhogynem mentesülnek. Az ilyen, *Fiú által megragadott* halandók első tapasztalásukat a felemelkedési létpályán a világegyetemi központok fejlődési világain teljesített szolgálat során szerzik meg. És a Szalvington e tanulmányvilágairól tanárokként térnek vissza, mégpedig azokhoz a világokhoz, amelyeket elhagytak, ezután pedig a halandói felemelkedés kiépített útján tovább haladnak befelé, a Paradicsom felé.” 55:2.9

2. Az Igazítók által a felemelkedőkért végzett munka

„A Gondolatigazító kizárólag azokat az emlékeket és tapasztalatokat fogja bennetek felidézni és számotokra rendelkezésre bocsátani, amelyek a világegyetemi létpályátok részét képezik és amelyek alapvető fontosságúak ahhoz. Ha az Igazító egyáltalán társatok volt az evolúcióban az elmében, akkor ezek a továbbélésre érdemes tapasztalások az Igazító örök tudatában maradnak fenn. Azonban az elmúlt életetek és az ahhoz kapcsolódó emlékek nagy része, mivel sem szellemi, sem morontia értékkel nem bírnak, megsemmisül az anyagi elmével; az állványzat szerepét betöltött anyagi tapasztalások nagy része elvész, melyek, miután lehetővé tették, hogy a morontia szintre átjussatok, többé már nem játszanak szerepet a világegyetemben. A

személyiség és a személyiségek közötti kapcsolatok viszont sohasem ilyen jellegűek; a személyiségviszonyok halandói emlékei mindenségrendi értékkel és akarat-folytonossággal bírnak. Az urantiai rövid, de szövevényes életben volt egykori társaitokra a lakóvilágokon is rá fogtok ismerni és ők is meg fognak ismerni titeket, sőt emlékezni is fogtok és rátok is emlékezni fognak." 112:5.22

3. A halandó felemelkedő paradicsomi útja

„Az Urantián egy rövid és beható próbán estek át az anyagi lét első élete során. A lakóvilágokon, majd pedig feljebb, végig a csillagrendszereteken, csillagvilágotokon és helyi világegyetemeteken át, a felemelkedés morontia szakaszain mentek keresztül. A felsőbb-világegyetem felkészülési világain a fejlődés igaz szellemi szakaszain estek át és felkészültök a Havonába való átkelésre. A Havona hét körén fejlődésetek értelmi, szellemi és tapasztalásra épülő. És mindeme körökhöz tartozó világok mindegyikén meghatározott feladatot kell teljesítenetek." 14:5.1

4. Minden továbbélő célja, a Paradicsom

„Végső soron a halandók számára a legfontosabb dolog az örök Paradicsomot illetően az a tény, hogy az Egyetemes Atyának e tökéletes lakóhelye az Isten halandó és anyagi fiai halhatatlan lelkeinek valós és roppant távoli végzete, azon fiakról van szó, akik az idő és tér evolúciós világainak felemelkedő teremtményei. Minden, Istent ismerő halandó, aki eljegyezte magát az Atya akaratának megcselekedését jelentő életpályával, már neki is indult annak a véges-végtelen paradicsomi útnak, melyet az isteniség keresése és a tökéletesség elérése jellemez. És amint az ilyen, állati eredetű lények ott állnak majd a Paradicsomon az Istenek előtt éppen olyan mérhetetlenül nagy számban, mint ahányan most vannak, lévén, hogy a tér alsóbb szféráiból emelkedtek fel, bizony akkor e teljesítmény nem jelent majd mást, mint annak a szellemi átalakulásnak a valóságát, mely a felsőség határait övezi." 11:9.8

V. AZ ELKERÜLHETETLEN DOLGOK

1. Az evolúciós teremtményi életet elkerülhetetlen dolgok nehezítik meg.

„Az élet bizonytalanságai és a lét megpróbáltatásai semmiben sem mondanak ellent az Isten egyetemes fennhatóságának. Minden evolúciós teremtményi életet bizonyos elkerülhetetlen dolgok nehezítenek meg. Vegyük a következőket:

1. Vajon a *bátorság* – az erős jellem – kívánatos? Akkor viszont az embernek nehézségekkel való megbirkózást és csalódásokkal való szembenézést követelő környezetben kell növekednie.

2. Vajon a *felebaráti szeretet* – az embertársaitok szolgálata – kívánatos? Akkor viszont az élettapasztalatnak társadalmi egyenlőtlenségeket megnyilvánító helyzetek előállásáról kell gondoskodnia.

3. Vajon a *remény* – a nemes bizalom – kívánatos? Akkor viszont az emberi tapasztalásnak állandóan a biztonságérzet hiányával és rendszeresen visszatérő bizonytalanságokkal kell szembesülnie.

4. Vajon a *hit* – az emberi gondolat legfelsőbb szintű bizonyossága – kívánatos? Akkor viszont az emberi elmének abba a nehéz helyzetbe kell kerülnie, hogy mindig csak kevesebbet tudhat, mint amennyit hinni képes.

5. Vajon az *igazság szeretete* és a hajlandóság, hogy kövessük azt, vigyen bármerre is, kívánatos? Akkor viszont az embernek vétekkel terhelt és a gazság megnyilvánulására mindig lehetőséget adó világban kell felnőnie.

6. Vajon az *eszményelvűség* – az isteni megközelítésének felfogása – kívánatos? Akkor viszont az embernek olyan környezetben kell küzdenie, ahol a jóság és a szépség csak viszonylagos, és amely környezet a jobb dolgok eltántoríthatatlan elérésére késztet.

7. Vajon a *hűség* – a legfelsőbb rendű kötelesség magunkénak tekintése – kívánatos? Akkor viszont az embernek az árulás és elpártolás lehetősége mellett kell előrehaladnia. Az állhatatosság értékét az elbukás benne foglalt veszélye jelenti.

8. Vajon a *nagylelkűség* – az önzetlenség szelleme – kívánatos? Akkor viszont a halandó embernek egy folyton és erőszakosan elismerést és tiszteletet követelő önnön valóval kell együtt élnie. Elhagyható sajátélet hiányában az ember nem lenne

képes az isteni élet lendületes választására. Az ember sohasem tehetne szert igazságosságra, ha nem létezne magvábanvaló rossz, mely felemeli és elválasztja a jót azzal, hogy éles ellentétet képez vele.

9. Vajon a *gyönyör* – a boldogság kielégülése – kívánatos? Akkor viszont az embernek olyan világban kell élnie, ahol a fájdalom választhatósága és a szenvedés valószínűsége mindig jelenlévő élményelvi lehetőség.” 3:5.5

„A Havona-teremtmények természetes módon, de nem emberi értelemben bátrak. Lényegükből fakadóan kedvesek és előzékenyek, de aligha önzetlenek emberi viszonylatban. Bíznak a kellemes jövőben, de nem úgy bizakodnak, ahogy azt a bizonytalan evolúciós szférák bizodalmas halandói a maguk árnyalt módján teszik. Hisznek a világegyetem egyensúlyában, de teljesen idegen tőlük az a megmentő hit, amellyel a halandó ember az állati szintről a Paradicsom kapuiig felkapaszkodik. Szeretik az igazságot, de nem tudnak semmit annak lélekmentő sajátságairól. Eszményelvűek, de már így születtek; teljesen tudatlanok a tekintetben, hogy mit jelent megélni az eszményelvűvé váláshoz vezető felpezsdítő választást. Elkötelezettek, de sohasem tapasztalták azt a borzongást, melyet az őszinte és értelmes állhatatosság jelent a vétségre való csábítás jelenlétében. Önzetlenek, de sohasem szereztek ilyen mérvű tapasztalatokat egy harcias sajátlényeg feletti fényes győzelem révén. Élvezik a gyönyört, de nem értik meg a gyönyör édességét a fájdalom lehetőségétől való megszabadulásban.” 3:5.17

2. De ez a halandó ember az Isten fia.

„Magasztos és mennyei tény, hogy az olyan alacsonyrendű és anyagi teremtmények, mint az urantiai emberi lények az Isten fiai, a Legfelsőbb hűséges gyermekei. »Nézzétek, mily szeretettel ruházott fel bennünket az Atya, hogy az Isten fiainak neveztessünk.« »Mindenkinek aki elfogadja őt, hatalmat ad ahhoz, hogy felismerjék, hogy ők az Isten fiai.« Jóllehet »még nem jelent meg az, amivé lennetek kell,« már most is »az Isten hűséges fiai vagytok«; »mert nem a félelmet hozó, megkötött szellemet fogadtátok be, hanem fiúi besorolású szellemet kaptatok, mely révén azt kiáltjátok ’Atyánk.’« A régi kor látnoka mondta az örökkévaló Isten nevében: »Még nekik is adok a házamban helyet s a fiakénál jobb nevet; örökkévaló nevet adok nekik, olyat, mely sohasem választható el tőlük.« »És mert ti fiak vagytok, ezért Isten

elküldte az ő Fiának szellemét a szívetekbe.«” 40:6.2, 1Jn. 3:1, Jn. 1:12, 1Jn. 3:2, Róm. 8:15, Iz. 56:5, 1Jn. 4:13

3. A továbbélési választás érvényteleníthetetlen.

„A személyiség örök továbbélése teljes mértékben a halandói elme választásától függ, melynek döntése meghatározza a halhatatlan lélek túlélési esélyét. Amikor az elme hiszi Istent és a lélek ismeri Istent, és amikor az Igazító támogatásával mind együtt *vágynak* Istenre, akkor válik a túlélés bizonyossá. Sem a korlátolt értelem, sem a képzettség hiánya, sem a műveltségbeli szegénység vagy a romló társadalmi helyzet, sőt még az alacsony emberi erkölcsi értékrend (mely az oktatási, műveltségi és társadalmi előnyök szerencsétlen okokból előálló hiányából fakad) sem képes érvényteleníteni az isteni szellem jelenlétét az ilyen szerencsétlen és emberi mivoltukban fogyatékos, de hívő egyénekben. A Titkos Nevelő jelenléte az emberben lehetővé teszi és egyúttal biztosítja a halhatatlan lélek növekedési és túlélési esélyét.” 5:5.13

VI. A JÉZUSI ALÁSZÁLLÁS

1. A jézusi alászállás célja

„Teremtő Fiú nem azért testesült meg a halandó húsvér testhez hasonló alakban és adományozta magát az Urantia emberiségének, hogy megbékítsen egy haragvó Istent, hanem azért, hogy megnyerje az egész emberiséget az Atya szeretete felismerésének és az Istenhez fűződő fiúi helyzetük megértésének. Végül még a vezeklés tantételének nagy pártolója is felfogott valamennyit ebből az igazságból, mert kijelentette, hogy »az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot«.” 98:7.1, 2Kor. 5:19

2. A Megváltó új felfogása

„Péter vallomásának új és alapvető vonása az a határozott felismerés volt, hogy Jézus az Isten Fia, és az ő istenisége megkérdőjelezhetetlen. A megkeresztelése és a kánai menyegző óta ezek az apostolok különbözőképpen tekintettek a Messiásra, de a nemzeti megszabadítóról alkotott zsidó felfogásnak nem képezte részét az, hogy neki *isteninek* kell lennie. A zsidók nem tanították a Messiás isteni eredetét; úgy hitték, hogy ő lesz a »felkent«, de aligha tekintették úgy, mint aki »az Isten Fia«. A második vallomásban nagyobb hangsúlyt kapott az *együttes természet*, az a mennyei tény, hogy ő az Ember Fia és az Isten Fia, és az emberi természet isteni természettel való egyesülésének e nagy igazsága

volt az, amelyről Jézus azt mondta, hogy arra fogja építeni a mennyországot.

Jézus arra törekedett, hogy az Ember Fiaként élje a földi életét és teljesítse az alászállási küldetését. Követői hajlamosak voltak őt a várt Messiásnak tekinteni. Tudván, hogy sohasem teljesíthetné be a Messiással kapcsolatos várakozásaikat, megpróbálta a Messiásra vonatkozó felfogásukat úgy átalakítani, hogy részben eleget tehessen az elvárásaiknak. De most már belátta, hogy egy ilyen tervet nemigen lehetne sikeresen keresztülvinni. Ezért aztán bátran úgy döntött, hogy felfedi a harmadik tervet – hogy nyíltan bejelenti az isteniségét, elismeri a péteri vallomás igaz voltát, és közvetlenül azt hirdeti a tizenketteknek, hogy ő az Isten Fia.

Jézus három éven át hirdette, hogy ő az »Ember Fia«, s ugyanezen három év alatt az apostolok egyre inkább ragaszkodtak ahhoz, hogy ő a várt zsidó Messiás. Most elárulta, hogy ő az Isten Fia, és úgy döntött, hogy az Ember Fiának és az Isten Fiának *együttes természetét* leíró fogalomra építi a mennyországot. Eldöntötte, hogy mellőzi a további erőfeszítéseket, hogy meggyőzze őket arról, hogy nem ő a Messiás. Most bátran kinyilatkoztatta nekik, hogy mi is ő *lényegében*, és ezt követően már nem foglalkozott azzal, hogy mennyire elszántan tartanak ki amellett, hogy a Messiásnak tekintsék.” 157:5.1

VII. HALÁL ÉS FELTÁMADÁS

1. A szellem visszatér Istenhez, akitől származik.

„Amikor itt lent már végeztetek, amikor az átmeneti formátokban a földön adatott időtök lejár, amikor próbautazásotok a húsvér testben befejeződik, amikor a halandó templomot alkotó por »földdé lesz, mint azelőtt volt«; akkor, amint az kinyilatkoztatott, a bent lakozó »Szellem pedig megtér Istenhez, aki adta azt«. E bolygó minden egyes erkölcsi lényében ott lakozik Isten egy szilánkja, az isteniség egy része és darabja. Ez még nincs a ti birtokotokban, de rendeltetésük, hogy veletek eggyé váljanak, feltéve, hogy túlélitek a halandói létet.” 1:4.3, Préd. 12:7.

2. Az Igazítók viszonya a halálhoz

„A húsvér test halálát követően, azoktól az esetektől eltekintve, amikor az egyént az élők közül viszik át, az elengedett Igazító azonnal visszatér a diviningtoni honszférájára. Hogy pontosan mi történik azon a világon azalatt, amíg az Igazító a továbbélő halandó újbóli tényleges megjelenésére vár, az főként attól függ,

hogy az adott emberi lény saját egyéni jogán emelkedik-e a lakóvilágba vagy pedig meg kell várnia az adott bolygói korszak alvó továbbélőinek megítéltetésre szólítását.” 112:4.13

3. Késedelem nélküli túlélés

„Amennyiben az emberi egyed azonnali továbbélőnek bizonyul, értesüléseim szerint az Igazító bejelentkezik a Diviningtonon, az Egyetemes Atya paradicsomi jelenlétéhez járul, majd rögtön visszatér és felvétetik a felsőbb-világegyetemi és helyi világegyetemi illetékességű Megszemélyesült Igazítók közé, elismeri őt a Megszemélyesült Nevelők diviningtoni főnöke is és ezt követően egyből az »azonosság-átvitel végrehajtásához« fog, melyre a harmadik szakaszban és a lakóvilágon elvégzendően kapott utasítást, és amelyre abban az adott személyiségformában kerül sor, melyet a földi halandó továbbélő lelkének befogadására készítettek elő és amelyet előzőleg a végzet-őrangyal tervezett meg.” 112:4.13

4. A lakóvilági feltámadási csarnokok

„Az Új Élet Templomából sugárirányban hét szárny nyúlik ki, ezek a halandó fajok feltámadási csarnokai. Ezen épületek mindegyike az idő hét faja egyikének összegyűjtésére szolgál. E hét szárny mindegyikében százezer személyes feltámadási fülke van, mely szárnyak egymillió egyed részére ébredési fülkéül szolgáló, kör alakú gyülekezési csarnokokban végződnek. E termeket az Ádámot követő korok szokványos világairól származó kevert emberfajták személyiség-összeállító fülkéi veszik körül. Az idő egyes világain a különleges vagy korszakos-megítéltetési feltámadások esetében alkalmazott eljárástól függetlenül a tényleges és teljes személyiség valódi és tudatos újbóli összeállítása az első lakóvilág feltámadási csarnokaiban megy végbe. Az egész örökkévalóságban mindig emlékezni fogtok az e feltámadási reggeleken először megtapasztalt mély emlék-élményekre.” 47:3.5

5. A továbbélők újbóli összeállítása

„A származási világból a lakóvilágok valamelyikére való átmenet során, akár átélnek harmadik időszaki személyiség-helyreállítást, akár csoportos feltámadáskor emelkednek fel, a továbbélő halandók személyiség-szerkezetét a világaikon különleges feladatot ellátó főangyalok őrzik meg gondosan. Ezek a lények nem személyiség-őrzők (miként a lélek esetében az őrangyal-szeráf), de mindenképpen igaz, hogy a személyiségnek minden azonosítható tényezőjét ténylegesen is ezek a megbízható, halandói

továbbélési gondnokok vigyázzák. A halandói személyiségnek a halál és a továbbélés bekövetkezése közötti pontos tartózkodási helyét nem ismerjük.

A személyiség újra megjelenését lehetővé tevő helyzet a helyi világegyetem valamelyik morontia fogadó-bolygójának feltámadási csarnokában alakul ki. Ezekben az élet-összeállítási termekben bocsátják rendelkezésre a felügyelő hatóságok azt a világegyetemi – morontiai, elmei és szellemi természetű – energia-kapcsolatot, amely az alvó-továbbélői tudat újbóli megjelenését lehetővé teszi. Az egykori anyagi személyiséget alkotó részek újbóli összeállítása a következőt jelenti:

> 1. Olyan alkalmas forma, morontia energia minta megalkotása, amelyben az új továbbélő kapcsolatot teremthet a nemszellemi valósággal, és amelyen belül a mindenségrendi elme morontia-válfaja képes működni.
>
> 2. Az Igazító visszatérése a várakozó morontia teremtményhez. Az Igazító a felemelkedő azonosságod örök őrzője; a Nevelőd a teljes biztosítéka annak, hogy te magad és ne más foglalja el a személyiséged feltámadásához létrehozott morontia formát. És az Igazító jelen lesz a személyiséged újbóli összeállításánál, hogy még egyszer hozzáfogjon a továbbélő valód Paradicsomra vezetéséhez.
>
> 3. Amikor az újraszemélyesülés mindezen előfeltételei teljesültek, az alvó halhatatlan lélek kiteljesedési lehetőségeinek szeráfi őrzője, számos mindenségrendi személyiség segítségével, ezt a morontia entitást felruházza a várakozó morontia elme-test formával, illetőleg belehelyezi abba, s egyúttal a Legfelsőbbnek ezt az evolúciós gyermekét a várakozó Igazító örök társaságára bízza. Ezzel válik teljessé az újraszemélyesülés, vagyis az emlék, a világegyetemi látásmód és a tudat újbóli összeállítása – az azonosság helyreállítása.” 112:5.15

VIII. A SAJÁTLÉNYEG – A SZEMÉLYISÉG – TOVÁBBÉLÉSE

1. A sajátlényegnek a személyiségként való továbbélés mellett kell döntenie.

„A sajátlényeg mindig mindenségrendi valóság, legyen anyagi, morontiai vagy szellemi. A személyes lényeg ténylegessége az Egyetemes Atya önmagában és önmagaként, vagy számos világegyetemi közvetítőjén keresztül folytatott tevékenységéből származó adomány. Azt állítani egy lényről, hogy személyes, annak elismerését jelenti, hogy az ilyen lény a mindenségrendi élő szervezeten belül létező viszonylagos egyediesülés. Az élő mindenségrend a valós egységek csaknem végtelenül egységesült csoportosulása, amelyben az egyes elemeket többé-kevésbé meghatározza az egész végzete. De azoknak, amelyek személyesek, megadatott a beteljesülés elfogadása és a beteljesülés elutasítása közötti tényleges választás lehetősége.” 112:5.1

2. A továbbélést nem választók személyisége a Legfelsőbb részévé válik.

„Ami az Atyától jön, az, miként az Atya, örök, és ez személyiségi értelemben is igaz, mégpedig arra, amelyet Isten a maga szabad akaratú döntéséből adott, vagyis az isteni Gondolatigazítóra, Isten tényleges szilánkjára. Az ember személyisége örök, azonossági szempontból viszont a személyiség feltételes örök valóság. Mivel az Atya akarata következtében jelent meg, ezért a személyiség eléri az Istenség-végzetet, de az embernek el kell döntenie, hogy jelen akar-e lenni vagy sem e beteljesülés elérésekor. Átlagos esetben e választással a személyiség közvetlenül eléri az élményelvi Istenséget, a Legfelsőbb Lény részévé válik. A kör előre elrendelt, de a benne való emberi részvétel választható, személyes és tapasztalási jellegű.” 112:5.2

3. A tapasztalás a továbbélés alapgondolata.

„A teljes világegyetemben semmi sem helyettesítheti a nem lételvi szinteken szerezhető tapasztalás tényét. A végtelen Isten, mint mindig, teljes és egész, végtelenmód magába foglal minden dolgot, kivéve a rosszat és a teremtményi tapasztalást. Az Isten nem képes rosszat tenni; ő tévedhetetlen. Az Isten tapasztalati úton nem ismerheti meg azt, amit személyesen sohasem tapasztalt meg; Isten előzetes ismeretei lételviek. Ezért az Atya szelleme alászáll a Paradicsomról annak érdekében, hogy a véges halandókkal részt vegyen a felemelkedői létpálya minden igaz tapasztalásában; kizárólag így válhatott a lételvi Isten az ember igaz és tényleges élményelvi Atyjává. Az örökkévaló Isten végtelensége magába foglalja a véges tapasztalás lehetőségét, amely az Igazító-szilánkok segédkezésében jelenik meg ténylegesen, melyek az élet viszontagságainak megtapasztalásában osztoznak az emberi lényekkel.” 108:0.2

4. A személyiség megmarad.

> „Az evolúciós bolygók alkotják az ember eredetének szféráit, ezek a felemelkedő halandói létpálya kezdetének világai. A ti kiindulási pontotok az Urantia; itt egyesültök időlegesen az isteni Gondolatigazítótokkal. Tökéletes vezetőt kaptatok az útra; ezért, ha őszintén teljesítitek az idő versenyfutását és eléritek a hit végső célját, akkor bizton elnyeritek az idők jutalmát; örökre egyesültök a bennetek lakozó Igazítóval. Ekkor kezdődik majd el az igazi életetek, a felemelkedői létetek, melynek jelenlegi halandói szakasza csak előcsarnok. Ekkor kezdődik el a végleges rendű lényként megélendő magasztos és fejlődési küldetésetek az előttetek megnyíló örökkévalóságban. És az evolúciós növekedés mindezen egymást követő korszakain és szakaszain keresztül egy részetek teljesen változatlan marad, és ez a személyiségetek – az állandóság a változások közepette.” 112:0.1

5. Az önazonosság és a túlélési értékek őrizői

> „Az őrangyal-szeráf a halandó-emberi alvó lélek továbbélő értékeinek őrizője, mint ahogy a távollévő Igazító *maga* az ilyen halhatatlan világegyetemi lény azonossága. Amikor ők ketten az újonnan összeállított morontia alakot felhasználva együtt tevékenykednek a lakóvilág feltámadási csarnokaiban, akkor következik be a halandó felemelkedő lény személyiségét alkotó tényezők újraegyesülése.
>
> Az Igazító fog benneteket azonosítani; az őrangyal-szeráf fog benneteket újra-személyesíteni, majd pedig a földi létben hűséges társatokul szolgáló Nevelő elébe visszavinni.
>
> És éppen így, amikor az adott bolygón letelik a megszabott idő, amikor a halandói fejlődés alsóbb köreinél tartókat összegyűjtötték, az ő csoportos őrangyaluk tereli össze őket újra a lakószférák feltámadási csarnokaiban, éppen úgy, ahogy az írásotok mondja: »És elküldi az ő angyalait nagy hanggal és egybegyűjtik az ő választottait a teremtésrész egyik végétől a másik végéig.«” 113:6.5, Mt. 24:31

IX. A LAKÓVILÁGOK

1. A hiányosságok pótlásában való segédkezés az első lakóvilágon

> „Az első lakóvilágon szerzett tapasztalás csaknem teljes egészében az elégtelen segédkezéssel kapcsolatos. Az első elkülönítő-szférára érkező túlélők a teremtményi jellem megannyi és oly sokféle

hibájával rendelkeznek, és a halandói tapasztalásnak hasonlóképpen híján vannak, ezért a teremtésrész főbb tevékenységei az idő és tér anyagi evolúciós világain húsvér-testben eltöltött élet e sokféle örökségének kijavítására és gyógyítására irányulnak.” 47:3.8

2. Az élet folytatódása a lakóvilágokon

„A lakóvilágokon a feltámasztott halandó túlélők éppen ott folytatják az életüket, ahol a halál fölébük kerekedésekor tartottak. Az Urantiáról az első lakóvilágra eljutva jelentős változást fogtok észlelni, de ha az idő egy szokványosabb és jobban fejlődő szférájáról jöttetek volna, akkor alig érzékelnétek a különbséget, eltekintve attól a ténytől, hogy más testtel rendelkeznétek; a húsvér sátrat a szülőbolygótokon hagytátok.” 47:3.1

3. Be kell hoznunk a lemaradásunkat.

„Azokat a dolgokat, melyeket a földön megtanulhattatok volna, de amelyeket nem sikerült elsajátítanotok, e hűséges és türelmes tanítók gyámsága alatt kell megtanulnotok. Nincsenek királyi utak, rövidebb vagy könnyebb utak a Paradicsomra. Az út egyedi változatosságaitól függetlenül megtanuljátok az adott szféra tanításait, mielőtt a következő szférára tovább mehettek; legalábbis így van ez azt követően, ha egyszer elhagytátok a születésetek világát.” 48:5.7

4. Mindenségrendi ébredés a lakóvilágokon

„A mindenségtudat igazi megszületése az ötödik lakóvilágon megy végbe. Itt váltok világegyetemi beállítottságúvá. Ez valóban a kitáguló látómezők ideje. Itt kezd derengeni a felemelkedő halandók kiteljesedő elméjében az, hogy valami nagy és elragadó, valami magasztos és isteni végzet vár mindenkire, aki az oly sok munkával, ám nagy örömmel és kedvező körülmények között megkezdett fokozatos paradicsomi felemelkedést teljesítette. Valahol itt kezd el az átlagos halandó felemelkedő igaz tapasztalásbeli lelkesedést mutatni a havonai felemelkedés iránt. A tanulás önkéntessé, az önzetlen szolgálat természetessé és az istenimádat önkéntelenné kezd válni. Az igazi morontia jellem kisarjad; az igazi morontia teremtmény kifejlődik.” 47:7.5

5. Az Igazítóval való eggyé kapcsolódás megerősítése

„A kifejlődő halhatatlan lélek és az örökkévaló és isteni Igazító eggyé kapcsolódását a feltámasztott túlélőket felügyelő felsőbb

angyal, valamint azon főangyal szeráfi berendelése jelzi, aki a harmadik napon megítélendőkről készít feljegyzést; és ekkor, az ilyen túlélő morontia társainak jelenlétében e megerősítő hírvivők szólnak: »E szeretett fiúban nagy örömöm telik.« Ezen egyszerű szertartás jelzi, hogy egy felemelkedő halandó megkezdte a paradicsomi szolgálat örökkévaló létpályáját.

Közvetlenül az Igazítóval való eggyé kapcsolódás megerősítését követően az új morontia lényt először mutatják be a társainak az új nevén, és negyven napra szellemi viszonylatban felmentik mindenféle szokványos tevékenység alól, amikor is magába száll és kiválasztja a Havona felé vezető egyik lehetséges utat és választ a különféle paradicsom-elérési módszerek közül is." 47:8.4, Jel. 2:17; 3:12; 14:1

6. Van második lehetőség?

„Ha valaha is kétség merül fel azzal kapcsolatban, hogy valóban tanácsos-e valamely emberi azonosságot a lakóvilágokba emelni, akkor a világegyetemi kormányzatok mindig az adott egyén személyiségének javára döntenek; habozás nélkül minősítik fel e lelket átmeneti besorolású lénnyé és továbbra is figyelemmel kísérik a megjelenő morontia szándékot és szellemi célt. Az isteni igazságosság tehát bizonyosan érvényesül és az isteni kegyelem újabb lehetőséget kap szolgálata kiteljesítésére.

Az Orvonton és a Nebadon kormányzatai nem követelnek meg abszolút tökéletességet a halandói újraszemélyesülés világegyetemi tervének minden egyes részletében, de megkövetelik a türelmet, az elfogulatlanságot, a megértést és az irgalmas rokonszenvet, és ténylegesen gyakorolják is mindezeket. Inkább vállaljuk egy csillagrendszer-felkelés kockázatát, mintsem hogy felvállaljuk annak veszélyét, hogy megfosszunk az evolúciós világból származó, küzdő halandók közül akár csak egyet is a felemelkedői létpálya befutásának örök örömétől.

Ez távolról sem jelenti azt, hogy az emberi lények egy második lehetőséget kapnak azt követően, hogy elutasították az elsőt. De azt jelenti, hogy minden sajátakarattal bíró lénynek igazi lehetőség adatik arra, hogy egyértelmű, tudatos és végleges döntést hozzon. A világegyetemek független Bírái egyetlen olyan lényt sem fosztanak meg személyiségi rendjétől, aki végérvényesen és teljesen meg nem hozta az örök döntést; az emberi léleknek teljes és bőséges lehetőséget kell kapnia, és meg is kapja, igaz szándékának és valódi céljának kimutatására." 112:5.7

X. A MORONTIA ÉLET

1. A feltámadással indulunk el a morontia létpályánkon.

> „A halandói halál a húsvér testbeli anyagi léttől való megszabadulás módszere; és a javítófelkészítés és a műveltségi képzés hét világán keresztül vezető fokozatos fejlődési élet lakóvilági tapasztalása jelenti a halandó túlélők bevezetését a morontia létpályára, az evolúciós anyagi létezés és az idő ama felemelkedőinek felsőbb szellemi teljesítménye között elhelyezkedő átmeneti létbe, akik az örökkévalóság kapuinak elérésére rendeltettek.” 47:10.7

2. A morontia élet a Jerusemen kezdődik el igazán.

> „Az evolúciós világokon elindult és a húsvér testbe zárt halandói személyiség – akibe Titkos Nevelő költözött és akire kiáradt az Igazság Szelleme – mozgóképessége, tudatossága és egyesítettsége nem teljes addig a napig, amíg az ilyen jerusemi létpolgár helyet nem kap az Edentián való tartózkodás céljából és hivatalosan is a nebadoni morontia testület igaz tagjának nem nyilvánítják – ő az Igazítóval társult halhatatlan túlélő, paradicsomi felemelkedő, morontia besorolású személyiség, és a Fenségesek igaz gyermeke.” 47:10.6

3. Morontia lényként hétszer alszunk el és támadunk fel.

> „A teljes lakóvilági létpályát megtapasztaló halandók hétszer élik át a ráhangolódási alvást és a feltámadási ébredést. De az utolsó feltámadási csarnokot, az utolsó ébredési fülkét magatok mögött hagytátok a hetedik lakóvilágon. Alakváltás többé már nem tesz szükségessé öntudatveszést vagy törést a személyes élmények folyamatosságában.” 47:10.5

4. A kisgyermekek továbbélése

> „Azok a gyermekek, akik túl fiatalon halnak meg, semhogy Gondolatigazítójuk lehetne, a helyi csillagrendszerek végleges rendű világain személyesülnek meg újra azzal egyidejűleg, hogy valamelyik szülőjük megérkezik a lakóvilágokra. A halandói születéskor a gyermek fizikai entitásra tesz szert, de a túlélés szempontjából minden Igazító nélküli gyermeket úgy tekintenek, mint aki még mindig a szüleihez tartozik.
>
> A Gondolatigazítók a kellő időben beköltöznek e kicsinyekbe, míg a szeráfi segédkezés a túlélés próbaidős rendjeinek mindkét

csoportja esetében általában hasonló a fejlettebb szülőéhez, illetőleg egyenértékű a szülőével, amennyiben csak az egyik vált túlélővé. A harmadik kört elértek, függetlenül a szüleik helyzetétől, személyes őrzőt kapnak.

Hasonló gyakorlóotthonokat tartanak fenn a csillagvilági és a világegyetemi végleges rendű szférákon a felemelkedők első vagy második módosított rendjébe tartozó, Igazító nélküli gyermekek számára.” 49:6.12

5. Minden felemelkedőnek rendelkeznie kell szülői tapasztalatokkal.

„A hét lakóvilágon a felemelkedő halandók számára a lehetőségeknek tág tere nyílik bármely olyan tapasztalásbeli fogyatékosság ellensúlyozására, melynek hátrányát szenvedték a szülőbolygójukon, legyen az akár öröklődött, környezeti vagy a húsvér testbeli létpálya túl korai megszakadása miatti okra visszavezethető dolog. Ez minden értelemben igaz, kivéve a halandói nemi életet és annak velejáróit. Halandók ezrei érik el a lakóvilágokat úgy, hogy nem szereztek személyes tapasztalatokat a szülőszférájukon meglehetősen általános nemi kapcsolatok terén. A lakóvilági tapasztalás igen kevés lehetőséget nyújt ezen igen személyes veszteségek kiegyenlítésére. A nemi tapasztaláson e felemelkedők fizikai értelemben már túlléptek, de az Anyagi Fiakkal és Leányokkal való szoros együttműködésben, mind egyedileg, mind az ő családjaik tagjaiként, e nemileg fogyatékos halandók képessé válnak arra, hogy az e téren meglévő közösségi, értelmi, érzelmi és szellemi fogyatékosságaikat kiegyenlítsék. Így az összes olyan emberi lény, aki a körülmények vagy a rossz ítélőképessége miatt az evolúciós világokon nem részesült a hasznos nemi kapcsolat előnyeiből, itt, a csillagrendszeri központon teljes körű lehetőséget kap e lényeges halandói tapasztalások megszerzésére a fenséges ádámi ivaros teremtményekkel, a csillagrendszeri központok állandó lakosaival való közvetlen és szeretetteljes társulásban.

Egyetlen túlélő halandó, közteslény vagy szeráf sem emelkedhet fel a Paradicsomra, érheti el az Atyát és kerülhet be a Végleges Testületbe anélkül, hogy meg ne szerezte volna azt a magasztos élményt, hogy szülői viszonyba kerüljön a világok valamely fejlődő gyermekével, illetőleg ahhoz hasonló, azzal egyenértékű más tapasztalásra ne tenne szert. A gyermek-szülő viszony alapvető jelentőségű az Egyetemes Atyára és az ő világegyetemi gyermekeire vonatkozó elsőrendű fogalom tartalma szempontjából. Ezért válik az ilyen tapasztalás az élményelvi felkészítés nélkülözhetetlen részévé minden felemelkedő esetében.

A felemelkedő köztes teremtményeknek és az evolúciós szeráfoknak át kell esniük ezen a szülői élményen a csillagrendszeri Anyagi Fiak és Leányok társaságában. Így a nem-szaporodó felemelkedők megtapasztalják a szülőséget azáltal, hogy segítik a jerusemi Ádámokat és Évákat az utódaik felnevelésében és felkészítésében.

Mindazok a halandó túlélők, akik nem tapasztalták meg a szülőséget az evolúciós világokon, e szükséges felkészítésen is át kell, hogy essenek, mialatt a jerusemi Anyagi Fiak otthonaiban tartózkodnak és ott e fenséges atyák és anyák szülői társaiként működnek. Ez mindig így igaz, kivéve azt az esetet, amikor az ilyen halandók képesek voltak a fogyatékosságaikat ellensúlyozni a Jerusem első átmeneti-műveltségű világán lévő csillagrendszeri gyermekotthonban.” 45:6.3

XI. SZELLEMI JÁTÉK ÉS KIKAPCSOLÓDÁS

1. Minden felemelkedő játékos lény marad.

„Az urantiai játékvilág alapjai bölcseleti értelemben egészségesek és ez így marad végig a felemelkedői létetek során is, végig a Havona-körökön egészen a Paradicsom örökkévaló területéig. Felemelkedő lényekként személyes emlékekkel rendelkeztek minden korábbi és alsóbb létezésről, és a múlt ezen azonosság-emlékei nélkül nem lenne alapja a jelen humorának, sem a halandói nevetésnek vagy a morontia vidámságnak. A múltbeli élmények e felidézése teremt alapot a jelenbeli kikapcsolódáshoz és szórakozáshoz. És a földi humorotok mennyei megfelelőjét élvezni fogjátok végig a hosszú morontia és az azutáni, egyre szellemibbé váló létpályáitokon. És az Isten ama része (az Igazító), amely a felemelkedő halandó személyiségének örökre részévé válik, az isteniség felhangjaival járul hozzá az idő és tér felemelkedő teremtményeinek örömteli megnyilvánulásaihoz, sőt még a szellemi nevetéshez is.” 48:4.20

2. A humor sokféle rendeltetése

„A humornak egyfajta biztonsági szelepként kell működnie, mely megelőzi a túl nagy nyomás kialakulását, ami az egyén állandó és komoly önmegfigyelésével járó egyhangúságot kíséri, s ami mellett ott van még a fejlődés révén biztosítandó előrehaladásra és a célok nemes elérésére irányuló megfeszített küzdelem is. A humor azt a célt is szolgálja, hogy általa csökkenthető legyen a tények vagy az igazságok, a rideg és makacs tények és a rugalmas öröklétű igazságok váratlan hatása által okozott megrázkódtatás. A

halandói személyiség, lévén, hogy sohasem lehet biztos abban, hogy mit hoz a jövő, a humoron keresztül sebesen felismerheti a helyzet, legyen az tény vagy igazság, váratlan természetét – megláthatja annak értelmét és betekintést nyerhet abba.” 48:4.18

3. Akiknek a leginkább szükségük van az ellazulásra

„Az ellazulás és a humorra hangolódás iránti igény ama felemelkedő lényrendeknél a legnagyobb, akik a felfelé való haladás során folytatott küzdelmeikben állandó hajszoltságnak vannak kitéve. Az élet két végletének kevés igénye van a humor felé fordulás iránt. Az ősember nem rendelkezett ilyen képességgel, a paradicsomi tökéletességű lényeknek pedig nincs szükségük ilyesmire. A Havona seregei természetes módon egy végtelenül boldog személyiségekből álló örömteli és vidám gyülekezetet alkotnak. A Paradicsomon az istenimádat minősége szükségtelenné teszi a visszaállítási tevékenységeket. De a létpályájukat messze a paradicsomi tökéletesség célja alatt megkezdők esetében igen tág tere van a visszatekintési igazgatók segédkezésének.” 48:4.16

4. A szellemivé lényegülésben való előrehaladás csökkenti a kikapcsolódás szükségességének mértékét.

„Minél inkább felsőbbrendű a halandói faj, annál nagyobb benne a feszültség és annál nagyobb a humorra való képessége, és a humor iránti igénye is. A szellemvilágra ennek az ellenkezője igaz: Minél magasabbra emelkedünk, annál kisebb igény mutatkozik a visszaállítási tapasztalatok révén való kikapcsolódásra. De amint a szellemlét fokain a Paradicsomtól a szeráfi seregekhez ereszkedünk, egyre nagyobb igényt tapasztalhatunk az öröm-küldetésre és a jókedv-segédkezésre. A korábbi tapasztalatok értelmi szintjéhez való rendszeres visszatérés által hozott felüdülés iránti legnagyobb igénye az emberi faj felsőbbrendű fajtáinak, a morontiáknak, az angyaloknak és az Anyagi Fiaknak van, de ide sorolható az összes hasonló személyiségfajta is.” 48:4.17

XII. A HELYI VILÁGEGYETEMBEN

1. A helyi világegyetemi létpályával kapcsolatos feljegyzések

„*A Főangyalok Világai*. A keringő szalvingtoni világok hetedik csoportja, azok segédszféráival együtt a főangyalokhoz tartozik. Az első szférát és annak mind a hat segédszféráját a személyiségi adatrögzítők foglalják el. A rögzítők ezen óriási csoportja azzal foglalkozik, hogy pontosan rögzítse az idő minden egyes

halandójának útját a születés pillanatától végig a világegyetemi létpályán, amíg az egyed vagy elhagyja a Szalvingtont a felsőbb-világegyetemi rendbe való átlépéssel vagy »kitöröltetik a feljegyzett létezésből« a Nappalok Elődeinek rendelkezése nyomán.

E világokon osztályozzák, rendezik és őrzik meg a személyiség-adatokat és azonosság-biztosítékokat azon idő alatt, amely a halandói halál és az újraszemélyesülés órája, a halálból való feltámadás között eltelik.” 37:3.7

2. Örökké változó szellemi felemelkedés

„Mielőtt a felemelkedő halandók elhagyják a helyi világegyetemet, hogy a szellemi létpályájukon elinduljanak, minden olyan értelmi, művészi és társadalmi vágyukat vagy igaz törekvésüket már teljesen kielégítették, melyek a létezés halandói vagy morontia síkjait valaha is jellemezték. Ez az önkifejezés és az önmegvalósítás kielégítésében az egyenlőség megteremtése, de nem az azonossági élményelvi rend elérése és nem is a szakértelemben, a műtudásban és a kifejezésmódban megmutatkozó jellegzetes egyéniség teljes kiirtása. De a személyes élményelvi képesség új szellemkülönbözete ezáltal nem válik egyszintűvé és kiegyenlítetté addig, amíg be nem fejezitek a Havona-létpálya utolsó körét is. És akkor a paradicsomi lakosok szembesülnek a személyes tapasztalás abszonit különbözetéhez való igazodás szükségességével, mely különbözet csak a teremtményi besorolás véglegességének – a halandói végleges rendű lények hetedik szintű szellemi végzetének – csoportos elérése révén egyenlítődhet ki.” 44:8.5

3. János és Pál látomásai

„Kinyilatkoztató János látott egy jelenést a felemelkedő halandók egyik osztályának a hetedik lakóvilágról az első mennybe, a Jerusem dicsőségeire való megérkezéséről. Feljegyezte: »És láttam úgymint üvegtengert tűzzel elegyítve; és azokat, akik diadalmasok a fenevadon, aki eredetileg őbennük volt, és akik diadalmasok az ő képén, mely végig megvolt a lakóvilágokon, és akik diadalmaskodtak végül az utolsó bélyegén és jelén, láttam tehát állani az üvegtengeren azokat, kezükben az Istennek hárfájával, és énekelték a halandói félelemtől és haláltól való megszabadulás dalát.« (A tökéletesített térösszeköttetés mindeme világokon biztosított; és hogy e közléseket bárhol venni tudjátok, az teszi lehetővé, hogy nálatok lesz az »Isten hárfája«, egy morontia eszköz, mely ellensúlyozza azon képesség hiányát, hogy az éretlen

morontia érzékelő-rendszert közvetlenül a tér-közléscserés vételre hangoljátok.)

Pál szintén látta a tökéletesedő halandók felemelkedő-létpolgársági testületét a Jerusemen, mert azt írta, hogy »Hanem járultatok Sion hegyéhez, és az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok megszámlálhatatlan csapataihoz, Mihály nagygyűléséhez, és a tökéletessé váló igaz emberek szellemeihez«.” 47:10.2, Jel. 15:2-4, Zsid. 12:22-23

XIII. A FELSŐBB-VILÁGEGYETEMI FELEMELKEDÉS

1. Keresztül a felsőbb-világegyetemen

„Már korán meg fogjátok látni a Nappalok Tökéletességeit, amint a Szplandon központját eléritek, miután elidőztetek a kisövezetetek világain, mert e magas rangú urak szoros kapcsolatban vannak az idő felemelkedő teremtményeinek felsőbb felkészítésére kialakított hetven nagyövezeti világgal. A Nappalok Tökéletességei személyesen vezetik le a nagyövezeti tanodákból kikerülő felemelkedő lények csoportos eskütételét.

Az idő zarándokainak munkája a nagyövezeti központot körülvevő világokon főként értelmi természetű, szemben az inkább fizikai és anyagi jellegű felkészítéssel, mely a kisövezeti hét oktatási szférán folyik, és ugyancsak ellentétben a felsőbb-világegyetemi központ négyszázkilencven egyetemvilágán folyó szellemi képzéssel.

Bár ekkor még éppen csak bekerültetek a Szplandon nagyövezeti nyilvántartásba, mely magába foglalja a származásotok helyét, a ti helyi világegyetemeteket, át kell haladnotok a felsőbb-világegyetemünknek mind a tíz nagyövezetén. Az Orvonton mind a harminc Nappalok Tökéletességével találkozni fogtok mielőtt eléritek az Uverszát.” 18:4.7

2. A felsőbb-világegyetemben elért eredmények

„A hűségükben kipróbált és sokat utazott tér-zarándokok tehát ebben az általános vagy elemi szintű képzésben részesülnek. De az idő e felemelkedő gyermekei még jóval a Havona elérése előtt megtanultak örülni a bizonytalanságnak, erőt meríteni a csalódásból, felbuzdulni a nyilvánvaló vereségen, új erőre kapni a nehézségek jelenlétében, rettenthetetlen bátorságot mutatni a végtelenséggel szemben, és legyőzhetetlen hitet gyakorolni, amikor a felfoghatatlannal kerülnek szembe. Már régen e

zarándokok csatakiáltása lett ez: »Istennel semmi – egyáltalán semmi – sem lehetetlen.«” 26:5.3

3. A Hetedik Tökéletes Szellem támogatta felemelkedők

„A Hetedik Tökéletes Szellem az, aki e többes minőségében személyesen biztosítja az idő világaiból érkező, felemelkedésre pályázók fejlődését, akik megkísérlik megérteni a Felsőség osztatlan Istenségét. E megértésbe beleértendő a Felsőség Háromsága lételvi fennhatóságának megragadása is, mely oly tökéletes összhangban van a Legfelsőbb Lény növekvő élményelvi fennhatóságának fogalmával, hogy ez jelenti a teremtmények számára a Felsőség egységének megragadását. E három tényező teremtményi megértése egyenértékű a Háromság-valóság Havona megértésével, és felruházza az idő zarándokait azzal a képességgel, hogy behatolhassanak a Háromságba, hogy felfedezzék az Istenség három végtelen személyét.” 16:3.18

XIV. ÁTHALADÁS A HAVONÁN

1. A zarándokok célbani tökéletességgel érkeznek.

„Amikor a túlélés egyetemes rendjének összes segítő serege által teljesített segédkezésen keresztül és révén végül megállapodtok a Havona fogadóvilágán, akkor csupán egyféle tökéletességgel érkeztek oda – a *célbani tökéletességgel*. A célotok alaposan megvizsgáltatott; a hitetek megpróbáltatott. A csalódásokat elviselőnek bizonyultatok. Még az Egyetemes Atya megismerésére való törekvésben elszenvedett kudarc sem ingatja meg a hitét vagy veszélyezteti komoly mértékben a reményét annak a felemelkedő halandónak, aki átélte azt a tapasztalást, melyen mindenkinek át kell esnie, aki a Havona tökéletes szféráit el akarja érni. A Havonát elérve az őszinteségetek már teljessé vált. A célbani tökéletesség és a vágybani isteniség állhatatos hittel párosulva biztosította számotokra a belépést az örökkévalóság végleges rendű lakhelyére; az idő bizonytalanságaitól való megszabadulásotok teljessé és véglegessé vált; és akkor szembe kell néznetek a Havona problémáival és a Paradicsom roppant voltával, hogy megismerjétek azt, amire oly hosszú ideig készültetek az idő élményelvi korszakaiban, a tér világtanodáiban.” 26:4.13

2. A tökéletessé válás parancsának engedelmeskedve

„A zarándok a Havona fogadóbolygójára, a hetedik kör kísérleti világára érkezik, egyetlen tökéletességgel felruházva, mégpedig a tökéletes céllal. Az Egyetemes Atya úgy rendelte: »Légy tökéletes,

miként magam is az vagyok.« Ez a meglepő felhívás és parancs a tér világain élő véges gyermekeknek szóló hír. A rendelkezés elterjedése a teljes teremtésösszességben alapvető változásokat hozott abban az együttműködési erőfeszítésben, melyet a mennyei lények fejtenek ki abból a célból, hogy segítsék az Első Nagy Forrás és Középpont eme nagy jelentőségű parancsának teljesítését és megvalósulását.” 26:4.12

3. Végigvezetnek a Havonán.

„A Végzős Kísérők feladata az idő zarándokainak átvezetése a Havona világok hét körén. A kísérő, aki a külső Havona-kör fogadóvilágán üdvözöl benneteket végig veletek marad a mennyei körökben befutott teljes létpályátok alatt. Bár számtalan egyéb személyiséggel fogtok kapcsolatba kerülni a milliárdnyi világon való ottlétetek alatt, a Végzős Kísérőtök végigkísér benneteket a havonai fejlődésetek során és tanúja lesz, amint bekerültök a végső idő-alvás állapotába, a paradicsomi célhoz vezető örökkévalóságba lépési alvásba, ahol is, az ébredést követően, a fogadásotokra kijelölt Paradicsomi Társ fog köszönteni és talán veletek marad addig, amíg végül felvesznek benneteket a Halandói Végleges Testületbe.” 24:6.3

4. Tapasztalások a második Havona körön

„Az evolúciós bizonytalanságból fakadó késztetés a sikeres zarándokok számára a második körön megszűnik, de az örökkévaló megbízatás kalandja még nem kezdődött el; és bár az e körön való tartózkodás igazán kellemes és meglehetősen hasznos, mégis hiányzik belőle az előző körök előzetes lelkesedése. Sok zarándok ilyenkor derűs irigykedéssel tekint vissza a roppant hosszú küzdelemre, s valóban azt kívánja, hogy valahogy visszatérhessen az idő világaira és mindent újrakezdhessen, úgy, mint ahogy ti halandók éreztek, amikor az érettebb kor közeledtével néha visszatekintetek a fiatalkori küzdelmeitekre és korai életszakaszotokra és őszintén kívánjátok, hogy bárcsak még egyszer újraélhetnétek az életeteket.” 26:10.5

5. A havonai segítők és a paradicsomi zarándokok találkozása

„A másodrendű szupernáfok hét csoportja közül először a zarándok-segítőkkel, azon gyorsfelfogású és igen rokonszenves lényekkel fogtok találkozni, akik a tér sokat utazott felemelkedőit a központi világegyetem állandósult világain és végleges rendű rendszerében üdvözlik. Ezzel egyidejűleg e magas rangú segédkezők hozzáfognak az örökkévalóság paradicsomi

zarándokai számára végzendő munkához, azokról van szó, akik a belső Havona-kör kísérleti világaira érkezők között az elsők voltak akkoriban, amikor Grandfanda elérte a külső kör kísérleti világát. Ezeken az igen távoli napokon a Paradicsomból érkezett zarándokok és az idő zarándokai először találkoztak a negyedik kör fogadóvilágán.” 26:5.1

6. Grandfanda megérkezése a Havonába

„»És Malvorian, a rendjének első számú képviselője üdvözölte és útbaigazítással látta el a Havona zarándok felfedezőjét és kísérte őt az első tapasztalást adó külső köröktől, lépésről lépésre és körről körre, míg végül ott állt a minden személyiség Forrásának és Végzetének színe előtt, majd átlépte a Paradicsom örökkévalósági küszöbét.«

E távoli időpontban én a Nappalok Elődei melletti szolgálatra voltam beosztva az Uverszán, és mindannyian örvendeztünk annak a bizonyosságnak, hogy a felsőbb-világegyetemünkből származó zarándokok végül elérik a Havonát. Korszaknyi hosszú időn keresztül azt tanultuk, hogy a tér evolúciós teremtményei el fogják érni a Paradicsomot, és az első zarándok tényleges megérkezésekor mindaddig példa nélkül való izgatottság lett úrrá a mennyei bíróságokon.

A Havona e zarándok felfedezőjének neve *Grandfanda*, és az egyes számú felsőbb-világegyetemben található 1.131-es helyi világegyetem 62-es csillagvilága 84-es csillagrendszerének 341-es bolygójáról jött. Az ő megérkezése volt a jel a világegyetemek mindensége hírszolgálatának létrehozására. Addig csak a felsőbb-világegyetemi és a helyi világegyetemi híradások működtek, de annak bejelentése, hogy Grandfanda elérte a Havona kapuit azt jelentette, hogy elkezdődtek a »dicsőséges térjelentések«, mely elnevezést azért használjuk, mert ez volt az első világegyetemi híradás arról, hogy a Havonába érkeztek az első evolúciós lények és bebocsátásra várnak a felemelkedői lét céljához.” 24:6.6

XV. AZ ISTENSÉG MEGTALÁLÁSA

1. Kapcsolatteremtés a Legfelsőbbel

„A tér felemelkedőit akkor nevezik »szellemi végzősöknek«, amikor a hetedik körről a hatodik körre átjuttatták és a felsőségi kísérők közvetlen felügyelete alá helyezték őket. E kísérőket nem szabad összekeverni a Végzős Kísérőkkel – akik a Végtelen Szellem Felsőbb Személyiségei közé tartoznak – akik a szolgáló

társaikkal együtt szolgálnak minden Havona-körön a felemelkedő és az alászálló zarándokok számára egyaránt. A felsőségi kísérők kizárólag a központi világegyetem hatodik körén szolgálnak.

A felemelkedők a Legfelsőbb Isteniséget ebben a körben újszerűen értik meg. Az evolúciós világegyetemekben befutott hosszú létpályájuk során az idő zarándokai egyre növekvő mértékben tudatosították magukban a tér-idő teremtésrészek mindenható felügyeletének valóságát. Itt, e Havona-körön közel kerülnek ahhoz, hogy a téridő-egység központi világegyetemi forrását – a Legfelsőbb Isten szellemi valóságát – megtalálják." 26:6.1

2. A Végtelen Szellem megtalálása

„A Háromsági kísérők az idő és tér fejlődő zarándokai számára előírt Havona-felkészítés ötödik körének fáradhatatlan segédkezői. A szellemi végzősöket itt úgy nevezik, hogy »az Istenség-kalandra pályázók«, mert a zarándokok a Háromsági kísérők vezetése alatt e körön részesülnek felsőbb szintű oktatásban az isteni Háromságról, azon felkészülés keretében, hogy megpróbálkozhassanak a Végtelen Szellem személyiség-felismerésével. És a felemelkedő zarándokok itt fedezik fel, hogy mit jelent az igazi tanulás és a valódi elmebéli erőfeszítés, amikor elkezdik megismerni annak a még megerőltetőbb és sokkal fárasztóbb szellemi erőfeszítésnek a természetét, melyre szükségük lesz majd ahhoz, hogy megfeleljenek az e körhöz tartozó világokon való előrehaladáshoz meghatározott magas célokkal együtt járó igényeknek." 26:7.1

3. Felkészülés az Örökkévaló Fiúval való találkozásra

„A negyedik Havona-kört néha úgy nevezik, hogy a »Fiak köre«. E kör világairól a felemelkedő zarándokok a Paradicsomra mennek annak érdekében, hogy megértő kapcsolatot teremtsenek az Örökkévaló Fiúval, míg az e körhöz tartozó világokon az alászálló zarándokok újszerű módon értik meg az idő és tér Teremtő Fiainak természetét és küldetését. A körben hét olyan világ van, melyeken a paradicsomi Mihályok tartalékos testülete különleges szolgálati tanhelyeket tart fenn, melyek rendeltetése a felemelkedő és az alászálló zarándokok közötti kölcsönös megértésben való segédkezés; és az idő zarándokai és az örökkévalóság zarándokai a Mihály Fiak e világain értik meg igazán egymást először. Sok tekintetben az e körön szerzett tapasztalatok minősülnek a legérdekesebbnek az egész havonai ottlét alatt." 26:8.1

4. Felkészülés az Egyetemes Atya megismerésére

„A Havona harmadik körét elérő zarándok lélek az Atyai kísérők gyámsága alá kerül, akik idősebb, nagy szakértelemmel rendelkező és igen tapasztalt szuperáfi segédkezők. E kör világain az Atyai kísérők olyan bölcsesség-tanodákat és szakoktatási karokat tartanak fenn, ahol a központi világegyetemben lakozó minden lény tanárként szolgál. Semmi nem marad ki, ami az idő teremtményét szolgálhatja az örökkévalóság elérésére irányuló ezen átmeneti kalandban.

Az Egyetemes Atya elérése az útlevél az örökkévalóságba, eltekintve a még teljesítendő, fennmaradt köröktől. Ennélfogva nagy jelentőségű alkalom az, amikor a harmadik kör kísérleti világán a szállító-hármas bejelenti az utolsó idő-kaland elkövetkezését; azt, hogy egy újabb tér-teremtmény kér bebocsátást a Paradicsomra az örökkévalóság kapuin keresztül.” 26:9.1

5. A paradicsomi kirándulásokon igénybe vehető vezetők

„A Paradicsomra ténylegesen elinduló felemelkedő lélekkel csak egy szállító-hármas tart: a szuperáfi kör-társ, a Végzős Kísérő, és az utóbbinak a mindig jelenlévő szolgáló társa. A Havona-körökről a Paradicsomra tartó eme kirándulások valójában próbák; a felemelkedők ekkor még nem paradicsomi besorolásúak. Addig nem érik el az állandó besorolást a Paradicsomon, amíg át nem estek a végső idő-pihenésen, melyre az Egyetemes Atya és a Havona-körök végső területének elérését követően kerül sor. Egészen az isteni pihenésig nem részesülnek az »isteniség lényegében« és a »felsőség szellemében« és majd csak azt követően kezdenek el ténylegesen is működni az örökkévalósági körben és a Háromság jelenlétében.

A zarándok szállító-hármast alkotó társai nem szükségesek ahhoz, hogy a felemelkedő képessé váljon meghatározni a Háromság szellemi fényességének földrajzi jelenlétét, hanem ahhoz kellenek, hogy minden lehetséges segítséget megadjanak a zarándoknak azon nehéz feladat elvégzéséhez, hogy felismerje, felfogja és megértse a Végtelen Szellemet elegendő mértékben ahhoz, hogy mindez személyes felismerést alkosson. A Paradicsomon bármely felemelkedő zarándok érzékelheti a Háromság földrajzi vagy helyi jelenlétét, s a nagytöbbségük képes kapcsolatot teremteni az Istenségek értelmi valóságával, különösen pedig a Harmadik Személlyel, de nem mind képes felismerni vagy akár részlegesen is megérteni az Atya és a Fiú szellemi jelenlétének valóságát. Még ennél is nehezebb az Egyetemes Atya akár legalacsonyabb fokú szellemi megértése.” 26:7.4

XVI. VÉGSŐ FELKÉSZÜLÉS A PARADICSOMI VÉGZETRE

1. A Paradicsomra szóló útlevél megértése

> „*A dolgok megértésére való képesség képezi a halandó útlevelét a Paradicsomra.* A hitre való hajlandóság a kulcs a Havonához. A fiúi besorolás elfogadása, a bennlakozó Igazítóval való együttműködés az evolúciós túlélés ára.” 26:4.15

2. Felkészülés a paradicsomi utazásra

> „Az első körben való ottlét végének közeledtével a felemelkedő zarándokok először találkoznak az első szupernáfi rendbe tartozó pihenés-ösztönzőkkel. Ők azok a paradicsomi angyalok, akik az örökkévalóság küszöbén állók üdvözlésére jönnek, és hogy az utolsó feltámadás átkelési alvására való felkészítésüket bevégezzék. Mindaddig nem vagytok igazán a Paradicsom gyermekei, amíg át nem keltetek a belső körön és meg nem tapasztaltátok az örökkévalóságra való feltámadást az utolsó idő-alvásból. A tökéletessé lett zarándokok a Havona első körén kezdik meg a pihenést, térnek aludni, viszont már a Paradicsom területén ébrednek. Az örökkévaló Szigetre felemelkedők közül csakis az így megérkezők az örökkévalóság gyermekei; a többiek látogatóként vagy az állandó lakosi besorolás nélkül juthatnak el oda.” 26:11.6

3. A Paradicsom elérése előtti utolsó alvás

> „És most, a Havona létpálya tetőpontján, amint ti halandók aludni tértek a belső kör kísérleti világán, nem egyedül tértek nyugovóra mint ahogy a szülővilágotokon tettétek, amikor a halandói halál természetes alvásában lezártátok a szemeteket, és nem is úgy, mint amikor hosszú átkelési öntudatlanságba merültetek felkészülvén a Havonába irányuló utazásra. Most, amikor elérési pihenésre készültök, akkor mellettetek lesz az első-körbeli régi társatok, a pihenés személyi állományába tartozó fenséges lény, aki a pihenésre úgy készül, mint aki egy veletek, mint a Havona-biztosítéka annak, hogy az átalakulásotok már teljes és hogy már csak a tökéletességgel való végső érintkezésre vártok.
>
> Az első átkelésetek valóban a halál volt, a második az eszményi alvás, és most a harmadik átalakulásotok az igazi pihenés, a korszakok kipihenése.” 26:11.7

4. Az utolsó átalakulási alvás

„De az utolsó átalakulási alvás még valamivel több, mint a korábbi átkelési alvások, melyek a felemelkedési létpályán való fokozatos besorolásbeli előrehaladást jellemezték; ezáltal az idő és tér teremtményei átkelnek az időlegesnek és a térbelinek a legbelső határain abból a célból, hogy állandó besorolást kapjanak a Paradicsom időtlen és térnélküli lakhelyein. A pihenés-ösztönzők és a pihenés állományába tartozók éppoly lényegesek e határtalan átalakuláshoz, mint a szeráfok és a társlények ahhoz, hogy a halandó teremtmény túlélje a halált.” 27:1.3

5. A legutolsó hitbéli megerősödés

„A pihenést az utolsó Havona-körön kezditek meg és örökre a Paradicsomon támadtok fel. És ahogy ott szellemi értelemben újraszemélyesültök, nyomban észlelni fogjátok a pihenés-ösztönzőt, aki az örökkévaló területen úgy üdvözöl benneteket, mint a Havona legbelső körén a végső alvást intéző elsőrendű szupernáf; és vissza fogtok emlékezni a legutolsó hitbéli megerősödésetekre, amint még egyszer felkészítettek benneteket arra, hogy az önazonosságotokat az Egyetemes Atyára bízzátok.” 27:1.4

6. Az örökkévalósági megérkezés a Paradicsomra

„Az időbeli utolsó pihenést már átéltétek; az utolsó átkelési alvást már megtapasztaltátok; most örök életre ébredtek az örökkévaló lakóhely területén. »És nem lesz több alvás. Az Istennek és az ő Fiának jelenléte előttetek áll, és ti immár örökre az ő szolgálói vagytok; láttátok az arcát, és az ő neve a ti szellemetek. Ott nem lesz éjszaka; és a nap fényére sincs szükségük, mert a Nagy Forrás és Középpont ad nekik fényt; örökkön-örökké fognak élni. És az Isten minden könnyet letöröl a szemükből; nem lesz többé halál, sem szomorúság, sem sírás, és fájdalom sem lesz többé, mert a régi dolgok már elmúltak.«” 27:1.5, Jel. 22:5; 7:17; 21:4

XVII. A PARADICSOM

1. A paradicsomi beteljesülés tere

„Micsoda kaland! Mily regényes dolog! Egy hatalmas teremtésrész, melyet a Legfelsőbb gyermekei fognak igazgatni, ezek a megszemélyesült és emberivé lett Igazítók, ezek az Igazító-szerűvé vált és örökkévalóvá lett halandók, ezek a rejtélyes egyesülések és örök társulások, melyek az Első Forrás és Középpont lényegéből eredő legmagasabb rendű ismert megnyilatkozásnak és az Egyetemes Atya megértésére és elérésére

képes legalacsonyabb rendű értelmes létformának az egyesülését és társulását alkotják. Úgy gondoljuk, hogy az ilyen egyesült lények, a Teremtőnek és a teremtménynek az ilyen társulásai kiváló urai, páratlan irányítói, valamint megértő és rokonszenves igazgatói lesznek az összes olyan értelmes életnek, mely az első külső térszint e jövőbeli világegyetemeiben csak létrejöhet.

Való igaz, hogy ti halandók földi, állati eredetűek vagytok; testetek valóban porból vétetett. De ha tényleg akarjátok, ha valóban vágytok rá, akkor az idők öröksége bizton a tiétek lesz, és egykor majd igaz jellemetek szerint fogtok szolgálni a világegyetemekben – úgy, mint a tapasztalás Legfelsőbb Istenének gyermekei, mint az összes személyiség paradicsomi Atyjának isteni fiai.” 112:7.18

2. A felemelkedők melletti paradicsomi társak

„A halandók igen közösségszerető fajokból származnak. A Teremtők jól tudják, hogy »nem tesz jót az embernek, ha egyedül van«, és megfelelő társaságról gondoskodnak a számukra, még a Paradicsomon is.

Ha te, mint felemelkedő halandó, egy ilyen társ vagy a földi léted egy közeli társa társaságában éred el a Paradicsomot, vagy ha a szeráfi végzet-őrangyalod történetesen veled együtt érkezik meg vagy már ott vár téged, akkor nem jelölnek ki melléd állandó társat. De ha egyedül érkezel, akkor bizonyosan egy társ fogad majd, amint a Fény Szigetén a végső idő-alvásból felébredsz. Még ha tudható is, hogy egy felemelkedési társ érkezik majd veled, akkor is kijelölnek társat egy időre, aki az örökkévalósági területen üdvözöl és elkísér a neked és a társaidnak foglalt helyre. Biztosak lehettek abban, hogy szívélyes fogadtatásban fogtok részesülni, amint a Paradicsom örök területén megtapasztaljátok a feltámadást az örökkévalóságban.

A fogadó társakat akkor jelölik ki, amikor az adott felemelkedő lény az utolsó Havona körben való tartózkodásának végnapjait tölti, és ők gondosan áttekintik a halandó eredetét és a tér világain és a Havona-körökön keresztüli eseménydús felemelkedését ismertető feljegyzéseket. Az idő halandóinak üdvözlésekor már jól felkészültek az érkező zarándokok létpályájából és azonnal rokonszenves és érdeklődő társaknak bizonyulnak.

A végleges rendre való eljutás előtti időkben a Paradicsomon, ha bármilyen okból átmenetileg elválnátok a felemelkedési létpályát veletek megosztó társaktól, legyenek azok halandók vagy szeráfok, egy Paradicsomi Társat tanácsadóként és társaság gyanánt

nyomban kijelölnek mellétek. A társ, ha egyszer már valamely, a Paradicsomon egyedül lakozó felemelkedő halandóhoz kijelölték, e személlyel marad mindaddig, amíg a halandóhoz nem csatlakoznak a felemelkedő társai vagy amíg fel nem vétetik a Végleges Testületébe.” 25:8.4

XVIII. A VÉGLEGES TESTÜLETE

1. Csatlakozás a Végleges Testületéhez

„Az istenimádat teljességéből eredő legfelsőbb megelégedés elérését követően képessé váltatok a Végleges Testületébe való felvételre. A felemelkedői létpálya gyakorlatilag befejeződött, és a hetedik örömünnep megülése közeleg. Az első örömünnepet a Gondolatigazítóval kötött halandói megegyezés jelezte, amikor a továbbélés célja megpecsételődött; a második a morontia életben való felébredés volt; a harmadik a Gondolatigazítóval való eggyé kapcsolódás lett; a negyediket a Havonában való ébredés jelentette; az ötödikben az Egyetemes Atya megtalálását ünnepeltétek; és a hatodik örömünnepre a Paradicsomon, az utolsó átkelési alvásból való ébredés alkalmával került sor. A hetedik örömünnep a halandói véglegesrendűek testületébe való belépéshez kötődik és az örökkévalósági szolgálat kezdetét jelzi. Az, hogy a végleges rendű lény elérte a szellemmegvalósítás hetedik szakaszát, valószínűleg az örökkévalósági örömünnepek sorában az első ilyennek a megülését jelzi.” 27:7.8

2. A véglegesrendűek esküjének letétele

„Bár minden, a Paradicsomot elért halandó gyakran úgy barátkozik a Tapasztalattól Függetlenül Létezőkkel, mint a Paradicsomi Létpolgárokkal, mégis úgy alakul, hogy az ember első komoly találkozására egy Tapasztalattól Független Létezővel azon eseménydús alkalommal kerül sor, amikor a halandó felemelkedő egy új végleges rendű csoport tagjaként a végleges rendű lények fogadókörében állva leteszi az örökkévalósági Háromság-esküt, mely eseményt a Tapasztalattól Függetlenül Létezők vezetője, a Világmindenség Építészeinek elnöklő feje vezet le.” 31:8.4

3. A hosszú felemelkedés végének megkezdése

„A felemelkedői létpálya lépésről lépésre, életről életre, világról világra elsajátíttatott, és az Istenség-cél eléretett. A túlélés tökéletessége teljes, és teljes a tökéletesség az isteniség felsőségében is. Az idő elveszett az örökkévalóságban; a teret elnyelte az Egyetemes Atyával való imádati azonosság és

összhang. A Havona-híradások dicsőséges térjelentéseket továbbítanak, azt a jó hírt, hogy az állati természetű és anyagi eredetű lelkiismeretes teremtmények evolúciós felemelkedésen keresztül valóságosan és örökkévalón Isten tökéletessé alakított fiaivá lettek.” 26:9.4

4. A véglegesrendűek rendeltetése a külső térben

„Úgy hisszük, hogy az Igazítóval eggyé kapcsolódott halandók végleges rendű társaikkal együtt arra rendeltettek, hogy valamilyen formában közreműködjenek az első külső térszint világegyetemeinek igazgatásában. Szemernyi kétségünk sincs afelől, hogy e hatalmas galaxisokból egykor majd lakott világegyetemek lesznek. És arról is teljesen meg vagyunk győződve, hogy a majdani világegyetemek irányítói között ott lesznek a paradicsomi végleges rendű lények is, akiknek természete a teremtmény és a Teremtő társulásának mindenségrendi következménye.” 112:7.17

5. A véglegesrendűek felsőbb végzete

„A Bölcsesség-tökéletesítőknek mindig is szükségük lesz az élményelvi bölcsességnek e kiegészítő elemére ahhoz, hogy bölcsen végezhessék igazgatási feladataikat. De feltételezzük, hogy a bölcsesség magas és még el nem ért szintjeit akkor érhetik el a paradicsomi véglegességet már megszerzett lények, miután valamikor beléptek a szellemlét hetedik szakaszába. Amennyiben ez tényleg így van, akkor az ilyen evolúciós, tökéletessé vált lényekből kétségkívül a leghatékonyabb világegyetemi intéző válik, melyet a teremtésösszesség valaha is látott. Úgy hiszem, hogy a véglegesrendűeknek ez a legfelsőbb végzete.” 19:2.5

ÁDÁM ÉS ÉVA

I. ÁDÁM ÉS ÉVA MEGÉRKEZÉSE

1. Az Ádámok és Évák élőlénytani nemesítők. 51:0.1

2. Van régóta hirdette az Istenfiú megérkezését. 73:2.1

3. A másodfajú köztes teremtmények az ádámi küldetések lényeges közreműködői. 51:3.6

4. Ádám és Éva a Kr.u. 1934. évhez képest 37.848 évvel ezelőtt jött el az Urantiára. 74:0.1

5. Ádám és Éva teste halványan fénylett. 74:6.5

6. Van az Urantia urainak nyilvánította Ádámot és Évát. 74:2.6

7. Megérkezésükkel véget ért egy megítéltetési időszak s az alvó továbbélők megítéltetés céljából való feltámadására került sor. 74:2.8

8. Ádám zavaros körülményekkel, elfajzottsággal és elszigeteltséggel szembesült – nem volt kitől tanácsot kérnie. 75:1.1

II. AZ ÉDENKERT

1. A Kert egymillió emberi lény számára biztosított lakóhelyet és földterületet. 73:5.1

2. A Kert közepén állt az Atya temploma. 73:5.1

3. A Kert törvénye hét parancsolatból állt:

   1. Az egészség és az egészségtan törvényei.
   2. A Kert társadalmi rendszabályai.
   3. Az ipari és kereskedelmi irányelvek.
   4. A tisztességes játék és versengés törvényei.
   5. A családi élet törvényei.
   6. Az aranyszabály polgári törvénytára.
   7. A legfelsőbb erkölcsi törvény hét parancsolata. 74:7.12

4. Az „élet fája” valóban létezett. 73:6.3

III. ÁDÁM ÉS ÉVA VÉTKE

1. A hízelgés és nyomatékos személyes rábeszélés hatására Éva beleegyezett az isteni terv kijátszásába. 75:3.9

2. A vétek lényege a jó és a rossz alkalmazásában rejlett. 75:3.9

3. Szolonia tájékoztatta a párt a vétkükről. 75:4.2

4. Ádám előre megfontoltan követte el a vétket. Nem akarta, hogy elválasszák őt Évától. 75:5.2

5. Sohasem lehet nyerni semmit az isteni terv kijátszásával lerövidített eljárások, személyes találmányok vagy olyan egyéb eszközök révén. 75:8.5

IV. A MÁSODIK KERT

1. Ádám és ezerkétszáz követője indult el a második kertbe. 75:6.2

2. A párt tájékoztatták, hogy vétekben bűnösnek találtattak és halandói lényekké lettek. 75:7.3

3. Ádám vétke nem „az ember bűnbeesése” volt. 75:8.1

4. Megérkezésekor Ádám a második kert területét a folyóközben üresen találta. 76:1.2

V. KÁIN ÉS ÁBEL

1. Káin és Sansa is még azelőtt megszületett, hogy az utazók csoportja elérte volna a második kertet. Laotta belehalt a szülésbe. Éva vette magához Sansát. 76:0.2

2. Ábel pásztor lett; Káin gazdálkodó. 76:2.1

3. Ábel állatokat áldozott; Káin a mező gyümölcseit. 76:2.2

4. A fiúk tizennyolc, illetőleg húszévesek voltak, amikor a közöttük lévő feszültség tettekhez vezetett, s Káin megölte Ábelt. 76:2.5

5. Káin elment Nod földjére, és feleségül vette Remonát. 76:2.9

VI. AZ IBOLYASZÍN EMBERFAJTA

1. Ádám és Éva volt az ibolyaszín emberfajta, vagyis a kilencedik emberfajta megalapítója. 76:4.1

2. Ádám utódai ellenállóbbak voltak a betegségekkel szemben, mint az Urantia más emberfajtái. 76:4.7

3. Az ádámfiak a műveltségbeli eredményeiket tekintve magasan a környező népek felett álltak és ők alkották meg a harmadik ábécét. 76:3.8

4. Ádámnak és Évának 105 gyermeke született, akik közül sokan hozzájárultak az andita emberfajta kialakulásához. 74:6.2

5. Ádám 1.570 utódot hagyott hátra a felsőbbrendű evolúciós emberfajtából, akik ugyancsak hozzájárultak a kiváló andita emberfajta kialakulásához. 76:4.8

VII. ÁDÁM ÉS ÉVA HALÁLA ÉS TOVÁBBÉLÉSE

1. Ádám 530 évet élt. Éva tizenkilenc évvel korábban halt meg. 76:5.5

2. A halálukat követő harmadik napon Ádámot és Évát 1.316 társukkal együtt újraszemélyesítették a túlélők 26. rendkívüli szólításának alkalmával. 76:6.2

3. A polgárosodás ádámi felgyorsításának vívmányai rövidesen elenyésztek. 76:6.4

4 Az emberek hozzák létre a polgárosodott társadalmat; nem a polgárosodás teremti meg az embereket. 76:6.4

ÁLLANDÓ LÉTPOLGÁROK

1. *Lakott bolygók.* A lakott világok állandó létpolgárai a közteslények. 37:9.11

2. *Helyi csillagrendszerek.* Az Anyagi Fiak és Leányok 45:5.5

3. *Csillagvilágok.* Az univitatia 43:7.1

4. *Helyi világegyetem*

    1. A szuszatia 37:9.7
    2. A Szellemmel eggyé kapcsolódott halandók 40:9.9

5. *Felsőbb-világegyetem*

    1. Abandonterek 37:9.12
    2. A Fiúval eggyé kapcsolódott halandók 40:8.5

6. *Havona.* A Havona-honosok. 19:6.1

7. *Paradicsom.*

    1. Paradicsomi létpolgárok 19:7.1
    2. A felemelkedői gyakorlóotthoni gyermekek 47:2.8

8. *Az Atya körének és a Szellem körének világai*. Mindegyik világnak egyedi állandó létpolgársága van. 13:0.6

ANGYALOK

I. AZ ANGYALOK SOKRÉTŰ SZOLGÁLATA

1. A legkülönfélébb módokon segédkeznek

> „Az angyalok a teljes tér evolúciós és felemelkedő, sajátakaratú teremtményeinek segédkező-szellemi társai; a szférák isteni személyiségeiből álló, magasabb rendű seregeknek is szaktársai és munkatársai. Az összes angyali rend külön személyiségekből áll és nagymértékben egyéniesített. Jó képességekkel rendelkeznek a visszatekintési igazgatók által teljesített segédkezés felismerésében. A segédkező szellemek a Tér Hírvivő Seregeivel együtt a pihenés és a változás időszakait élik; igencsak közösségszerető a természetük és az emberi lényekénél messze jobb közösségteremtő képességekkel rendelkeznek.” 26:1.1

2. Szolgálnak az Urantiától a Paradicsomig mindenhol

> „Az angyali rendek egyedei a személyes besorolásukat tekintve nem teljesen állandók. Bizonyos angyali rendek egy időre Paradicsomi Társakká válhatnak; némelyekből Mennyei Adatrögzítők lehetnek; mások a Szakmai Tanácsadók rangjára emelkednek. Bizonyos kerubok szeráfi besorolásra és végzetre pályázhatnak, míg az evolúciós szeráfok elérhetik a felemelkedő Istenfiak szellemi szintjeit.” 26:1.10

3. Mind az anyagi, mind a szellemi síkon működnek

> „A szeráfokat úgy teremtik, hogy képesek legyenek a szellemi és a szigorú értelemben vett anyagi síkon is működni. A segédkezésük számára kevés nem elérhető morontiai vagy szellemi tevékenység van. Bár a személyi besorolásuk szerint az angyalok nem esnek nagyon távol az emberi lényektől, a szeráfok bizonyos működési képességeikben messze az emberek felett állnak. Sok olyasmire képesek, ami jóval meghaladja az emberi felfogóképességet. Például: Megtudhattátok, hogy »még a fejetek hajszálai is mind számon vannak tartva«, és valóban ez a helyzet, azonban egy szeráf nem azzal tölti az idejét, hogy számolgatja a hajszálaitokat és naprakészen tartja e számadatot. Az angyalok eredendő és maguktól való (maguktól való alatt itt azt értjük, amit ti ezzel kapcsolatban el tudtok képzelni) képességgel rendelkeznek ahhoz, hogy az ilyen dolgokról tudomásuk legyen; igazából úgy minősíthetnétek egy szeráfot, mint valamiféle számtani lángelmét. Ezért számos, a halandók számára iszonyúan nehéz feladatot játszi könnyedséggel látnak el a szeráfok.” 38:2.3 Mt. 10:30

4. Az angyalok nem ítélnek felettünk

> „Az angyalok a szellemi besorolást tekintve felettetek állnak, de nem a bíráitok vagy vádlóitok. Mindegy miben vétkeztek, »az angyalok, bár erősebbek és hatalmasabbak nálatok, nem vádolnak benneteket«. Az angyalok nem mondanak ítéletet az emberiség felett, és az egyes halandóknak sem szabadna elhamarkodott ítéletet alkotniuk a teremtménytársaikról.” 38:2.4

5. Az angyalokat nem szabad istenként imádni

> „Jól teszitek, ha szeretitek őket, azonban nem szabad imádnotok őket; az angyalok nem imádat tárgyai. A nagy szeráf, Loyalatia, amikor a látnokotok »leborult az angyal lába elé, hogy imádja őt«, azt mondta: »Ne tedd ezt; én szolgálótársad vagyok melletted és a fajtáitok mellett, akiknek meghagyták, hogy az Istent imádja.«” 38:2.5 Jel. 19:10; 22:9

6. A természetüket tekintve az angyalok nem állnak távol az emberektől

> „Természetükben és személyiségi felruházottságukban a szeráfok alig valamivel állnak a halandói fajok felett a teremtményi létezés ranglétráján. Valóban, amikor megszabadultok a húsvér testből, nagyon is hasonlók lesztek hozzájuk. A lakóvilágokon értékelni fogjátok a szeráfokat, a csillagvilági szférákon élvezni fogjátok a társaságukat, a Szalvingtonon pedig együtt osztoztok velük a pihenésben és az istenimádatban. A teljes morontiai felemelkedésben és az azt követő szellemi felemelkedésben a szeráfok irányában megnyilvánuló testvériességetek eszményi lesz; társaságotok fenséges lesz.” 38:2.6

7. Az angyalok elme-ösztökélők

> „Az őrangyal szeráfok nem elmék, bár ugyanabból a forrásból származnak, amelyből a halandói elme is ered, vagyis az Alkotó Szellemből. A szeráfok elme-ösztökélők; folytonosan arra törekednek, hogy az emberi elmét kör-teljesítő döntések meghozatalára bírják. Az Igazítóval ellentétben, amely a lelken belülről, illetőleg a lelken keresztül hat, a szeráfok kívülről befelé irányban fejtik ki tevékenységüket az emberi lények társadalmi, erkölcstani és erkölcsi környezetén keresztül munkálkodva. A szeráfok nem az Egyetemes Atya isteni vonzóerői, mint az Igazítók, viszont úgy működnek, mint a Végtelen Szellem segédkezésének személyes közvetítői.” 113:4.1

8. Az angyalok az elme és a lélek tanítói

„Az Igazító vezette halandó embert a szeráf is vezetheti. Az Igazító az ember örökkévaló természetének lényegét alkotja; a szeráf pedig az ember fejlődő természetének – ebben az életben a halandói elménk, a következőben a morontia léleknek – a tanítója. A lakóvilágokon már tudatosulni fog bennetek a szeráfi tanítók jelenléte és érzékelni is fogjátok őket, viszont az első életben az emberek rendszerint nem érzékelik őket.

A szeráfok az ember olyan tanítóiként működnek, akik az emberi személyiség lépteit új és fejlődési tapasztalások ösvényeire irányítják. A szeráf útmutatásainak megfogadása aligha a könnyű életet jelenti. Amennyiben követitek e vezetést, biztosan elérkeztek az erkölcsi választás és a szellemi fejlődés zord hegygerinceihez, melyeken kellő bátorsággal át is kelhettek.” 113:4.2

9. Az angyalok istenimádásra késztetnek bennünket

„Az istenimádatra való késztetés nagyban a felsőbb rendű elme segédek szellemi közbeavatkozásából származik, melyet az Igazító vezető tevékenysége erősít meg. Ellenben az Isten-tudatos halandókat imára késztető, visszatérően megtapasztalt hatás nagyon gyakran a szeráfi működés eredménye. Az őrangyal szeráf állandóan úgy befolyásolja a halandói környezetet, hogy teljesebbé tegye a felemelkedő emberi lény mindenségrendi rálátását abból a célból, hogy a továbbélő-jelölt tökéletesebben felismerhesse a benne lakozó Igazító jelenlétét és így képessé váljon az isteni jelenlét szellemi küldetésével való teljesebb együttműködésre.” 113:4.4

10. Az angyalok együttműködnek a Gondolatigazítókkal

„Ugyan az emberben lakozó Igazító és az ember körül tevékenykedő szeráfok látszólag nem érintkeznek egymással, mégis úgy tűnik, hogy mindig tökéletes összhangban és teljes egyetértésben dolgoznak. Az őrangyalok akkor a legtevékenyebbek, amikor az Igazítók a legkevésbé azok, a segédkezésük mégis valamiképpen összefügg az Igazítókéval. Ez a kiváló együttműködés aligha lehet véletlenszerű vagy esetleges.” 113:4.5

11. Az angyalok végül bekerülhetnek a rendjük Végleges Testületébe

„A szellemek Atyjának elérését és a teljes szeráfi szolgálatba való felvételt követően az angyalokat néha a fényben és életben megállapodott világokon való segédkezésre rendelik. A világegyetemek felsőbb háromságot-elért lényei mellé és

paradicsomi, valamint havonai felsőbb szolgálatra jelölik őket. A helyi világegyetemek e szeráfjai már tapasztalati úton kiegyenlítették az isteniségi potenciálban meglévő ama hiányosságaikat, melyek korábban elválasztották őket a központi világegyetem és a felsőbb-világegyetemek segédkező szellemeitől. A Teljes Szeráfi Testületbe tartozó angyalok a felsőbb-világegyetemi szekonáfok társaiként és a felsőbb Paradicsom-Havona-rendű szupernáfok segédeiként szolgálnak. Ezen angyalok számára az időbeli létpálya véget ért; ők innentől mindörökre az Isten szolgálói, az isteni személyiségek kísérete és a paradicsomi véglegességet elért lények főrendjei." 39:9.1

II. A FELEMELKEDŐKNEK SEGÉDKEZŐ SZELLEMEK

1. Mind segédkezők, a szupernáfoktól a szeráfokig

„Miként a szupernáfok a központi világegyetemben és miként a szekonáfok a felsőbb-világegyetemben, úgy a szeráfok a kerub és szanób társaikkal együtt alkotják a helyi világegyetem angyali testületét.

A szeráfok meglehetősen egységes felépítésűek. Világegyetemről világegyetemre, szerte a hét felsőbb-világegyetemben a legkisebb mértékű eltérést mutatják; a személyes lények összes szellemfajtája közül ők a leginkább egyen szabásúak. Az ő különféle rendjeik alkotják a helyi teremtésrészek szakképzett és általános segédkezőinek testületét." 38:0.2

2. A felemelkedőknek nyújtott angyali segítség

„Az angyali seregek minden rendje a különféle világegyetemi szolgálatoknak szenteli magát, és így vagy úgy, de segédkeznek a felsőbb rendű mennyei lényeknek is; de igazából a szupernáfok, a szekonáfok és a szeráfok azok, akik nagy számban működnek közre az idő gyermekei számára kidolgozott, a tökéletesedésre irányuló felemelkedési rend érvényre juttatásában. A központi világegyetemben, a felsőbb-világegyetemekben és a helyi világegyetemekben működve a szellemi segédkezők azon elszakíthatatlan láncát alkotják, melyet a Végtelen Szellem alkotott abból a célból, hogy segítséget és útmutatást nyújtson mindenkinek, aki az Egyetemes Atyának az Örökkévaló Fiún keresztül való elérésére törekszik." 26:1.15

3. Az angyalok nagyon közel állnak a halandókhoz

„Az angyaloknak nincs anyagi testük, azonban határozott és elkülönült lények; szellemtermészetűek és szellemi eredetűek. Bár a halandók számára láthatatlanok, átalakítók és átvivők segítsége nélkül érzékelnek benneteket a húsvér testben; értelmi úton képesek felfogni a halandói életmódot, és osztoznak az ember minden nem-érzékszervi érzelmeiben és érzéseiben. Értékelik és igencsak élvezik a zene, a művészet és az igazi szellemesség terén tett erőfeszítéseiteket. Teljes mértékben ismerik a lelkiismereti küzdelmeiteket és szellemi nehézségeiteket. Szeretik az emberi lényeket, és csak jó származhat abból, ha megpróbáljátok megérteni és megszeretni őket.” 38:2.1

4. Az angyalok nem felügyelik az emberi elmét

„Az angyalok nem sértik meg az emberi elme szentségét; nem befolyásolják a halandók sajátakaratát; és nem is lépnek közvetlen kapcsolatba az emberben lakozó Igazítóval. A végzet-őrangyal a személyiséged tiszteletben tartásával összeegyeztethető minden lehetséges módon hatást gyakorol rád; ezek az angyalok semmilyen körülmények között sem avatkoznak bele az emberi akarat szabad működésébe. Sem az angyaloknak, sem semmilyen más világegyetemi személyiségrendnek nem áll hatalmában, illetőleg jogában az emberi döntéshozatali előjogok csorbítása vagy korlátozása.” 113:5.1

5. Képletesen szólva könnyeznek miattunk

„Az angyalok oly közel állnak hozzátok és oly érzéssel ügyelnek rátok, hogy képletesen szólva »sírva fakadnak, látva szándékos türelmetlenségeteket és makacsságotokat.« A szeráfok nem ejtenek fizikai könnyeket; nekik nincs fizikai testük; nincsenek szárnyaik sem. Vannak azonban szellemi érzelmeik, és olyan szellemi természetű érzéseket és érzelmeket élnek meg, amelyek bizonyos tekintetben az emberi érzelmekhez hasonlíthatók.” 113:5.2

6. A kérelmeinktől függetlenül végzik a segédkezést

„A szeráfok a ti érdeketekben cselekszenek, meglehetősen függetlenül attól, hogy mi is volt a ti közvetlen kívánságotok; a feletteseik parancsait hajtják végre, tehát működésük során nincsenek tekintettel a múló szeszélyeitekre és változó hangulataitokra. Ez azonban nem azt jelenti, hogy ti magatok nem könnyíthetitek vagy nehezíthetitek meg a dolgukat, hanem inkább azt, hogy az angyalok közvetlenül nem veszik figyelembe a kéréseiteket vagy az imáitokat.” 113:5.3

7. Együttműködnek a közteslényekkel

„A szeráfok bizonyos körülmények között képesek az emberi lényeket anyagi értelemben is szolgálni, de az ilyen minőségben folytatott tevékenységükre igen kevés példa akad. A köztes teremtmények és a fizikai szabályozók segítségével képesek nagyon sokféleképpen tevékenykedni az emberi lények javára, sőt még tényleges kapcsolatba is léphetnek az emberiséggel, de ezek felettébb szokatlan jelenségek. Az esetek többségében az anyagi terület változatlan marad a szeráfi beavatkozás eredményeképpen, bár már eddig is lezajlottak olyan események, amelyek között az emberi evolúció élő láncszemeit veszélyeztető hatású is volt, amikor a szeráf őrangyalok saját indíttatásból és helyesen cselekedtek.” 113:5.5

III. A SZERÁFOK

1. A szeráfok osztályozása

„Ismereteink szerint a Végtelen Szellem a helyi világegyetemi központokon megszemélyesült formájában egységesen tökéletes szeráfokat szándékozik létrehozni, azonban valamilyen ismeretlen ok miatt e szeráfi utódok igen változatosak. E változatosság lehet a kifejlődő élményelvi Istenség ismeretlen természetű beavatkozásának eredménye is; ha valóban így van is, bizonyítani nem tudjuk. Azt viszont megfigyeltük, hogy amint a szeráfok átestek az oktatást követő vizsgákon és a kiképzéseken, mindig és egyértelműen besorolhatók a következő hét csoport valamelyikébe:

1. Legfelsőbb Szeráfok.
2. Felettes Szeráfok.
3. Felügyelő Szeráfok.
4. Intéző Szeráfok.
5. A Bolygók Segítői.
6. Az Átmenetben Segédkezők.
7. A Jövő Szeráfjai.” 39:0.1

2. A szeráfi szervezet

„A szeráfi központon való ottlétük második ezer éve leteltével a szeráfokat vezető kijelölése mellett tizenkettes csoportokba szervezik (12 pár, 24 szeráf), és tizenkét ilyen csoport alkot egy századot (144 pár, 288 szeráf), melyet egy vezér irányít. Tizenkét század egy parancsnok alatt alkot egy zászlóaljat (1.728 pár, illetőleg 3.456 szeráf), és tizenkét zászlóalj egy igazgató vezetése alatt kitesz egy szeráfi egységet (20.736 pár vagy 41.472 egyed),

míg tizenkét egység egy felügyelő irányítása alatt alkot egy 248.832 párból, illetőleg 497.664 egyedből álló hadosztályt. Jézus egy ilyen csoportra utalt azon az estén a Getszemáni kertben, amikor azt mondta: »Akár most is megkérhetném Atyámat, és ő nyomban több mint tizenkét angyalhadosztályt adna nekem.«

Tizenkét angyalhadosztály alkotja a 2.985.984 párból, illetőleg 5.971.968 egyedből álló hadtestet, és tizenkét hadtest (35.831.808 pár, illetőleg 71.663.616 egyed) teszi ki a legnagyobb működő szeráfszervezetet, az angyalsereget. A szeráfhadtestet egy főangyal vagy egyéb, mellérendelt besorolású személyiség vezeti, míg az angyalseregeket a Ragyogó Estcsillagok vagy Gábriel egyéb, közvetlen helyettesei irányítják. És Gábriel a »mennyei seregek főparancsnoka«, a Nebadon Fejedelmének főigazgatója, »a seregek Úristene«.” 38:6.1 Mt. 26:53

3. Ellenhatóan és együtthatóan működő szeráfok

„Bár ők nem egy hímnemű és egy nőnemű lény, mint ahogy ez az Anyagi Fiak és a halandó fajok esetében van, a szeráfok egyike ellenható, a másik pedig együttható. A feladatok többségében a teljesítés két angyalt igényel. A körhöz való kapcsolódás mellőzésével önmagukban is tudnak dolgozni; nincs szükségük a társukra akkor sem, amikor éppen nem teljesítenek feladatot. Rendszerint megtartják az eredeti társukat, de ez nem szükségszerűen van így. Az ilyen társulások elsődlegesen a működés jellegétől függnek; itt nem jellemző az ivaros késztetés, bár e kapcsolatok igencsak személyesek és igazán szeretetteljesek.” 38:4.3

IV. KERUBOK ÉS SZANÓBOK

1. A legközelebbi szellemi rokonaink

„A kerubok és a szanóbok minden lényeges adottságukban hasonlítanak a szeráfokhoz. Az eredetük azonos, de a végzetük nem mindig ugyanaz. Csodálatosan értelmesek, bámulatra méltó a hatékonyságuk, megkapóan szeretetteljesek és csaknem emberiek. Ők a legalacsonyabb angyali rend, így ők állnak a legközelebb az evolúciós világok fejlettebb emberi lényfajtáihoz.” 38:7.1

2. Rendszerint párokban dolgoznak

„A kerubok és a szanóbok eredendően társítottak, működésileg egyesítettek. Egyikük energia-együttható személyiség; a másikuk energia-ellenható. A jobboldali deflektor, vagy pozitívtöltésű

angyal a kerub – ő a rangidős vagy irányító személyiség. A baloldali deflektor vagy negatívtöltésű angyal pedig a szanób – a kiegészítő lény. Mindkét angyalfajta egyéni működése igencsak korlátozott; ezért rendszerint párban szolgálnak. A szeráfi igazgatóktól független szolgálatuk során még jobban függenek a kölcsönös kapcsolattól és mindig együtt tevékenykednek." 38:7.2

3. Hűséges szeráfi segítők

„A kerubok és a szanóbok hűséges és hatékony segédei a szeráfi segédkezőknek, és a szeráfok mind a hét rendje mellett ott vannak ezen alárendelt segédek. A kerubok és a szanóbok hosszú időt szolgálnak ilyen minőségben, azonban nem kísérik el a szeráfokat a helyi világegyetem határain túli feladatokra." 38:7.3

4. A kerubok „negyedik teremtményei"

„A kerubok és a szanóbok természetüknél fogva igen közel állnak a morontia létszinthez, és igen hatékonyak a fizikai, a morontiai és a szellemi területek határmezsgyéin való munkában. A helyi világegyetemi Anyaszellem e gyermekeire éppúgy jellemző a »négy teremtmény« jelleg, mint a Havona-szolgálókra és a békéltető bizottságokra. Minden negyedik kerub és minden negyedik szanób anyagi látszatú, nagyon határozottan hasonlít a morontiai létszintre.

Ezen angyali negyedik teremtmények nagy segítségére vannak a szeráfoknak az ő világegyetemi és bolygói tevékenységeik anyagibb szakaszaiban. E morontia kerubok számos nélkülözhetetlen határterületi feladatot is ellátnak a morontia felkészülési világokon és nagy számban kapnak megbízatást a Morontia Társak szolgálatára is. A morontia szférák számára ők körülbelül olyanok, mint a köztes teremtmények az evolúciós bolygók számára. A lakott világokon e morontia kerubok gyakran dolgoznak együtt a köztes teremtményekkel. A kerubok és a köztes teremtmények erősen különböző lényrendek; eredetük eltérő, mégis nagy a hasonlóság a természetükben és a működésükben." 38:7.6

V. ŐRANGYALOK

1. Az őrangyalok nem hitregei alakok

„Az őrangyalokról szóló tanítás nem hitrege; az emberi lények meghatározott csoportjai ténylegesen is rendelkeznek személyes angyalokkal. Ez a felismerés közöltetett, amikor Jézus a

mennyország gyermekeiről szólva a következőket mondta: »Ügyeljetek, hogy eme kicsinyek közül egyre se tekintsetek megvetéssel, mert mondom nektek, az ő angyalaik mindenkor látják az Atyám szellemének jelenlétét.«” 113:1.1 Mt. 18:10

2. Az őrangyalok kijelölése

„A szeráfokat eredetileg kifejezetten a különböző urantiai emberfajtákhoz rendelték. De Mihály alászállása óta az emberi értelem, a szellemiség és az egyéni végzet szerint jelölik ki őket. Értelmi szempontból az emberiség három osztályba sorolható:

1. *Az átlagos szintet el nem érő elméjűek* – ők azok, akik egészséges akaraterőt nem gyakorolnak; akik nem hoznak hétköznapi döntéseket. Ebbe az osztályba sorolhatók azok, akik nem képesek felfogni Istent; nem rendelkeznek az értelmes istenságimádás képességével. Az átlagos szintet el nem érő urantiai lényekhez szeráf-alakulat van rendelve, egy század, valamint egy kerub zászlóalj, akiknek a szeráfok segítése, valamint annak tanúsítása a feladata, hogy a szférabeli életküzdelmeik során e lények is igazságosságban és irgalomban részesülnek.

2. *Az átlagos, egészséges emberi elme*. A szeráfi segédkezés rendjében a férfiak és nők többsége hetes csoportokba van sorolva, összhangban azzal, hogy az emberi előrehaladás és a szellemi fejlődés köreinek teljesítésében hol tartanak.

3. *Az átlagos szintet meghaladó elméjűek* – azok, akik nagy döntések meghozatalára képesek és kétségbevonhatatlan szellemi fejlődési lehetőségekkel rendelkeznek; olyan férfiak és nők, akik többé-kevésbé már kapcsolatban vannak a bennük lakozó Igazítóval; ők a beteljesülés különböző tartalékos alakulatainak tagjai. Függetlenül attól, hogy valamely emberi lény éppen melyik körnél tart, ha a beteljesülés tartalékos alakulatainak valamelyikébe felvétetik, akkor és ott számára személyes szeráfot jelölnek ki, és az a halandó attól kezdve a földi létpályájának végéig az őrangyal folyamatos segédkezését és szüntelen felügyeletét élvezi. Ha bármely emberi lény meghozza *a* legmagasabb rendű döntést, amikor

valóban eljegyzi az Igazítót, akkor úgyszintén azonnal személyes őrző jelöltetik ki a lélekhez.” 113:1.2

3. A feladatot teljesítő őrangyalok

„A szeráfokat addig nem nevezik végzet-őrangyaloknak, amíg olyan emberi lélek társául ki nem jelölték őket, aki a következő három eredmény közül egyet vagy többet fel tudott mutatni: meghozta azt a legfelsőbb rendű döntést, hogy Isten-szerűvé akar válni, vagy elérte a harmadik kört, vagy felvétetett a beteljesülés tartalékos alakulatainak egyikébe.

A fajok evolúciójában az adott fejlődési kört legelőször elérő lény végzet-őrangyalt kap. Az Urantián Rantowok, a vörös emberfajtából származó, nagyon régen élt bölcs volt az első halandó, aki személyes őrangyalt kapott.” 113:2.1

4. Az őrangyalok önkéntesek

„Minden angyali feladatra az önként vállalkozó szeráfok közül választanak, és a kijelölések mindig az emberi igényekkel összhangban és az angyali pár elismertségének megfelelően történnek meg – mégpedig a szeráfi tapasztalatok, ismeretek és bölcsesség tükrében. Kizárólag a hosszú szolgálati idővel rendelkező, tapasztalt és kipróbált szeráfok közül kerülhetnek ki végzet-őrangyalok. Sok őrangyal szerzett igen értékes tapasztalatokat azokon a világokon, amelyek a nem-igazítói eggyé kapcsolódási fajtába tartoznak. Csakúgy, mint az Igazítók, a szeráfok is egyetlen élettartamnyi időt töltenek el kijelölt társukkal, majd új feladatot kapnak. Számos urantiai őrangyal szerzett ilyen gyakorlati tapasztalatokat más világokon.” 113:2.3

5. Az őrangyalok ragaszkodnak a halandókhoz

„Az angyalok tartós kapcsolatot alakítanak ki emberi társaikkal; és ti is, ha megláthatnátok a szeráfokat, ragaszkodással viseltetnétek irántuk. Anyagi testetek nélkül, szellemalakban, sok személyiségjegyben nagyon hasonlítanátok az angyalokra. Az angyalok a legtöbb érzelmeteket képesek átélni, sőt még továbbiakat is. A benneteket megindító érzelmek közül egyedül az állati félelem örökséget, az átlagos urantiai lakos elmebéli életét oly nagy mértékben befolyásoló érzelmet esik némiképp nehezükre értelmezni. Az angyalok tényleg nehezen tudják megérteni, hogy miért engeditek meg állandóan a félelemnek, hogy felsőbb értelmi erőitek, sőt vallásos hitetek fölébe kerekedjen, hogy a rettegésből

és a szorongásból eredő esztelen riadalom olyannyira elcsüggesszen benneteket.” 113:2.5

6. A csalódott őrangyalok új feladata

„Ha az emberi lények nem válnak továbbélővé, akkor az ő személyes vagy csoportos őrangyaluk hasonló minőségében még tovább szolgálhat ugyanazon a bolygón. A szeráfok érzelmileg kötődnek az egyes világokhoz és különösképpen ragaszkodnak bizonyos emberfajtákhoz és a halandó teremtmények bizonyos fajtáihoz, akikkel oly közeli és közvetlen kapcsolatba kerültek.” 113:2.4

7. Az őrangyalok életre szóló kijelölése

„Amikor valamely szeráfi pár őrangyali feladatot vállal, akkor az adott emberi lény életének hátralévő részében vele maradnak. A szeráf kiegészítő tagja (a két angyal egyike) a feladat végrehajtásának feljegyzőjeként tevékenykedik. Ezek a kiegészítő szeráfok alkotják az evolúciós világok halandóinak feljegyzéskészítő angyalait. A feljegyzéseket egy kerub-pár (egy kerub és egy szanób) tartja magánál, akik mindig a szeráfi őrangyalokkal vannak, de a feljegyzéseket mindig az egyik szeráf készíti.” 113:2.9

8. Őriznek és vezetnek – nem hadurak ők

„Az angyali értelem nem áll közvetlenül a halandók rendelkezésére a húsvér testben. Az angyalok nem hadurak vagy igazgatók; ők egyszerűen csak oltalmazók. A szeráfok *őriznek* benneteket; nem törekednek a ti közvetlen befolyásolásotokra; a saját utatokat magatoknak kell kijelölnötök, de ezek az angyalok úgy cselekszenek, hogy e választott útból a lehető legtöbbet hozhassátok ki. Az emberlét mindennapi ügyeibe (rendszerint) nem avatkoznak be önkényesen. Amennyiben azonban feletteseiktől utasítást kapnak arra, hogy valami nem szokványos dolgot vigyenek véghez, akkor ezek az őrangyalok meg is találják a parancs végrehajtásának módját, és efelől ne legyen kétségetek. Az őrangyalok a veszélyhelyzeteket kivéve nem jelennek meg az emberi színműben és ekkor is csak a feletteseik közvetlen utasításait követik. Ők azok a lények, akik korszakokon át követnek benneteket és így ízelítőt kapnak a jövőbeli munkájukból és a személyiség-társulásból.” 113:5.4

9. Az őrangyalok szerepe a halál után

„Miután röviden beszámoltam nektek a természetes lét alatt végzett szeráfi segédkezésről, most a végzet-őrangyaloknak a halandó társuk halálát követő felbomláskor folytatott viselkedését kívánom bemutatni. Halálotokat követően a rólatok készült feljegyzéseket, azonosság-jegyeket és az emberi lélek morontia entitását – mely a halandói elme és az isteni Igazító közös működésének eredménye – a végzet-őrangyal hűségesen megőrizte minden egyéb, a jövőbeli létezésetekkel kapcsolatos értékkel egyetemben, mindennel, ami benneteket alkot, ami a ti valótok, leszámítva annak a folyamatos létezésnek az azonosságát, melyet az eltávozó Igazító és a személyiség ténylegessége képvisel.

Mihelyt az emberi elmében jelenlévő irányfény, az a szellem-fényesség, melyet a szeráf-társak az Igazító jelenlétével társítanak, eltűnik, az őrangyal személyesen jelentést tesz parancsnokainak, azaz sorban a szakasz-, század-, zászlóalj-, dandár-, hadosztály-, illetőleg hadtestparancsnokának; és miután az őrangyal így előírás szerint megtette a bejelentést az idő és a tér végső kalandjára, megkapja az adott bolygón szolgáló szeráfok vezetőjének jóváhagyását ahhoz, hogy jelentést tegyen az Estcsillagnak (vagy Gábriel valamely más hadnagyának), aki a világegyetemi felemelkedésre jelölt halandó szeráfi seregének parancsnoka. És miután a végzet-őrangyal a legmagasabb egység parancsnokától engedélyt kapott, elindul az első lakóvilágra és ott megvárja, amíg a korábban húsvér testben élő védence visszanyeri tudatát.” 113:6.1

VI. A LAKÓVILÁGI SEGÉDKEZÉS

1. A szeráfok nyújtotta segítség a lakóvilágokon

„A lakóvilágokon a szeráfi örömhírhozók segítenek nektek az Edentiára, a Szalvingtonra, az Uverszára és a Havonába vezető lehetséges utak bölcs megválasztásában. Ha több, egyaránt ajánlható út létezik, akkor ezeket megmutatják nektek és engedélyt kaptok a nektek legjobban tetsző kiválasztására. E szeráfok ez után javaslatokat tesznek a jerusemi huszonnégy tanácsadónak az egyes felemelkedő lelkek számára legelőnyösebb pályára.” 48:6.5

2. Az első kapcsolatfelvétel a lakóvilágokon

„A lakóvilág területén való első eszmélés valóban egy teljes korszakot tesz ki a felemelkedő halandói létpályáján; ott nyílik először alkalom arra, hogy ténylegesen meglássátok a földi lét napjait végig veletek töltő és benneteket már oly régóta szerető angyali társaitokat; és szintén ott fog tudatosulni bennetek végre

annak az isteni Nevelőnek az azonossága és jelenléte, aki oly sokáig tartózkodott elmétekben a földön. Ez az élmény dicsőséges ébredés, valódi feltámadás.

A morontia szférákon a benneteket kísérő szeráfok (ketten vannak) önálló társaitok lesznek. Ezek az angyalok nem csak egyszerűen veletek lesznek, miközben az átmeneti világok jelentette létpályán áthaladtok és eközben minden lehetséges módon segítenek benneteket a morontia- és szellembesorolás elnyerésében, hanem még hasznosabbá teszik magukat azáltal, hogy megragadják a fejlődés ama lehetőségeit, melyeket a lakóvilágokon az evolúciós szeráfok továbbképzése érdekében fenntartott tanodák nyújthatnak számukra.

Az emberi faj épp csak kevéssel az egyszerűbb angyali rendek alatti szintűnek teremtetett. Ezért a morontia létben először a szeráfok mellett segédi minőségben fogtok közreműködni abban a közvetlenül előttük álló munkában, amikor is a húsvér test kötelékeitől való megszabadulásotokat követően személyiség-tudatot nyertek.” 113:7.1

3. Végigkísérnek bennünket a helyi világegyetemen

„A lakóvilágok elhagyása előtt minden halandó állandó szeráfi társat vagy őrangyalt kap. És ahogy a morontia szférákban egyre feljebb juttok, a szeráf-őrangyalok fogják tanúsítani és igazolni a Gondolatigazítótokkal való örök egyesülés szakaszait. Ekkorra együttesen már kialakították személyazonosságotokat, mint az idő világaiból jövő húsvér gyermek azonosságát. Ez után, mihelyt elértétek a kifejlett morontia állapotot, végigkísérnek benneteket a Jerusemen és a hozzá kapcsolódó csillagrendszeri fejlesztési és műveltségi világokon. Ezt követően elkísérnek benneteket a fejlett társadalmi berendezkedésű Edentiára és annak hetven szférájára, majd elkalauzolnak a melkizedekekhez és végig követnek benneteket a világegyetemi központi világokon bejárandó létpályátok során. És miután magatokévá tettétek a melkizedekek bölcsességét és műveltségét, továbbvisznek benneteket a Szalvingtonra, ahol szemtől szemben állhattok az egész Nebadon Urával. A szeráfi útikalauzaitok ezután is veletek tartanak végig a felsőbb-világegyetem kis- és nagyövezetein egészen az Uversza fogadóvilágaiig és veletek maradnak addig, amíg végül szekonáf-társítva felkészültök a hosszú havonabeli utazásra.” 113:7.4

4. Végig a felsőbb-világegyetemen, és tovább, a Paradicsomig

„A halandói létpályát végig kísérő végzet-őrangyalok közül némelyik tovább követi a felemelkedő zarándokok útját a Havonán keresztül. A többiek átmenetileg búcsút vesznek a hosszú idő óta kísért halandó társuktól és ez után, miközben e halandók a központi világegyetem köreit járják be, a végzet-őrangyalok teljesítik a szerafingtoni köröket. Majd a Paradicsom területén fognak várakozni arra, hogy halandói társuk az utolsó időbeli átmenet átalvása után az örökkévalóság új tapasztalására ébredjen. Ezek a felemelkedő szeráfok ezt követően a végleges rendű testületek és a Teljes Szeráfi Testület állományában különböző szolgálatokba lépnek.” 113:7.5

5. Lakóvilági szeráfi örömhírhozók

„E szeráfi örömhírhozók az örökkévaló fejlődésről, a tökéletesség elérésének győzelméről szóló örömhír terjesztésének szentelték magukat. A lakóvilágokon a jóság megőrzésének és érvényesülésének törvényét hirdetik: Egyetlen jócselekedet sem vész el teljesen; talán sokáig feltartóztatik, de soha nem semmisül meg, és az abban foglalt isteniségi késztetés fokától függően örökké hatóképes.” 48:6.7

VII. SZÁLLÍTÓ SZERÁFOK

1. Az angyalokkal kapcsolatos hagyományos felfogás eredete

„Az angyalokról alkotott szokványos fogalmatok eredete a következő: A testi halál előtti pillanatokban néha gondolati jelenség áll elő az emberi elmében, és úgy tűnik, hogy ezen elhomályosuló tudat valamiféle látogató-angyali formát jelenít meg, mely nyomban az angyalokról kialakított, az egyén elméjében rögzült fogalmakkal azonosul.

Az angyalok szárnyakkal való felruházottságának téveszméje nem teljesen azokból a régi képzetekből fakad, hogy a repüléshez szárnyakra van szükségük. Emberi lények néha engedélyt kaptak arra, hogy megfigyelhessék a szeráfokat, amint azok éppen szállítási szolgálatra készülődtek, és e tapasztalatokból kialakult hagyományok nagyban meghatározták az urantiai angyalfogalmakat. Ha megfigyelünk egy szállító szeráfot, amint éppen felkészítik a bolygóközi utazásra rendelt utas fogadására, akkor olyasmit láthatunk, ami úgy tűnhet, mint az angyal fejétől a lábáig terjedő kettős szárny. A valóságban e szárnyak energiaszigetelések – súrlódási pajzsok.” 39:5.11

2. A szeráfi szállításra való felkészítés

„Amikor a mennyei lényeket társítani akarják a szeráffal az egyik világról a másikra való átkelés érdekében, akkor a szféra központjára szállítják és a megfelelő nyilvántartásba vételt követően átkelési alvásba helyezik őket. Közben a szállító szeráf vízszintes helyzetbe áll közvetlenül a bolygó világegyetemi energiasarka fölött. Az energiapajzsok teljesen nyitott állása mellett a szolgálatban lévő szeráfi segítők az alvó személyiséget ügyesen elhelyezik közvetlenül a szállító angyal felső részén. Ez után a felső és alsó pajzsot gondosan lezárják és a helyére igazítják.” 39:5.13

3. A szeráfi szállítási eljárás

„És ekkor, az átalakítók és a továbbítók hatására egy furcsa átalakulás indul meg, amint a szeráfot felkészítik a világegyetemi körök energiaáramaiba való bekapcsolódásra. Külső megjelenésében a szeráf mindkét végén elkezd kicsúcsosodni és egy borostyán árnyalatú különös fény úgy beborítja, hogy rövid idő múlva már nem lehet felismerni a szeráf-társított személyiséget. Amint minden kész az indulásra, a szállításvezető az életszállítmány megfelelő ellenőrzését elvégzi, végrehajtja azokat a szokványos ellenőrző vizsgálatokat, melyekkel meggyőződhet arról, hogy az angyal vajon megfelelően rákapcsolódott-e a körre, és ez után jelenti, hogy az utazó szeráf-társítása megfelelő, az energiák beállítása rendben van, az angyal szigetelése megfelelő és minden készen áll az indulási villanásra. Ez után a gépi szabályozók, mert ketten vannak, elfoglalják a helyüket. Ekkorra a szállító szeráf már egy csaknem átlátszó, rezgő és torpedó alakú, villódzó fényjelenséggé vált. Ekkor a teremtésrész forgalomirányítója odarendeli az élő energia-továbbítók segédcsoportjait, szám szerint rendszerint ezret; aztán megadja az úti célt, és megérinti a szeráfi szállítmány közelpontját, mely villámlásszerű sebességgel kilő előre, mennyei fényességű nyomot hagyva maga után, amint a bolygó légkörén áthalad. Kevesebb mint tíz percen belül a csodás jelenség eltűnik még a legjobban felerősített szeráfi tekintet elől is.” 39:5.14

VIII. A MÁS SZELLEMEKHEZ FŰZŐDŐ VISZONYUK

1. Minden nem személyes szellemhatás összehangolói

„Az egyik legfontosabb dolog, melyet a végzet-őrangyal a halandó társáért tesz az, hogy személyesen összehangolja azt a sokféle személytelen szellemhatást, amely a fejlődő anyagi teremtmény elméjében és lelkében lakozik, ezeket körülveszi és velük kölcsönhatásba kerül. Az emberi lények személyiségek, ezért a

nem-személyes szellemeknek és az elő-személyes entitásoknak rettentő nagy nehézséget okoz az ilyen erősen anyagi és kifejezetten személyes elmékkel való közvetlen kapcsolatteremtés. Mindezek a hatások az őrangyal segédkezésében többé-kevésbé egyesülnek és a fejlődő emberi személyiség kiteljesedő erkölcsi természete számára közvetlenebbül érzékelhetővé válnak.” 113:3.1

2. Kölcsönös viszonyt alakítanak ki a Végtelen Szellem sokféle hatásában

„Közelebbről, a szeráfi őrangyal képes összehangolni a Végtelen Szellem különböző közvetítőit és hatásait, és így is tesz, melyek a fizikai szabályozók és az elmeszellem-segédek területétől az Isteni Segédkező Szent Szelleméig és a paradicsomi Harmadik Forrás és Középpont Mindenütt-jelenvaló Szellem jelenlétéig terjednek. Miután a Végtelen Szellem e hatalmas segédkezéseit egyesítette és személyesebbé tette, a szeráf hozzáfog, hogy az Együttes Cselekvőnek e szerves egységbe rendezett hatását kölcsönös viszonyba hozza az Atya és a Fiú szellem-jelenlétével.” 113:3.2

3. Az Atya szeretetének és a Fiú irgalmának elegyítői

„Az Igazító az Atya jelenléte; az Igazság Szelleme a Fiak jelenléte. Ezeket az isteni felruházottságokat az emberi szellemi tapasztalás alacsonyabb szintjein az őrangyal szeráfok segédkezése egyesíti és hangolja össze. Az angyali szolgálók rendelkeznek azzal a képességgel, hogy az Atya szeretetét és a Fiú irgalmát a halandó teremtmények számára végzett segédkezésben elegyítsék.” 113:3.3

4. Az elmeminták és a lélekvalóságok őrzői

„És éppen ebben rejlik annak a magyarázata, hogy miért válik a szeráfi őrangyal a halandó továbbélő elme- és emlék-mintáinak, valamint lélek-valóságainak személyes őrzőjévé azalatt, amíg a halandó a húsvér test halála és a morontia feltámadás között tartózkodik. Csak a Végtelen Szellem segédkező gyermekei működhetnek így az emberi teremtmény érdekében az egyik világegyetemi szintről egy másik és magasabb világegyetemi szintre való átmenet e szakaszában. A teremtményazonosságotok őrzőjeként és a személyi épségetek biztosítékaként egy magas rangú szupernáf lesz mellettetek még akkor is, amikor az utolsó átmenet alvási szakaszában lesztek, amikor is az időből az örökkévalóságba átkerültök.” 113:3.4

IX. SZUPERNÁFOK ÉS SZEKONÁFOK

1. A felemelkedői létpályán társul segődők

„E munkacsoportok mindegyikében mind a hét teremtett fajtából vannak angyalok, és a tér valamely zarándokát mindig olyan másodrendű szupernáfok oktatják, akik attól a Tökéletes Szellemtől származnak, aki az adott zarándoknak az eredeti felsőbb-világegyeteme felett elnököl. Amint ti urantiai halandók eléritek a Havonát, akkor ott bizonyára olyan szupernáfok fogják az utat mutatni, akiknek teremtett természete – hasonlóan a ti kifejlődött természetetekhez – az orvontoni Tökéletes Szellemtől ered. És lévén, hogy oktatóitok a ti felsőbb-világegyetemetek Tökéletes Szellemétől származnak, pontosan arra vannak felkészítve, hogy megértsenek, bátorítsanak és segítsenek benneteket a paradicsomi tökéletesség elérésére irányuló minden erőfeszítésetekben.” 26:4.10

2. A szupernáfok felemelkedők számára való segédkezése

„A másodrendű szupernáfok a központi világegyetem hét bolygókörének segédkezői. Egy részük az idő zarándokait szolgálja és a rendjük felét az örökkévalóság paradicsomi zarándokainak felkészítésére jelölték ki. E Paradicsomi Létpolgárokat a Havona körökön való zarándokútjuk során a Halandói Végleges Testületből való önkéntesek is kísérik, mely intézkedés hatályos volta azóta figyelhető meg, amióta az első végleges rendű testület kiteljesedett.” 26:4.1

3. A szekonáfok segédkezése a felemelkedők számára

„A szekonáfok a felsőbb-világegyetemek székhelyéről származnak és ott van a telephelyük is, de a velük kapcsolatban álló társakkal együtt a Paradicsom területétől a tér evolúciós világaiig előfordulnak. A felsőbb kormányzásban közreműködő tanácskozó közgyűlések tagjainak értékes segédei ők, és nagy segítséget jelentenek az uverszai önkéntes telepek számára is: a csillagászat-hallgatóknak, az ezerévi látogatóknak, a mennyei megfigyelőknek és egy sereg egyéb lénynek, beleértve a Havonába való átkelésre várakozó felemelkedő lényeket is. A Nappalok Elődei örömmel jelölnek ki bizonyos elsőfajú szekonáfokat arra, hogy segítsék az Uverszát körülvevő négyszázkilencven tanulmányvilágon elhelyezett felemelkedő teremtményt, és itt számos másodfajú és harmadfajú is szolgál tanítóként. Ezek az uverszai segédszférák az idő világegyetemeinek zárótanodái, melyek a Havona hétkörös egyetemére való felkészítő tanfolyamot nyújtják.” 28:7.1

4. A szekoráfi élő tükrök

„Az elsőfajú szekonáfok, akik a Nappalok Elődeitől kapják a feladatukat, élő tükörként működnek e hármas uralkodók szolgálatában. Gondoljátok el, hogy mit jelent a felsőbb-világegyetemi működés szempontjából az, hogy mintegy élő tükröt lehet őket igénybe venni és bennük láthatók és hallhatók is egy, ezer vagy százezer fényév távolságra lévő másik lény bizonyos válaszai, és mindeme feladatukat a szekonáfok pillanatszerűen és hibátlanul teljesítik. A világegyetemek igazgatása szempontjából a feljegyzések lényegesek, a híradások hasznosak, a Független és az egyéb hírvivők munkája pedig különösen hasznos, azonban a Nappalok Elődei a lakott világok és a Paradicsom – ember és Isten – között feleúton való elhelyezkedésük folytán képesek minden pillanatban mindkét irányba figyelni, mindkét irányban hallgatni és mindkét irányban *megismerni*.

E képességet – vagyis azt, hogy mondhatni minden hallhatóvá és láthatóvá tehető – a felsőbb-világegyetemekben tökéletesen csak a Nappalok Elődei képesek kihasználni és ők is csak a saját központi világaikon. De még ott is vannak korlátai: Az Uverszáról kiinduló közléscsere az Orvonton világaira és világegyetemeire korlátozódik, és bár e képesség nem vehető igénybe a felsőbb-világegyetemközi viszonylatban, a felsőbb-világegyetemek ugyanezen tükröződőműködési eljárás révén állnak szoros kapcsolatban a központi világegyetemmel és a Paradicsommal. Bár a hét felsőbb-világegyetemi kormányzat egyedileg működik, mégis tökéletesen tükrözik a magasabb szint fennhatóságát és teljes mértékben rokonszenvet mutatnak az alsóbb szintek igényei iránt és tökéletesen ismerik is azokat.” 28:4.1

5. A szekonáfok tükröződőműködése

„A másodlagos rendbe tartozó szekonáfok semmivel sem kevésbé képesek a tükröződőműködésre, mint elsőfajú társaik. A szekonáfok elsőfajúként, másodfajúként és harmadfajúként való osztályozása nem valamiféle rendi vagy működésbeli különbségen alapul; pusztán eljárásrendi elkülönítésről van szó. Tevékenységeikben mindhárom csoport azonos képességekkel rendelkezik.

A másodfajú szekonáfok hét tükröző fajtáját a következőképpen osztják be a Nappalok Elődei mellé rendelt Háromsági-származású társak szolgálatára:

> A Bölcsesség-tökéletesítőkhöz – a Bölcsesség Hangjait, a Bölcselet Lelkeit és a Lelkek Szövetségeit.

Az Isteni Tanácsosokhoz – a Tanács Szíveit, a Létezés Örömeit, és a Szolgálat Megelégedéseit.

A Világegyetemi Ítélőkhöz – a Szellemek Szakértőit.

Az elsődleges rendhez hasonlóan e csoportot is sorozatban teremtik; ez azt jelenti, hogy az elsőszülött a Bölcsesség Hangja, és hozzá hasonló az őt követő hetedik, és e tükrözőműködési angyalok további hat válfaja esetében is ez a rend." 28:5.1

X. A BOLYGÓK SZERÁFI KORMÁNYZÁSA

1. Az Urantián működő bolygói felügyelők

„Amikor az első főkormányzó az Urantiára érkezett, egy időben az Igazság Szellemének kiáradásával, a kíséretében a Szerafingtonon végzett különleges szeráfokból álló tizenkét testület is jelen volt, akiket a főkormányzó azon nyomban különleges szolgálatra rendelt a bolygón. E dicső angyalok a bolygó felügyeletét ellátó főszeráfokként ismertek, és eltekintve a bolygó Fenséges megfigyelőjének felügyeleti jogkörétől, az állandó főkormányzó közvetlen irányítása alá tartoznak.

E tizenkét angyali csoportot, melyek amellett, hogy az állandó főkormányzó általános felügyelete alatt tevékenykednek, a tizenkét fős szeráftanács közvetlenül irányítja, mely az egyes csoportok vezetőiből áll. E tanács az állandó főkormányzó önkéntes irányító testületeként is működik.

Mint a bolygó szeráfjainak vezetője, én elnökölök e szeráfvezetői tanácsban, és jómagam az Urantián szolgáló első rendből való önkéntes szupernáf vagyok, mint utóda a bolygón szolgált angyali seregek néhai vezetőjének, aki a Kaligasztia-féle elszakadás idején bukott el." 114:6.1

2. A tizenkét szeráfi bolygói testület

„A bolygói felügyeletet ellátó főszeráfok tizenkét testületének működési rendje az Urantián a következő:

1. *A korszakos angyalok*. Ezek a jelenlegi korszak angyalai, a megítéltetési korszakbeli csoport. E mennyei segédkezők feladata az egyes nemzedékek

ügyeinek vitele és irányítása annak érdekében, hogy terv szerint illeszkedjenek annak a korszaknak a kirakott képébe, amelyben folynak. Az Urantián jelenleg szolgáló korszakos angyalok testülete a bolygóra kirendelt harmadik ilyen csoport a mostani megítéltetési időszakban.

2. *A fejlődés angyalai*. Ezeket a szeráfokat azzal a feladattal bízták meg, hogy az egymást követő társadalmi korszakok evolúciós fejlődését kiváltsák. Elősegítik az evolúciós teremtményekben rejlő fejlődési irányok kibontakozását; szüntelenül azon munkálkodnak, hogy olyanná tegyék a dolgokat, amilyennek lenniük kellene. A jelenleg szolgálatban lévők a bolygóhoz kijelölt második csoportba tartoznak.

3. *A vallási őrangyalok*. Ezek az »egyházak angyalai«, a legkomolyabb védelmezői annak, ami jelenleg van és ami eddig volt. Arra vállalkoznak, hogy megtartsák az eszményképeit mindannak, amely az idő múlását túlélte, annak érdekében, hogy az erkölcsi értékek biztonságosan átadódhassanak az egyik korszakból a másikba. Ők azok, akik rendre keresztülhúzzák a fejlődés angyalainak számításait, mert mindegyre azon munkálkodnak, hogy a múlt elpusztíthatatlan értékeit az egyik nemzedékről a másikra átmentsék, és a meglévő formákat új és éppen ezért kevésbé szilárd gondolkodás- és viselkedésmintákká alakítsák. Ezek az angyalok a szellemi formákat védelmezik, de a szélsőséges szakadár felekezeti jelenségeknek és a fogadalmas hívek értelmetlen, vitatható létjogosultságú felekezeteinek nem forrásai ők. Az Urantián jelenleg szolgálatot teljesítők az ötödikek e sorban.

4. *A nemzetlét angyalai*. Ezek a »harsonák angyalai«, az urantiai nemzetek életének politikai folyamatait igazgató angyalok. A bolygón a nemzetközi kapcsolatok felügyeletét ellátó testületek sorában a jelenlegi a negyedik. Különösen e szeráfrend szolgálatán keresztül valósul meg az, hogy »a Fenségesek uralkodnak az emberek országain.«

5. *A fajok angyalai*. Ők azok, akik az idő evolúciós emberfajtáinak megtartásáért dolgoznak, függetlenül attól, hogy az adott fajtának milyen a politikai beállítottsága és vallási tagozódása. Az Urantián kilenc emberfajta maradványai vannak jelen, melyek keveredtek és együtt alkotják a legújabb idők emberét. E szeráfok tevékenysége szorosan kötődik a fajok biztosainak szolgálatához, és az Urantián tartózkodó csoport nem más, mint a nem sokkal a pünkösd napját követően a bolygóra kirendelt eredeti testület.

6. *A jövő angyalai*. Ők a jövőt előrevetítő angyalok, akik előre jeleznek eljövendő korszakokat és tervet készítenek egy új és fejlettebb megítéltetési időszakkal összefüggő jobb dolgok megvalósítása érdekében; ők az egymást követő korszakok építői. A bolygón jelenleg szolgálatot teljesítő csoport a most zajló megítéltetés kezdete óta folyamatosan tevékenykedik.

7. *A megvilágosodás angyalai*. Az Urantia ma annak a harmadik szeráftestületnek a segédkezésében részesül, mely a bolygón folyó oktatás elősegítésének szentelte magát. Ezek az angyalok részt vesznek mind az elmebéli, mind az erkölcsi képzésben az egyének, a családok, a csoportok, a tanhelyek, a közösségek, a nemzetek és az egész emberfajták szintjén.

8. *Az egészség angyalai*. Ezeket a szeráfi segédkezőket ama halandó közvetítőkhöz rendelték ki, akik az egészség megőrzésének és a betegségek megelőzésének szentelték magukat. E megítéltetési időszakban a jelenlegi csoport a hatodik e sorban.

9. *Az otthon szeráfjai*. Az Urantián ma már az ötödik olyan angyali csoport szolgál, amely az otthon, az emberi polgárosodott társadalom alapépítménye megőrzésének és fejlesztésének szentelte magát.

10. *Az ipar angyalai*. Ez a szeráfcsoport az ipari fejlődés elősegítésével és az urantiai népek gazdasági helyzetének fejlesztésével foglalkozik.

Mihály alászállása óta e testület hétszer cserélődött ki.

11. *A kikapcsolódás angyalai*. Ezek a szeráfok azok, akik gyarapítják a játék, a jókedv és a pihenés értékeit. Állandóan az ember felüdülési tevékenységeinek magasabb szintre való emelésére törekednek és ennélfogva elősegítik az emberi szórakozási formák hatékonyabb kihasználását. A jelenlegi testület az Urantián ilyen minőségben szolgálók között a harmadik a sorban.

12. *Az emberfeletti szolgálat angyalai*. Ezek az angyalok angyalai, azok a szeráfok, akiket a bolygón létező minden más emberfeletti élet segítésére jelöltek ki, legyen az átmeneti vagy állandó jellegű. E csoport a jelenlegi megítéltetési időszak kezdete óta szolgál." 114:6.4

3. Az ő segítségükkel uralkodnak a Fenségesek az emberek világain

„A Fenségesek számos mennyei erő és közvetítő útján uralkodnak az emberi világokon, de leginkább a szeráfok segítségére támaszkodnak.

A ma délben megtartott összeíráskor az Urantián angyali, őrző és egyéb feladatokat ellátó szeráf-párok száma 501.234.619 volt. A nyilvántartás szerint az irányításom alá kétszáz szeráfhadtest tartozik – ez 597.196.800 szeráf-párt vagy 1.194.393.600 angyali egyedet jelent. A jegyzékben ugyanakkor 1.002.469.238 egyed volt; ebből következik, hogy 191.924.362 angyal utazás, hírvivői feladatok okán és az emberi lények halálával kapcsolatos feladatok miatt nem volt jelen a bolygón. (Az Urantián a kerubok száma nagyjából megegyezik a szeráfokéval, és a szerveződésük is hasonló az utóbbiakéhoz.)" 114:0.1

XI. JÉZUS SZAVAI AZ ANGYALOKRÓL

„Az angyali seregek a teremtett lények egy külön rendjét alkotják; teljesen különböznek a halandó teremtmények anyagi rendjétől, és a világegyetemi értelmek külön csoportjaként működnek. Az angyalok a teremtményeknek nem abba a csoportjába tartoznak, melyet az Írásokban ‚az Isten Fiainak' neveznek; és nem is a halandó emberek megdicsőült szellemei, akik átmentek, hogy a magasságbeli házakon keresztül haladva fejlődjenek. Az angyalok közvetlen teremtés eredményei, és ők nem szaporítják magukat. Az angyali seregek csak szellemi rokonságban állnak az emberi fajjal. Ahogy az ember a Paradicsomban

lévő Atya felé való utazásban fokozatosan halad előre, egyszer átjut egy, az angyalok állapotához hasonló létállapoton, de halandó emberből sohasem lesz angyal.

Az angyalok sohasem halnak meg, mint az ember. Az angyalok halhatatlanok, kivéve, ha esetleg bűnbe keverednek, mint ahogy ezt tette némelyikük is a Lucifer-féle ármányban. Az angyalok a szellemszolgálók a mennyben, és ők nem végtelenül bölcsek és nem is végtelenül hatalmasak. De minden hűséges angyal valóban tiszta és szent.

És nem emlékeztek, hogy egyszer régebben azt mondtam nektek, hogy ha a szellemi szemeteket kinyitnátok, akkor látnátok megnyílni a mennyeket és megfigyelhetnétek az Isten angyalainak fel- és leszállását? Az angyalok segédkezésén múlik, hogy az egyik világ kapcsolatban állhat más világokkal, mert nem mondtam-e nektek többször is, hogy vannak más juhaim nem ebből a nyájból is? És ezek az angyalok nem a szellemvilág kémei, akik leskelődnek utánatok és aztán egyből az Atyához mennek és beszámolnak a szívetek gondolatairól és jelentik a húsvér testetek tetteit. Az Atyának nincs szüksége ilyen szolgálatra, ugyanis az ő saját szelleme él bennetek. De ezek az angyali szellemek a működésük során biztosítják, hogy a mennyei teremtésösszesség egyik része értesüljön a világegyetem másik és távoli részeinek dolgairól. És az angyalok közül, akik az Atya kormányában és a Fiak világegyetemeiben működnek, sokakat jelöltek ki az emberfajták szolgálatára. Amikor azt tanítottam nektek, hogy e szeráfok közül sokan segédkező szellemek, akkor nem képes beszéddel és nem is költői hangnemben szóltam. És mindez így igaz, függetlenül attól, hogy e dolgokat mily nehezen fogjátok fel.

Sokan ezen angyalok közül közreműködnek az emberek megmentésének munkájában, mert nem beszéltem-e nektek arról a szeráfi örömről, amikor egy lélek úgy dönt, hogy elfordul a bűntől és az Isten keresésébe kezd? Még arról az örömről is beszéltem nektek, mely a menny *angyalai között* nyilvánul meg, amikor egy bűnös bűnbánatot mutat, ez pedig olyan, más és magasabb rendű mennyei lények létezését jelzi, akik ugyancsak érintettek a halandó ember szellemi jólétében és isteni fejlődésében.

Ezen angyaloknak igencsak sok közük van azokhoz a folyamatokhoz is, melyek révén az ember szelleme kiszabadul a húsvér test házaiból és az ember lelke a mennyei házakhoz kísértetik. Az angyalok a biztos és mennyei kísérői az emberi léleknek a húsvér test halála és a szellemi lakóhelyeken való új élet közötti feltérképezetlen és meghatározatlan időszakban.” 167:7.2 Jn. 1:51; Mt. 4:6; Lk. 15:10

ANGYALOK A BIBLIÁBAN

I. AZ ANGYALOKRÓL ÁLTALÁBAN

„[A]ki tanúságot tesz mellettem az emberek előtt, azt majd az Emberfia is magáénak vallja az Isten angyalai előtt.” Lk. 12:8

„Azt a napot és órát azonban nem tudja senki, az ég angyalai sem, a Fiú sem, csak az Atya.” Mt. 24:36

„[Amikor Urunk Jézus eljön hatalmas angyalseregével a mennyből, s lobogó tűzzel (...)” 2Tessz. 1:7-8

II. AZ ANGYALOK TERMÉSZETE

„Az Úr, a te Istened pedig bevonul, és vele együtt a szentek is, mindnyájan.” Zak. 14:5

„Áldjátok az Urat, angyalai, mind, ti hatalmasok, kik teljesítitek parancsait, és lesitek a szavát!” Zsolt. 103:20

„A feltámadás után nem nősülnek, férjhez sem mennek, hanem úgy élnek, mint Isten angyalai a mennyben.” Mt. 22:30

„Mondom nektek, az Isten angyalai is éppígy örülnek majd egy megtérő bűnösnek.” Lk. 15:10

„Lába elé borultam, hogy imádjam, de ő így szólt: »Vigyázz, ne tedd!«” Jel. 19:10

„[A]ngyalaiban is lel kivetnivalót.” Jób 4:18

III. AZ ANGYALOK KÜLDETÉSE ÉS MUNKÁJA

„De az Úr angyala éjszaka kinyitotta a börtön ajtaját, kivezette őket (...)” ApCsel. 5:19

„Az aratás a világ vége, az aratók az angyalok.” Mt. 13:39

„Eljön ugyanis az Emberfia Atyja dicsőségében, angyalai kíséretében (...)” Mt. 16:27

„Az Úr angyala ugyanis leszállt az égből, odament, elhengerítette a követ és ráült.” Mt. 28:2

„Az Úr angyala lesújtott rá azon nyomban, mert nem adta meg az Istennek a dicsőséget.” ApCsel 12:23

IV. SEGÉDKEZŐ SZELLEMEK

„Nemde ők mind szolgáló lelkek? Azok szolgálatára vannak küldve, akik majd öröklik az üdvösséget.” Zsid. 1:14

„Álma volt: íme, egy létra volt a földre állítva (...) S lám, Isten angyalai fel- és lejártak rajta.” Ter. 28:12

„Látni fogjátok, hogy megnyílik az ég, s az Isten angyalai föl- s leszállnak az Emberfia fölött.” Jn. 1:51

„Vagy azt hiszed, hogy nem kérhetem Atyámat, s nem küldene tizenkét légió angyalnál is többet?” Mt. 26:53

„Nem valami követ vagy angyal, hanem az ő arca szabadította meg őket.” Iz. 63:9

V. VEZETŐ- ÉS ŐRZŐANGYALOK

„Nézd, előtted küldöm angyalomat, hogy őrizzen utaidon, és elvezessen arra a helyre, amelyet kijelöltem.” Kiv. 23:20

„Falaidra, Jeruzsálem, őröket állítottam (...)” Iz. 62:6

„Ha aztán egy angyal odaáll melléje, egy az ezrek közül közvetítő gyanánt, s közli az emberrel a kötelességét” Jób 33:23

VI. SZEMÉLYES KAPCSOLATTEREMTÉS ANGYALOKKAL

„[M]egjelent neki álmában az Úr angyala (...)” Mt. 1:20

„Majd tejet és vajat hozott és meghozta az elkészített borjút is, és eléjük tette. Míg ettek, ott állt előttük a fa alatt” Ter. 18:8

„Egyszer csak angyal érintette meg, és így szólt hozzá: »Kelj föl és egyél!«” 1Kir. 19:5

„Jákob is elindult útjára. Akkor Isten angyalai találkoztak vele.” Ter. 32:2

„Az angyal, aki hozzám beszélt, azt mondta: »Mindjárt megmutatom neked, hogy mik ezek.«” Zak. 1:9

„[É]s angyalok jöttek a szolgálatára.” Mt. 4:11

VII. ŐRANGYALOK

„Mert elküldi angyalait hozzád, hogy védelmezzenek minden utadon.” Zsolt. 91:11

„Mondom nektek: angyalaik az égben szüntelenül látják mennyei Atyám arcát.” Mt. 18:10

„De ő bizonygatta, hogy úgy van. »Erre így vélekedtek: Az angyala lesz az.«” ApCsel. 12:15

„Az Istenre (...) és a választott angyalokra kérlek, tartsd meg mindezt (...)” 1Tim. 5:21

VIII. AZ ÚR ANGYALA

(Az Úr angyala egyfelől, és az Úr *egy* angyala másfelől.)

„De az Úr angyala rászólt az égből és azt mondta: »Ábrahám, Ábrahám!«” Ter. 22:11

„Itt megjelent neki az Isten angyala a tűz lángjában, egy égő csipkebokorban.” Kiv. 3:2

„[É]s az Úr angyala elállta útját[.]” Szám. 22:22

„Akkor megjelent az Úr angyala, és leült a terebintfa alá (...) Gedeon gabonát csépelt a szérűn (...)” Bír. 6:11

„Az Úr angyala még ezt mondta:” Ter. 16:10

„József erre fölébredt álmából és úgy tett, ahogy az Úr angyala parancsolta.” Mt. 1:24

„Egyszerre csak ott állt előttük az Úr angyala, és beragyogta őket az Úr dicsősége.” Lk. 2:9

IX. ROSSZ ANGYALOK

„Ezután nagy harc támadt a mennyben. Mihály és angyalai megtámadták a sárkányt. A sárkány és angyalai védekeztek” Jel. 12:7

„Távozzatok színem elől (...) az örök tűzre, amely a sátánnak és angyalainak készült.” Mt. 25:1

„Megmutatta nekem Józsue főpapot, amint az Úr angyala előtt állt. Jobbján a sátán állt, és vádolta.” Zak. 3:1

X. KÜLÖNLEGES ANGYALOK

1. Mihály

„Mihály és angyalai (...) Jel. 12:7

„De Mihály, az egyik legfőbb fejedelem, segítségemre jött.” Dán. 10:13

„És nem lesz velük szemben senki más segítségemre, csak Mihály (...)” Dán. 10:21

„Abban az időben fölkel Mihály, a nagy fejedelem, néped fiainak oltalmazója;” Dán. 12:1

„[J]óllehet még Mihály főangyal sem mert káromló ítéletet kimondani, amikor (...) heves vitába szállt a sátánnal (...)” Júd 9

2. Gábriel

„Gábriel, magyarázd meg neki a látomást!” Dán. 8:16

„[A]z Isten elküldte Gábor angyalt Galilea Názáret nevű városába” Lk. 1:26

„Még mondtam az imádságot, amikor Gábriel, az a férfiú, (...) hirtelenül leszállt hozzám az esti áldozat idején.” Dán. 9:21

„Én Gábor vagyok – felelte az angyal –, s az Úr színe előtt állok.” Lk. 1:19

3. Lelkek átvitele

„Történt, hogy a koldus meghalt, és az angyalok Ábrahám kebelére vitték.” Lk. 16:22

4. A hatalmas angyal

„Ekkor láttam, hogy egy másik hatalmas angyal száll le az égből. Felhő övezte, és szivárvány ívelt a feje fölött, arca ragyogott, mint a Nap, lába meg izzott, mint a tűzoszlop.” Jel. 10:1

5. A harsonák angyalai

> „A hét angyal pedig, akinél a hét harsona volt, felkészült, hogy megfújja a harsonát” Jel. 8:6

6. Az egyházak angyalai

> „[A] hét csillag a hét egyház angyala (...)” Jel. 1:20

7. A három hírnök

> „Aztán láttam, hogy egy másik angyal átrepül az égbolton. Nála volt az örök evangélium (...)” Jel. 14:6

> „Ezt (az angyalt) egy másik angyal követte; ezt hirdette: »Elesett, elesett a nagy Babilon (...)«” Jel. 14:8

> „Egy harmadik angyal is megjelent, és nagy hangon így szólt: (...)” Jel. 14:9

8. A bosszú angyalai

> „Akkor nagy szózatot hallottam a templomból, a hét angyalnak szólt: »Rajta, öntsétek ki Isten haragjának hét csészéjét a földre!«” Jel. 16:1

9. A kinyilatkoztatás angyalai

> „Jézus Krisztus kinyilatkoztatása (...) Elküldte angyalát, így adta tudtul szolgájának, Jánosnak,” Jel. 1:1

10. Szeráfok

> „Szeráfok lebegtek fölötte: mindegyiknek hat-hat szárnya volt. Kettővel befödték arcukat, kettővel befödték lábukat, s kettővel lebegtek.” Iz. 6:2

> „Akkor az egyik szeráf odarepült hozzám, a kezében izzó parazsat tartott, amelyet csípővassal az oltárról vett.” Iz. 6:6

ANGYALOK *AZ URANTIA KÖNYVBEN*

I. SEGÉDKEZŐ SZELLEMEK

1. A nagy világegyetem segédkező szellemeit a következőképpen osztályozzuk:

1. Szupernáfok
2. Szekonáfok
3. Terciáfok
4. Omniáfok
5. Szeráfok
6. Kerubok és Szanóbok
7. Köztes Teremtmények 26:1.2

2. A terciáfok a Végtelen Szellem ajándékai az Isten Teremtő Fiai számára. 28:1.1

3. Az omniáfok a Legfőbb Végrehajtók kizárólagos szolgálói és hírvivői. 28:2.1

4. Az angyali seregek azáltal tartják fenn magukat, hogy a világegyetem elsődleges köreinek szellemi energiáját közvetlenül magukba fogadják. 26:1.17

II. A SZUPERNÁFOK

1. Az elsőrendű szupernáfok jelenleg főleg az alábbi hét szolgálati rendben segédkeznek:

1. Istenimádat-vezetők
2. A Bölcselet Mesterei
3. A Tudás Őrzői
4. Viselkedés-igazgatók
5. Erkölcstan-tolmácsok
6. Kinevezési Elöljárók
7. Pihenés-ösztönzők 27:0.1

2. A másodrendű szupernáfok a következő hét csoportban dolgoznak:

1. Zarándok-segítők
2. Felsőségi Kísérők
3. Háromsági Kísérők
4. Fiút-elértek
5. Atyai Kísérők
6. Tanácsosok és Kísérők
7. A Pihenés Személyi Állománya 26:4.1

3. A harmadrendű szupernáf-testület a következőképpen osztályozható:

1. Az Összhang-felügyelők
2. A Vezető Adatrögzítők
3. A Hírközlők
4. A Hírvivők
5. A Hírszerzési Irányítók
6. A Szállító Személyiségek
7. A Tartalékos Testület 26:3.1

III. A SZEKONÁFOK

1. Az elsőfajú szekonáfok a megfigyelések alapján természetük szerint hétféle szolgálat végzésére hajlanak:

1. Az Együttes Cselekvő Hangja
2. A Hét Tökéletes Szellem Hangja
3. A Teremtő Fiak Hangja
4. Az Angyali Seregek Hangja
5. Híradás-fogadók
6. Szállító-személyiségek
7. Tartalékos Testület 28:4.3

2. A másodfajú szekonáfok hét tükröző fajtája:

1. A Bölcsesség Hangja
2. A Bölcselet Lelke
3. A Lelkek Szövetsége
4. A Tanács Szíve
5. A Létezés Öröme
6. A Szolgálat Megelégedése
7. A Szellemek Szakértője 28:5.1

3. A harmadfajú szekonáfok e hét fajtája:

1. Az Eredetek Jelentősége
2. Az Irgalom Emléke
3. Az Idő Jelentősége

4. A Bizalom Komolysága

5. A Szolgálat Szentsége

6. és 7. A Nagyszerűség Titka és a Jóság Lelke 28:6.2

IV. A SZERÁFOK

1. Az angyalok eredendő és maguktól való képességgel rendelkeznek ahhoz, hogy a dolgokról tudomásuk legyen. 38:2.3

2. Az angyalok a helyi Világegyetemi Anyaszellem leszármazottai. 38:3.1

3. A szeráfok mindig és egyértelműen besorolhatók a következő hét csoport valamelyikébe:

1. Legfelsőbb Szeráfok
2. Felettes Szeráfok
3. Felügyelő Szeráfok

4. Intéző Szeráfok

5. A Bolygók Segítői

6. Az Átmenetben Segédkezők

7. A Jövő Szeráfjai 39:0.1

V. ŐRANGYALOK

1. Az őrangyalokat az emberiség három osztályához rendelik ki:

1. Az átlagos szintet el nem érő elméjűek.
2. Az átlagos, egészséges emberi elme.
3. Az átlagos szintet meghaladó elméjűek. 113:1.2

2. Amint a halandói elme eléri az emberi értelem és megszerzett szellemiség harmadik körét, egy (a valóságban kettő) személyes angyal azon nyomban teljesen és kizárólagosan az adott felemelkedő halandóhoz szegődik. 113:1.8

3. Az őrangyalok képesek összehangolni a következők közvetítőit és hatásait:

1. Végtelen Szellem
2. Fizikai szabályozók
3. Elmeszellem-segédek
4. Szent Szellem
5. Gondolatigazítók 113:3.2

4. Az őrangyalok és a Gondolatigazítók tökéletes összhangban és teljes egyetértésben dolgoznak. 113:4.5

5. A halálban (amíg a halandó a húsvér test halála és a morontia feltámadás között tartózkodik) az őrangyalok az őrzői

1. az elme-mintáknak,
2. az emlék-mintáknak,
3. a lélek-valóságoknak. 113:3.4

6. Némely őrangyal a halandói társával kerül a végleges rendű testületbe. 113:7.5

VI. AZ URANTIA FELÜGYELETÉT ELLÁTÓ FŐSZERÁFOK:

A bolygói felügyelet ellátó angyaloknak sok közük van az emberek országaihoz.

Ezek ők:

1. A korszakos angyalok

2. A fejlődés angyalai

3. A vallási őrangyalok.

4. A nemzetlét angyalai

5. A fajok angyalai

6. A jövő angyalai

7. A megvilágosodás angyalai

8. Az egészség angyalai

9. Az otthon szeráfjai

10. Az ipar angyalai

11. A kikapcsolódás angyalai

12. Az emberfeletti szolgálat angyalai 114:6.4

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: Mt. 26.53, Jn. 1.51, Zsid. 1:14, Zsolt. 91:11

AZ ABSZOLÚTOK

1. A teljes végtelenség a hét Abszolútban létezik:

1. Az Egyetemes Atya
2. Az Örökkévaló Fiú
3. A Végtelen Szellem
4. A Paradicsom Szigete
5. Az Istenségi Abszolút
6. Az Egyetemes Abszolút
7. A Korlátlan Abszolút 104:3.5

2. *Az Istenségi Abszolút* a mindenható megelevenítő. 0:11.4

3. *A Korlátlan Abszolút* nem-személyes, istenin túli és istenivé nem tett. 0:11.7 A Korlátlan Abszolút uralja az alsó-Paradicsomot és tartja fenn a fizikai világegyetemet. 11:2.8 56:1.2

4. *Az Egyetemes Abszolút* kiegyenlíti a feszültséget az idő és az örökkévalóság, a végesség és a végtelenség, a lehetséges valóság és a tényleges valóság, a Paradicsom és a tér, valamint az ember és az Isten között. 0:11.13

5. Az Első Forrás és Középpont az Akarati Abszolút; a Második Forrás és Középpont a Személyiségi Abszolút. 6:1.2

6. Az Első Forrás és Középpont az az abszolút valóság, mely magába foglalt minden lehetségest és amelyből minden tényleges ered. 115:3.6

7. A lehetségesség Abszolútjai a mindenségrend örökkévaló szintjén működnek. Az abszolútat el nem érő szinteken a Legfelsőbb és a Végleges működik. 115:3.13

AZ IGAZSÁG SZELLEME

I. A MEGÍGÉRT SEGÍTŐ

1. Jézus megígéri az új segítő elküldését.

> „Jézus e szavakkal folytatta a tanítást: »Amint eltávoztam az Atyához, és miután ő teljes egészében elfogadta a földön értetek végzett munkámat, és miután megkaptam a saját területem feletti végleges fennhatóságot, azt mondom majd az Atyámnak: Lévén, hogy egyedül hagytam a gyermekeimet a földön, ígéretem szerint egy másik tanítót kell küldenem nekik. És amint az Atya jóváhagyja, kiárasztom az Igazság Szellemét minden húsvér testre. Atyám szelleme már a szívetekben van, és amikor e nap eljön, én is veletek leszek, éppen úgy, ahogy most veletek van az Atya. Ez az új ajándék az élő igazság szelleme. A hitetlenek először nem hallgatnak majd e szellem tanításaira, de a világosság fiai mind örömmel és tiszta szívvel fogadják. És amikor eljön, e szellemet úgy fogjátok ismerni, mint ahogy engem ismertetek, és ezt az ajándékot a szívetekbe fogadjátok, és ő veletek marad. Láthatjátok tehát, hogy nem hagylak segítség és útmutatás nélkül. Nem hagylak magatokra. Ma személyemben csak veletek lehetek. Az eljövendő időkben veletek és minden olyan emberrel is leszek, aki vágyik a jelenlétemre, legyetek bárhol is, és mindegyikőtökkel egyszerre leszek. Nem látjátok, hogy jobb, ha elmegyek; hogy azért hagylak el titeket a húsvér testben, hogy jobban és teljesebben veletek lehessek a szellemben?«”. 180:4.1, ApCsel. 2:17

2. Az új segítő elvezet minket minden igazságba.

> „»Csak néhány óra múlik el, és a világ többé nem lát engem; de ti továbbra is ismerni fogtok engem a szívetekben, míg el nem küldöm hozzátok ezt az új tanítót, az Igazság Szellemét. Miként személyemben veletek éltem, úgy fogok akkor bennetek élni; egy leszek a személyes tapasztalásotokkal a szellemországban. És amikor ez megtörténik, biztosan tudni fogjátok, hogy én az Atyában vagyok, és hogy míg életetek az Atyával bennem rejtezik, én is veletek vagyok. Én szerettem az Atyát és megtartottam a szavát; ti szerettetek engem, és megtartjátok a szavamat. Miként Atyám adott nekem a szelleméből, úgy fogok én is adni nektek a szellememből. És az Igazság e Szelleme, melyet nektek adományozok, vezetni és vigasztalni fog titeket és végül elvezet benneteket a teljes igazságba.«” 180:4.2, Jn. 16:13

3. Segít emlékeznünk Jézus tanítására.

„»Azért mondom nektek e dolgokat, ameddig még veletek vagyok, hogy jobban felkészüljetek azon megpróbáltatások elviselésére, melyek már most elértek minket. És amikor eljön ez az új nap, a Fiú és az Atya is bennetek fog lakozni. És e mennyei ajándékok mindig éppen úgy fognak együttműködni, ahogy az Atya és én egy személyben, az Ember Fiaként dolgoztunk a földön és a szemetek előtt. És e szellembarát emlékeztetni fog titeket mindenre, amit tanítottam nektek.«” 180:4.3

4. Az új segítő az „Igazság Szelleme”.

„Ez az új segítő, melynek elküldését a hívek szívébe, melynek kiárasztását minden húsvér testre Jézus megígérte, nem más, mint az *Igazság Szelleme*. Ez az isteni felruházottság nem az igazság betűje vagy törvénye, és nem is az igazság formájaként vagy kifejeződéseként kell működnie. Az új tanító az *igazságról való meggyőződés*, az igaz jelentéstartalmak tudatossága és bizonyossága a valódi szellemszinteken. És ez az új tanító az élő és növekvő igazságnak, a kiterjedő, feltáruló és alkalmazkodó igazságnak a szelleme.” 180:5.1

5. Az új segítő erőt önt az aranyszabályba.

„Az Igazság Szellemének emberfeletti nézőpontjához való igazodás híján az aranyszabály egyszerűen csak egy magas szintű erkölcstani viselkedési szabállyá válik. Az aranyszabály, ha az ember szó szerint értelmezi, komoly sérelem eszközéül szolgálhat az ember társaival szemben. A bölcsesség aranyszabályának szellemi megítélése nélkül arra a következtetésre juthatnátok, hogyha vágyatok szerint minden embernek az elméjében lévő teljes és őszinte igazságot el kellene mondania nektek, akkor nektek is az elmétek minden gondolatát teljesen és nyíltan el kell mondanotok lénytársaitoknak. Az aranyszabály ilyen szellemietlen értelmezése elmondhatatlan boldogtalansághoz és vég nélküli fájdalomhoz vezetne.” 180:5.5

II. AZ IGAZSÁG SZELLEMÉNEK MUNKÁLÁSA

1. Az Igazság Szellemének munkálása

„»Most, hogy elhagylak titeket, mivelhogy eljött az idő, amikor el kell indulnom az Atyához, meg vagyok lepve, hogy egyikőtök sem kérdezte meg tőlem, hogy ’Miért hagysz el minket?’ Mindazonáltal tudom, hogy a szívetekben ilyen kérdéseket tesztek fel. Ezért nyíltan fogok beszélni hozzátok, mint barát a baráthoz. Valóban hasznos számotokra, hogy eltávozom. Ha nem mennék el,

az új tanító nem jöhetne el a szívetekbe. Meg kell válnom e halandó testtől és újra el kell foglalnom a helyemet fent, mielőtt elküldhetném e szellemi tanítót, hogy a lelketekben éljen és a szellemeteket az igazságba vezesse. És amikor a szellemem eljön, hogy bennetek lakozzon, megvilágítja majd a bűn és az igazságosság közötti különbséget és képessé tesz titeket arra, hogy azok felől bölcsen ítéljetek a szívetekben.«" 180:6.2

2. Valóssá teszi előttünk a fiúi viszonyunkat az Atyával.

„»Bár az elmétekben munkálkodó isteni szellemet nem figyelhetitek meg, van egy gyakorlati módja annak, hogy felfedezzétek, hogy milyen mértékben adtátok át a lelki erőitek feletti irányítást a mennyei Atya e bennetek lakozó szelleme tanításának és útmutatásának, és ez pedig annak mértéke, hogy mennyire szeretitek embertársaitokat. Az Atya e szelleme osztozik az Atya szeretetében, és amint uralja az embert, biztosan az istenimádat és az illető társai iránti szeretet felé vezeti az embert. Először azért hiszitek, hogy az Isten fiai vagytok, mert a tanításaim révén tudatosodott az Atyánk bennetek lévő jelenlétének belső vezetése; de rövidesen az Igazság Szelleme áramlik ki minden húsvér testre, és az emberek között fog élni és minden embert tanítani fog, éppen úgy, ahogy én most köztetek élek és az igazság szavait mondom nektek. És az Igazság e Szelleme a lelketek szellemi felruházottsága érdekében szólva segít majd felismernetek, hogy az Isten fiai vagytok. Csalhatatlanul bizonyságot tesz az Atya bennetek lévő jelenléte, a szellemetek mellett, mely majd minden emberben lakozni fog, ahogy most némelyekben lakozik, és megmondja nektek, hogy valóságosan is az Isten fiai vagytok.«" 146:3.6

3. Az igazságot keresőket a Teremtő Fiúhoz vonzza.

„A Teremtő Fiak a világegyetemi jelenlét olyan szellemével vannak felruházva, mely sok tekintetben hasonló a paradicsomi Hét Tökéletes Szelleméhez. Ez az Igazság Szelleme, melynek valamely világra való kiáradásáért az alászálló Fiú a felelős, miután az ilyen szféra szellemi címét elnyeri. Ez az adományozott Vigasztaló az a szellemi erő, mely minden igazságkeresőt őfelé vonz, aki az igazság megszemélyesülése a helyi világegyetemben. E szellem a Teremtő Fiú eredendően meglévő sajátsága, mely az ő isteni természetéből úgy emelkedik ki, mint ahogy a nagy-világegyetemi főkörök a paradicsomi Istenségek személyiség-jelenléteiből kilépnek." 34:4.5

4. Az Anyaszellem az Igazság Szellemének világegyetemi gócaként működik.

„A Teremtő Fiú jöhet-mehet; személyes jelenléte ott lehet a helyi világegyetemben vagy éppen máshol; az Igazság Szelleme mégis zavartalanul működik, mert ezen isteni jelenlét ugyan a Teremtő Fiú személyiségéből fakad, működésileg azonban az Isteni Segédkező személyében összpontosul.

De a Világegyetemi Anyaszellem sohasem hagyja el a helyi világegyetem központi világát. A Teremtő Fiú szelleme működhet a Fiú személyes jelenlététől függetlenül, és így is tesz, de más a helyzet az ő személyes szelleme esetében. Az Isteni Segédkező Szent Szelleme nem tudna tovább működni, ha a személyes jelenléte eltávolodna a Szalvingtontól. Úgy tűnik, hogy az ő szellem-jelenléte állandó helyet foglal el a világegyetemi központi világon, és éppen e tény teszi lehetővé a Teremtő Fiú szelleme számára a Fiú hollététől független működést. A Világegyetemi Anyaszellem az Igazság Szellemének, valamint a saját személyes ráhatásának, a Szent Szellemnek a világegyetemi gócaként és központjaként cselekszik.” 34:4.6

III. AZ IGAZSÁG SZELLEMÉNEK RENDELTETÉSI CÉLJAI

1. Az Igazság Szellemének rendeltetési céljai

„Bár az Igazság Szelleme minden húsvér testre kiárad, a Fiú e szellemének működését és hatalmát majdnem teljes egészében korlátozza, hogy az ember személyesen miként fogadja azt, ami az alászálló Fiú küldetésének összességét és lényegét jelenti. A Szent Szellem részben független az emberi beállítottságtól és részlegesen korlátozzák őt az emberi akarat döntései, valamint a vele való együttműködés mértéke is. Mindazonáltal a Szent Szellem segédkezése egyre hatékonyabbá válik azon halandók benső életének megszentesülésével és szellemiesülésével, akik a legteljesebben *engedelmeskednek* az isteni vezetésnek.” 34:5.5

2. Az Igazság Szellemének átalakító hatása

„»A régi úton a tiltásra, az engedelmességre és az életmódbeli szabályoknak való megfelelésre törekedtek; az új úton először *átalakít* benneteket az Igazság Szelleme és így a benső lelketek megerősítést kap az elmétek állandó szellemi megújulása révén, és így felruháztattok az Isten kegyes, helyes és tökéletes akarata biztos és örömteli végrehajtásának erejével. Ne felejtsétek el – az Isten minden mértéket meghaladóan nagy és becses ígéreteiben való személyes hitetek az, amely biztosítja, hogy részeseivé váltok az isteni természetnek. Így a hitetek és a szellem átalakulása révén valóságosan is az Isten templomává váltok, és az ő szelleme

ténylegesen bennetek lakozik. Ha pedig a szellem bennetek lakozik, akkor többé már nem vagytok a húsvér test rabszolgái, hanem a szellem szabad és felszabadult fiai vagytok. A szellem új törvénye felruház benneteket az önuralom szabadságával a félelemtől való önkéntes leigázottság és az önmegtagadás rabszolgasága régi törvényének helyében.«” 143:2.4

3. Az Igazság Szellemének biztos útmutatása

„Miután elindultatok az örök élet útján, miután elfogadtátok a feladatot és megkaptátok a fejlődésre vonatkozó utasításokat, ne féljetek az emberi hanyagságtól és a halandói állhatatlanságtól, ne gyötörjön benneteket a hibázás lehetőségéből fakadó kétség vagy a nagyfokú zavar, ne tétovázzatok és ne kérdőjelezzétek meg a besorolásotokat és a helyzeteteket, mert minden sötét órán, az előremutató küzdelem minden keresztútján az Igazság Szelleme mindig szólni fog hozzátok, mondván, »Ez a helyes út«.” 34:7.8

IV. AZ IGAZSÁG SZELLEMÉNEK KÜLÖNLEGES SEGÉDKEZÉSE

1. Az Igazság Szelleme érzékeli a „szellemi sajátosságot”.

„Az értelmi öntudat képes felfedezni az igazság szépségét, annak szellemi jellemzőjét, mégpedig nem kizárólag a fogalmainak a bölcseletileg következetes volta révén, hanem még inkább és annál bizonyosabban a mindig jelenlévő Igazság Szellemének tévedhetetlen válasza által. Boldogság ered az igazság felismeréséből, mert az *megcselekedhető*; megélhető. A csalódottság és a szomorúság azért követi a vétkezést, mert az, nem valóság lévén, a tapasztalásban nem észlelhető. Az isteni igazság legjobban annak *szellemi sajátossága* alapján ismerhető fel.” 2:7.6

2. Segíti legyőzni az emberi korlátokat.

„A halandói elme korlátozott képességei rendkívül megnehezítik mindazon erőfeszítéseinket, hogy az Istenről alkotott emberi fogalmat teljesebbé és szellemibbé tegyük. Feladatunk teljesítését komolyan hátráltatják a nyelvi korlátok, valamint az olyan irodalmak hiánya, amelyeket felhasználhatnánk erőfeszítéseink során, hogy az ember véges, halandói elméje számára az isteni értékeket és a szellemi jelentéstartalmakat szemléltessük vagy összehasonlító jelleggel bemutassuk. Az embernek az Istenről alkotott fogalma bővítésére irányuló minden igyekezetünk hellyel-közzel hiábavaló lenne, ha figyelmen kívül hagynánk azt a tényt, hogy a halandói elmében ott lakozik az Egyetemes Atya küldötte

Igazító és az embert áthatja a Teremtő Fiú Igazságszelleme. Ezért, ezen isteni szellemek emberi szívben való jelenlétét az istenkép teljesebbé tételéhez segítségül hívva, örömest fogok hozzá feladatom teljesítéséhez, vagyis hogy az emberi elme számára megpróbáljam részletesebben bemutatni az Isten természetét." 2:0.3

3. Az Igazítókkal társalog.

„A megemlékezés ezen estebédét, amikor azt a Fiúban hívők és Istent ismerők fogyasztják, jelképrendszerében nem szabad semmi olyasmihez társítani, melynek köze van az isteni jelenlét jelentésével kapcsolatos bármely gyerekes emberi félreértelmezéshez, mert minden ilyen alkalommal a Mester *valóban jelen van*. A megemlékezési estebéd a hívő jelképes találkozója Mihállyal. Amikor ilyen szellemtudatossá váltok, a Fiú ténylegesen is jelen van, és az ő szelleme az Atyjának az emberben lakozó szilánkjával társalog." 179:5.6

V. AZ IGAZSÁG SZELLEMÉNEK ADOMÁNYOZÁSA

1. A Szellem el is jött Jézus ígérete szerint.

„Egy óra körül, amint a százhúsz hívő éppen imádkozott, mindannyian egy különös jelenlétre lettek figyelmesek a helyiségben. E tanítványokban mind egyszerre tudatosult a szellemi öröm, biztonság és bizakodás egy új és mély érzése. A szellemi erő ezen új tudatosulását nyomban egy erős késztetés követte, mely arra sarkallta őket, hogy menjenek és hirdessék az országról szóló evangéliumot és azt a jó hírt is, hogy Jézus feltámadt a holtából.

Péter felállt és kijelentette, hogy ez bizonyára az Igazság Szellemének eljövetele, melyet a Mester megígért nekik és javasolta, hogy menjenek el a templomba és fogjanak hozzá a rájuk bízott jó hírek hirdetéséhez. És úgy is tettek, ahogy Péter javasolta." 194:0.1, ApCsel. 2. fejezet

2. Jézus vallásából Jézusról szóló vallás lesz.

„Ezeket az embereket arra készítették fel és oktatták, hogy az általuk hirdetendő evangélium az Isten atyasága és az ember fiúsága, ám a szellemi elragadtatás és személyes diadal e pillanatában a legjobb hírek, a legnagyszerűbb újságok, amelyekre ezek az emberek gondolni tudtak, az a feltámadott Mester ténye volt. És így indultak el, a fentről való hatalommal felruházva,

hirdetvén a jó híreket az embereknek – a Jézuson keresztüli üdvözülést is – azonban akaratlanul is abba a hibába estek, hogy az evangéliummal kapcsolatos tények némelyikével helyettesítették magát az evangéliumi üzenetet. Péter tudtán kívül járt elöl ebben a tévedésben, mások pedig követték egészen Pálig, aki egy új vallást teremtett a jó hírek új változatából.

Az országról szóló evangélium: az Isten atyaságának ténye, mellyel párosul az emberek közötti fiúság-testvériség eredő igazsága. A kereszténység pedig, ahogy az ama naptól fogva fejlődött: az Istennek, mint az Úr Jézus Krisztus Atyjának ténye, melyhez társul a feltámadt és megdicsőült Krisztussal való közösség hívői megtapasztalása." 194:0.3

3. A híveket lenyűgözte az új evangélium.

„Nincs semmi különös abban, hogy ezek a szellemmel eltöltött emberek szükségképpen megragadták e lehetőséget a Mesterük elpusztítására és a tanításai befolyásának felszámolására törekvő erők feletti győzelem érzéseinek kifejezésére. Egy ilyen időszakban könnyebb volt emlékezni a Jézussal való személyes közösségükre és megborzongani attól a bizonyosságtól, hogy a Mester mégis él, hogy a barátságuk nem szakadt meg, és hogy a szellem valóban éppen úgy jött el hozzájuk, ahogy megígérte.

E hívek úgy érezték, hogy hirtelenül egy másik világba kerültek át, az öröm, a hatalom és a dicsőség egy új létezésébe. A Mester beszélt nekik arról, hogy az ország hatalommal jön el, és némelyikük úgy gondolta, hogy már kezdik érzékelni, hogy mire is gondolt.

És amikor mindezt figyelembe vesszük, akkor már nem is oly nehéz megérteni, hogy ezek az emberek miként jutottak el oda, hogy *Jézusról egy új evangéliumot* hirdessenek az Isten atyaságáról és az emberek közötti testvériségről szóló korábbi üzenetük helyett." 194:0.5

VI. AZ IGAZSÁG SZELLEMÉNEK JELENTŐSÉGE

1. Az új szellem megoldás az emberi nehézségekre.

„Jézus olyan életet élt a földön és olyan evangéliumot tanított, mely megváltotta az embert abból a babonaságból, hogy az ember az ördög gyermeke, és felemelte őt az Isten hites fiának méltóságára. Jézus üzenete, ahogyan azt hirdette és annak idején megélte, hatékony megoldás volt az ember szellemi nehézségeire

az üzenet elmondásának idején. És most, hogy személyesen már elhagyta a világot, a maga helyébe elküldi az ő Igazság Szellemét, akinek rendeltetése, hogy az emberben éljen, és minden egyes új nemzedék számára újrafogalmazza a jézusi üzenetet annak érdekében, hogy a föld színén megjelenő halandók minden új csoportja az evangélium új és naprakész változatát kapja, olyan személyes megvilágosodást és csoportos útmutatást, mely hatékony megoldásnak fog bizonyulni az ember mindig új és sokféle szellemi nehézségeire.” 194:2.1

2. A szellem nem tudatosul bennetek.

„Ne kövessétek el azt a hibát, hogy arra számítotok, hogy a kiáradt Igazság Szelleme erőteljesen tudatosul bennetek értelmileg. A szellem sohasem kelt magáról tudatot, hanem csak Mihályról, a Fiúról kelt tudatot. Jézus kezdettől fogva azt tanította, hogy a szellem nem magától beszél. Ezért aztán annak bizonyítéka, hogy közösségben vagytok az Igazság Szellemével, nem az e szellemről kialakított tudatotokban lelhető fel, hanem a Mihállyal való kiteljesedett közösségben szerzett tapasztalásotokban.” 194:2.4

„A szellem azért is jött, hogy segítse az embereket abban, hogy felidézzék és megértsék a Mester szavait, valamint, hogy megvilágítsa és újraértelmezze az ő földi életét.

Aztán az Igazság Szelleme azért is jött, hogy segítse a hívőt abban, hogy tanúja lehessen a jézusi tanításoknak és az ő élete húsvér testben megélt valóságainak, valamint annak, ahogy most újra és újból megéli azt az Isten szellemmel eltelt fiai minden múló nemzedékének minden egyes hívőjében.

Így hát úgy tűnik, hogy az Igazság Szelleme valóban azért jön, hogy minden hívőt elvezessen a teljes igazságba, az Istennel való örök és felemelkedői fiúi elismertség valóságának élő és gyarapodó szellemi tudatával kapcsolatos kibővülő tapasztalásba.” 194:2.5

4. Szellemtől való keresztelés

„A »szellemtől való keresztelés« fogalma, mely nagyjából ekkortájt lett ilyen általánosan használatos, pusztán az Igazság Szelleme ajándékának tudatos elfogadását jelezte, valamint ezen új szellemi erőnek, mint az Istent ismerő lelkek által korábban megtapasztalt minden szellemi hatás gyarapodásának a személyes tudomásul vételét is.” 194:2.10

5. A hétszeres szellemhatás

„Az emberiség, ha úgy vesszük, a világegyetemi szellemi hatások hétszeres vonzerejének kettős hatása alatt áll. A halandók korai evolúciós fajtáit a helyi világegyetemi Anyaszellem hét elmeszellem-segédjével való fokozatos fejlődési kapcsolat hatása éri. Ahogy az ember az értelem és a szellemi érzékelés lépcsőfokain felfelé halad, végül eljön hozzá és belé költözik a hét magasabb szellemi hatás. És a fejlődő világok e hét szelleme:

1. Az Egyetemes Atya által adományozott szellem – a Gondolatigazítók.

2. Az Örökkévaló Fiú szellemjelenléte – a világegyetemek mindenségének szellem-gravitációja és minden szellemi egyesülés biztos csatornája.

3. A Végtelen Szellem szellemjelenléte – a teremtésösszesség egyetemes szellem-elméje, az összes haladó szintű értelem értelmi rokonságának szellemi forrása.

4. Az Egyetemes Atya és a Teremtő Fiú szelleme – az Igazság Szelleme, akit általában a Világegyetemi Fiú szellemének tekintenek.

5. A Végtelen Szellem és a Világegyetemi Anyaszellem szelleme – a Szent Szellem, akit általában a Világegyetemi Szellem szellemének tartanak.

6. A Világegyetemi Anyaszellem elme-szelleme – a helyi világegyetem hét elmeszellem-segédje.

7. Az Atya, a Fiak és a Szellemek szelleme – a teremtésrészek felemelkedő halandóinak új elnevezésű szelleme azután, hogy a szellemtől született halandói lélek egyesült a paradicsomi Gondolatigazítóval, és azt követően, hogy elérte az isteniség és megdicsőülés állapotát a Paradicsomi Végleges Testületben.

És az Igazság Szellemének adományozása így biztosította a világnak és népeinek azon utolsó szellemi felruházottságot,

melynek rendeltetése, hogy segítséget nyújtson az Isten keresésében a felemelkedés során.” 194:2.12

VII. AMI PÜNKÖSDKOR TÖRTÉNT

1. Jézus ott él az igazságra megtanított hívekben.

> „A pünkösd napjáról szóló első beszámolókhoz számos meghökkentő és különös tanítás társult. Az e napon végment eseményekhez, amikor is az Igazság Szelleme, az új tanító eljött, hogy az emberiséggel legyen, a későbbi időkben hozzákeveredtek a túláradó érzelgősség buta megnyilvánulásai. Az Atya és a Fiú e kiáradt szellemének legfontosabb küldetése az, hogy megtanítsa az embereknek az Atya szeretetének és a Fiú könyörületességének igazságait. Ezek az isteniség azon igazságai, melyeket az ember sokkal jobban megérthet, mint a többi isteni jellemvonást. Az Igazság Szelleme elsősorban az Atya szellemtermészetének és a Fiú erkölcsi jellemének kinyilatkoztatásában érintett. A Teremtő Fiú a húsvér testben kinyilatkoztatta Istent az embereknek; az Igazság Szelleme a szívekben kinyilatkoztatja a Teremtő Fiút az embereknek. Amikor az ember megtermi »a szellem gyümölcseit« az életében, akkor egyszerűen csak feltárja ama vonásokat, melyeket a Mester a maga földi életében megmutatott. Amikor Jézus a földön volt, életét egy személyiségként élte – a názáreti Jézusként. Az »új tanító« emberben lakozó szellemeként a Mester pünkösd óta képes az életét újra megélni minden, az igazságra megtanított hívő tapasztalásában.” (194:3.1

2. A Pünkösd összetört minden nemzeti és faji bilincset.

> „A pünkösd napján Jézus vallása összetört minden nemzeti megszorítást és faji bilincset. Mindörökre igaz, »Ahol az Úrnak szelleme, ott a szabadság.« Az Igazság Szelleme ezen a napon lett a Mestertől minden halandónak felkínált személyes ajándék. E szellemet abból a célból adományozta az arra minősített híveknek, hogy eredményesebben hirdessék az országról szóló evangéliumot, de ők összetévesztették a kiáradt szellem befogadásának tapasztalását azon új evangélium egy részével, melynek a kialakításán nem tudatosan munkálkodtak.” 194:3.5, 2Kor. 3:17

3. Az Igazság Szellemét minden hívő megkapta.

> „Ne hagyjátok figyelmen kívül azt a tényt, hogy az Igazság Szellemét adományként minden őszinte hívő megkapta; a szellem ezen ajándéka nem csak az apostolokhoz jött el. A felsőteremben összegyűlt százhúsz férfi és nő mind megkapta az új tanítót, mint

ahogy minden nyíltszívű ember is az egész világon. Ezt az új tanítót az emberiség kapta adományul, és minden lélek el is fogadta attól függően, hogy mennyire szerette az igazságot és milyen képességgel rendelkezett a szellemi valóságok megragadására és megértésére. Az igaz vallás végül kiszabadul a papok és minden szent osztály felügyelete alól, és az emberek lelkében találja meg a valódi megnyilatkozás módját." 194:3.6

4. A szellem hatásának terjedelme

„Jézus vallása annyiban segíti az emberi polgárosodás legfelsőbb rendű formáját, hogy megteremti a legfelsőbb rendű szellemi személyiség fajtát és hirdeti ama személy szent voltát.

Az Igazság Szellemének pünkösdkor való eljövetele egy olyan vallást tett lehetővé, mely nem harcos újító és nem is hagyományelvű; nem az új és nem is a régi; nem az időseknek és nem is a fiataloknak kell uralniuk azt. Jézus földi életének ténye biztos pontot nyújt az idő horgonyának, míg az Igazság Szellemének adományozása gondoskodik az általa megélt vallás és az általa hirdetett evangélium örökké tartó terjeszkedéséről és végtelen növekedéséről. A szellem vezet el *minden* igazságba; egy végtelen fejlődésű és istenmód kifejlő, kiterjedő és mindig gyarapodó vallás tanítója ő. Ez az új tanító mindörökre feltárja az igazságkereső hívő számára azt, ami oly istenmód benne rejlett az Ember Fia személyében és természetében." 194:3.7

5. Jézus vallása mentes mindenféle faji vagy vallási befolyástól.

„Az »új tanító« adományozásával kapcsolatos megnyilatkozások, és az, ahogy a Jeruzsálemben összegyűlt különböző emberfajtákba és nemzetekbe tartozó emberek fogadták az apostolok szónoklatait, mindez Jézus vallásának egyetemes voltát mutatja. Az országról szóló evangéliumot nem lehetett egy adott emberfajtával, műveltséggel, vagy nyelvvel azonosítani. A pünkösd e napja megmutatta a szellem ama nagy erőfeszítését, hogy megszabadítsa Jézus vallását a megörökölt zsidó láncoktól. Az apostolok, még a szellemnek a minden húsvér testre való kiáradásának e megmutatkozását követően is, eleinte megpróbálták a judaizmus követelményeit ráerőltetni az áttértekre. Még Pálnak is gondja akadt a jeruzsálemi testvéreivel, mert ő nem volt hajlandó alávetni a nem-zsidókat e zsidó szokásoknak. Egyetlen kinyilatkoztatott vallás sem terjedhet el az egész világon, amikor elköveti azt a súlyos hibát, hogy átitatódik valamilyen nemzeti műveltséggel vagy összekapcsolódik bevett faji, társadalmi vagy gazdasági szokásokkal." 194:3.9

6. A Pünkösdöt nem övezte szentségies környezet.

> „Az Igazság Szellemének adományozása független volt minden formától, szertartástól, szenthelytől és azok különleges viselkedésétől, akik a megnyilatkozásának teljességében részesültek. Amikor a szellem eljött a felsőteremben összegyűltekhez, ők egyszerűen csak ott ültek, éppen némán imádkoztak. A szellem az országban éppúgy adományozódott, mint a városban. Nem volt szükség arra, hogy az apostolok elvonuljanak egy elhagyatott helyre éveken át tartó magányos elmélkedésre annak érdekében, hogy megkapják a szellemet. A pünkösd örökre elválasztja a szellemi tapasztalás eszméjét a különösen kedvező környezeti viszonyok felfogásától.” 194:3.10

7. Szabadulás és Jézus tanításainak magasztalása

> „A pünkösd a maga szellemi felruházottságával arra rendeltetett, hogy mindörökre eloldozza a Mester vallását a fizikai erőktől való mindenféle függőségtől; ezen új vallás tanítói most már szellemi fegyverekkel vannak felszerelkezve. El kell indulniuk, hogy a kimeríthetetlen megbocsátással, a páratlan jóakarattal és a bőséges szeretettel meghódítsák a világot. Fel vannak szerelkezve arra, hogy jóval legyenek úrrá a rosszon, szeretet által győzzék le a gyűlöletet, az igazságba vetett bátor és élő hittel szüntessék meg a félelmet. Jézus már megtanította a követőinek, hogy az ő vallása sohasem tétlen; a tanítványainak mindig tevékenynek és előrevivőnek kellett lenniük az irgalmas segédkezésükben és a szeretetteljes megnyilvánulásaikban. E hívek többé már nem úgy tekintettek Jahvéra mint »a Seregek Urára«. Az örökkévaló Istenséget most már úgy tekintették, mint »az Úr Jézus Krisztus Istenét és Atyját«. Legalább elfogadták – még ha nem is teljesen értették meg azt az igazságot – hogy az Isten egyúttal minden egyén szellemi Atyja is.” 194:3.11, Kol. 1:3, Róm. 15:6, Jn. 14:23

8. Egy jobb civilizáció titka

> „A pünkösd felruházta a halandó embert azzal a hatalommal, hogy megbocsássa a személyes sérelmeket, hogy szelíd maradjon a legnagyobb igazságtalanság közepette is, hogy rendületlenül nézzen szembe az ijesztő veszéllyel, és hogy a szeretet és a türelem bátor tetteivel dacoljon a gyűlölet és a düh rosszaival. Az Urantia a történelme során nagy és pusztító háborúk dúlásain ment keresztül. E szörnyű háborúk résztvevői mind vereséget szenvedtek. Csak egy győztes volt; csak egy valaki volt, aki ezekből az elkeseredett küzdelmekből megerősödött hírnévvel került ki – mégpedig a názáreti Jézus és az ő evangéliuma a rossznak a jóval való

legyőzéséről. Egy jobb polgárosodott társadalom titka rejlik a Mesternek az ember testvériségéről és a szeretet, valamint a kölcsönös bizalom jó szándékáról szóló tanításaiban.” 194:3.12

AZ IGAZSÁG SZELLEME A BIBLIÁBAN

Az Újszövetségi szerzők mindenhol keverik az Igazság Szellemének és a Szent Szellemnek („Szentléleknek”) a fogalmát.

I. JÉZUS MEGÍGÉRI AZ IGAZSÁG SZELLEMÉNEK ELKÜLDÉSÉT

„[H]a nem megyek el, akkor nem jön el hozzátok a Vigasztaló. Ha azonban elmegyek, akkor elküldöm.” Jn. 16:7

„[É]n meg majd kérem az Atyát, és más vigasztalót ad nektek (...) az Igazság Lelkét (...) ti ismeritek, mert bennetek van és bennetek marad.” Jn. 14:16,17

II. ELJÖN AZ IGAZSÁG SZELLEME

„Ezekben a napokban a testvérek körében – mintegy százhúszan lehettek együtt – Péter szólásra emelkedett:” ApCsel. 1:15

„Amikor elérkezett pünkösd napja, ugyanazon a helyen mindnyájan együtt voltak. (...) Mindannyiukat eltöltötte a Szentlélek (...)” ApCsel. 2:1,4

Péter a Pünkösdre utal, amikor idéz Joel prófétától: „A végső napokban (...) kiárasztok lelkemből minden testre.” ApCsel. 2:17

„Azután, hogy az Isten jobbja fölmagasztalta, megkapta a Szentlélek ígéretét az Atyától, azt kiárasztotta, amint látjátok és halljátok.” ApCsel. 2:33

„»Térjetek meg – felelte Péter –, és keresztelkedjék meg mindegyiktek Jézus Krisztus nevében bűnei bocsánatára. És megkapjátok a Szentlélek ajándékát.«” ApCsel. 2:38

III. AZ IGAZSÁG SZELLEMÉNEK MUNKÁLÁSA

„Ha eljön a Vigasztaló (...) ő majd tanúságot tesz rólam.” Jn. 15:26

„Hanem amikor eljön az Igazság Lelke, ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra.” Jn. 16:13

„S a Vigasztaló (...) akit majd a nevemben küld az Atya, megtanít benneteket mindenre és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek.” Jn. 14:26

AZ ISTEN TANTÉTELE

I. AZ ELSŐ FORRÁS ÉS KÖZÉPPONT

1. Isten, mint az Első Forrás és Középpont elsődleges a teljes valósághoz viszonyítva – mégpedig korlátlanul; éppúgy végtelen, mint ahogy örökkévaló is, ezért kizárólag az akarat korlátozhatja vagy szabhat neki határt. 0:3.9

2. Az Első Forrás és Középpont Istene mindenségrendi felügyeletet gyakorol az abszolút paradicsomi gravitáció révén. 1:2.10

3. Az Egyetemes Atya az Első Forrás és Középpont személyisége. 0:3.10

4. Az Első Forrás és Középpont nem más, mint a minden elmét, minden anyagot és minden szellemet korlátlanul meghaladó végtelenség. 1:7.7

5. A véges tényleges dolgok az Első Forrásból és Középpontból erednek önmagától létező, szabad akarat által. 105:5.4

II. A VAGYOK

1. A VAGYOK fogalma az idő-korlátolta, tér-kötötte, véges ember-elme számára tett bölcseleti engedmény, mivel a teremtmények képtelenek felfogni az örökkévalósági lételvi létezőket – a nem-kezdődő, nem-végződő valóságokat és viszonyokat. 0:3.23

2. A VAGYOK azáltal tesz szert személyiségre, hogy az Eredeti Fiú Örökkévaló Atyjává és a Paradicsom Örökkévaló Forrásává válik. 0:3.22

3. Az abszolút elsődleges ok az Egyetemes Atyának tulajdoníttatik, aki mint a VAGYOK működik. 105:1.1

4. A VAGYOK hétszeres természete a Végtelenség Hét Abszolútjával kapcsolatban jellemezhető a legjobban:

1. Az Egyetemes Atya

2. Az Egyetemes Irányító

3. Az Egyetemes Teremtő

4. A Végtelen Megtartó

5. A Végtelen Potenciál

6. A Végtelen Képesség

7. A Végtelenségi Egyetemes Egy 105:2.4

5. A végtelen és az abszolút VAGYOK kitétele meghaladja mind az összes múltat, jelent és jövőt. 118:1.9

BIBLIAI HIVATKOZÁS: Kiv. 3.4

III. AZ ATYA ISTEN

1. AZ ISTENI ÖNAZONOSSÁG

1. Az Egyetemes Atya a teremtésösszesség Istene. 1:0.1

2. Istent először teremtőnek, majd szabályozónak, végül pedig végtelen megtartónak tekintsétek. 1:0.1

3. A tudományban Isten ok, a bölcseletben valóság; a vallásban szerető Atya. 4:4.7

4. Az Isten szellem. 1:3.1

5. Isten egyetemes szellem – végtelen szellemszemély. 1:3.5

6. Az Atya személyes jelenléte szellemi világosságának fényéhez halandó ember nem kerülhet közel. 1:3.3

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: Neh. 9:6, Jn 4:24, 1Tim. 1:17, Kiv. 33:20, 1Tim. 6:16

2. AZ ISTEN SZEMÉLYISÉGE

1. Az Isten három személyiségszinten működik:

    1. Elő-személyes – Gondolatigazítók

    2. Személyes – mint az evolúciós teremtményekben

    3. A személyest meghaladó – abszonit lények 0:2.2

2. Az Isten személyiség. 1:5.7

3. Az Isten személyiségének fogalma a vallási érettség mércéje. 1:5.10

4. Az Isten bizonyosan több, mint személyiség, de nem lehet kevesebb sem. 1:5.2

5. Az Istenség személyiségének fogalma lehetővé teszi a társas viszonyt, kedvez az értelmes istenimádatnak és hozzájárul az üdítő bizalomteljességhez. 1:7.1

6. Kizárólag személy képes szeretni és szeretve lenni. 1:7.3

7. Az Isten viselkedése személyes – tudatos és akarati. Nem rabja a saját tökéletességének és végtelenségének. 12:7.6

8. Az Isten olyan személy, aki képes megismerni és aki megismerhető. 1:5.8

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: Zsolt. 94:9, Jk. 2:23

3. AZ ISTEN TERMÉSZETE

1. Az Egyetemes Atya nem a természet hasonszava és nem is a megszemélyesült természeti törvény. Isten érzékfeletti valóság, nem pusztán az embernek a legfelsőbb értékekről alkotott hagyományos fogalma. Isten nem a szellemi jelentéstartalmak lélektani fészke és nem is „az ember legnemesebb alkotása”. Isten mindeme fogalmak bármelyike és mindegyike lehet, de ő mindennél is több. Ő üdvözítő személy és szerető Atya. 1:2.2

2. Isten nem emberszerű és nem gépszerű. 1:2.1

3. Az Isten természete legjobban az Atya azon kinyilatkoztatásán keresztül érthető meg, melyet Mihály tett különféle tanításaiban és a húsvér testben eltöltött fényes halandói létében. 2:0.1

A. *Az Isten végtelensége*

1. Az Atya végtelen és örökkévaló. 4:4.4

2. A saját magának a világegyetemek részére történő többszöri adományozása sem csökkenti semmivel az ő hatalmának potenciálját, bölcsességének vagy szeretetének tárát. 3:4.1

3. Az Isten végtelensége a legfőbb biztosíték arra, hogy a személyiség jövőbeli végtelen felemelkedése során mindig megtalálhatja azt az Istenség-társulást, melyet még az örökkévalóság sem meríthet ki és vehet el. 106:7.6

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: Jób. 5:9; 36:26, Iz. 46:10

B. *Az Isten igazságossága*

1. A szándékos bűn és a megátalkodott gonoszság eredendően és önmagától fogva végzetes. 2:3.5

2. A készségesen befogadott bűn végső következménye a megsemmisülés. 2:3.4

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: Zsolt. 145:17; 103:6; 7:9, 2Krón. 19:7

C. *Az Isten irgalma*

1. A teremtmény igénye teljesen elegendő ahhoz, hogy biztosítsa az Atya gyöngéd irgalmának és megmentő kegyelmének teljes kiáradását. 2:4.2

2. Az irgalom nem az igazságosság megsértése, hanem inkább egyfajta megértő felfogása a legfelsőbb igazságosságból fakadó igénynek, amint az méltányos formában kifejezésre jut az anyagi teremtmények irányában. 2:4.5

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: 2Kor. 1:3

D. *Az Isten szeretete*

1. Az Isten szeretet. 2:5.1

2. Az Atya szeretete végig követ bennünket most és az örök korszakok végtelen körén keresztül. 2:5.9

3. A szeretet felfedi az Isten önálló akaratát. 2:6.9

4. A Végtelen Istennek a minden személyiség felé fordított arca nem más, mint a szeretet Atyjának orcája. 105:1.8

5. Helytelen dolog azt gondolni Istenről, hogy csak azért szeret bennünket, mert áldozatokat kap a Fiaitól. 2:5.2

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: Jn. 3:1, Zsolt. 103:17, Jn. 16:27

E. *Az Isten jósága*

1. Isten úgy viszonyul a világegyetemhez, mint a végleges jósággal és végtelen-teremtői szabad akarattal rendelkező lény. 4:4.3

2. Az Isten kiárasztja magát a világegyetemekre és magának csak annyit tart meg, amennyi önmaga átadásához szükséges. 32:4.12

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: Róm. 2:4, Zsolt. 68:20; 111:4; 34:8, 1Pt. 1:15

4. AZ ISTEN ATTRIBÚTUMAI

A. *Az Isten mindenütt-jelenvalósága*

1. Az Isten mindenütt-jelenvalósága valójában az ő végtelen természetének része; a tér nem jelent akadályt az Istenségnek. 3:1.6

2. Egyedül Isten képes két vagy számtalan helyen lenni egyazon időben. 3:1.1

3. Az Egyetemes Irányító jelen van a világegyetemek gravitációs köreiben. 3:1.7

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: Zsolt. 139:7

B. *Az Isten mindenhatósága*

1. Az Isten mindenható. 3:2.3

2. Az isteni mindenhatóságot csak az Isten szeretete, az Isten akarata és az Isten törvénye korlátozza. 3:2.11

3. Az Isten mindenható, de nem mindenben tevékeny; nem személyesen ő cselekszik meg mindent, amit megcselekszenek. 118:6.1

4. Ő tartja fenn a világokat a térben és ő hajtja a világegyetemeket az örökkévaló kör vég nélküli körpályáján. 3:2.2

5. Az Isten a hatalmát tekintve korlátlan, természetét tekintve isteni, akaratát tekintve végleges, sajátosságait tekintve végtelen, bölcsességét tekintve örökkévaló, valóságát tekintve pedig abszolút. 3:2.15

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: Mt. 19:26, Dán. 4:35, Jób 42:2

C. *Az Isten mindentudása*

1. Isten minden dolgot ismer. Az isteni elme tudatában van a teremtésösszességnek. 3:3.1

2. Az Atya látja a véget az elejétől fogva. 2:2.1

3. Csak az Isten tudja ténylegesen a csillagok számát. 3:3.2

4. A mindentudás nem jelenti a nem tudható tudását. 3:3.5

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: 1Jn. 3:20, Zsid. 4:13, Jób. 37:16, Zsolt. 33:13; 147:4, Péld. 15:3, Mt. 6:8

D. *Az Isten elsődlegessége*

1. Az Isten a korlátlan Valóság egyetemes egysége. 56:9.11

2. Az Egyetemes Atya továbbra is elsődleges marad; kezében tartja a világegyetemi területekre érvényes körülmények hatalmas emelőrúdját. 3:6.1

3. Az isteni kéz eléri az örökkévalóság körét. 4:1.6

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: Zsolt. 24:1, Kol. 1:17

5. ISTEN VISZONYA A VILÁGEGYETEMHEZ

A. *Isten és természet*

1. A természet szűkebb értelemben az Isten fizikai szokása. 4:2.1

2. A természet nem más, mint a paradicsomi tökéletesség és az evolúciós tökéletlenség keveréke. 4:2.3

3. A természet nem Isten. A természet nem tárgya az imádatnak. 4:2.8

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: Zsolt. 119:89; 104:30, Zsid. 1:3

B. *Isten változhatatlansága*

1. Isten az egyetlen állandó, független és változatlan lény az egész világegyetemben. 4:4.1

2. Az Isten és a világegyetem nem ugyanaz; az egyik ok, a másik okozat. 102:7.1

3. Az Atya rendeléseinek teljessége végleges, kiteljesedése tökéletes. 2:2.2

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: Mal. 3:6, Jk. 1:17, 1Pt. 4:19, MTörv. 32:4, Zsolt. 33:4, Jn. 1:9, 1Kor. 1:9, 1Jn. 1:9, Zsolt. 33:4; 119:90

C. *Isten örökkévaló célja*

1. Ne gondoljátok, hogy mivel az Isten önmagából és az ő hatalmából oly sokat ad át másoknak, attól ő az Istenség-közösség csendestársává válna. 32:4.1

2. Az Isten soha nem tesz semmi olyat, melyet mások meg tudnak tenni. 32:4.1

3. A világegyetemek mindenségével kapcsolatosan az Atyának örökkévaló célja van. 4:0.1

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: Ef. 3:11

6. ISTEN VISZONYA AZ EGYÉNHEZ

A. *Az Isten jelenléte*

1. Az Isten nem rejtőzködik; igyekszik megmutatni magát. 5:1.2

2. Az Atya bennünk lakozik. 12:7.12

3. Az Isten bensőséges kapcsolatban van az evolúciós gyermekeivel. 12:7.13

4. Őbenne élünk, mozgunk és őbenne vagyunk mi. 12:7.12

5. Az örökkévaló Isten képtelen haragudni és mérgelődni. 4:3.2

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: MTörv. 33:27

B. *Isten a vallásban*

1. Nagy baklövés emberszerűvé tenni Istent, de még ez sem olyan ostoba dolog, mint gépiesként értelmezni őt. 3:6.5

2. Isten létezése nem bizonyítható tudományosan vagy logikai levezetés útján; csak az emberi tapasztalás hitelesítheti az ő valóságát. 1:2.7

3. Az urantiai áldás. 3:6.8

C. *A személyiség Istene*

1. Az Atya a minden személyiség adományozója és megőrzője. 5:6.1

2. A személyiség megoldatlan rejtély. 5:6.2

3. A teremtésösszesség személyiségkörének középpontja az Egyetemes Atya személye. 5:6.10

4. És végső soron semmi hasznosabbat nem lehet tenni, minthogy megismételjük, Isten a mi Atyánk, és mi mindannyian az ő gyermekei vagyunk a bolygón. 5:6.13

IV. A FIÚ ISTEN

1. A FIÚ ÖNAZONOSSÁGA

1. Az Örökkévaló Fiú az Isten eredeti és egyszülött Fia. 6:1.1

2. Az Örökkévaló Fiú az Egyetemes Atya első személyes és abszolút gondolatának tökéletes és végső kifejeződése. 6:0.3

3. Mint a szellemvalóságok megtartója, a Második Forrás és Középpont a Paradicsom Szigetének örökkévaló ellensúlya, mely oly nagyszerűen fenntart minden anyagi dolgot. 7:0.3

4. A Fiú a világegyetemeknek kinyilvánított Isten szellemi és személyes természete. 6:7.3

5. Az Örökkévaló Fiú az Isten örök Szava. 6:2.2

6. Az Örökkévaló Fiú a nagy kegyelem-segédkező a teremtésösszesség számára. 6:3.2

2. A FIÚ ATTRIBÚTUMAI

1. A Fiú személyiségben és szellemben maga az Isten abszolútságának teljessége. 6:2.5

2. Szellemi szempontból az Örökkévaló Fiú mindenütt-jelenvaló. 6:4.6

3. A Fiú tud mindent, soha semmi nem éri váratlanul. 6:4.7

4. A Fiú csak a szellemi területen mindenható. 6:4.2

5. Az Örökkévaló Fiú abszolút személyiség. 6:7.1

3. SZELLEMGRAVITÁCIÓ

1. Az Örökkévaló Fiú a mindenségrendi valóság szellemi síkját serkenti. 6:4.1

2. A teremtésösszesség tiszta és egyetemes szellemgravitációja közvetlenül visszavezet a Fiú személyéhez. Így gyakorol a Fiú abszolút szellemi fennhatóságot. 7:1.1

3. A szellemi dolgok feletti eme gravitációs ellenőrzés az időtől és tértől függetlenül működik. A szellemgravitáció sohasem szenved időbeli késedelmet, és nem is veszi fel a tér mérséklő hatását. 7:1.2

4. Közvetlen szellemi természetű vonzás fedezhető fel a hasonló ízlésű és ugyanarra vágyó, szellemi gondolkodású személyek között. 7:1.6

5. A szellem-gravitációs kör alapvető csatornája továbbítja az őszinte imákat. 7:3.3

6. A szellem-gravitáció abszolút. 7:1.2

7. Az Örökkévaló Fiú szellemi-gravitációs vonzása alkotja a túlélő emberi lelkek Paradicsomra való felemelkedésének eredendő titkát. 7:3.2

4. A FIÚ VISZONYA AZ EGYÉNEKHEZ

1. Az Örökkévaló Fiú személyes természete nem képes magából részeket adni. 7:5.3

2. De közel kerül a teremtett személyiségekhez. Képes megjelenni az ember színe előtt, néha pedig úgy, mint maga az ember. 7:5.2

3. Az Örökkévaló Fiú az Atya egyetemes teremtmény-felemelkedési tervének személyes gondnoka, isteni őrzője. 7:4.7

4. Az Örökkévaló Fiú az Egyetemes Atya szellemének és személyiségének kizárólagos, egyetemes és végleges kinyilatkoztatása. 7:7.1

5. Az Örökkévaló Fiú fiai képesek megtestesülni a húsvér testhez hasonlatos alakban. 7:5.4

V. A SZELLEM ISTEN

1. A CSELEKVŐ ISTEN

1. Abban a pillanatban, amikor az Atya Isten és a Fiú Isten közösen eltervez egy azonos és végtelen cselekedetet – egy abszolút gondolatterv kivitelezését elképzeli – akkor, azon nyomban és a maga teljességében létrejön a Végtelen Szellem. 8:0.3

2. A Cselekvő Isten működik és a tér sírboltjai megmozdulnak. 8:1.4

3. Az Együttes Teremtő az energia átalakítója. 9:3.5

4. Ahogy az isteni Fiak az Isten Szava, úgy a Végtelen Szellem az Isten Cselekedete. 10:3.3

5. A Végtelen Szellem hatékonyan segíti a tökéletesség-elérési Atya-Fiú terv kivitelezését. 8:3.5

2. AZ ISTENI SEGÉDKEZÉS SZELLEME

1. Az Isten szeretet, a Fiú kegyelem, a Szellem segédkezés. 8:4.2

2. A Végtelen Szellem a minden tényleges valóság összekapcsolója. 9:1.3

3. A Végtelen Szellem az Örökkévaló Fiú és az Egyetemes Atya megszemélyesült szellem-lényege. 9:2.2

4. Az igazságosság üllőjén a szenvedés kalapácsával dolgoznak az irgalmasság gyermekei. 9:1.8

3. A VÉGTELEN SZELLEM SZEMÉLYISÉGE

1. A Végtelen Szellem teljes és tökéletes személyiség, és személyként válaszol a világegyetemre. 8:6.4

2. A Végtelen Szellem világegyetemi jelenlét, örökkévaló cselekedet, mindenségrendi hatalom, szent befolyás és egyetemes elme; ugyanakkor igaz és isteni személyiség is. 8:6.1

3. A Végtelen Szellem személyes és nem-személyes tevékenységei saját akaraton alapuló cselekedetek. 9:3.7

4. A VÉGTELEN SZELLEM ATTRIBÚTUMAI

1. A Végtelen Szellem kiemelkedő sajátossága a mindenütt-jelenvalóság. 8:5.1

2. A Szellem az Örökkévaló Fiú könyörületessége felé hajlik, s így lesz a paradicsomi Istenségek könyörületes segédkezője. 8:2.6

3. A Végtelen Szellem különleges és bámulatos hatalmat birtokol – az ellengravitációt. 9:3.2

4. A Paradicsom a végtelenség mintája; a Cselekvő Isten e minta megelevenítője. 9:3.8

5. AZ ELME-SEGÉDKEZŐ

1. Az abszolút elme az Istenség Harmadik Személyének elméje. 9:4.2

2. Elme nem szükséges a tiszta szellemhez. A szellem bizonyos értelemben mindig elmével ellátott. 9:4.2

3. Az Együttes Teremtő kizárólag az elme területén abszolút. 9:4.3

4. A végtelen elme nem vesz tudomást az időről, a végleges elme meghaladja az időt, a mindenségrendi elmét pedig korlátozza az idő. 9:4.4

5. Mindezen elme-tevékenységeket a Harmadik Forrás és Középpont abszolút elme-gravitációs köre fogja össze. 9:6.1

6. Az elme képes egyedül is összekötni az fizikai energiákat a szellemi erőterekkel. 12:6.3

7. A világegyetemi tükrözőműködés olyan egyedi és megmagyarázhatatlan erőtér, mely által minden dolog úgy látható, érzékelhető és ismerhető meg, ahogy a felsőbb-világegyetemben végbemennek. 9:7.4

8. A Harmadik Középpont működési családja három csoportra osztható: a Legfelsőbb Szellemek, Erőtér-irányítók, valamint egyéb személyiségek, közöttük a Segédkező Szellemek. 9:8.14

9. A Hétszeres Isten működésileg összehangolja a véges evolúciót. 106:2.1

VI. A LEGFELSŐBB ISTEN

1. A VÉGES ISTEN

1. A Legfelsőbb Isten az idő és a tér ténylegessé váló vagy fejlődő Istene. 0:2.15

2. A Legfelsőbb az evolúciós teremtmények tapasztalásbeli Istene. 0:2.15

3. Miként a Háromság volt az abszolút elkerülhetetlen, úgy a Legfelsőbb az evolúciós elkerülhetetlenség. 115:7.5

4. A Legfelsőbb Istent egyetlen teremtmény nem fedezheti fel mindaddig, amíg minden teremtmény egyidejűleg el nem éri őt. 117:6.16

5. A Legfelsőbb hangolja össze a nem változó túlvilágot a folyton változó innenvilággal. 118:3.4

6. A Legfelsőbb Istennel kapcsolatban tenni kell valamit és lenni is kell valamivé. 115:0.1

7. A nem túlélő lény személyisége szétoszlik a teremtés mindent átható lelkében, a Legfelsőbben. 117:4.2

8. A Legfelsőbb fejlődő elméje kapcsolatot teremt a véges és az abszolút elme között. 9:7.4

9. A Legfelsőbb Isten nem más, mint az összes evolúciós világegyetemi tapasztalás megszemélyesülése. 118:9.9

10. A Legfelsőbb a véges anyag, az elme és a szellem személyiségi szinten rendezett egészeként fejlődik. 118:10.3

2. A LEGFELSŐBB TERMÉSZETE

1. A Legfelsőbb Lény az Istenség-valóság három szakaszának egyesítését alkotja: a Legfelsőbb Isten, a paradicsomi Háromság bizonyos véges jellegeinek szellemi egyesülése; a Mindenható Legfelsőbb, a nagy világegyetemi Teremtők hatalom-egyesülése; és a Legfelsőbb Elme, a Harmadik Forrás és Középpont és az ő mellérendeltjeinek egyedi hozzájárulása a Legfelsőbb Lény valóságához. 22:7.11

2. Ez az evolúciós Istenség tükrözni látszik a Felsőség Háromságának magatartásformáját. 10:7.3

3. A Legfelsőbb Lény abszolút értelemben függ a paradicsomi Háromság lététől és tevékenységétől. 115:5.1

4. A Legfelsőbb Isten nem más, mint az összes világegyetemi tapasztalás megszemélyesülése, az összes véges fejlődés összpontosulása. 118:9.9

5. A Mindenható Legfelsőbb élő, és erejében és személyiségében fejlődő Istenség. 116:0.4

6. A Legfelsőbb a fizikai összhang szépsége, az értelmi jelentéstartalom igazsága és a szellemi érték jósága. 117:1.1

7. A Legfelsőbb azért ismerhet benneteket, mert egyszerre teremtményszerű és teremtőszerű. 117:6.1

8. A Legfelsőbb Isten mint szellemi személy már a nagy világegyetem megteremtése előtt létezett a Havonában. 56:6.2

9. A Legfelsőbb magában foglalja a végtelenségnek azt a fajta teljességét, amelyet egy véges teremtmény valaha is megérthet. 117:6.19

3. A MINDENHATÓ LEGFELSŐBB

1. A Legfelsőbb Isten hatalmának megtestesülését a Teremtő Fiak, a Nappalok Elődei és a Tökéletes Szellemek tevékenységei jelentik. 116:2.2

2. A Mindenható Legfelsőbb a nagy világegyetem fizikai erőterének felügyelőjévé fejlődik. 116:5.11

3. A Végtelen Szellem ellentételezi a fejlődő Legfelsőbb befejezetlenségét. 116:4.2

4. AZ EVOLÚCIÓS NÖVEKEDÉS FORRÁSA

1. A Legfelsőbb úgy növekszik, ahogy a fejlődő világegyetemek Teremtői és teremtményei elérik az Istenszerűséget. 115:6.4 A Legfelsőbb a minden véges növekedés összessége. 117:3.1

2. A Legfelsőbb Lény válik a tökéletes-teremtői ok és a tökéletesedő-teremtményi válasz megtapasztalásának véges rendezett egészévé. 117:1.2

3. Amennyiben az ember beteljesíti emberi sorsát, annyiban teljesíti be istenségi végzetét a Legfelsőbb. 117:4.12

4. A Legfelsőbb a minden világegyetemi növekedés folyamatszabályozója. 117:3.13

5. Minden fejlődő teremtményi személyiség tapasztalása a Mindenható Legfelsőbb tapasztalásának egy szakasza. 116:1.1

6. Ahogy az Isten az Atyánk, úgy a Legfelsőbb Lény a világegyetemi Anyánk. 117:6.8

7. Az Igazító, a Szent Szellem és az Igazság Szelleme a Legfelsőbb segédkezése által egyesül az emberi tapasztalásban. 101:2.12

8. A Legfelsőbb Isten maga igazság, szépség és jóság, ugyanis ezen isteniségi fogalmak a fogalomalkotási tapasztalás véges felső határát jelentik. 117:1.7

9. A felemelkedés elutasítása mindenségrendi öngyilkosság. A fel nem emelkedő lény személyisége úgy tér vissza a Legfelsőbbhöz, miként vízcsepp a tengerbe. 117:4.4

10. A mindenségrendbeli úton az Atya Isten ott halad az ember oldalán, míg maga az út, melyen jár, valójában a Legfelsőbb jelenléte. 117:6.27

5. TŰKRÖZŐMŰKÖDÉS

1. A tükrözőműködés az energiának, az elménék és a szellemnek a Legfelsőbb felügyelete alatt végbemenő tárulása. 9:7.5

2. A Legfelsőbb tükrözőműködése magyarázatot ad a mindenségrend tudatára. 9:7.4

6. A LEGFELSŐBB JÖVŐJE

1. A Legfelsőbb Lény a jelen világegyetemi korszak kiteljesülésével a nagy világegyetemben élményelvi főhatósági szerepkörben fog működni. 117:2.7

2. Az örök jövőben a Legfelsőbb Isten a felemelkedők szellemivé lényegült elméjében és halhatatlan lelkében fog ténylegessé válni. 117:5.4

3. A következő világegyetemi korszakban a külső-térbeliek a nagy világegyetem Legfelsőbb uralmát fogják megtapasztalni. 117:2.7

4. A Legfelsőbb Isten elérését követően a Végleges Isten megtalálása jelenti majd a kihívást. 117:7.17

5. A Legfelsőbb talán nem tér-időt-meghaladó mindenütt-jelenvaló, de tér-időbeli mindenütt-jelenvaló. 118:2.3

VII. A VÉGLEGES ISTEN

1. A VÉGLEGES ISTEN

1. Az abszonit lények értelmezésében a Végleges nem más, mint a paradicsomi Háromság egyesülése. 0:9.2

2. A Végleges Isten a teret és időt meghaladva létezik, mindazonáltal abszolútat el nem érő is. 106:4.4

3. A Végleges azonosul a tapasztalás-meghaladókkal. 105:7.3

4. A Végleges egyszer majd megjelenik világmindenség szerte mindenhol. 12:6.13

5. A Legfelsőbb jelen van szellemileg a Havonában – és tudomásunk van a Végleges Korlátozott Helyetteseiről is. 106:4.3

2. A TAPASZTALÁSON TÚLI SZINT

1. A Világmindenség Építészei a paradicsomi Tapasztalattól Függetlenül Létezők irányító testületét alkotják. 31:9.1

2. Az abszonit szinten a dolgoknak és lényeknek nincs kezdetük és végük. Az abszonitokat nem teremtik – azokat meglényegítik. 0:1.12

3. A világegyetem három szinten létezik: a végesen, a tapasztalás-meghaladón és az abszolúton. 105:7.15

VIII. AZ ABSZOLÚT ISTEN

1. Várhatóan az Abszolút Isten lesz az isteniségi valóságok tapasztalást megvalósító Istene, mely jelenleg Istenségi Abszolútként létezik. 0:2.18

2. Az Abszolút Isten a teljesítendő cél minden, az abszonit szintet meghaladó lény számára. 0:10.2

IX. ISTENSÉG

1. Az Istenség lehet lételvi, mint az Örökkévaló Fiúban; lehet tapasztaló, mint a Legfelsőbb Lényben; lehet társuló, mint a Hétszeres Istenben; és lehet osztatlan, mint a paradicsomi Háromságban. 0:1.14

2. Az Istenség a forrása mindannak, ami isteni, viszont ami isteni, az nem szükségképpen mind Istenség. 0:1.15

3. Az isteniséget a teremtmények igazságként, szépségként és jóságként foghatják fel; az isteniség a személyiségben a szeretetnek, a kegyelemnek és a segédkezésnek felel meg; az isteniség a személytelen szinteken igazságként, erőként és fennhatóságként nyilvánul meg. 0:1.17

4. Az elme megfelelője, vagyis a megismerés és a megismerhetőség képessége, az Istenség velejárója. 6:6.2

5. Az Istenség tér-időbeli mindenütt-jelenvalóságát nem szabad összekeverni az isteni tér-időt-meghaladó mindenütt-jelenvalóság véglegességével. 118:2.1

6. Az összeférhetőség az isteni hatalom eredendő sajátsága. 118:5.1

7. Az Istenség Istenként személyesül meg, és egység jellemzi – tényleges és magvábanvaló. 0:1.2

8. Az Istenség szemlélésekor a személyiség fogalmát meg kell tisztítani a testiség eszméjétől. 1:5.12

AZ ISTEN ÖRÖKKÉVALÓ CÉLJA

I. A VILÁGEGYETEM LAKHELYÜL KÉSZÜLT

1. A világegyetemeket lakásul alkották.

> „A bolygórendszerek miriádjai mind azért teremtettek, hogy egykor majd számos különféle válfajú értelmes teremtmény lakja be azokat, olyan lények, akik képesek Istent megismerni, az isteni ragaszkodást elfogadni és őt viszontszeretni. A világegyetemek mindensége Isten műve és az ő különféle teremtményeinek lakhelye. »Isten teremette az eget és alkotta a földet; nem hiába alkotta meg a világegyetemet és teremtette meg e világot; hanem lakásul alkotta.«” 1:0.2, Iz. 45:18

2. Az örökkévaló cél folytán léteznek véges dolgok.

> „A véges területei Isten örökkévaló célja folytán léteznek. A felsőbb és alsóbb rendű véges teremtmények elméleteket gyárthatnak, és így tettek eddig is, a véges dolgok szükségességéről a mindenségrendi gazdaságban, de azok végső soron csakis azért léteznek, mert Isten így akarta. A világegyetem nem magyarázható meg, és egy véges teremtmény sem képes ésszerű magyarázattal előállni saját egyéni létéről anélkül, hogy ne hivatkozna az ősi lények, a Teremtők vagy elő-teremtők korábbi cselekedeteire és előbb-létezett akaratára.” 115:1.4

3. Az örökkévaló cél mindenki által elérhető.

> „Az Isten elméjében lévő terv az ő hatalmas területein élő minden teremtményére kiterjed, és e terv a határtalan lehetőségek, a korlátlan fejlődés és a végtelen élet örökkévaló célját foglalja magában. És e páratlan létpálya végtelen gyümölcseit küzdelem árán kaphatjátok meg.
>
> Az örökkévalósági cél előttetek van. Az isteniség-elérés kalandja rátok vár. A tökéletesedés versengése már folyik. Bárki belevághat, és bizonyosan győzelem fogja koronázni minden olyan emberi lény erőfeszítéseit, aki részt vesz a hit és a bizodalom versenyén, ahol minden lépését a benne lakozó Igazító vezeti, és a Világegyetemi Fiú ama jószelleme vezérli, mely oly szabadon áradt ki minden húsvér testbe.” 32:5.7

II. AZ ÖRÖKKÉVALÓ CÉL VÉGTELEN TERVEI

1. Az örökkévaló cél végtelen tervei

„Annak, hogy az Első Atya terveiben végtelen és céljaiban örökkévaló, eredendő következménye az, hogy egyetlen véges lény sem képes sohasem megragadni vagy megérteni ezen isteni terveket és célokat a maguk teljességében. A halandó ember előtt az Atya céljai kizárólag most és a jövőben, csak itt-ott derenghetnek fel, amint a teremtményi felemelkedési terv végrehajtásával összefüggésben a világegyetemi fejlődés egymást követő szintjein megnyilvánulnak. Az ember nem képes a végtelenség jelentőségét megítélni, viszont a végtelen Atya egészen bizonyosan teljes mértékben megérti és szeretőn átfogja az ő világegyetemi gyermekeinek teljes végességét.” 2:1.10

2. Az Isten örökkévaló céljának terjedelme

„Az Atya állandóan és biztosan kielégíti azt a saját maga iránti igény-különbözetet, mely önmaga időről időre való változásából ered a világmindenség különböző részeiben. A nagy Isten ismeri és megérti saját magát; minden elsődleges tökéletességi sajátosságának végtelenül tudatában van. Isten nem egy mindenségrendi baleset; és nem is egy világegyetemi kísérletező. A Világegyetem Fejedelmei kalandos vállalkozásba foghatnak; a Csillagvilági Atyák kísérletezhetnek; a csillagrendszerek vezetői e minőségükben kedvük szerint tevékenykedhetnek; de az Egyetemes Atya a kezdettől fogva szemléli a jövendőt, és az ő isteni terve és örök célja ténylegesen is átfogja és tartalmazza az alárendeltjeinek összes kísérletét és kalandját minden világon, csillagrendszerben és csillagvilágban, mely az ő hatalmas kiterjedésű világegyetem-összességében csak megtalálható.” 2:1.4

3. A teremtésösszesség az isteni terv része

„A világegyetemek téren át való menetelésének nagyszerű és dicsőséges célja van. Az összes halandói küzdelmetek nem hiábavaló. Mi mindannyian egy hatalmas terv, egy hatalmas vállalkozás részei vagyunk, és e vállalkozás nagyságrendje miatt lehetetlen sokat meglátnunk abból bármely időpontban és bármely életben. Mi mindannyian egy, az Istenek felügyelte és végrehajtotta örökkévaló munkaterv részesei vagyunk. A teljes bámulatos és egyetemes működési rend fenségesen hatja át a teret az Első Nagy Forrás és Középpont végtelen gondolata és örökkévaló célja adta ütemre.” 32:5.1

4. Az örökkévaló cél dicső terve

„Az örökkévaló Isten örökkévaló célja egy magas szellemi eszménykép. Az idő eseményei és az anyagi lét küzdelmei

legfeljebb csak átmeneti hidat képeznek, mely összeköttetést biztosít a túloldallal, a szellemi valóság és a mennyei létezés alkotta ígéretföldjével. Nektek halandóknak természetesen nehezetekre esik megragadni egy örökkévaló cél eszméjét; jóformán képtelenek vagytok megérteni az örökkévalósági gondolatot, valamit, ami sohasem kezdődött és sohasem fejeződik be. Mindennek, amit csak ismertek, van vége.” 32:5.2

III. MINDEN DOLOG AZ ÖRÖKKÉVALÓ CÉLNAK MEGFELELŐEN BONTAKOZIK KI

1. Minden dolog az örökkévaló célnak megfelelően bontakozik ki.

> „Azokon a határokon belül, amely az isteni természettel összeegyeztethető, szó szerint igaz, hogy »Istennél minden lehetséges«. A népek, bolygók és világegyetemek hosszan elnyúló evolúciós folyamatai a világegyetemi teremtők és segítőik tökéletes ellenőrzése alatt állnak, és az Egyetemes Atya örökkévaló céljának megfelelően mennek végbe, az Isten végtelenül bölcs tervéhez illeszkedve, annak rendje szerint és azzal összhangban. Csak egyetlen törvényhozó van. Ő tartja fenn a világokat a térben és ő hajtja a világegyetemeket az örökkévaló kör vég nélküli körpályáján.” 46.6) 3:2.2 Mt. 19:26

2. Az örökkévaló cél véghezvitelének eltérő volta

> „Egy változhatatlan Isten válaszai az ő örök céljának véghezvitele szempontjából úgy tűnhetnek, mint amelyek az ő teremtett értelmeinek változó magatartása és változó elméi szerint módosulnak; vagyis hogy láthatólag és a dolgok felszínén esetleg változnak; de a felszín alatt és az összes kifelé irányuló megnyilatkozáson belül mindig is jelen van az örökkévaló Isten változatlan célja, örökös terve.
>
> A világegyetemekben a tökéletesség szükségképpen viszonylagos fogalom, de a központi világegyetemben és különösen a Paradicsomban a tökéletesség nem hígul fel; bizonyos szakaszokban a tökéletesség még abszolút is. A háromsági megnyilatkozások változatosságot hoznak az isteni tökéletességben, de nem gyengítik azt.” 2:2.3

3. Ki ismeri igazán az örökkévaló célt?

> „A világegyetemek mindenségének anyagi, értelmi és szellemi jelenségeivel kapcsolatosan az Egyetemes Atyának örökkévaló célja van, melyet végre is hajt minden időben. Isten az ő saját és

önálló szabad akaratából teremtette a világegyetemeket, és ezt az ő végtelenül bölcs és örök céljával összhangban tette. Kétséges, hogy a paradicsomi Istenségeken és az ő legfelsőbb rendű társaikon kívül bárki ténylegesen is alaposan ismerné az Isten örökkévaló célját. Még a Paradicsom magas létpolgárai is igen eltérő véleményeket alkotnak az Istenségek örök céljának természetéről." 4:0.1

IV. AZ ÖRÖKKÉVALÓ CÉL VÉGÜL ÉRVÉNYRE JUT

1. Az örökkévaló cél végül érvényre jut.

„Az emberi szív ügyeiben az emberek nem feltétlenül találják meg mindig az Egyetemes Atya útját; de egy bolygó viselkedésében és végzetében az isteni terv mindig érvényre jut; a bölcsesség és a szeretet örökkévaló célja győzedelmeskedik." 3:5.3

2. Az Isten biztosítja az örökkévaló cél elérését.

„A világegyetemek mindenségének végtelen és örökkévaló Ura hatalom, forma, energia, folyamat, minta, elv, jelenlét és eszményített valóság. De ő ennél is több; ő személyes; önálló akarattal bír, tudatában van isteniségének, végrehajtja egy alkotó elme parancsait, biztosítja egy örökkévaló cél elérését, és kinyilvánítja az Atya szeretetét és ragaszkodását az ő világegyetemi gyermekeinek. És az Atya mindeme személyesebb jegyei jobban megérthetők úgy, ha azokat Mihálynak, a ti Teremtő Fiatoknak az Urantián alászállásban eltöltött életében tanulmányozzátok." 3:6.7

3. Eleve elrendelés és szabad akarat

„Mindannyian eleve elrendelés tárgyai vagytok, az viszont nincs előre elrendelve, hogy ezt az isteni eleve elrendelést el kell fogadnotok; teljesen szabadon döntötök abban, hogy a Gondolatigazítók programjának bármely részét vagy akár az egészet elvetitek-e." 110:2.1

4. A hányattatás értelme

„Az Urantián uralkodó zavarodottság és felfordulás nem azt jelzi, hogy a paradicsomi Urak nem érdeklődnek aziránt, hogy az ügyeket másként kezeljék vagy hogy nem is képesek arra. A Teremtők minden hatalommal rendelkeznek ahhoz, hogy az Urantiát igazi paradicsommá tegyék, azonban egy ilyen Éden nem járulna hozzá az olyan erős, nemes és tapasztalt jellemek

kifejlődéséhez, melyeket az Istenek oly bizonyossággal kovácsolnak ki a világotokon a szükség üllője és a szenvedés kalapácsa között. Aggodalmaitok és szomorúságaitok, megpróbáltatásaitok és csalódásaitok éppen úgy az isteni tervnek a részét képezik a szférátokon, mint ahogy részét képezi annak a minden dolog kellő tökéletessége és végtelen alkalmazkodása a maga felsőbb céljához a központi és tökéletes világegyetem világain.” 23:2.12

AZ ISTEN CÉLJÁVAL KAPCSOLATOS BIBLIAI TANÍTÁSOK

I. AZ ÖRÖKKÉVALÓ CÉL

„Ez volt az ő örök szándéka, amelyet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban megvalósított” Ef. 3:11

„Ha a Seregek Ura elhatároz valamit, ki merészelné azt meghiúsítani?” Iz. 14:27

„Valóban úgy lesz, ahogy elgondoltam, s ahogy elhatároztam, úgy történik” Iz. 14:24

„Ez az a határozat, amelyet hoztam az egész föld ellen.” Iz. 14:26

„Ahogy mondom, úgy teszek, mihelyt eltervezem, már végre is hajtom.” Iz. 46:11

„Tervem valóra válik, és amit akarok, mindent végbeviszek.” Iz. 46:10

„[A]nnak végzéséből, aki mindent szabad elhatározása szerint tesz.” Ef. 1:11

„[Í]gy határoztam, és nem térek el tőle.” Jer. 4:28 „Jézusban, a mi Urunkban” Ef. 3:11

„Tudtunkra adta ugyanis akaratának titkát, azt az őbenne előre meghatározott jóságos tervét (...)” Ef. 1:9

„Tudjuk azt is, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra válik, hiszen ő saját elhatározásából választotta ki őket.” Róm. 8:28

II. AZ ELEVE ELRENDELÉS

„Ti rosszat forraltatok ellenem, de Isten jóra fordította azt (...)” Ter. 50:20

„[H]ittek is mind, akik az örök életre voltak rendelve.” ApCsel. 13:48

„Akiket ugyanis eleve ismert, azokat eleve arra rendelte, hogy Fiának képmását öltsék magukra (...)” Róm. 8:29

„Szeretetből eleve arra rendelt bennünket, hogy Jézus Krisztus által – akarata és tetszése szerint – fogadott gyermekeivé legyünk” Ef. 1:5

„Mert őbenne választott ki bennünket a világ teremtése előtt (...)” Ef. 1:4

„(...) Isten titokzatos, rejtett bölcsességét, amelyet Isten öröktől fogva megdicsőülésünkre rendelt.” 1Kor. 2:7

„Atyaisten előretudása birtokában kiválasztott, a Lélek megszentelő erejéből (...) 1Pt. 1:2

„[N]em fogadták el hittel a tanítást, amelyre meghívást kaptak.” 1Pt. 2:8

„[H]ogy végrehajtsák azt, amit hatalmad és akaratod előre elhatározott.” ApCsel 4:28, Ef. 3:11

„Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul kiválasztott nép vagytok, hogy annak dicsőségét hirdessétek, aki a sötétségből meghívott benneteket csodálatos világosságára.” 1Pt. 2:9

III. VÁLASZTÁS

„Mielőtt még megszülettek, és jót vagy rosszat tettek volna – hogy Isten szabad választása, amely nem a tettektől, hanem a meghívó akaratától függ, érvényesüljön (...)” Róm. 9:11

„Testvérek, ezért még inkább törekedjetek rá, hogy hivatásotokat és kiválasztottságotokat tetteitekkel megpecsételjétek (...)” 2Pt. 1:10

„De a választottak kedvéért megrövidülnek azok a napok.” Mt. 24:22

„Hát az Isten nem szolgáltat igazságot választottjainak, akik éjjel-nappal hozzá kiáltanak?” Lk. 18:7

„Ki emel vádat Isten választottai ellen?” Róm. 8:33

„A választottakért tehát mindent eltűrök (...)” 2Tim. 2:10

„Az Istenre, Krisztus Jézusra és a választott angyalokra kérlek, tartsd meg mindezt előítélettől mentesen (...)” 1Tim. 5:21

Az eleve elrendelésről és a választásról szóló mindeme tanítások mellett Jézus mindig azt hirdette: „Jöhessen, aki csak akar.”

Megjegyzés a tökéletességi tervvel kapcsolatban: Jézus parancsának – „Legyetek hát tökéletesek, amint mennyei Atyátok tökéletes!” (Mt. 5:48) – volt előzménye

az ószövetségi intelemben – „Én, az Úr vagyok a ti Istenetek. Ti megszentelődtetek, szentté lettetek, mivel én szent vagyok.” (Lev. 11:44)

AZ ERŐTÉR-IRÁNYÍTÓK

I. LEGFELSŐBB ERŐTÉR-IRÁNYÍTÓK

1. A Legfelsőbb Erőtér-irányítók hét csoportban teremtenek társakat maguk mellé – ők a nagy világegyetem fizikai-energia szabályozói. 29:1.1

2. E hét csoport:

1. Legfőbb Központ-felügyelők
2. Havona Központok
3. Felsőbb-világegyetemi Központok
4. Helyi Világegyetemi Központok
5. Csillagvilági Központok
6. Csillagrendszeri Központok
7. Besorolatlan Központok. 29:2.1

3. A Legfelsőbb Erőtér-irányítók a Paradicsom peremén állomásoznak és onnan fejtik ki hatásukat. 29:2.1

4. Az erőtér-irányítók energiai folyamatszabályozók – jelenlétükkel az energiát bomlásra, rendeződésre vagy egységbe szerveződésre bírják. 42:2.22

5. Az evolúciós mindenségrendben az energia-anyag uralkodik, kivéve a személyiséget, amelyben az elme közvetítésével a szellem törekszik az uralomra. 12:8.14

6. Az emberi elme csak három valóságszintet képes felfogni a hétből. 12:8.9

7. Minden hetedik kémiai elemnél hasonló sajátosság jelenik meg. 42:9.3

II. ERŐTÉR-KÖZPONTOK ÉS -SZABÁLYOZÓK

1. Az erőtér-központok és -szabályozók a tíz energiaforma közül hét felett tökéletes ellenőrzést gyakorolnak. 29:3.11

2. A felsőbb rendű erőtér-teremtmények szabad akarattal és cselekvőképességgel rendelkeznek. 29:2.9

3. A fizikai szabályozók képesek a teret a Független Hírvivők sebességét megközelítő sebességgel átszelni. 29:4.1

4. Az alsóbb rendű elmefajták olyankor is képesek a gondolkodásra, amikor nincs döntési szabadságuk. 29:4.13

5. Az erőtér-központok és a fizikai szabályozók sohasem játszanak. Mindig szolgálatban vannak. 29:3.5

6. A Fizikai Főszabályozók hét nagy osztályba sorolhatók:

1. Erőtér-irányító Segítők
2. Gépies Szabályozók
3. Energia-átalakítók
4. Energia-továbbítók
5. Elsődleges Társítók
6. Másodlagos Szétbontók
7. Frandalankok és Kronoldekek 29:4.4

III. FŐ-ERŐSZERVEZŐK

1. Erő-ellenőrzéssel és energia-szabályozással három lénycsoport foglalkozik:

1. Meglényegített Elsőrendű Fő-erőszervezők
2. Tapasztalás-meghaladó Társ-főerőszervezők
3. Világegyetemi Erőtér-irányítók 29:5.1

2. A paradicsomi erőszervezők szerte a világmindenségben működnek a Világmindenség Építészeinek felügyelete alatt. 29:5.1

3. Minden eredeti erő-energia a Paradicsomból áramlik ki, és a majdani számtalan világegyetemet felépítő anyag most kiterjedt gravitációs jelenlét formájában kering keresztül a világmindenségen, ami a kitöltött tér erő-töltését alkotja. 12:8.2

4. A mindenségrendi erő keringve halad előre örökre a világegyetemek örök térösvényein. 12:8.3

5. A világegyetemi energia hét osztályba sorolható:

1. Térpotenciál – abszoluta

2. Elsőfajú erő – szegregáta

3. Kilépő energiák:

a. (Hatóenergia)

b. (Gravitációs energia) ultimáta

4. Világegyetemi erőtér – gravita

5. Havona-energia – triáta

6. Tapasztalás-meghaladó energia – tranoszta

7. Monota. 42:2.2

IV. NEM-SZELLEMI ENERGIARENDSZEREK

1. A minta lehet anyagi, elmei és szellemi. 0:6.11

2. A mindenségrendi anyag az elme által vetett bölcseleti árnyékká lesz a szellem-fényesség jelenlétében. 12:8.15

3. Az anyagnak tíz osztálya van:

1. Ultimatonikus anyag
2. Elektronszint alatti anyag
3. Elektron-anyag
4. Atomszint alatti anyag
5. Szétesett atomok
6. Ionizált anyag
7. Atomi anyag
8. Az anyag molekuláris állapota
9. Radioaktív anyag
10. Összeomlott anyag 42:3.2

V. ENERGIA ÉS ANYAG

1. A többletenergia erőtér-zavarokat okoz; az energiahiány felerősíti az anyag összeállási folyamatait. 15:8.7

2. Az energia létrehozása és az élet adományozása istenségi előjog. 42:1.5

3. A hullámenergia megnyilvánulásokat tíz osztályba lehet sorolni:

1. Ultimatonikuson inneni sugarak
2. Ultimatonikus sugarak
3. A rövidhullámú térsugárzás
4. Az elektronszakasz
5. Gammasugarak
6. A röntgensugarak csoportja
7. Ibolyán túli sugarak
8. A fehér fény
9. Vörösön inneni sugárzások
10. Hertz-hullámok 42:5.2

4. Az ultimatonok háromféleképpen mozoghatnak. 42:6.4

5. A tudósok sohasem lesznek képesek arra, hogy anyagot vagy életet hozzanak létre. 42:1.4

6. Egy átlagos elektronban száz ultimaton van. 42:6.5

7. Az atom elektronközi tere nem üres. 42:8.2

8. Az elektronközi teret hullámszerű megnyilvánulások gerjesztik. 42:8.2

9. Ha az anyagi tömeget addig lehetne nagyítani, hogy az elektroné elérné az uncia tizedét [2,84 gramm], akkor a mérete az arányosságot tartva a földével lenne egyenlő. 42:6.8

AZ ÁLLAM

I. HÁBORÚ

1. Az erőszak a természet törvénye. A béke a polgárosodás kibontakozásának társadalmi mérőrúdja. 70:1.1

2. Az ősi emberek élvezték a harcot. 70:1.6

3. Háborúskodás éhség, nők, rabszolgák, bosszú, hiúság, egyhangúság és vallás miatt vagy okán tört ki. 70:1.7

4. Némely háborúnak társadalmi haszna is volt. 70:2.1

5. Az ősi idők háborúi az alsóbb rendű népeket pusztították; a mai háborúk a legjobbakat. 70:2.9

6. Az ősi ember néha mindent egy párbajjal döntött el – ld. pl. Dávid és Góliát esetét. 70:1.19

II. KEZDETLEGES EMBERI TÁRSULÁSOK

1. Az emberek közötti különbségek kezdetleges társadalmi csoportok kialakulásához vezettek. 70:7.17

2. Titkos társaságok voltak az első politikai pártok. 70:7.19

3. A kezdetleges társadalomban tíz csoportképző tényező jelenhet meg:

1. Természetes
2. Személyes
3. Véletlen
4. Gazdasági
5. Földrajzi
6. Társadalmi
7. Szakmai
8. Vallási
9. Faji
10. Életkori 70:8.2

III. EMBERI JOGOK

1. A királyokat különleges adottságaik miatt választották – hősök voltak. 70:6.2

2. Az állam mindenek felettisége nagy mítosz volt. 71:0.2

3. A természet nem ruházza fel az embert jogokkal – még az élethez való jogot sem adja meg neki. 70:9.1

4. A biztonság a társadalom ajándéka az ember számára. 70:9.1

5. Az egyenlősdi eszme a polgárosodás gyermeke; a természetben nem található meg. 70:9.17

IV. AZ IGAZSÁGOSSÁG FEJLŐDÉSE

1. A kormányzás próbálkozásokon és hibákon keresztül alakult ki. 70:0.3

2. A természetes igazságosság ember alkotta elmélet; nem valóság. 70:10.1

3. A törvény a hosszas emberi tapasztalás rögzítése, a megszilárdult és hitelesített közvélekedés. 70:11.6

4. A közvélekedés hátráltatja a társadalmat, de meg is őrzi a civilizációt. 71:2.7

5. A demokrácia eszményképet testesít meg, de a következő veszélyekkel jár:

1. A középszer dicsőítése
2. Hitvány és tudatlan vezetők választása
3. A társadalmi evolúció fel nem ismerése
4. Az általános választójoggal járó veszély
5. A közvélemény rabjává válás 71:2.1

V. AZ ÁLLAMISÁG ESZMÉNYKÉPEI

1. Az államiság védőbástyái:

1. Az állami túlhatalom megakadályozása
2. A tudatlan bujtogatók megfékezése
3. A tudományos haladás fenntartása
4. A középszer döntő befolyásának megelőzése
5. A romlott kisebbségek ellenőrzés alatt tartása
6. Az okos zsarnokok megfékezése
7. Fejvesztettség kialakulásának megelőzése
8. A gátlástalan emberek által való kihasználás elkerülése
9. Az adórabszolgaság kialakulásának elkerülése
10. A társadalmi és gazdasági tisztesség fenntartása
11. Az egyház és az állam egyesülésének megakadályozása
12. A személyes szabadság megóvása 70:12.6

2. Kizárólag a szeretet képes visszatartani az erőset a gyenge elnyomásától. 71:4.17

3. Az államiság kialakulása lassú fejlődésben, tizenkét egymást követő szinten megy végbe:

1. A három hatalmi ág, tehát a végrehajtó, a törvényhozó és az igazságszolgáltató hatalmi ág megteremtése
2. A társadalmi, politikai és vallási tevékenységek szabadságának biztosítása
3. A rabszolgaság és az emberi leigázottság minden formájának eltörlése
4. Az állampolgárok beleszólása az adóztatás gyakorlatába
5. Az általános oktatás létrehozása
6. A helyi és a nemzeti kormányzatok megfelelő összhangja
7. A tudomány támogatása, és törekvés a betegségek legyőzésére
8. A nemek egyenlőségének elismerése
9. A munkarabszolgaság kiküszöbölése a gépi találmányok révén és a gépkorszak feletti ellenőrzés megteremtésével
10. A tájnyelvek uralmának legyőzése
11. A háborúskodás befejezése
12. A bölcsességre való törekvés világméretű elterjedése 71:8.2

4. Az államiság nagy problémája az, hogy miként oldható meg, hogy ne váljon élősködővé vagy zsarnokivá. 71:5.2

VI. FOKOZATOS POLGÁROSODÁS

1. A kibontakozó polgárosodás magába foglalja a következőket:

1. Az egyéni szabadságok megőrzése
2. Az otthon védelme
3. Gazdasági biztonság
4. A betegségek megelőzése
5. Kötelező oktatás
6. Kötelező munka
7. A szabadidő hasznos eltöltése
8. Az elesettekről való gondoskodás
9. Fajfejlesztés
10. A tudomány és a művészet támogatása
11. A bölcselet támogatása
12. A mindenségrendi látásmód javítása 71:4.1

2. Egyetlen társadalom sem jutott még magas szintre, amikor megengedte a tétlenséget vagy eltűrte a nincstelenséget. 71:3.8

3. A nyereségérdekeltséget mindaddig nem szabad elvetni, amíg jobb ösztönző nem áll rendelkezésre. 71:6.2

4. Az ipar törvényt és magántulajdont tesz szükségessé. 70:0.1

5. A kommunizmus azért bukott meg, mert támogatta a tétlenséget és szembefordult a családdal, a vallással, a szabadsággal és a biztonsággal. 69:9.5

6. Csak akkor változtassatok, ha a változtatás a jobb irányába hat. 69:9.18

7. A rabszolgaság nélkülözhetetlen volt a civilizációs fejlődésben. Ez kényszerítette munkára a tunya embereket és így a felettük állók számára jólétet és szabadidőt biztosított. 69:8.6

VII. EMBERFELETTI KORMÁNYZÁS

1. A Fenségesek uralkodnak az emberek országain. 114:4.2

2. A beteljesülés tartalékos alakulata segíthet ebben. 114:7.1

3. A bolygói felügyeletet ellátó angyalok:

1. A korszakos angyalok
2. A fejlődés angyalai
3. A vallási őrangyalok
4. A nemzetlét angyalai
5. A fajok angyalai
6. A jövő angyalai
7. A megvilágosodás angyalai
8. Az egészség angyalai
9. Az otthon szeráfjai
10. Az ipar angyalai
11. A kikapcsolódás angyalai
12. Az emberfeletti szolgálat angyalai 114:6.4

AZ ÜDVÖZÜLÉSI TERV

I. AZ ISTEN SZERETETE

1. Az Isten egyedileg jelenteti meg a szeretetét minden személy iránt. 12:7.9

2. A szeretet késztet növekedésre, nem a kényszer. 103:5.11

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: ApCsel. 10:34, 35, 2Kor. 3:17, 1Jn. 4:8

II. A TÖKÉLETESSÉG ELÉRÉSÉNEK TERVE

1. Isten akarata nem feltétlenül kerekedik felül a részben, de az egésszel így tesz. 12:7.1

2. Mi mindannyian egy hatalmas és örökkévaló rendeltetési cél részei vagyunk. 32:5.1

3. Biztos a győzelme mindenkinek, aki részt vesz az örökké tartó tökéletesedés versenyén. 32:5.8

4. A tökéletesség elérésének terve a felsőbb-világegyetemek egyik legnagyobb kihívása. 4:0.3

5. Az Atyának az evolúciós halandói felemelkedéssel kapcsolatos tervében az Atyával egyként működik az Örökkévaló Fiú. 7:4.1

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: Ef. 3:11, Róm. 8:28, Ter. 1:26, Mt. 5:48

III. AZ ALÁSZÁLLÁSI TERV

Az Örökkévaló Fiú terve szerint van az, hogy a paradicsomi Fiak megtestesülési alászállást teljesítenek a halandó fajoknál. 7:4.5

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: Lk. 19:10

IV. A KEGYES SEGÉDKEZÉSI TERV

1. Amint a tökéletessé válási és alászállási terveket kihirdették, a Végtelen Szellem közzétette az ő kegyes segédkezésének tervét. 7:4.6

2. A Végtelen Szellem segédkezik az Atyának és a Fiúnak, valamint a saját nevében és jogán is. 8:4.7

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: Róm. 8:26

V. AZ ÜDVÖZÜLÉS TERVE

1. Bűn vagy késedelem előállása esetén a paradicsomi Fiak helyreállítóként működnek. 7:4.5

2. A Teremtők jelentik a legelső kísérletet arra, hogy az ember megmenekülhessen a törvényszegés következményeitől. 2:5.3

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: Iz. 63:9, Zsid. 12:10, 1Pét. 1:5

VI. AZ ISTEN HŰ FIAI

1. Az Istennel való fiúi viszony eredendően része az isteni szeretetnek; nem függ a paradicsomi Fiaik alászállásaitól. 186:5.5

2. A gondviselés nem más, mint a Háromság működése, mely az időn át az örökkévalósági célok felé tartó mindenségrendi menetelést vezényli. 118:10.23

3. Isten szereti az egyént; a gondviselés a teljesség viszonylatában működik. 118:10.5

4. Az Isten mint Atya bármikor megváltoztathatja a mindenségrendi események sodrát. 118:10.6

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: Róm. 8:14, Jn. 3:3, 2Kor. 5:17, 1Jn. 5:4

VII. JÉZUS ÉLETE A FÖLDÖN

1. Jézus azt szeretné, hogy higgyetek vele, s nem azt követeli, hogy higgyetek benne. 196:0.13

2. A vezeklés eszméje bölcseleti erőszaktétel mind az Isten egységén, mind pedig az Isten szabad akaratán. 2:6.5

3. Az Isten nem osztott személyiség – úgy, mint egy igazságos és egy könyörületes. 2:6.6

4. Isten atyaként meghaladja Istent, a bírát. 2:6.6

5. Jézus nem úgy halt meg, mint bűnért való áldozat – nem vezekelt az emberi faj eredendő bűnösségéért. 186:5.7

6. Krisztus nem vállalja fel azt az alantas feladatot, hogy megpróbálja meggyőzni Atyját arról, hogy szeresse alacsonyrendű teremtményeit. 6:3.4

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: 2Kor. 5:19

VIII. A TOVÁBBÉLÉS VALLÁSA

1. Miután elindultatok az örök élet útján, ne rettenjetek meg az emberi természet korlátaitól. Minden keresztúton szólni fog hozzátok az Igazság Szelleme – „Ez a helyes út”. 34:7.8

2. Egy csaknem végtelenül tágas körkép véget nem érő kibontakoztatását kezdtük el, amely a páratlan kaland és a korlátlan fejlődés mindegyre sokasodó lehetőségeit foglalja magába. 108:6.8

3. Amikor a fejünk felett sötét fellegek gyülekeznek, akkor hit által képesnek kell lennünk a halandói bizonytalanságok fátylán túllátni és észrevenni az örökkévaló igazságosság napjának tiszta ragyogását a Satania lakóvilágainak hívogató magasságain. 108:6.8

4. A továbbélő halandók ma ismert végzetének beteljesülését a Végleges Paradicsomi Testületébe való felvétel jelenti. 112:7.15

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: 1Jn. 5:4

ELME ÉS SZELLEM

I. JÉZUS BESZÉDE AZ ELMÉRŐL

„Fiam, már sokat meséltem neked az emberi elméről és az abban lakozó isteni szellemről, de most hadd emeljem ki, hogy az öntudat valóság. Amikor egy állat öntudatra ébred, megjelenik az ősember. Ez a fejlődés a személytelen energia és a szellemérzékelő elme működési összhangteremtése nyomán valósul meg, és ez a jelenség biztosítja az emberi személyiség számára egy abszolút gócpontnak, a mennyei Atya szellemének megérkezését.

A gondolatok nem egyszerűen az érzékletek berögzülései; az eszmék nem mások, mint az érzékletek és a személyes sajátlényeg gondolkodó értelmezései együtt; és a sajátlényeg több, mint az egyén érzékleteinek összessége. A kifejlődő sajátlényegben egyfajta közeledési folyamat indul el az egység felé, és ez az egység az abszolút egységnek az ilyen öntudatos, állati eredetű elmét szellemi működésre késztető, ténylegesen jelenlévő részéből származik.

Az egyszerű állat nem rendelkezhet időbeli öntudattal. Az állatok összefüggő érzékelő-felismerő élettani összehangolódással és ennek emlékével rendelkeznek, de nem tapasztalják meg az érzéklet értelmes felismerését, illetőleg nem tesznek bizonyságot e kapcsolt fizikai tapasztalások célirányos képzettársításáról, miként ez az avatott és gondolkodó emberi értelmezések következtetéseiben megnyilvánul. És az öntudatos létezés eme ténye az ember ezt követő szellemi tapasztalásának valóságával együtt teszi lehetővé az ember számára azt, hogy a világegyetem fiává váljon, és előrevetíti fejlődését a világegyetem Legfelsőbb Egységének tényleges eléréséig.

Az emberi sajátlényeg nem tekinthető pusztán a tudat egymást követő fokozatai összességének sem. A tudatos választások és társítások eredményes működése nélkül nem lenne meg a szükséges egység a sajátlényeg meghatározásának biztosításához. Az ilyen egyesítetlen elme nemigen érheti el az emberi rend tudatos szintjeit. Ha a tudat képzettársításai csak a véletlenen múlnának, akkor minden emberi elme az elmebéli őrület bizonyos fokozatainak szabálytalan és véletlenszerű képzettársításairól tenne bizonyságot.

A kizárólag a fizikai érzékletek tudatosságára épülő emberi elme sohasem érhetne el szellemi szinteket; az effajta anyagi elméből az erkölcsi értékek teljesen hiányoznának és nem lenne meg benne a szellemi fölérendeltségnek az a vezető érzéke, ami oly alapvető fontosságú az összarányos személyiség egységének elérésében az időben, és ami elválaszthatatlan a személyiség továbbélésétől az örökkévalóságban.

Az emberi elme már korán elkezdi kimutatni az anyagi feletti jegyeit; az igazán gondolkodó emberi értelmet az idő korlátai nem kötik meg teljesen. Az, hogy az egyének annyira különbözően élik életüket, nem csak a különféle örökletes

adottságokat és a különböző környezeti hatásokat mutatja, hanem azt is, hogy a sajátlényeg milyen mértékben valósította meg az Atya őbenne lakozó szellemével való egyesülést, annak mértékét, hogy az egyik mennyire azonosult a másikkal.

Az emberi elme nem tűri jól a kettős engedelmességből eredő feszültséget. Igen komoly megterhelést jelent a léleknek az a tapasztalás, amikor egyszerre próbálja szolgálni a jót és a rosszat. A legboldogabb és eredményesen egyesített elme az egyetlen elme, amely teljes mértékben a mennyei Atya akarata teljesítésének szenteli magát. A feloldatlan ellentétek lerombolják az egységet és az elme megbomlását eredményezhetik. De a lélek túlélési képességét nem javítja, ha mindenáron biztosítani akarjuk az elme békéjét, ha feladjuk nemes törekvéseinket és megalkuszunk a szellemi eszményképek kárára; sokkal inkább elérhető az ilyen béke az igaz győzelem bátor kikényszerítésével, és e győzelem a rossz fölé kerekedéssel vívható ki a jó magvábanvaló erejével.” 133:7.6

II. AZ ELME TERMÉSZETE

1. Az elme természete

> „*Az elme* a különféle energiarendszerek melletti *élő segédkezés* jelenlét-tevékenységére utaló jelenség; és ez minden értelemszinten igaz. A személyiségben az elme mindig a szellem és az anyag között tevékenykedik; ennélfogva a világegyetemet háromféle fény világítja meg: anyagi fény, a mindenségre való értelmi rálátás és szellem-fényesség.”) 0:6.8

2. A halandói elme egy mindenségrendi szövőszék.

> „A halandó ember anyagi elméje tulajdonképpen az a mindenségrendi szövőszék, amelyen morontia szövedék fut, s ebbe az emberben lakozó Gondolatigazító maradandó értékek és isteni jelentéstartalmak világegyetem-jellegű szellemmintáját szövi – egy végleges-beteljesülésű és végtelen létpályájú továbbélő lelket, egy magvában végleges rendű lényt.
>
> Az emberi személyiség azzal az elmével és szellemmel azonosítható, melyet az élet tart egymással működési kapcsolatban az anyagi testben. Az ilyen elmének és a szellemnek ez a fajta rendeltetésbeli viszonya nem az elme és a szellem sajátosságainak vagy ismertető jegyeinek a keverékét jelenti, hanem inkább egy magvában örök és maradandó jellegű, teljesen új, eredeti és egyedi világegyetemi értéket, a *lelket*.” 111:2.2

3. A hét elmeszellem-segéd

„A hét elmeszellem-segéd a helyi világegyetem alsóbbrendű, értelmes lételvi lényei elméjének sokoldalú segítője. Ezt az elmerendet a helyi világegyetemi központokból vagy az ezekhez kapcsolódó világokból segítik, de az alsóbbrendű elme-működésre a csillagrendszerek központjaiból fejtenek ki irányító hatást.

Egy evolúciós világon sok, igen sok függ e hét segéd munkájától. Ezek azonban elme-segédkezők; nem vesznek részt a fizikai törzsfejlődésben, ami az élethordozók területe. Mindazonáltal e szellemi képességeknek az élethordozók kiteljesedő és alapvető rendje szerint meghatározott és természetes eljárással való tökéletes összhangja felelős azért, hogy a halandó az elme jelenségében csak a természet megnyilvánulásait és a természeti folyamatok eredményét ismeri fel, jóllehet néha bizonyos mértékig összezavarodtok, amikor az anyaggal társult elme természetes megnyilvánulásaival kapcsolatos dolgokat a maguk teljességében próbáljátok meg értelmezni. És ha az Urantia sokkal inkább az eredeti terveknek megfelelően működne, még kevesebb különös dolgot figyelhetnétek meg az elmével kapcsolatban.” 65:7.1, Iz. 11:2,3

4. A felsőtudatos elme

„Csak a felsőtudatos elme magasabb szintjein, amint az az emberi tapasztalás szellemi határterületén megjelenik, lelhetitek fel a tökéletes mintákkal együtt azokat a magasabb rendű fogalmakat, melyek egy jobb és maradandóbb polgárosodott társadalom felépítéséhez hozzájárulnak. A személyiség a természetéből eredően teremtői, viszont tényleges teremtőként csak az egyén benső létében működik.” 111:4.5

5. A halandói elme megrontása

„Az elme az Urantián egyfajta kölcsönös engedmény a gondolati tökéletesség lényege és a ti éretlen emberi természetetek fejlődő gondolkodásmódja között. A ti értelmi fejlődési tervetek valóban páratlanul tökéletes a maga nemében, azonban amikor a húsvér test templomában működtök, igencsak messze vagytok attól az isteni céltól. Az elme igazán isteni eredetű, és isteni végzete is van, de a halandói elmétek még nem bír ezzel az isteni ranggal.

Túl gyakran, túlságosan is gyakran rontjátok meg elméteket őszintétlenséggel és bénítjátok meg pártossággal; állati félelemnek teszitek ki és haszontalan aggodalommal torzítjátok el. Ennélfogva, bár az elme forrása isteni, az elme, ahogy ti ismeritek a felemelkedésetek világán, aligha válik nagyszerű csodálat, s még

kevésbé rajongás vagy imádat tárgyává. Az éretlen és tétlen emberi értelem szemlélése csak az alázat válaszainak kiváltásához vezethet.” 9:5.6

6. Az emberi elme összehasonlító értékelése

„Lelki szemetek előtt idézzétek fel az egyik fejletlen ősötök képét még a barlanglakó időkből – egy tömzsi, torz, piszkos, vicsorgó, otromba férfit láttok, terpeszben megvetett lábakkal, felemelt kezében bunkósbottal, gyűlöletet és ellenségességet lihegve, amint vad tekintettel mered előre. E kép aligha az ember isteni méltóságát ábrázolja. De tágítsuk csak a képet. E felindult emberrel szemben egy kardfogú tigris, mely ugrani készül. A férfi mögött egy nő és két gyerek. Azonnal megértitek, hogy e kép sok olyasminek a kezdetét jelképezi, ami tiszta és nemes az emberi fajban, pedig a férfi mindkét képen azonos. Csakhogy a második vázlaton szélesebb a látképetek. Ezzel láthatóvá válik számotokra e fejlődő halandó késztetése. A hozzáállása dicséretessé válik, mert megértitek őt. Bárcsak el tudnátok képzelni a társaitok indítékait, mennyivel jobban megértenétek őket! Ha megismernétek a társaitokat, végül megszeretnétek őket.” 100:4.5

III. AZ ELME JELLEGZETES MŰKÖDÉSMÓDJA

1. A tanulás képessége

„A tapasztalatokból való *tanulás* képessége alapjainak megszerzése a szellem-segédek működésének kezdetét jelzi, és e segédek éppúgy működnek a kezdetleges és láthatatlan lételvi lények legalacsonyabb rendű elméiben, mint az emberi lények evolúciós sorának legfelsőbb rendű fajtáiban. Ezek a forrásai és mintái annak a máskülönben kisebb-nagyobb mértékben rejtélyes viselkedésnek és azoknak a nem teljesen ismert gyors visszahatásoknak, melyeket az elme az anyagi környezet hatásaira mutat. E hűséges és mindig megbízható befolyásoló hatásoknak sokáig kell kifejteniük előzetes segédkezési tevékenységüket, míg az állati elme eléri a szellemi felfogóképesség emberi szintjeit.” 65:7.6

2. Az ember elme működése

„A működési rendek fejlődése maga után vonja és jelzi a teremtő elme rejtett jelenlétét és irányító jellegét. A halandói értelem önműködő működési rendeket érzékelő, tervező és alkotó képessége az emberi elmének, mint a bolygón egyeduralkodó

befolyásnak a felsőbbrendű, termékeny és céltudatos sajátságait mutatja. Az elme tevékenysége mindig a következőkre irányul:

1. Anyagi működési rendek teremtése.

2. Ködös rejtélyek megoldása.

3. Távoli helyzetek felmérése.

4. Gondolati rendszerek alkotása.

5. Bölcsességcélok elérése.

6. Szellemszintekre való eljutás.

7. Az isteni végzetek – a legfelsőbb, a végleges és az abszolút – beteljesítése.” 42:12.1

3. Az elme a valóságok összehangolója.

„Az elme nem más, mint a teremtmény-személyiségek módszere a szellemvalóságok megtapasztalásához. És végső soron még az emberi elme egyesítő lehetőségei is, tehát a dolgok, a képzetek és az értékek összehangolásának képessége is anyagfeletti.” 12:8.8

4. Az elme kiterjedt kapcsolatai

„Az oktatás célja, hogy az emberi elme e veleszületett képességeit fejlessze és élesítse; a polgárosultság célja azok kifejezése; az élettapasztalás célja azok megélése; a vallás célja azok nemesebbé tétele; és a személyiség célja azok egyesítése.” 16:6.11

IV. AZ ELME AZ IDŐ ÉS A TÉR VISZONYLATÁBAN

1. A halandói elme az idő és a tér viszonylatában

„Az időhöz fűződő kapcsolatok nem léteznek a térben való mozgás nélkül, viszont az időtudat igen. A sorozatos egymásra következés tudatosíthatja az időt még a mozgás hiányában is. Az emberi elme azért kevésbé kötött az idő által, mint a tér által, mert ilyen az elme eredendő természete. Az alkotó emberi képzelet még a testben töltött földi lét napjai alatt is viszonylag időfüggetlen, noha az ember elméje erősen térkorlátolt. De maga az idő fejlődésileg nem az elme sajátsága.” 12:5.5

2. Az elme gravitációs kapcsolódásai

„Amint valamely személyiség elméje a világegyetemben elkezd szellemiesülni – Istenszerűvé válni – egyre kevésbé marad fogékony a gravitációra. A fizikai-gravitációs válasszal mért valóság a szellemtartalom minősége által meghatározott valóság ellentétele. A fizikai-gravitációs esemény a nem-szellemi energia mennyiségi meghatározója; a szellemi-gravitációs esemény az isteniség élő energiájának minőségi mértéke.” 12:8.5

3. Az elmének az energiához és a szellemhez fűződő viszonya

„Míg az elme a tisztán anyagi lényekben nem más, mint társult energia, és a tisztán szellemi személyiségekben nem más, mint társult szellem, addig megszámlálhatatlan személyiségrend, beleértve az emberit is, energiával és szellemmel egyaránt társult elmével rendelkezik. A teremtményi elme szellemi vonásai biztosan válaszolnak az Örökkévaló Fiú szellem-gravitációs vonzására; az anyagi jegyek pedig az anyagi világegyetem gravitációs késztetését viszonozzák.” 9:6.5

4. Az elme különbözeti működése

„Minél nagyobb a szellem-energia különbözet, annál nagyobb mértékű a megfigyelhető elmeműködés; és minél kisebb az energia és a szellem közötti különbség, annál kevésbé figyelhető meg az elmeműködés. A mindenségrendi elme legnagyobb mértékű működése nyilvánvalóan a tér idő-világegyetemeiben folyik. Úgy tűnik, hogy itt az elme az energia és a szellem közötti középkörzetben működik, de ez nem igaz a felsőbb szintű elmék esetében; a Paradicsomon az energia és a szellem lényegénél fogva egy.” 9:6.7

V. A MINDENSÉGRENDI ELME

1. A mindenségrendi elme

„*A mindenségrendi elme*. Ez az idő és tér hétszer különvált elméje, melynek egy-egy szakasza számára a hét felsőbb-világegyetem egyikéhez tartozó Tökéletes Szellem segédkezik. A mindenségrendi elme magába foglal minden végeselme-szintet, és ő hangolja össze tapasztalásilag a Legfelsőbb Elme evolúciós-istenségi szintjeivel és tapasztalás-meghaladóan az abszolút elme lételvi szintjeivel – az Együttes Cselekvő közvetlen köreivel.” 42:10.6

2. Evolúciós és mindenségrendi elme

„Amint valamely kifejlődő elme a mindenségrendi elmekörökre ráhangolódik, mihelyt valamely kifejlődő világegyetem a központi világegyetemi mintának megfelelő nyugalmi állapotot eléri, amint valamely felfelé haladó szellem a Tökéletes Szellemek egyesült segédkezésével kapcsolatba kerül, amint valamely felemelkedő halandói személyiség a bent lakozó Igazító isteni vezetéséhez hozzáigazodik, akkor a Legfelsőbb ténylegessége egy fokkal valóságosabbá válik a világegyetemekben; akkor a Felsőség istenisége továbblép a mindenségrendi megjelenés útján.” 117:0.3

3. A „rokonlelkek” mindenségrendi elmei magyarázata

„A mindenségrendi elme ténye magyarázatot ad a különböző fajtájú emberi és emberfeletti elmék rokonságára. Nemcsak a rokonszellemek vonzzák egymást, hanem a rokonelmék is igen testvériesek egymással és hajlamosak az együttműködésre. Az emberi elmék működésében néha meglepő hasonlóság és megmagyarázhatatlan egyezés fedezhető fel.” 16:6.3

4. Az elme előre látja az okot és a következményt.

„Egy állat különbségtételre utaló válasza a viselkedés hajtóerő szintjére korlátozódik. A felsőbbrendű állatok feltételezett rálátása a hajtóerő szinten van és rendszerint csak az ilyen szintű kísérlet és hibázás megtapasztalását követően jelenik meg. Az ember képes tudományos, erkölcsi és szellemi rálátást gyakorolni mindenfajta felfedezést és kísérletezést megelőzően is.

Csak egy személyiség tudhatja, hogy mit tesz, mielőtt megtenné azt; csakis a személyiségek rendelkeznek azzal a képességgel, hogy előre látják a tapasztalást. Egy személyiség képes előretekinteni mielőtt megtenne valamit és ezért képes tanulni mind az előrelátásból, mind pedig a cselekedésből. Egy nem személyes állat rendszerint csak cselekvés útján tanul.” 16:7.2

VI. AZ ELME ANYAGFELETTI

1. A világegyetemnek isteni elméje van.

„A világegyetem megismerhetőségének, vagyis felfoghatóságának feltételezése nem más, mint a világegyetem elme-alkotta és személyiség-igazgatta voltának feltételezése. Az emberi elme kizárólag más elmék elmejelenségeit képes érzékelni, legyenek azok emberi vagy emberfeletti elmék. Ha az emberi személyiség képes megtapasztalni a világegyetemet, akkor abban a

világegyetemben valahol elrejtve lennie kell egy isteni elmének és egy tényleges személyiségnek.” 1:6.7

2. Az elme nem működésközpontú.

„Nagy mindenségrendi szakadék tátong az anyag és a gondolat között, és ez a szakadék mérhetetlenül nagyobb az anyagi elme és a szellemi szeretet között. A tudat, és még kevésbé az öntudat, nem magyarázható semmiféle működésközpontú, elektron-társulási elmélettel vagy anyagelvű energia-jelenséggel.” 112:2.10

3. A fizika és a vegyészet nem képes megmagyarázni az elmét.

„A fizika és a vegyészet egyedül nem képes magyarázatot adni arra, hogy emberi lény miként fejlődött ki az őstengerekben élt első ős-sejtanyagból. A tanulási képesség, az emlékezés és a különféle környezeti változásokra való érzékenység az elme sajátossága. A fizika törvényeire nem hat a tanítás; e törvények változatlanok és megváltoztathatatlanok. A vegyi kölcsönhatásokat sem módosítja a nevelés; e válaszok egységesek és megbízhatók. A Korlátlan Abszolút jelenlétét leszámítva a villamos és a vegyi kölcsönhatások kiszámíthatók. De az elme képes hasznosítani a tapasztalatokat, képes tanulni azokból a viselkedési mintákból, melyek az ismétlődő ingerekre válaszként adódnak.” 65:6.8

4. Az akarat megelőzi az elmét és az anyagot.

„A mindenségrendi evolúció kísérleti állomásain az elme mindig uralja az anyagot, és a szellem mindig összefüggésben van az elmével. E különböző felruházottságok összehangoló és szervező működésének elmaradása időbeli késedelmet okozhat ugyan, ám ha az egyén igazán ismeri Istent és vágyik arra, hogy megtalálja őt és olyan legyen, mint ő, akkor biztosított a túlélés, tekintet nélkül az időbeli hátrányokra. A fizikai helyzet hátrányba hozhatja az elmét, az elme természetellenes volta pedig késleltetheti a szellemi felemelkedést, de mindezen akadályok nem győzhetik le a lélekben meghozott döntést.” 65:8.5

5. Az elme és a szellem fejleszti ki a lelket.

„A világegyetemek mindenségének elmeszintjei mindenségrendi egységet alkotnak. Az értelmi sajátlényegek a mindenségrendi elméből származnak sok tekintetben úgy, ahogy a csillagködök a világegyetemi tér mindenségrendi energiából erednek. Az értelmi sajátlényegek emberi (és ennélfogva személyes) szintjén a halandói elme jóváhagyásával a szellemi-evolúciós potenciál válik

meghatározóvá, melynek oka az emberi személyiség szellemi felruházottságainak összessége, valamint az ilyen emberi önnön valókban meglévő abszolút érték entitásmagjának teremtő jelenléte. De az anyagi elmének az ilyen szellemirányítását két tapasztalás is befolyásolja: a hét elmeszellem-segéd segédkezésén keresztül kellett kifejlődnie az adott elmének, és az anyagi (személyes) sajátlényegnek az emberben lakozó Igazítóval való együttműködést kell választania a morontia sajátlényeg, az evolúciós és magvában halhatatlan lélek megalkotásában és fejlődésének elősegítésében.” 111:1.2

6. Az elme az örök választás színköre.

„Az anyagi elme színkörében emberi személyiségek élnek, öntudattal rendelkeznek, döntéseket hoznak, Istent választják vagy elfordulnak tőle, örökkévalóvá teszik vagy elpusztítják önmagukat.” 111:1.3

VII. AZ ELME ÉS A SZELLEM VISZONYA

1. A szellem rálátása meghaladja az elmét.

„Az abszolút elme a Harmadik Személy elméje; elválaszthatatlan a Szellem Isten személyétől. A működő lényekben az elme nem válik el az energiától vagy a szellemtől, illetőleg kettejüktől. Az elme nem az energiában rejlik; az energia befogadja az elmét és visszahat arra; az elme rátelepedhet az energiára, de a tudat nem a pusztán anyagi szintben rejlik. Elme nem szükséges a tiszta szellemhez, mert a szellem eredendően tudatos és azonosuló. A szellem mindig értelmes, bizonyos értelemben elmével ellátott. Lehet ez az elme vagy az az elme, lehet elő-elme vagy felső-elme, sőt még szellem-elme is, viszont a gondolkodásban és a tudásban egyenértékűek. A szellemi rálátás az elme tudatosságát meghaladja, arra következik és elméletileg megelőzi azt.” 9:4.2

2. Az elme jelentéstartalom – a szellem pedig érték.

„A mindenségrendi térerő éppen úgy hat vissza az elmére, ahogy a mindenségrendi elme válaszol a szellemre. A szellem isteni cél, a szellem-elme pedig isteni cél beteljesülés közben. Az energia dolog, az elme jelentéstartalom, a szellem érték. Az elme még az időben és térben is létrehozza az energia és a szellem között ama viszonylagos kapcsolatokat, melyek az örökkévalóságbeli rokonságukra utalnak.” 9:4.5

3. Elme munkál a szellemben és az anyagi területeken.

„Az elme a szellemi értékeket értelmi jelentéstartalmakká alakítja; az akarat hatalmában áll az, hogy az elme-jelentéstartalmakat az anyagi és a szellemi területeken egyaránt kibontakoztassa. A Paradicsomra való felemelkedés viszonylagos és megkülönböztethető növekedéssel jár a szellemben, az elmében és az energiában. A személyiség az élményelvi egyéniség ezen elemeinek egyesítője.” 9:4.6

4. A szellemi hatások összejátszása

„Az őrangyal szeráf segédkező személyisége, az emberben lakozó Igazító Isten-jelenléte, a Szent Szellem körön belüli tevékenysége és az Igazság Szellemének Fiú-tudata mind istenien kapcsolódik szellemi-segédkezési tartalmas egységbe a halandói személyiségben, illetőleg annak érdekében. Bár ezek a mennyei hatások különböző forrásból származnak és különböző szinteken működnek, mégis a Legfelsőbb Lény homályba burkolózó és kifejlődő jelenlétébe, mint szerves egységbe rendeződnek.” 113:4.6

5. Az elme hangszerén játszik az emberi akarat.

„Az elme mindenségrendi hangszerén az emberi akarat a pusztítás fülsértő hangsorait játszhatja, vagy belőle ugyanez az emberi akarat az Isten-azonosulás és az azt követő örök továbbélés összehangzó dallamait csalhatja elő. Az embernek adományozott Igazító végső soron érzéketlen a rosszra és képtelen a bűnre, de a halandói elme az elferdült és önző emberi akarat bűnös fondorlatai folytán ténylegesen is eltorzulhat, elferdülhet, rosszá és visszataszítóvá válhat. Ugyanakkor ez az elme nemessé, széppé, igazzá és jóvá – ténylegesen is naggyá – tehető az Istent ismerő emberi lény szellem-megvilágosította akarata szerint.” 111:1.6

6. Az elme kiegyensúlyozottságának végletei

„Az evolúciós elme csak akkor teljesen kiegyensúlyozott és megbízható, ha magát a mindenségrendi észbeliség két végletén nyilvánítja ki – a teljesen gépiessé tetten és a teljesen szellemivé lényegítetten. A tiszta gépies irányítás és az igaz szellemtermészet értelmi végletei között működik a fejlődő és felemelkedő elméknek az a hatalmas csoportja, amely elmék kiegyensúlyozottsága és nyugalma a személyiség választásán és a szellemazonosuláson alapul.” 111:1.7

VIII. IGAZÍTÓK ÉS AZ ELME

1. A Gondolatigazítónak nincs külön működési rendje.

> „A Gondolatigazítónak nincs külön működési rendje önmaga kifejezésére; a vallásos érzések befogadására vagy kifejezésére nincs rejtélyes vallási készség. Ezek a tapasztalások a halandói elme természetesen kialakult rendszerén keresztül jelennek meg. És itt rejlik az egyik magyarázata az Igazító előtt álló azon nehézségre, hogy közvetlen közléscserét folytasson az ő állandó otthonát képező anyagi elmével.” 101:1.2

2. Az Igazítók az anyagi elmén keresztül tevékenykednek.

> „Bár az Igazítók munkája szellemi természetű, mégis minden tevékenységüket értelmi alapon kell végezniük. A szellemi Nevelőnek az elmén, mint emberi talajon kell kinevelnie a morontia lelket az adott személyiség együttműködésével.” 111:1.1

3. Az elme és az Igazító viszonya

> „Ti, mint személyes teremtmények, elmével és akarattal rendelkeztek. Az Igazító, mint elő-személyes teremtmény, elő-elmével és elő-akarattal rendelkezik. Ha olyannyira az Igazító elméjéhez hasonultok, hogy szemtől szembe kerültök vele, akkor elméitek eggyé válnak, és ti az Igazító-elmével erősödtök. Ezt követően pedig, ha akaratotok elrendeli és kikényszeríti ezen új és társított elme döntéseinek végrehajtását, akkor az Igazító elő-személyes akarata személyiségként nyilvánul meg a döntéseiteken keresztül, és amikor erről az eggyé kapcsolódásról beszélünk, akkor elmondhatjuk, hogy ti és az Igazító egy vagytok. Elmétek megvalósította az isteniségi összehangolódást, és az Igazító akarata személyiség-kifejeződést nyert.” 110:2.5

4. Együttműködés az Igazítókkal

> „Az ember azonban nem veti alá akaratát tétlenül, szolgaian az Igazítónak. Inkább tevékenyen, igenlően és együttműködve választja az Igazító követését, amikor és amint ez a vezetés tudatosan különválik a természetes halandói elme vágyaitól és ösztönzéseitől. Az Igazítók befolyásolják az emberi elmét, azonban az ember akarata ellenére sohasem uralják; az Igazítók számára az emberi akarat felsőbbrendű. És ők ilyennek is tekintik és tiszteletben is tartják azt, miközben a gondolatok kiigazításával és a jellem átalakításával összefüggő szellemi célok elérésére törekednek a fejlődő emberi értelem majdnem határtalan színterén.” 111:1.8

5. Az emberi akarat a hajó kapitánya.

> „Az elme a hajótok, az Igazító a révkapitányotok és az emberi akarat a kapitány. A halandói hajó urának rendelkeznie kell azzal a bölcsességgel, hogy az isteni révkapitányra bízza a felemelkedő lélek elkormányzását az örök továbbélés morontia kikötőibe. Az ember akarata kizárólag önzés, tunyaság és bűn révén utasíthatja vissza eme szeretetteljes révkapitány irányító segítségét és futtathatja a halandói létpályát az elutasított kegyelem rossz zátonyaira és vezetheti a befogadott bűn szikláinak. Ez a hűséges révkapitány egyetértésetekkel biztonságosan átvisz benneteket az idő akadályain és a tér korlátain, és elvezet egészen az isteni elme forrásáig és még tovább, az Igazítók paradicsomi Atyjához.” 111:1.9

IX. A SZELLEM VEZETŐ SZEREPE

1. Az elme közvetítésével küzd a szellem az uralomért.

> „Az evolúciós felsőbb-világegyetemekben az energia-anyag a meghatározó, kivéve a személyiség területeit, ahol is az elme közvetítésével a szellem küzd az uralomért. Az evolúciós világegyetemek célja az energia-anyag legyőzése az elme révén, az elme és a szellem összehangolása, és mindezek a személyiség alkotó és egyesítő jelenlétében történnek. A személyiség vonatkozásában így rendelődnek alá a fizikai rendszerek; így rendelődnek mellé az elmerendszerek; és így válnak irányítóvá a szellemrendszerek.” 116:6.1

2. A Teremtő és a teremtmény szellemi egyeduralmi társulása

> „A hatalom és a személyiség ilyen egyesülése a Legfelsőbben és mint a Legfelsőbb fejeződnek ki az istenségszinteken. Ám a szellemi egyeduralom tényleges kifejlődése olyan növekedés, amelyről a nagy világegyetem Teremtőinek és teremtményeinek szabad akaratú cselekedetei tesznek bizonyságot.” 116:6.2

3. A továbbélő elmék szellemi vezetése

> „Az ember benső tapasztalásában az elme az anyaghoz kötődik. Az anyagihoz kapcsolódott efféle elmék nem élhetik túl a halandói halált. A túlélés módszerére az ember úgy tehet szert, hogy akaratát úgy igazítja és halandói elméjét úgy alakítja, hogy ezen Isten-tudatos értelem fokozatosan szellem-tanította, majd pedig szellem vezette értelemmé váljon. Az emberi elmének az anyagi kapcsolódásból a szellem-egyesüléshez vezető fejlődése

eredményezi a halandói elme magvában szellemi jellegű szakaszainak a halhatatlan lélek morontia valóságaivá való átalakulását. Az anyagnak alávetett halandói elme sorsa az, hogy egyre inkább anyagivá váljon, majd pedig a személyiség kihunyását szenvedje el; a szellemnek engedő elme sorsa az, hogy egyre inkább szellemivé váljon és legvégül a túlélő és irányító isteni szellemmel eggyé kapcsolódjon, s így személyiség-létben érje el a túlélést és az örökkévalóságot." 1:3.7

AZ ELME ÉS A SZELLEM ÁBRÁZOLÁSA A BIBLIÁBAN

I. ELME

1. A helyes és a helytelen közötti választás

   „De a test kívánsága a halálba vezet, a lélek vágyódása ellenben élet és béke." Róm. 8:6

2. Az elme odaadása

   „Szeresd Uradat, Istenedet (...) teljes elmédből." Mt. 22:37

   „Értelmemmel tehát Istennek szolgálok (...)" Róm. 7:25

3. Késztetés

   „Ha az akarat készséges, aszerint tetszik (az Istennek), amije van, nem aszerint, amije nincs." 2Kor. 8:12

4. Önuralom

   „Ezért övezzétek fel gondolkodástokat, legyetek józanok (...)" 1Pt. 1:13

   „Buzdítsd az ifjakat is, hogy mindenben fegyelmezetten éljenek." Tit. 2:6

   „[A]melynek szíve állhatatos és megőrzi a békét, mert benned van bizalma." Iz. 26:3

5. Megújulás az elmében

   „Ne hasonuljatok a világhoz, hanem gondolkodástokban megújulva alakuljatok át (...)" Róm. 12:2

6. Az aggodalom felesleges volta

„Ne kérdezgessétek hát, hogy mit esztek vagy mit isztok, és ne nyugtalankodjatok.” Lk. 12:29

„Amikor átadnak benneteket a bíróságnak, ne töprengjetek, hogyan és mit mondjatok!” Mt. 10:19

7. A becstelen elme

„Az ilyen ember ne higgye, hogy bármit is kap az Úrtól, hiszen a lelkében megosztott ember nem tart ki semmiben sem.” Jak. 1:7-8

8. Az elmeszellem-segédek. Ld. Iz. 11:2

1. Belső meglátás

2. Értelem

3. Bátorság

4. Tudás

5. Tanácskozás

6. Istenimádat

7. Bölcsesség

a. Az értelem szelleme

„Hallom (...) [a] szél ad feleletet meggyőződésemre.” Jób. 20:3

b. A bölcsesség szelleme

„[D]e bölcsességével és a Lélekkel szemben, amellyel beszélt, nem tudtak ellenállni.” ApCsel. 6:10

„Józsuét (...) eltöltötte a bölcsesség lelke (...)” MTörv. 34:9

Az elmével való felruházottság

„Beszélj minden művészethez értő emberrel, akiket művészi

képességgel áldottam meg.” Kiv. 28:3

9. Az emberi-isteni elme.

„Ugyanazt a lelkületet ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jézusban volt.” Fil. 2:5

II. SZÍV

A szív, a lélek és a szellem gyakran azonos értelemben használja a Biblia. A „szív” szó emberi érzelmeket és érzéseket foglal magában.

1. Istent szolgálni szívünk mélyéből.

„S most (...) mit kíván tőled az Úr, a te Istened? Csak azt, hogy Uradat, Istenedet féld, az Ő útjain járj, szeresd, és az Úrnak, a te Istenednek szíved, lelked mélyéből szolgálj (...)” Mtörv. 10:12

2. Az Isten az ember szívét ítéli meg.

„Isten ugyanis nem azt nézi, amit az ember. Az (...) Úr (...) a szívet.” 1Sám. 16:7

3. Miként találjuk meg az Istent.

„Ott majd újra keresed az Urat, a te Istenedet, és meg is találod, ha szíved s lelked mélyéből vágyódsz utána.” MTörv. 4:29

4. A tiszta szívűek

„Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent” Mt. 5:8

„Teremts új szívet belém, s éleszd fel bennem újra az erős lelkületet!” Zsolt. 51:12

5. Fegyelmeznünk kell szívünket.

„Amikor az Úr látta, hogy nagy az emberek gonoszsága a földön és szívük állandóan a rosszra irányul (...)” Ter. 6:5

„Csalárdabb az emberi szív mindennél, és tele van gonoszsággal.” Jer. 17:9

„A szívbeli bánat lesújtja az embert (...)” Péld. 12:25

6. Megtört szívek

„Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket.” Zsolt. 147:3

„A megcsalt reménységtől beteg lesz a szív (...)” Péld. 13:12

7. Ujjongó szívek

„Énekeljetek és ujjongjatok szívből az Úrnak.” Ef. 5:19

„A vidám szív derűssé teszi az arcot is (...)” Péld. 15:13

8. Az érzelmek fontossága

„És szívet adok nekik, hogy elismerjék: én vagyok az Úr. Ők az én népem lesznek (...)” Jer. 24:7

„Ahol a kincsetek, ott a szívetek is.” Lk. 12:34

„A száj ugyanis a szív bőségéből szól.” Mt. 12:3

9. A megkeményített szíveket illetően

a. Az Isten megkeményíti a fáraó szívét.

„Ám én megkeményítem a fáraó szívét (...) nem fog szavatokra hallgatni (...)” Kiv. 7:3-4

b. A fáraó megkeményíti a szívét.

„A fáraó szíve megkeményedett, nem akarja elbocsátani a népet.” Kiv. 7:14

III. LELKIISMERET

A „conscience” (lelkiismeret) harmincszor szerepel az angol nyelvű Újszövetségben. Láthatólag “együttes tudás” a jelentése.

1. Jó lelkiismeret

„Pál (...) megszólalt: »Testvérek, férfiak! Mind a mai napig teljesen tiszta lelkiismerettel éltem az Isten színe előtt. (...)«” ApCsel. 23:1

„A hit titkát őrizzék tiszta lelkiismerettel.” 1Tim. 3:9

2. Rossz lelkiismeret

> „Járuljunk hát hozzá igaz szívvel, hitből fakadó bizalommal, hiszen a szívünk megtisztult a rossz lelkiismerettől (...)” Zsid. 10:22

3. A romlott lelkiismeret

> „[Ú]gy fogyasztják a húst, mint áldozati eledelt, és mivel lelkiismeretük téves, beszennyeződik.” 1Kor. 8:7

> „Tarts ki a hitben, és őrizd meg tisztán a lelkiismeretedet. Ezt néhányan elvesztették, s ezért a hitben hajótörést szenvedtek.” 1Tim. 1:19

> „A (...) tisztátalannak és a hitetlennek pedig semmi sem tiszta, mert romlott az értelmük és a lelkiismeretük.” Tit. 1:15

> „Ezek képmutató hazudozók, akiknek meg van a lelkiismeretük bélyegezve.” 1Tim. 4:2

4. A lelkiismeret mint vezető

> „[E]gyetek mindenből, amit feltálalnak, és ne csináljatok belőle lelkiismereti kérdést.” 1Kor. 10:27

> „Senki ne keresse csak a maga javát, hanem a másét is.” Fil. 2:4

> „[N]yíltan hirdetjük az igazságot, s rábízzuk magunkat az emberek lelkiismeretére” 2Kor. 4:2

> „Tehát ha az étel megbotránkoztatja testvéremet, inkább soha nem eszem húst (...)” 1Kor. 8:13

IV. SZELLEM

A magyar bibliafordítások többségében a szellem (angol: „spirit”) kifejezés helyett többnyire a „lélek”, „lelkület” használatos.

1. Az Istenség Lelke

> „Az Isten lélek (...)” Jn. 4:24

> „[É]s Isten lelke lebegett a vizek fölött.” Ter. 1:2

2. Angyalok – szolgáló lelkek

„Nemde ők mind szolgáló lelkek? Azok szolgálatára vannak küldve, akik majd öröklik az üdvösséget.” Zsid. 1:14

3. Az egyházak lelke

„Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak (...)” Jel. 2:7

4. Az emberre kiárasztott isteni lélek

„Mindezek után kiárasztom Lelkemet minden testre.” Jo. 3:1

„A testi ember nem fogja fel, ami az Isten Lelkéből ered. Balgaságnak tartja (...)” 1Kor. 2:14

5. Az élet és szabadság lelke

„Aki ellenben a lélek szerint vet, lelkéből arat örök életet.” Gal. 6:8

„[A] lélek pedig éltet.” 2Kor. 3:6

„Hiszen a lélek törvénye, ami a Krisztus Jézusban való élet folyománya, megszabadított téged a bűn és a halál törvényétől.” Róm. 8:2

„A buzgóságban ne lankadjatok, legyetek tüzes lelkületűek (...)” Róm. 12:11

„[A]hol az Úr Lelke, ott a szabadság.” 2Kor. 3:17

„A lélek az, ami éltet (...)” Jn. 6:63

„Nem hatalom által és nem erőszak által, hanem az én lelkem által – mondja a Seregek Ura.” Zak. 4:6

6. Lélek és elme viszonya

„Újuljatok meg gondolkodástok szellemében (...)” Ef. 4:23

„[L]élek szerint éljetek (...)” Gal. 5:16

„Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, hogy Istentől származnak-e (...)” 1Jn. 4:1

„Így különböztetjük meg az igazság lelkét és a tévedés lelkét.” 1Jn. 4:6

„Imádkozzam lélekkel, de imádkozzam értelemmel is (...)” 1Kor. 14:15

7. Az istenfiúság lelke

„Akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.” Róm. 8:14

„[A] fogadott fiúság Lelkét nyertétek el (...)” Róm. 8:15

„A Lélek maga tesz tanúságot lelkünkben, hogy Isten gyermekei vagyunk.” Róm. 8:16

8. A lélekből születés

„Ami (...) a Lélekből születik, az lélek” Jn. 3:6

„Jézus azt felelte neki: »Bizony, bizony, mondom neked: aki nem születik újjá, az nem láthatja meg az Isten országát.«” Jn. 3:5

9. Az Igazság Lelke

„Hanem amikor eljön az Igazság Lelke, ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra.” Jn. 16:13

10. Az ember lelke – kedély.

a. A lélekben szegények

„Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa.” Mt. 5:3

b. Lélek és test

„A lélek ugyan készséges, a test azonban erőtlen.” Mt. 26:41

c. Önuralom

„[É]leszd fel bennem újra az erős lelkületet!” Zsolt. 51:11

„Jobb (...) a magán uralkodó, mint aki elfoglal egy várost.” Péld. 16:32

d. Bátorság és önbizalom

„Hiszen Isten nem a csüggedtség, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét adta nekünk.” 2Tim. 1:7

e. Büszkeség

„Összeomlás előtt kevélység a hírnök, felfuvalkodottság jár a bukás előtt.” Péld. 16:18

f. A lélek csüggedése

„A (...) nyomott kedély emészti a testet” Péld. 17:22

„Bár a mi betegségeinket viselte, és a mi fájdalmaink nehezedtek rá (...)” Iz. 53:4

11. Az Ószövetség gonosz lelkekkel kapcsolatos tantétele

„Az Úr lelke elhagyta Sault, s egy gonosz lélek zaklatta, az Úr küldte.” 1Sám. 16:14

(Megjegyzés: Saul mániás-depressziós pszichózisban szenvedett.)

„Lásd tehát, az Úr hazug lelket adott e prófétáid szájába.” 2Krón. 18:22

12. Az emberi lélek tökéletessé tétele

„(...) a tökéletes igazak lelkeihez (...)” Zsid. 12:23

„A Lélek ugyanis mindent átlát, még Isten mélységeit is.” 1Kor. 2:10

„[A]z Isten (...) kiválasztott benneteket, hogy a Lélek megszentelő erejéből és az igazságban való hit által megváltást nyerjetek.” 2Tesz. 2:13

13. Az emberben lakozó lélek visszatér Istenhez.

„Az embernek a lelke az Úr szövétneke (...)” Péld. 20:27

„[É]s a por visszatér a földbe, ahonnét jött, az éltető lehelet meg az Istenhez, aki adta.” Préd. 12:7

14. Gonosz szellemek

„Volt a zsinagógában egy ember, akiben egy tisztátalan démon lelke volt.” Lk. 4:33

„Nem annyira a vér és a test ellen kell küzdenünk, hanem (...) ennek a sötét világnak kormányzói és az égi magasságoknak gonosz szellemei ellen.” Ef. 6:12

„(...) a levegőégben uralkodó fejdelemnek a hatalma alatt. Ez a lélek most a hitetlenség fiaiban dolgozik.” Ef. 2:2

15. A börtönben sínylődő lelkek

„Mert Krisztus is meghalt egyszer a bűnökért (...) A test szerint ugyan megölték, de a lélek szerint életre kelt. Így ment el a börtönben sínylődő lelkekhez is, és hírt vitt nekik.” 1Pt. 3:18, 19

16. Jézus lelke

„[Jézus m]egkeresztelkedése után (...) megnyílt az ég, és látta, hogy az Isten Lelke mint galamb leszállt és föléje ereszkedett.” Mt. 3:16

„Jézus ekkor hangosan felkiáltott: »Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet.«” Lk. 23:46

EMBER

I. Andon És Fonta

1. Andon és Fonta volt az első két emberi lény. 63:1.1

2. A halandó ember nem evolúciós baleset. 49:1.6

3. Andon és Fonta fedezte fel a tűzgyújtást. 63:2.4

4. Nyelvet fejlesztettek ki. 63:4.6

5. Jelenleg az első lakóvilágon tartózkodnak, ahol ők fogadják az urantiai zarándokokat. 63:7.3

6. Az evolúciós világok hét halandói fajtának adnak otthont:

1. Légköri fajták.
2. Elemi fajták.
3. Gravitációs fajták.
4. Hőmérsékleti fajták.
5. Villamos fajták.
6. Az energia-felvételi fajták.
7. Meg nem nevezett fajták. 49:2.1

II. A SZINES EMBERFAJTÁK

1. A szangik családtól ered a hat színes emberfajta. 64:5.1

2. Három elsőrendű és három másodrendű fajta voltak. 49:4.2

3. Az elsőrendű fajták közé tartozott a vörös, a sárga és a kék; a másodrendűbe a narancsszín, a zöld és az indigó fajta. 49:4.2

III. ÁDÁM ÉS ÉVA

1. Ádám és Éva, az emberfajták biológiai nemesítői földművelők és kertészek voltak. 50:4.3

> [Szerk. megj.: A szöveg eredetiben ez: „...a Herceg tanintézeteinek tanítványai és tanítói földművelők és kertészek voltak.” Ld. még itt is: **51:0.1**]

2. A második kert volt a civilizáció központja harmincezer éven át. 78:0.1

3. Kr.e. 19.000-re az ádámfiak száma elérte a 4.500.000-t. 78:2.5

4. Az árja emberfajták az ádámfiaktól származtak le – a sumérok hasonlóképpen. 78:4.4

[Szerk. megj.: Ld. még itt is: **78:4.1**]

5. Az anditák az ibolyaszín, a nodfi és a szangik népek keverékét alkották. 78:4.1

6. Az anditák hét nagyobb bevándorlási hullámban árasztották el Európát. 80:4.1

7. Az anditák Turkesztánból történő utolsó kirajzását az árják indiai beáramlása alkotta. 79:4.1

IV. AZ EMBERFAJTÁK

1. A korai öt emberfajta ma három csoportba sorolható:

1. Kaukázusi
2. Mongoloid
3. Negroid 81:4.10

2. Három fehér emberfajta is kialakult:

1. Az északi.
2. A déli.
3. Az alpesi. 80:9.5

3. A kék emberfajta erőteljes civilizáló hatást kifejtő nép lett. 80:0.1

4. A mai fehér fajták főként a kék embertől és a későbbi ádámi törzsből származnak. 80:0.2

5. A korai európaiak a kék emberek életerejének és művészetének, valamint az ádámfiak termékeny képzelőerejének keverékét – a cro-magnoni fajtát – alkották. 80:3.3

6. A sárga emberfajta valósított meg először társadalmi összetartást. 79:6.8

7. A vörös ember Ázsiából vándorolt Észak-Amerikába 85.000 évvel ezelőtt. 79:5.6

8. Az anditák katonai központja háromezer éven át Dániában volt. 80:5.2

V. CIVILIZÁCIÓ

1. Az emberi intézmények három osztályba sorolhatók:

1. Önfenntartás
2. Önmaga átörökítése
3. Maga kedvére való létezés 69:1.2

2. Kr.e. 12.000-ben (vanfi-nodfi törzsiekkel keveredett) anditák telepedtek le Krétán. 80:7.2

3. Szátó, Ádámszon egyenesági leszármazottja 375 ádámszonfit vezetett el Görögországba. 80:7.3

4. A kibontakozó polgárosodás tizenöt tényezőből nőtt ki:

1. Természeti körülmények
2. A tőke javak
3. Tudományos ismeretek
4. Emberi erőforrások
5. Az anyagi erőforrások hatékonysága
6. A nyelv hatékonysága
7. A gépi eszközök hatékonysága
8. A fáklyavivők jelleme
9. A faji eszményképek
10. A szakértők szervezése
11. Eszközök ahhoz, hogy az ember megtalálhassa a helyét
12. Az együttműködésre való hajlam
13. Hatékony és bölcs vezetés
14. Társadalmi változások
15. Az átmeneti összeomlás megakadályozása 81:6.2

5. A fényben és életben megállapodott világon a gazdálkodási felfogás:

1. A tíz százalékos adóból három százalékot költenek az oktatásra – az igazságra.
2. Három százalékot szánnak a kikapcsolódásnak – a szépségnek.
3. Három százalékot különítenek a társadalmi szolgálatnak és a vallásnak – a jónak.
4. Egy százalékot jelölnek ki biztosítási tartaléknak az öregséggel járó gondok, a betegségek és a balesetek ellen. 55:3.2

VI. AZ ISTENI NEVELŐ

1. Az örök továbbélés választását illetően az emberi akarat teljesen önálló. 5:6.8

2. Az ember képes meghaladni a természetet a benne lakozó Nevelő segítségével. 111:6.1

3. Szellemi képességeit tekintve minden ember egyedi és egyenlő. 5:1.5

4. Az ember rendelkezik egy örök szellemi maggal. 12:9.6

5. Az örökkévaló jövőben a Nevelő minden személyes kapcsolatot felidéz az emberben. (112:5.22

6. Az Igazító által segített elme rendelkezik a mindenségrendi valóság felismerésének képességével, vagyis – az Isten tényével, törvényével és szeretetével – tudománnyal, kötelességgel és vallással. 16:9.4

VII. SZEMÉLYISÉG

1. Az elme csak akkor lehet teljesen kiegyensúlyozott, ha magát a mindenségrendi észbeliség két végletén nyilvánítja ki – a teljesen gépiessé tetten vagy a teljesen szellemivé lényegítetten. 111:1.7

2. Sok mindent tudunk a személyiségről, de nem tudjuk meghatározni a fogalmát. 112:0.2

3. A személyiség nem elme, nem test és nem is szellem. 0:5.11

4. A személyiség változhatatlan, és az egyéniség minden tényezőjét egyesíti magában. 0:5.11

5. A személyiség az Isten ajándéka. 112:1.1

6. A továbbélést nem választók személyiségét a Legfelsőbb Lény fogadja be. 112:5.2

7. A személyiség adományozása megelőzi a Gondolatigazítók adományozását. 16:8.3

8. A személyiség mindenségrendi létpolgársági rangot kölcsönöz. 16:8.15

VIII. A FÉNY ÉS ÉLET HÉT SZAKASZA

1. A fény és élet korszakát a Háromsági Tanító Fiak nyitják meg. 55:0.1

2. A Bolygóherceg lesz a Bolygó Fejedelme. 55:1.1

3. A fény és élet korában a halandók legfontosabb elfoglaltsága az igazság, a szépség és a jóság – a bölcselet, a mindenségtan és az isteniség – jobb megértésére való törekvés. (56:10.2

4. A halandóknak egy bölcselete, egy nyelve és egy vallása van. 55:3.22

5. Ezekben az időkben számos átlépésre kerül sor. 55:1.5

6. A közelgő átlépés gyakran előre tudható. 55:2.3

IX. TOVÁBBÉLÉS

1. A halandói választás határozza meg a továbbélést. 5:5.13

2. Az elme halandó, viszont a továbbélő lélek halhatatlan. 49:4.9

3. A halálkor a szeráfi őrangyal vigyáz az öntudatlan lélekre. 112:5.13

4. A feltámadás az Igazító, a lélek és a személyiség újbóli összeállása – a morontia elmével és testtel . 112:5.18

5. Minden személynek egyetlen lehetősége van a továbbélést választani. 112:5.9

6. Az emberi természet semelyik fogyatékossága nem akadályozhatja meg az Istent választó lélek továbbélését. 5:5.13

7. Az evolúciós halandók a Paradicsomra emelkednek, hogy felkészüljenek a Végleges Testületbe való felvételre. 31:10.20

8. Külön feltámadásokat rendelnek el időről-időre, mindig ezerévente egyszer. 49:6.2

9. Azok a gyermekek, akik még azelőtt meghaltak, hogy Gondolatigazítót kaptak volna, az egyik szülőjük lakóvilágra érkezésével egyidejűleg személyesülnek újra. 49:6.12

10. Ha a halandó ember nem képes túlélni a természetes halált, akkor az emberi tapasztalásának igaz szellemértékei a Gondolatigazító folytatódó tapasztalásának részeként élnek tovább – az ilyen nem-túlélő személyiségértékei a Legfelsőbb Lényben maradnak fenn. 16:9.3

EVOLÚCIÓ

I. ÁLTALÁNOS MEGÁLLAPÍTÁSOK

1. Míg a józan ész a mindenségrendi valóság egyistenhitbeli egységét követeli meg, addig a tapasztalás az Abszolútok változatosságát igényli – még a különbségképzőket, a változtatókat, az átalakítókat és a korlátozókat. 104:3.4

2. A halott ős-sejtanyag elemzése nem képes leírni az élő protoplazma igazi természetét. 65:6.1

3. A pulzáló csillagok adnak életet a naprendszereknek. 41:10.1

4. Mind az elmei, mind a szellemi átalakulások történhetnek hirtelenül. 65:8.6

5. Az evolúciós világegyetemekben az energia-anyag a meghatározó, kivéve a személyiség területeit, ahol is az elme közvetítésével a szellem küzd az uralomért. 116:6.1

6. A föld a társadalom színpada; az emberek pedig a színészek. 68:5.1

II. ELMERENDSZEREK

1. A tapasztalatokból való tanulás képessége alapjainak megszerzése a szellem-segédek működését jelzi. 65:7.6

2. A világegyetemet elme tervezte, elme alkotta meg és elme igazgatja. 42:11.2

3. Elmeszintek:

- Segédelőtti-szellemi elmék.
- Segéd-szellemi elmék.
- Morontia elmék.
- Mindenségrendi elme. 42:10.2

4. A fizika és a vegyészet egyedül nem képes magyarázatot adni arra, hogy emberi lény miként fejlődik ki az eredeti protoplazmából. 65:6.8

III. VILÁGEGYETEMI MŰKÖDÉSI RENDEK

1. A világegyetemi működési rendek fejlődése jelzi a teremtő elme jelenlétét és irányító jellegét. 42:12.1

2. Minél magasabb szinten kapcsolódik össze az elme valamely világegyetemi jelenséggel, annál nehezebben mutatható ki ez a kapcsolat. 42:11.8

3. A világegyetemet szabályozó elme végtelen, és ezért kívül esik a véges elme észlelőképességén. 42:11.8

IV. ÉLETHORDOZÓK

1. Az Élethordozók mint élő folyamatszabályozók indítják be az anyagi életet; ők az energiakörök mozgásba hozói. 49:1.2

2. Ténylegesen a világegyetemi Anyaszellem kelti életre az élettelen mintákat. 36:6.7

3. Bármely emberi lény véráramában több mint 15.000.000 vegyi kölcsönhatás bekövetkezésére van lehetőség. 65:6.6

V. AZ URANTIA KALAND

1. A közteslények ötvenezernél is több olyan fizikai és vegytani tényt gyűjtöttek össze, melyekről úgy tartják, hogy nem egyeztethetők össze a véletlenszerűségek törvényeivel az emberi evolúció esetében. 58:2.3

2. Az evolúciót késleltetni lehet, de megállítani nem. 81:0.1

3. A békák iránya lett az, amely végül magának az embernek a megjelenésében tetőzött. 65:2.6

4. Az emberi fajnak ma már nincsenek a békák és az eszkimók közé eső élő ősei. 65:2.7

5. Ne felejtsétek el, hogy az Urantia életkísérleti világ volt. 65:4.1

6. Százezernél is több tény támasztja alá az elménekk a mindenségrend tervezésében való közreműködését. 58:2.3

7. Sok baktérium és gomba visszafelé haladó fejlődési irányt mutat az evolúció terén és ez magyarázza a betegségokozó sajátságaikat. 65:2.3

8. Az urantiai életkísérlet két legrendkívülibb mozzanata:

1. Az andoni emberfajta megjelenése a hat színes szangik emberfajta kifejlődése előtt.
2. A szangik másultak egyetlen családban egyidejűleg történő megjelenése. 65:4.7

9. Az ádámi élet-sejtanyagból való kisebb mértékű részesedés miatt lett az ember faj jobban kitéve annyi betegségnek. 65:5.2

10. A Kr.u. 1934. év és az első két emberi lény születésének időpontja között 993.419 év van. 62:5.1

11. Az összeolvadt emberfajta bőrszíne az ibolyának egy olívaszínű árnyalata, a szférák faji „fehér” színe. 52:3.7

12. Az ember felemelkedésének története a tengeri moszattól a földi teremtésrész urának szintjére az élőlénytani küzdelemről szóló regény. 65:2.1

13. Az evolúciós teremtményi életet bizonyos elkerülhetetlen dolgok nehezítenek meg:

1. Bátorság
2. Felebaráti szeretet
3. Remény
4. Hit
5. Az igazság szeretete
6. Eszményelvűség
7. Hűség
8. Önzetlenség
9. Gyönyör 3:5.5

VI. TÁRSADALMI ÉS KULTURÁLIS EVOLÚCIÓ

1. Az emberi lények korai társulásának két nagy befolyásoló tényezője az étvágy és a nemi vágy. 68:2.4

2. Az ősember csak akkor gondolkodott, amikor éhes volt. 68:2.5

3. Az ember meghaladja állati őseit a humor, a művészet és a vallás értékelésének képességében. 69:0.1

4. A társadalom a gyűjtögető, a vadászó, a pásztorkodó és a mezőgazdasági szakaszon keresztül haladva fejlődött. 68:5.2

5. Az elfajzott emberi lények iránt rokonszenvvel viseltetni nem altruizmus. 52:2.12

6. A mai ember a fontosnak hitt igények, vágyak és késztetések burjánzásától szenved. 68:2.5

7. Az evolúció néha talán lassú, de roppant hatékony. 81:1.3

VII. CIVILIZÁCIÓ

1. A zsidók azt tanították, hogy „aki nem dolgozik, az ne is egyék”. 69:2.5

2. Nem voltak elkülönült korok, mint kőkor, bronzkor vagy vaskor. 81:3.4

3. A mai írás a korai kereskedelmi feljegyzésekből származik. 69:4.6

4. A tűzhasználat mindörökre elválasztotta az embert az állatvilágtól. 69:6.2

5. Az első megszelídített állat a kutya volt. 69:7.4

6. A polgárosodás faji fejlődés eredménye; nem eredendő élőlénytani velejárója az emberi létnek. 68:0.2

7. A társadalom velejárója az önmaga átörökítése, az önfenntartás és a maga kedvére való létezés. 68:2.3

8. Az éhség és a szerelem terelte össze az embereket; a hiúság és a kísértetektől való félelem tartotta őket együtt. 68:3.4

VIII. AZ EVOLÚCIÓ FELÜGYELETE

1. Az evolúció mindig célirányos és sohasem véletlenszerű. 65:0.7

2. Minden halandó lakta világ az eredetét és természetét illetően evolúciós. 49:0.1

3. Az élet egyszerre működéselvű és életelvű – anyagi és szellemi. 36:6.1

4. Lévén, hogy elme hangolja össze a világegyetemet, ezért a működési rendek nem lehetnek mereven rögzítettek. 42:11.7

5. A tudósok sohasem lesznek képesek élő szervezetek előállítására; az élet nem magából az anyagból ered. 36:6.1

GONDOLATIGAZÍTÓK

I. A GONDOLATIGAZÍTÓK EREDETE

1. Az Igazítók közvetlenül az Egyetemes Atyától érkeznek.

> „A Gondolatigazítók adományozásának módjával kapcsolatban ugyan vannak véleménykülönbségek, az eredetüket illetően azonban nincsenek; mindenki egyetért abban, hogy közvetlenül az Egyetemes Atyától, az Első Forrástól és Középponttól érkeznek. Ők nem teremtett lények; ők részekre bontásból származó entitások, melyek a végtelen Isten tényleges jelenlétét alkotják. Számos nem ismertetett társukkal együtt az Igazítók valójában osztatlan és összevegyületlen isteniséget alkotnak, az Istenség korlátlan és gyöngítetlen részét képezik; Isten részei ők, és amennyire ezt meg tudjuk ítélni, *ők az Isten*.” 107:1.2

2. Keveset lehet tudni az Igazítókról.

> „Azt nem tudjuk, hogy mikor kezdik meg az Első Forrás és Középpont abszolútságától különvált létüket; a számukat sem ismerjük. Vajmi keveset tudunk a létpályájukról addig a pontig, amíg meg nem érkeznek az idő bolygóira azért, hogy emberi elmébe költözzenek, viszont innentől kezdve többé-kevésbé ismerjük a mindenségrendi fejlődésüket végig, amíg hármas végzetük közül az egyiket el nem érik: halandói felemelkedővel való eggyé kapcsolódás révén személyiség szerzése, az Egyetemes Atya parancsának eredményeképpen személyiség szerzése, vagy a ma ismert gondolatigazítói kötelezettségek alóli felszabadulás.” 107:1.3

3. Az Igazítók létrehozásának nincs korlátja.

> „Tudni nem tudjuk, de azért feltételezzük, hogy az Igazítók egyéniségivé válása a világegyetem kiteljesedésével és az Igazítóval való eggyé kapcsolódást igénylők számának folyamatos növekedésével arányosan folyik. Ám az is teljesen elképzelhető, hogy helytelenül tesszük, amikor számszerű nagyságrendet akarunk az Igazítókhoz rendelni; miként Isten maga, úgy az ő felfoghatatlan természetű eme szilánkjai lételvi értelemben szintén végtelenek lehetnek.” 107:1.4

4. A Gondolatigazítók eredeztetésének módja nem ismert.

> „A Gondolatigazítók eredeztetésének módja az Egyetemes Atya egyik ismeretlen működéséhez köthető. Minden okunk meg van

azt gondolni, hogy az Első Forrás és Középpont egyik abszolút társának sincs köze az Atya szilánkok létrehozásához. Az Igazítók egyszerűen és örökmód az isteni ajándékok; részei Istennek és Istenből származnak, és olyanok, mint az Isten." 107:1.5

5. Az Igazítók az abszolút Isten ajándékai.

„Az eggyé válásban társukként szereplő teremtményekhez fűződő viszonyukban nagyszerű szeretetet és szellemi segédkezést mutatnak, amely alapvetően megerősíti azt az állítást, hogy az Isten szellem. Ám ezen az érzékfeletti segédkezésen kívül sok egyéb dolog is történik, amiről az Urantián élő halandók sohasem szerezhettek tudomást. Nem teljesen értjük azt sem, hogy igazából mi is zajlik akkor, amikor az Egyetemes Atya önmagából ad, hogy az az idő teremtménye személyiségének részévé váljon. A paradicsomi véglegesrendűek felfelé tartó fejlődése sem bontakoztatta még ki az ember és az Isten e nagyszerű társulásában rejlő összes lehetőséget. Végső soron az Atya szilánkok szükségképp az abszolút Isten ajándékai ama teremtményeknek, akiknek a végzete az Isten mint abszolút elérésének lehetőségét magába foglalja." 107:1.6

II. A GONDOLATIGAZÍTÓK TERMÉSZETE

1. Az Igazítók a végtelen Atya abszolút lényegéből valók.

„A Gondolatigazító isteni voltának kijelenthetőségéhez elegendő pusztán felismerni az eredeti természetüket. Igen valószínű, hogy az ilyen tiszta isteniség magába foglalja minden Istenség-jegy potenciáljának lényegét, amit csak az örökkévaló és végtelen paradicsomi Atya egyetemes jelenléte abszolút lényegének ilyen szilánkja magába foglalhat." 107:4.1

2. Az Atya korlátozottan abszolút szilánkjai ők.

„Az Igazító tényleges forrása szükségképpen végtelen, és a fejlődő halandó halhatatlan lelkével való eggyé kapcsolódást megelőzően az Igazító valósága szükségképpen az abszolútsággal határos. Az Igazítók általános értelemben, Istenségi értelemben, nem abszolútok, azonban valószínűleg valódi abszolútnak minősülnek a szilánkosult természetük lehetőségein belül. Korlátozottak egyetemességi szempontból, de természetük szerint nem; átfogó voltukban vannak korlátaik, a jelentéstartalmak, értékek és tények teljességét tekintve azonban abszolútak ők. Ez okból néha úgy emlegetjük az isteni ajándékokat, mint az Atya korlátozottan abszolút szilánkjait." 107:4.2

3. Az Igazítók az eredeti Istenség lényegét alkotják.

> „Mivel a Gondolatigazítók az eredeti Istenség lényegét alkotják, ezért nem vállalkozhat senki sem a természetük és eredetük mértékadó jellemzésére; én is csak a szalvingtoni hagyományokról és az uverszai elméletekről tehetek említést; csak azt magyarázhatom el, hogy mi hogyan tekintjük ezeket a Titkos Nevelőket és társ-entitásaikat a nagy világegyetemben.” 107:1.1

4. Az Igazítók az elő-személyes Istenség szilánkjai.

> „Miként az Egyetemes Atya részekre bontja elő-személyes Istenségét, úgy alkot egyedi jellegű részeket a Végtelen szellem az ő előelme-szelleméből annak érdekében, hogy azok a szellem-egyesülési fajtájú továbbélő halandók kifejlődött lelkébe költözzenek és velük ténylegesen is eggyé kapcsolódjanak. Az Örökkévaló Fiú természete azonban nem osztható meg így; az Eredeti Fiú szelleme kiáradt vagy elkülönülten személyes jellegű. A fiúi eggyé kapcsolódást megtapasztalt teremtményeket az Örökkévaló Fiú Teremtő Fiai szellemének egyedivé tett adományai egyesítik.” 107:1.7

5. Az Igazítók többek a tiszta szellemnél is.

> „A teremtmények tapasztalásaiban a Gondolatigazítók szellemhatás jelenlétét és vezetését mutatják. Az Igazító valóban szellem, tiszta szellem, de még a szellemnél is több. Eddig még sohasem tudtuk kielégítően osztályozni a Titkos Nevelőket; nem mondható el róluk biztosan több, mint hogy valóban istenszerűek.” 107:6.1

6. Az Igazítók tiszta szellemek – feltehetően abszolútok.

> „Tudjuk, hogy a Gondolatigazítók szellemek, tiszta szellemek, feltehetően abszolút szellemek. Azonban az Igazítónak a kizárólagos szellemvalóságnál valamivel többnek kell lennie. A feltételezett elmebéli sajátosságok mellett a tiszta energia valamilyen tényezőinek is jelen kell lenniük. Ha emlékeztek arra, hogy az Isten a tiszta energia és a tiszta szellem forrása, akkor nem olyan nehéz belátnotok, hogy az ő szilánkja mind a két előbbi dolog is. Az tény, hogy az Igazítók a Paradicsom Sziget pillanatszerű és egyetemes gravitációs körein keresztül utazzák át a teret.” 107:6.4

7. Az Igazítók az Isten valódi elméje.

„Lévén, hogy az elmétekben jelen van a Gondolatigazító, számotokra már nem jelent nagyobb rejtélyt megismerni az Isten-elmét, mint hogy megbizonyosodjatok bármely más elme, legyen az emberi vagy emberfeletti, megismerésének tudatáról. A vallásban és a társadalmi tudatban közös ez: A máselme-tudatra épülnek. Mások eszméjét a tiétekként elfogadni ugyanolyan módszerrel lehet, mint amely révén elérhetitek, hogy »az elme, mely Krisztusban volt, bennettek is lehessen«.” 102:4.1

8. Az Igazító szeretete igazán isteni szeretet.

„A tökéletlen lények szabadsággal való felruházása elkerülhetetlen, szomorú véget hordoz magában, és a tökéletes ős-Istenségnek természete, hogy szeretetteljes társaságot alkotva általánosan és együtt érzően osztozzon ezekben a hányattatásokban.

Amennyire világegyetemi ügyekben járatos vagyok, úgy tekintem a Gondolatigazítók szeretetét és odaadását, mint az egész teremtésösszességben létező legigazabb isteni ragaszkodást. A Fiaknak a fajok szolgálatában megnyilvánuló szeretete felsőbbrendű, azonban az Igazítónak az egyén iránti odaadása megindítóan fenséges, istenien Atyaszerű. A paradicsomi Atya az ő egyén-teremtményeivel való eme személyes kapcsolati formát nyilvánvalóan mint kizárólagos Teremtő-előjogot tartotta fenn magának. És az egész világegyetemek mindenségében semmi sem mérhető pontosan ahhoz a csodálatos szolgálathoz, melyet ezek a személytelen entitások végeznek, akik oly lenyűgözően lakoznak az evolúciós bolygók gyermekeiben.” 110:0.1

9. Úgy hisszük, hogy az Igazítók felkészítésen esnek át.

„A Gondolatigazítók helytállása és bölcsessége azt sugallja, hogy hihetetlenül mélyreható és alapos kiképzésen estek át. Mivel ők nem személyiségek, ezért a felkészítést a Divinington oktatási intézményeiben kell megkapniuk. Nyilván a különleges Megszemélyesült Igazítók alkotják a diviningtoni Igazító-képző tanhelyek oktató személyzetét. Azt pedig tudjuk, hogy ennek a központi és felügyelő testületnek az elnöke az a ma már Megszemélyesült Igazító, aki a Mihályok rendjéből való első paradicsomi Fiú Nevelője volt, amikor az teljesítette hétszeres alászállási küldetését a világegyeteme világainak fajai és népei érdekében.” 107:3.9

10. Az Igazítók rendelkeznek elmével és sajátlényeggel.

„Mivel az Igazítók képesek tervezni, munkálkodni és szeretni, ezért szükségszerű, hogy rendelkezzenek elmeműködéssel arányban álló, sajátlényegi erőkkel. A Nevelők minden formája korlátlan képességekkel rendelkezik az egymással való közléscserére, pontosabban az első vagy tiszta csoporttól fejlettebb formákra igaz ez. A közöttük lehetséges érintkezés természetéről és tartalmáról nagyon keveset hozhatunk nyilvánosságra, mivel mi is igen keveset tudunk. Azt viszont tudjuk, hogy valamiképpen szert kell tenniük elmére, különben sohasem személyesülhetnek meg.

A Gondolatigazító elmejellege hasonló az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú *elmejellegéhez* – ahhoz, amely az Együttes Cselekvő *elméi* előtt való.” 107:5.2

11. Az Igazító az ember tévedhetetlen mindenségrendi iránytűje.

„Az Igazító egy végtelen lény abszolút lényege, mely egy véges teremtmény elméjének börtönébe záratik, és aki az adott halandó választásától függően beteljesítheti Isten és ember ezen ideigvaló egyesülését, és ténylegesen létrehozhat egy új lényrendet a véget nem érő világegyetemi szolgálatra. Az Igazító az isteni világegyetemi valóságként a maga valójában jeleníti meg azt az igazságot, hogy az Isten az ember Atyja. Az Igazító az ember tévedhetetlen mindenségrendi iránytűje, mely mindig és hibátlanul Isten irányába kormányozza a lelket.” 107:0.6

12. Az Igazítók nem pihennek meg sohasem.

„Noha az Igazítók használják az anyagi-gravitációs köröket, az mégsem hat rájuk úgy, mint az anyagi teremtésre. Az Igazítók a gravitáció ősének részei és nem a gravitáció következményei; olyan világegyetemi létezési szinten szelvényesültek, amely feltételezés szerint megelőzi a gravitáció megjelenését.

A Gondolatigazítók nem pihennek meg alászállásuk időpontjától kezdve a halandó társuk természetes halálát követően addig a napig sohasem, amikor a szolgálatból elbocsátatnak és a Diviningtonra indulnak. Azok pedig, amelyeknek halandó társa nem megy át a természetes halál kapuin, még ezt az átmeneti pihenést sem tapasztalják meg. A Gondolatigazítóknak nincs szükségük energia-bevitelre; ők maguk az energia, a legmagasabb és legistenibb rendű energia.” 107:6.6

III. AZ IGAZÍTÓK KÜLDETÉSE ÉS KIJELÖLÉSE

1. Az Igazítókat bölcsen és hatékonyan jelölik ki a feladatra.

> „A Diviningtonból halandói szolgálatra induló Igazítók a lételvi isteniség-felruházottságukban azonosak, viszont különböznek a tapasztalásaikban, amelyek pedig az evolúciós teremtményekben és velük kapcsolatban szerzett korábbi kapcsolataikkal arányosak. Az Igazítói feladatok meghatározásának elveit nem tudjuk elmagyarázni, de gyanítjuk, hogy ezeket az isteni ajándékokat valamiféle bölcs és hatékony elv alapján jelölik ki úgy, hogy a váromány személyiséghez való örök alkalmazkodást biztosítsák. Megfigyeltük, hogy a tapasztaltabb Igazítók gyakran magasabb rendű emberi elmékbe költöznek; ebből következik, hogy az öröklött emberi adottságok fontos szerepet játszanak a kiválasztásban és a feladatok meghatározásában.” 108:1.1

2. Az Igazítókról úgy tudni, hogy önként jelentkeznek a feladatra.

> „Nem tudjuk biztosan, mégis erősen hiszünk abban, hogy minden Gondolatigazító valójában önkéntes. Ám mielőtt önkéntesnek jelentkeznek, minden lehetséges adatot megismernek az adott jelöltről. Az elődökre vonatkozó szeráfi beszámolók és a megtervezett életvitel-minták a Paradicsomon keresztül jutnak el a diviningtoni tartalékos Igazítók testületéhez a helyi világegyetemek központjaiból befelé, a felsőbb-világegyetemek központjai felé irányuló tükrözőműködési eljárás révén. Ezek az előrejelzések nem csak azt tartalmazzák, hogy a halandó jelölt milyen adottság-örökítőktől származik, hanem annak becslését is, hogy a jelölt valószínűsíthetően milyen értelmi adottsággal és szellemi képességgel rendelkezik. Így vállalkoznak önként az Igazítók arra, hogy beköltözzenek annak a lénynek az elméjébe, akinek legbenső természetét teljes mértékben felmérték.” 108:1.2

3. Mit is akar figyelembe venni az Igazító?

> „Az önkéntes Igazító a jelöltnek különösen a következő három adottságát veszi figyelembe:
>
> 1. *Értelmi képesség*. Egészséges működésű-e az elme? Milyen az értelmi potenciálja, az értelmi teljesítőképessége? Képes-e az egyén őszinte sajátakarattal rendelkező teremtménnyé fejlődni? Lesz-e lehetőség a bölcsesség tényleges működésére?
>
> 2. *Szellemi érzékelőképesség*. A tiszteletteljes fejlődésnek, a vallásos természet megszületésének

és növekedésének kilátásai. Mekkora a lélek kifejlődésének potenciálja, milyen a valószínű szellemi felfogóképessége?

3. *Társított értelmi és szellemi erők*. Annak mértéke, ahogy e két felruházottságot társítani, vegyíteni lehet annak érdekében, hogy kialakuljon az emberi jellem ereje és ez a társulás segíthesse a továbbélési értékű halhatatlan lélek biztos fejlődését.” 108:1.3

4. Az Igazító átkelési sebessége

„Amint az Igazítók ténylegesen is elhagyják a Diviningtont, gyakorlatilag nem telik el idő e pillanat és a választott halandó elméjében való megjelenés órája között. Az Igazítók számára a Diviningtonból az Urantiára való átkelés átlagos időtartama 117 óra, 42 perc és 7 másodperc. Ezt gyakorlatilag teljesen kitölti az Uverszán való bejegyzés időtartama.” 108:1.9

5. Az Igazítók nélkülözhetetlenek a Paradicsomra való felemelkedéshez.

„Az Igazítók meglehetősen bonyolult feladatot vállalnak, amikor önként jelentkeznek arra, hogy olyan összetett lényekbe költözzenek, mint amilyenek az Urantián élnek. De elvállalták, hogy a ti elmétekben létezzenek, ott megkapják a teremtésrészek szellemi értelmeinek utasításait, majd e szellemi üzeneteket újrafogalmazzák vagy átalakítják az anyagi elme számára; az Igazítók nélkülözhetetlenek a Paradicsomra való felemelkedéshez.” 108:5.1

6. Az Igazítók sohasem vallanak kudarcot a feladatukban.

„Egy dologra azonban bizton számíthattok: Az Igazítók semmit sem veszítenek el, amit a gondjaikra bíztak; sohasem hallottunk még olyat, hogy ezek a szellemsegítők mulasztást követtek volna el. Az angyalok és más felsőbbrendű szellemlények, még a helyi világegyetemi fajtájú Fiak is, néha engednek a rossznak, néha letérnek az isteni útról, de az Igazítók sohasem inognak meg. Ők tökéletesen megbízhatók, és ez igaz mind a hét csoportjuk esetében.” 108:5.3

7. Az Igazító vágyódást kelt a tökéletesség iránt.

„Az emberben lakozó Gondolatigazító bizonyosan kinevel az emberi lélekben egyfajta igaz és kutató vágyódást a tökéletességre, valamint egy olyan mélyreható kíváncsiságot, melyet megfelelően

kielégíteni csakis az Istennel, azon Igazító isteni forrásával való közösség révén lehet. A vágyódó emberi lélek nem elégszik meg mással, mint az élő Isten személyes felismerésével. Bármivel is több az Isten, mint magas és tökéletes erkölcsi személyiség, a mi vágyódó és véges felfogásunkban nem lehet ennél kevesebb." 102:1.6

8. Az Igazító a lélek mindenségrendi ablaka.

„Az ember minden vallásos megnyilvánulását az istenimádat-segéd korai segédkezése támogatja és a bölcsesség-segéd igazítja ki. Az embernek a felsőbb-elmével való első felruházottságát a Világegyetemi Alkotó Szellem Szent Szellemébe való személyiség-bekapcsolódás képezi; és e hatás már jóval az isteni Fiak alászállása, illetőleg az Igazítók általános eljövetele előtt működik annak érdekében, hogy tágítsa az ember erkölcstani, vallási és szellemiségi nézőpontját. A paradicsomi Fiak alászállásait követően a felszabadult Igazság Szelleme tekintélyes mértékben járul hozzá az ember vallásos igazságok felfogására való képességének kiteljesedéséhez. Valamely lakott világ evolúciójának előrehaladtával a Gondolatigazítók egyre nagyobb számban vesznek részt az emberi vallásos rálátás felsőbbrendű fajtáinak kialakításában. A Gondolatigazító mindenségrendi ablakán át a véges teremtmény hitében megpillanthatja a korlátlan Istenség, az Egyetemes Atya bizonyosságát és isteniségét." 103:0.1

9. Az Igazítók legyőzik a bolygói elszigeteltségünk okozta nehézségeket.

„Egy bolygó elszigeteltsége semmiben sem befolyásolja az Igazítókat vagy az ő kapcsolattartási képességeiket abban, hogy kapcsolatot teremtsenek a helyi világegyetem, a felsőbb-világegyetem vagy a központi világegyetem bármelyik részével. És ez az oka annak, hogy olyan gyakran jön létre kapcsolat a beteljesülés tartalékos alakulatának legfelsőbb és öntevékeny Igazítóival az elkülönítés alá vont világokon. Az ilyen eljárást a bolygó elszigeteltségéből adódó hátrányok kiküszöbölésére alkalmazzák. Néhány éve főangyali kör működik az Urantián, de ez az érintkezési forma nagymértékben magának a főangyali testületnek a kapcsolattartására korlátozódik." 108:4.4

10. A Megszemélyesült Igazítók kijelölése

„A meg nem személyesült Igazítókról valójában igen keveset tudunk; mi kizárólag a megszemélyesült rendekbe tartozókkal létesítünk kapcsolatot és érintkezünk. Ezeket mind a Diviningtonon szentelik fel és azonosításuk a nevük és nem a

számuk alapján történik. A Megszemélyesült Igazítók állandó lakhelye a Divinington; az a szent szféra az ő otthonuk. Csak az Egyetemes Atya parancsára hagyják el azt. Igen kevés található belőlük a helyi világegyetemek különböző részeiben, viszont annál többen vannak jelen a központi világegyetemben.” 107:3.10

IV. AZ IGAZÍTÓ ADOMÁNYOZÁSÁNAK ELŐFELTÉTELEI

1. Az Igazítók az első erkölcsi döntéssel érkeznek.

> „Bár az Igazítók azonnal jelentkeznek önkéntesként, mihelyt a személyiség-jelentés megérkezik a Diviningtonra, addig nem jelölik ki őket az adott feladatra, amíg az emberi lény meg nem hozza az első erkölcsi-személyes döntését. Az embergyermek első erkölcsi döntése magától megmutatkozik a hetedik elme-segédben, és a helyi világegyetemi Alkotó Szellem révén az Együttes Cselekvő világegyetemi elme-gravitációs körén keresztül azon nyomban nyilvántartásba veszik a felsőbb-világegyetemi hatáskörű Tökéletes Szellem jelenlétében, aki rögtön továbbítja az adatot a Diviningtonra. Az Igazítók általában valamivel a hatodik születésnapja előtt érkeznek meg emberi társukhoz az Urantiára. A jelenlegi nemzedék esetében ez az időtartam öt év, tíz hónap és négy napot tesz ki; vagyis a földi lét 2.134. napjáról van szó.” 108:2.1

2. Az elmeszellem-segédek és az Igazság Szellemének küldetése

> „Az Igazítók addig nem képesek belépni a halandó elméjébe, amíg azt az elmeszellem-segédek az elmebeli segédkezésük révén teljesen elő nem készítették és az elmét rá nem hangolták a Szent Szellemre. Így mind a hét segéd összehangolt működésére van szükség ahhoz, hogy előkészítsék az emberi elmét az Igazító fogadására. A teremtményelmének a magasabb rendű istenimádat- és bölcsesség-működés meglétéről kell bizonyságot tennie úgy, hogy bizonyítja képességét a megjelenő jó és rossz értékek közötti választásra – erkölcsi döntés meghozatalára.
>
> Ilyen állapotban várakozik tehát az emberi elme az Igazító fogadására, de általános szabályként az Igazítók nem költöznek be azonnal az emberi elmébe, kivéve azokat a világokat, ahol az Igazság Szelleme az előbb említett különböző szellemi segítségek szellemi összehangolójaként működik. Ha az alászállt Fiak e szelleme jelen van, akkor az Igazítók minden esetben azon nyomban megjelennek, amint a hetedik elmeszellem-segéd működésbe lép és jelzi a Világegyetemi Anyaszellemnek, hogy magvában összehangolta a hat társult segédnek az adott halandói

értelem számára addig végzett tevékenységét. Ezért pünkösd napja óta az Urantián az isteni Igazítók minden erkölcsi besorolású, egészségesen működő elmébe beköltöznek.” 108:2.2

3. Az erkölcsi döntés a meghatározó tényező.

„Még az Igazság Szellemével felruházott elme esetében sem képesek az Igazítók önkényesen birtokba venni a halandói értelmet az első erkölcsi döntés meghozatala előtt. De amint az erkölcsi döntés megszületett, e szellemsegítő közvetlenül a Diviningtonról megkapja a felhatalmazást. Nincs semmilyen közvetítő vagy közbeavatkozó hatóság vagy erő, mely az isteni Igazító és a halandó társa között működne; Isten és ember közvetlen kapcsolatban áll.” 108:2.4

4. Az Igazító beköltözése szempontjából döntő tényezők

„Az Igazság Szellemének valamely evolúciós világ lakóiba való kiáradásának korát megelőzően az Igazítók adományozását láthatólag számos szellemhatás és személyes beállítottság határozza meg. Nem értjük teljesen az ilyen adományozásokat irányító törvényeket; nem értjük, hogy mi határozza meg azoknak az Igazítóknak az elküldését, akik ilyen fejlődő elmékbe való költözésre önként vállalkoztak. Viszont számos olyan hatást és feltételt érzékelünk, amelyek láthatólag összefüggésben vannak az Igazítóknak az ilyen elmékbe való megérkezésével az Igazság Szellemének adományozását megelőzően, s ezek a következők:

1. A személyes szeráf őrangyalok jelzése. Ha egy halandóba még nem költözött Igazító, akkor személyes oltalmazói hívásra haladéktalanul megtörténik az Igazító eljövetele. Valamiféle pontosan meghatározott, de még feltáratlan kapcsolat van az Igazítók segédkezése és a személyes szeráf őrangyalok segédkezése között.

2. Az értelmi előrehaladás és a szellemi fejlődés harmadik körének elérése. Megfigyeltem Igazítókat, amint halandói elmékbe érkeztek, miután azok elérték e harmadik kört, és még mielőtt erről a helyi világegyetemi illetékes személyiségek egyáltalán értesültek volna.

3. Valamilyen szokatlanul nagy szellemi jelentőségű magasabb rendű döntés meghozatala. Az ilyen emberi viselkedés egy világméretű

válsághelyzetben rendszerint maga után vonja a várakozó Igazító azonnali eljövetelét.

4. A testvériség szelleme. Tekintet nélkül az elért lelki körökre és a személyes oltalmazók kijelölésére – a válsághelyzeti döntéshez bármiben is hasonló szempontok hiányában is – amikor egy fejlődő halandót eltölt a társai iránt érzett szeretet és magát a húsvér testben élő testvérei önzetlen szolgálatának szenteli, a várakozó Igazító minden esetben alászáll e halandó segédkezőhöz és az elméjébe költözik.

5. Az Isten akaratának megcselekedésére irányuló szándék kinyilvánítása. Megfigyeltük, hogy a tér világain számos halandó ugyan láthatólag készen áll az Igazítók fogadására, ám a Nevelők mégsem jelentek meg. Ez után tovább figyeltük ezeket a teremtményeket, ahogyan nap nap után élik életüket, és szép csendben, szinte észrevétlenül egyszer csak döntésre jutottak abban, hogy kezdik megcselekedni a mennyei Atya akaratát. És ekkor figyelhettük meg a Gondolatigazítók azonnali elindulását.

6. A Legfelsőbb Lény befolyása. Azokon a világokon, ahol az Igazítók nem kapcsolódnak eggyé a halandó lakosok kifejlődő lelkével, azt figyeltük meg, hogy az Igazítókat néha a számunkra teljesen érthetetlen hatások eredményeképpen adományozzák. Gyanítjuk, hogy ezeket az adományozásokat a Legfelsőbb Lényben eredő, valamilyen mindenségrendi válasz-megnyilvánulás határozza meg. Hogy ezek az Igazítók miért nem tudnak vagy nem akarnak eggyé kapcsolódni az ilyenfajta fejlődő halandói elmékkel, nem tudjuk. Ezekről a folyamatokról sohasem kaptunk kinyilatkoztatást.” 108:2.5

5. Minden teremtett lény örömmel fogadna Igazítót.

> „Nincs olyan teremtett lény, aki ne lenne elragadtatva a Titkos Nevelő befogadásától, azonban a véglegesrendű, sajátakarattal rendelkező, evolúciós teremtményeken kívül egyetlen

lényrendbe sem költözik Igazító.”
107:7.7

V. AZ IGAZÍTÓK VISZONYA AZ EMBERI ELMÉHEZ

1. Az Igazítók beköltöznek a halandói elmékbe.

> „Az Igazítót nem úgy kell elképzelni, mint amely az emberi lények anyagi agyában él. Ők nem szerves részei a teremtésrészek fizikai teremtményeinek. A Gondolatigazítót helyesebb úgy elképzelni, mint az ember halandói elméjében lakozót, semmint egy adott testi szerv határain belül létezőt. És közvetve és észrevétlenül az Igazító folyamatosan érintkezik emberi társával, különösen azokban a magasztos tapasztalásokban, amikor az elme istenimádó kapcsolatot létesít a szellemmel a felsőtudatban.” 110:1.1

2. Az Igazító sokrétű tevékenysége az elmében

> „Bárcsak lehetőségem lenne segíteni a fejlődő halandóknak abban, hogy a bennük élő Igazítók önzetlen és nagyszerű munkáját jobban megértsék és jobban megbecsülhessék, azokét, akik oly elhivatottsággal és hűségesen munkálkodnak az ember szellemi jólétének megteremtésén. Ezek a Nevelők az emberi elme felsőbb fokozatainak hatékony szolgálói; ők az emberi értelem szellemi potenciáljának bölcs és tapasztalt átalakítói. Ezek a mennyei segítők annak az elképesztően nagy feladatnak szentelték magukat, hogy biztonságosan elvezessenek benneteket egyre beljebb és feljebb, a boldogság mennyei révébe. Ezek a fáradhatatlan munkálkodók az isteni igazság győzelme jövőbeli és a ti életetekben való megszemélyesülésének rendelték magukat mindörökre. Ők azok a gondos munkások, akik az Isten-tudatos emberi elmét a rossz zátonyaitól elkormányozzák, és a kifejlődő emberi lelket hozzáértéssel a messzi és örök partok tökéletességi-isteni kikötőibe vezetik. Az Igazítók szeretetteljes vezetők, ők a ti biztonságot jelentő és megbízható vezetőitek rövid földi pályafutásotok sötét és bizonytalan útvesztőiben; ők azok a türelmes tanítók, akik állandóan arra késztetik tanítványukat, hogy haladjon tovább a folyamatos tökéletesedés útján. Ők a teremtményjellem fenséges értékeinek gondos őrzői. Bárcsak képesek lennétek jobban szeretni őket, nagyobb mértékben együttműködni velük, és bárcsak teljesebb ragaszkodással csüggnétek rajtuk.” 110:1.2

3. Az Igazító az elme szellemi magja.

„A halandó emberben él egy szellemi mag. Az elme nem más, mint az isteni szellem-mag körül létező és anyagi környezetben működő személyes-energia rendszer. A személyes elme és a szellem közötti élő kapcsolat alkotja az örökkévaló személyiség világegyetemi potenciálját. Valódi probléma, tartós csalódottság, súlyos vereség, vagy elkerülhetetlen halál csak azután jelentkezhet, ha az ön-megfogalmazások teljesen kiszorítják a központi szellemi mag kormányzó hatalmát, s így összezúzzák a személyazonosság mindenségrendjét.” 12:9.6

4. Hogyan is dolgoznak a Gondolatigazítók

„A halandó ember szerény mértékben szellemiesült anyagi elméjének túlságosan bonyolult dolog az olyan isteni entitások, mint a paradicsomi Igazítók szellemtevékenységeit észlelhető tudatossággal megtapasztalni. Amint a közös elmének és az Igazító-teremtésésznek a lelke egyre inkább létezővé válik, egyúttal kifejlődik a lélektudatosságnak egy új szakasza is, mely képes a Titkos Nevelő jelenlétet megtapasztalni és képes az ő szellemi útmutatásait és egyéb anyagfeletti tevékenységeit felismerni.

Az Igazítóval való közösség teljes körű megtapasztalása erkölcsi rangot, elmei késztetést és szellemi tapasztalást jelent. Az ilyen eredmény ön-kiteljesítése főként, bár nem kizárólagosan, a lélektudatosság területeire korlátozódik, viszont annak bizonyítékai a küszöbön állnak és szellemgyümölcs-megnyilvánulásokban bővelkednek minden ilyen belső-szellemi kapcsolatot létesített lény életében.” 5:2.5

5. Az Igazító viszonya az emberi érzelmekhez

„Pillanatnyi és állandóan változó öröm- és szomorúság-érzeteitek alapjában véve tisztán emberi és anyagi válaszok a belső lelkiállapototokra és a benneteket körülvevő külső, anyagi környezetre. Ezért ne úgy tekintsetek az Igazítókra, mint önző vigaszt és a halandóknak szánt megnyugvást nyújtókra. Az Igazítónak az a dolga, hogy felkészítsen az örök kalandra, biztosítsa a továbbéléseteket. Nem része a Titkos Nevelő küldetésének az, hogy pátyolgassa a sértett érzelmeiteket vagy babusgassa a megtépázott büszkeségeteket; a lelketek felkészítése a hosszú, felemelkedői létpályára az, ami az Igazító figyelmét leköti és idejét kitölti.” 108:5.6

6. Az Igazítók meg akarnak szabadítani bennünket a félelemtől.

„A Gondolatigazítók át szeretnék alakítani félelemérzeteiteket a szeretet és a bizalom meggyőződésévé; ilyet azonban nem tehetnek gépiesen és önkényesen; ez a ti feladatotok. Azoknak a döntéseknek a végrehajtása során, amelyek megszabadítanak benneteket a félelem láncaitól, szó szerint ti alkotjátok azt a lelki alapot, amelynek az egyre magasabb szintű és egyre teljesebb megvilágosodás szellemi emelőrúdját az Igazító nekifeszíti.” 108:5.8

7. A munkájuk többé-kevésbé rejtély.

„Kétlem, hogy képes lennék elmagyarázni, hogy mit is csinál az Igazító az elmétekben és a lelketek érdekében. Nem tudom, hogy teljesen tisztában vagyok-e azzal, hogy valójában mi megy végbe az isteni Nevelő és az emberi elme mindenségrendi társulásában. Mindez egyfajta rejtély számunkra, nem is annyira a tervet és a célt, hanem a tényleges végrehajtás módját tekintve. És éppen ez az, ami olyan nagy nehézséget okoz abban, hogy megfelelő nevet találjunk a halandó embereknek adott eme nagyszerű ajándékoknak.” 108:5.7

8. Az Igazító összetett munkája az elmében

„Az Igazítók képesek az idő és a tér főkörein keresztül beérkező mindenségrendi értelem folyamatos áramát felfogni; tökéletes kapcsolatban vannak a világegyetemek szellem-értelmével és szellem-energiájával. De az emberben lakozó eme fenséges entitások képtelenek ezeket a bölcsességeket és igazságokat halandó társuk elméjének komolyabb mértékben átadni, mert különbözik a természetük és az emberből hiányzik a kellően érzékeny felfogóképesség.

A Gondolatigazító folyamatosan munkálkodik elméd szellemivé alakításán annak érdekében, hogy kifejlődjön a morontia lelked; te magad azonban többnyire nem vagy tudatában ennek a belső segédkezésnek. Meglehetősen képtelen vagy megkülönböztetni a saját anyagi értelmed termékét a lelked és az Igazító közös tevékenységének eredményétől.” 110:4.1

VI. AZ IGAZÍTÓK ÉS A SZEMÉLYISÉG

1. Az Igazítók valódi entitások – bár nem személyesek.

„A Gondolatigazítók nem személyiségek, de azért valóságos entitások; igazul és tökéletesen egyéniesítettek, bár amíg halandókban tartózkodnak, sohasem személyesülnek meg

ténylegesen. A Gondolatigazítók nem igazi személyiségek; ők igazi valóságok, a világegyetemek mindenségében ismert legtisztább rendű valóságok – ők az isteni jelenlét. Ugyan nem személyesek, mégis az Atyának eme csodás részeit általában úgy emlegetik, mint lényeket és néha, a halandókat segítő jelenlegi szolgálatuk szellemi szakaszaiból eredően, úgy, mint szellem-entitásokat." 107:7.1

2. Az Igazítók egyedként való léte világegyetemi rejtély.

„Ha a Gondolatigazítók nem akarati előjogokkal és választási képességekkel rendelkező személyiségek, akkor hogyan képesek halandó társat választani és arra vállalkozni, hogy az evolúciós világok e teremtményeibe költözzenek? Ezt a kérdést könnyű feltenni, de a világegyetemek mindenségében valószínűleg még egyetlen lény sem találta meg rá a pontos választ. Még az én személyiségrendembe tartozók, a Független Hírvivők sem értik teljesen, hogy a sajátakarat, a szabad választás lehetősége és a szeretet nem személyes entitásokban jelenjen meg." 107:7.2

3. Az Igazító sajátakarata szükségképpen *elő-személyes* választási szinten működik.

„Gyakran elmélkedünk azon, hogy a Gondolatigazítóknak minden *elő-személyes* választási szinten rendelkezniük kell sajátakarattal. Ők emberi lényekbe való költözésre vállalkoznak, az ember örökkévalósági pályafutása érdekében terveket dolgoznak ki, a körülményekhez alkalmazkodnak, azoknak megfelelően átalakulnak és hiányosságokat pótolnak, és ezek a tevékenységek valódi akaratot feltételeznek. Ragaszkodnak a halandókhoz, működnek a világegyetemi válsághelyzetekben, mindig készen állnak arra, hogy az emberi akarattal összhangban határozottan cselekedjenek, és mindenezek igen magas szintű akarati válaszok. Az emberi akaraton kívül eső minden helyzetben olyan egyértelmű viselkedést mutatnak, amely határozott képességek meglétére utal, ami pedig a sajátakarattal, a legmagasabb fokú döntéshozatali folyamattal minden tekintetben egyenértékű." 107:7.3

4. Az Igazító-ember viszonyban az emberi akarat az uralkodó.

„De akkor az önálló akarattal rendelkező Gondolatigazítók vajon miért alárendeltjei a halandói akaratnak? Úgy gondoljuk azért, mert az Igazító akarata jellegében ugyan abszolút, megnyilvánulásában azonban elő-személyes. Az emberi akarat a világegyetemi valóság személyiségszintjén működik, és szerte a mindenségrendben a személytelen – a nem-személyes, a

személyest el nem érő és az elő-személyes – mindig a létező személyiség akaratára és tetteire válaszol.” 107:7.4

5. Az Igazító a te valós és örök önnön valód.

„Még ha egy Fiú szelleme minden testbe kiáradhat is, még ha egy Fiú egyszer a halandói húsvér testhez hasonló alakban veletek lakozott is, még ha szeráf vigyáz is rád személyesen és vezeti lépteidet, hogyan is remélheti a Második és a Harmadik Forrás ezen isteni lényeinek akármelyike, hogy közelebb kerülhet hozzád vagy tökéletesebben megérthet téged, mint az Atya, aki önmagából adott neked egy részt, hogy benned legyen, hogy a te valóságos és isteni, sőt örök sajátlényeged legyen?” 12:7.14

6. Az Igazítók felismerése

„A Gondolatigazító jelenléte a szellemi valóság valódi bizonyítékát alkotja, ám e jelenlét a külvilág számára nem mutatható ki, csakis annak, aki az Istennek az őbenne lakozását így megtapasztalja. Az Igazító tudatosulásának alapja az igazság értelmi felfogása, a jóság felsőbb-elmei érzékelése és a szeretetre irányuló személyiség-késztetés.” 103:7.14

VII. AZ ISTEN AZ EMBERBEN

1. Az élő Isten egy szilánkja él az emberben.

„Ha az ember véges elméje képtelen felfogni, hogy egy olyan nagy és fenséges Isten, mint az Egyetemes Atya miként képes a végtelen tökéletességű, örökkévaló lakóhelyéről leereszkedni annak érdekében, hogy az egyes ember-teremtmény barátjává legyen, akkor az ilyen véges értelem bízvást bízhat az isteni barátságban ama tény igazsága alapján, hogy az élő Isten egy tényleges szilánkja lakozik minden épelméjű és erkölcsileg tudatos urantiai halandó értelmes lényében. Az emberben lakozó Gondolatigazítók a paradicsomi Atya örökkévaló Istenségének részét képezik. Az embernek nem kell messzebb mennie e szellemi-valóság jelenlét lelki szemléléséből nyerhető saját belső tapasztalásánál ahhoz, hogy megtalálja Istent és hogy megpróbáljon vele közösséget teremteni.” 5:0.1

2. Isten egy része lakozik bennünk.

„A halandók anyagi teste alkotja »az Isten templomát«. Jóllehet a Felséges Teremtő Fiak közel kerülnek az igazgatásuk alá tartozó lakott világok teremtményeihez és »minden embert magukhoz

vonzanak«; bár ők a tudatosság »ajtója előtt állnak és zörgetnek«, és örömmel lépnek be mindenkihez, aki »szíve ajtóját megnyitja«; ugyan létezik a Teremtő Fiak és az ő halandó teremtményeik között e bensőséges személyes közösség, mégis a halandó ember rendelkezik valamivel az Istenből magából, ami ténylegesen is őbenne lakozik; az ember teste ennek a valaminek a temploma." 1:4.2

3. A Teremtő ott lakozik a teremtményben.

„Nemcsak a teremtmény létezik Istenben, hanem Isten is él a teremtményben. »Tudjuk, hogy mi őbenne lakozunk, mert ő mibennünk él; nekünk adta az ő szellemét. A paradicsomi Atya ezen ajándéka az ember elválaszthatatlan társa«" »Ő az állandóan jelenlévő, mindent átható Isten.« »Az öröklévő Isten szelleme minden halandó gyermek elméjében ott rejtőzik.« »Az ember barát után kutat kint, miközben e keresett barát az ő saját szívében él.« »Az igaz Isten nincs messze; ő a mi részünk; az ő szelleme a bensőnkből szól.« »Az Atya benne él a gyermekben. Isten mindig velünk van. Ő az örök végzet felé vezérlő szellem.«" 3:1.4

4. Az Igazítók osztoznak az életélményeinkben.

„Valóban az emberi fajra vonatkozik az, hogy »Ti az Istentől vagytok«, mert »Istenben lakozik az, aki szeretetben lakozik, és Isten őbenne van«. Még rossztéteményeitekkel is szenvedést okoztok a bennetek lakozó Isten-ajándéknak, mert a Gondolatigazítónak bizony meg kell szenvednie a rossz gondolatok következményeit az ő emberielme-börtönében." 3:1.5

5. Az Igazítók ténylegesen az állati eredetű lényekbe költöznek.

„Valóban csodálatosak a felsőbbrendű és tökéletes Igazítók, amiért istenimód leereszkednek, felajánlkoznak az anyagi teremtmények, mint amilyenek az urantiai halandók is, elméjébe való tényleges beköltözésre, és ténylegesen is megpróbálkoznak a földi, állati eredetű lényekkel való egyesüléssel." 108:6.1

6. Az Igazítók az Isten kapcsolata az emberrel.

„A halandó sajátakaratú teremtményekben az Atya ténylegesen jelen van a teremtményben lakozó Igazítóban, az ő elő-személyes szellemének szilánkjában; és az ilyen halandó sajátakaratú teremtmény személyiségének is az Atya a forrása.

E Gondolatigazítók, az Egyetemes Atya adományai viszonylagos elszigeteltségben léteznek; az emberi elmében lakoznak, azonban nincsenek érzékelhető kapcsolatban a helyi teremtésrészek erkölcstani ügyeivel. Nem működnek közvetlenül együtt sem a szeráfi szolgálattal, sem a csillagrendszeri, a csillagvilági vagy a helyi világegyetemi igazgatással, még a Teremtő Fiú kormányzatával sem, akinek pedig az akarata a saját világegyetemében a legfelsőbb törvény.

A bennlakozó Igazítók az Isten egyik külön, de egyesített módszereinek egyike arra, hogy az ő csaknem végtelen teremtésrészében élő teremtményekkel kapcsolatot tartson. Így nyilvánítja meg a jelenlétét ő, aki a halandó ember számára láthatatlan, és ha tehetné, akkor még más módokon is megmutatná magát nekünk, azonban a további ilyen kinyilatkoztatás isteni mértékben nem lehetséges.” 32:4.5

7. Az Igazítók az Atyának az emberben megtestesült szeretete.

„Bár az Egyetemes Atya személyesen a Paradicsomon, a világegyetemek kellős közepében lakozik, egyúttal ténylegesen is jelen van a tér világain az ő számtalan időgyermekének elméjében, mivel ő mint a Titkos Nevelő lakozik bennük. Az örökkévaló Atya egyszerre a legtávolabb van a bolygókon élő halandó fiaitól és ugyanakkor a legközvetlenebb viszonyban is van velük.

Az Igazítók jelentik az Atya szeretetének tényleges megtestesülését az emberek lelkében; ők képezik az ember örök létpályájának a halandói elmébe zárt valóságos ígéretét; ők alkotják az ember tökéletessé vált végleges rendű személyiségének lényegét, melyet a halandó előzetesen megtapasztalhat az időben, amint fokozatosan elsajátítja az Atya akaratának megéléséhez vezető isteni módszert, ahogy lépésről lépésre haladva a világegyetemek során át tartó felemelkedésben végül eléri a paradicsomi Atyjának isteni jelenlétét.” 107:0.1

VIII. AZ ISTENI JELENLÉT

1. Az isteni jelenlét velünk van.

„Az isteni jelenlét azonban a természetben vagy még inkább az Istent ismerő halandók életében sehol sem fedezhető fel oly teljesen és oly bizonyossággal, mint abban a próbaközösségben, melyet a bennetek lakozó Titkos Nevelővel, a paradicsomi Gondolatigazítóval alakítotok ki. Mekkora hiba azt képzelni, hogy

Isten messzi az egekben van, mikor az Egyetemes Atya szelleme a ti saját elmétekben él!” 5:2.3

2. Az Igazító a végtelen Istenség része.

„A nagy Isten közvetlen kapcsolatot létesít a halandó emberrel és neki adja az ő végtelen és örökkévaló és felfoghatatlan sajátlényegének egy részét azért, hogy az emberben éljen és őbenne lakozzon. Isten örök kalandra szövetkezett az emberrel. Ha engedtek a bennetek élő és körülöttetek lévő szellemi erők iránymutatásának, akkor nem véthetitek el a felsőbb végzetet, melyet egy szerető Isten hozott létre úgy, mint a tér evolúciós világaiból jövő, felemelkedő teremtményei szeme előtt lebegő világegyetemi célt.” 5:1.12

3. Az Igazítók alkotják a szellemi rálátás forrását.

„Az isteni szellem nem érzések vagy érzelmek révén létesít kapcsolatot a halandó emberrel, hanem a legmagasabb rendű és leginkább szellemivé lényegített gondolkodás területén. A *gondolataitok* és nem az érzéseitek vezetnek benneteket Isten felé. Az isteni természet csakis lelki szemmel látható. De az Istent igazán megismerő, a bent lakozó Igazítót halló értelem a tiszta elme. »Szentség nélkül senki sem láthatja az Urat«” Minden ilyen belső és szellemi közösséget szellemi látásmódnak nevezünk. Az ilyen vallási élmények onnan erednek, hogy az emberi elmére hatást gyakorolnak az Igazítónak és az Igazság Szellemének az együttes műveletei, amint az Isten fejlődő fiainak eszméi, eszményképei, rálátásai és szellemi törekvései közepette és azokon működnek.” 101:1.3

4. Igazítók és az Isten-tudat

„A szellemi értékek felismerésének megértése felsőbb fogalmi szintű élmény. Egyetlen emberi nyelvben sincs szó, melyet ezen »érzet«, »érzés«, »megérzés« vagy »élmény« leírásához felhasználhatnánk, melyet az Isten-tudat megjelölésére választottunk. Az Isten szelleme, mely az emberben lakozik nem személyes – az Igazító ugyanis elő-személyes – viszont e Nevelő olyan értéket mutat meg, olyan isteniség-illatot áraszt, mely a legfelsőbb és végtelen értelemben is személyes. Ha Isten nem volna legalább személyes, akkor nem lehetne tudatos, és ha nem tudatos lenne, akkor ember-alatti volna.” 103:1.6

5. Az Igazító a forrása az emberbarátság eszményalapúságának.

„A korai evolúciós elmében ered a társadalmi kötelezettség és az erkölcsi kötelesség érzése, mely főként érzelmi alapú félelemből származik. A társadalmi szolgálat előrébbvivő belső kényszere és az emberbarátság eszményalapúsága az emberi elmében lakozó isteni szellem közvetlen késztetéséből származik.” 103:5.1

6. Az ember szellemi vágyainak szellemforrása

„Az ember eszményelvűségére nézve végzetes, amikor azt tanulja, hogy minden önzetlen késztetése pusztán az ő természetes nyájösztöneinek kifejlődése. Viszont nemesebbé lesz és rendkívüli mértékben feltöltődik, amikor megtanulja, hogy a lelkének e magasabb rendű vágyai azoktól a szellemi erőktől sugárzódnak ki, melyek a halandói elméjében lakoznak.

Egészen felrázza és rendkívüli örömöt kelt benne az, amikor egyszer végre teljesen felismeri, hogy él és munkál őbenne valami örökkévaló és isteni. És az a helyzet, hogy az eszményképeink emberfeletti eredetében való élő hit igazolja azon hiedelmünket, hogy Isten fiai vagyunk és az teszi valóssá az emberbaráti meggyőződéseinket, az emberek közötti testvériség érzéseit.” 103:5.8

7. A szellemi beállítottság mértéke az Igazítóval való összehangolódás.

„A tényleges szellemi szintet az Istenség elérésének, az Igazítóval való összehangolódásnak a mértéke határozza meg. A szellemi beállítottságban a véglegesség elérése egyenértékű a valóság legmagasabb fokának, az Istenhez való hasonlatosság legfelső határának elérésével. Az örök élet a végtelen értékek utáni vég nélküli kutatás.” 100:2.5

8. A Titkos Nevelők türelmesen lakoznak a halandókban.

„Az önmaga ezen egyetemes adományozásában bőséges bizonyítékát találjuk az Atya isteni természete nagyságának és nemességének. Ha Isten valamit is visszatartott önmagából s amelyet a világegyetemi teremtésösszességnek szánt, akkor az nem más, mint az a maradvány, melyből nagylelkűen bőven adományozza a teremtésrészeken élő halandóknak a Gondolatigazítókat, az idő Titkos Nevelőit, akik oly türelmesen lakoznak az örök életre pályázó halandókban.” 32:4.11

IX. MIT IS TESZNEK ÉRTÜNK AZ IGAZÍTÓK?

1. Az igazítói segédkezés három szakasza

„Az evolúciós világokon a saját akarattal bíró teremtmények három főbb létfejlődési szakaszon mennek át: Az Igazító megérkezésétől a viszonylag teljes kifejlődésig, vagyis az Urantián eltöltött mintegy húsz évig a Nevelőket néha Gondolat-átalakítók elnevezéssel illetik. Innentől a megfontoltság életszakaszába való lépésig, vagyis nagyjából a negyvenedik évig a Titkos Nevelőket Gondolatigazítóknak hívják. Ezt követően egészen a húsvér test kötelékétől való megszabadulásig gyakran a Gondolatszabályozók elnevezést alkalmazzák rájuk. A halandólét e három szakaszának semmilyen kapcsolata sincs az Igazító három fejlődési szakaszával, mely az elme-kettőződési és lélekfejlődési folyamatot jellemzi.” 107:0.7

2. Az Igazítók arra ösztönöznek, hogy higgyünk Istenben.

„Látható tehát, hogy a vallási vágyak és a szellemi késztetések nem olyan természetűek, hogy az embert pusztán arra vezessék, hogy *akarjon* hinni Istenben, hanem inkább olyan jellegűek és erejűek, hogy az emberekre mély hatást gyakoroljon az a meggyőződés, hogy hinniük kellene Istenben. A kinyilatkoztatási megvilágosítást követően az evolúciós kötelességek és kötelmek tudata olyan mély benyomást gyakorol az ember erkölcsi természetére, hogy az ember végül eljut arra az elmebéli álláspontra és azt a lelki hozzáállást veszi fel, amelyben arra következtet, hogy nincs joga nem hinni Istenben. Az ilyen megvilágosodott és fegyelmezett egyének felsőbb és az életfelfogásit meghaladó bölcsessége végül megtanítja ezeknek, hogy kételkedni Istenben vagy nem bízni az ő jóságában egyenlő lenne azzal, hogy hűtlennek bizonyulnak az emberi elmében és lélekben lévő legvalóságosabb és legmélyebb dologhoz – az isteni Igazítóhoz.” 101:1.7

3. Az Igazítók a forrása az emberbarátságnak.

„Az ember igyekszik az önmaga szolgálatára irányuló belső kényszert a tudatos énjével – önmagával – azonosítani. Ezzel szemben hajlamos az emberbarátságra való törekvést valamilyen rajta kívül eső hatással – Istennel – azonosítani. És ezen ítélete valóban helyes, mert minden ilyen nem-sajátlényegű vágy ténylegesen is a benne lakozó Gondolatigazító iránymutatásaiból ered, és ez az Igazító pedig Isten-szilánk. A szellemi Nevelő ösztönzése az emberi tudatban úgy jelenik meg, mint az emberbarátiként, a teremtménytárs-gondolkodásúként való működésre irányuló ösztönzés. Legalábbis ez a gyermeki elme korai és alapvető élménye. Amikor a növekvő gyermeknek nem sikerül a személyiség-egyesítés, az önzetlenségi hajtóerő olyan

mértékben túlfejlődhet, hogy komoly hátrányt jelenthet a sajátlényeg jólétének. A félrevezetett tudat sok összeütközésért, aggódásért, szomorúságért és rengeteg emberi boldogtalanságért lehet felelős.” 103:2.10

4. Az Igazító teszi valóssá számunkra a mindenségrendi látásmódot.

„A tudás utáni kutatás alkotja a tudományt; a bölcsességkeresés a bölcseletet; az Isten iránti szeretet a vallást; az igazságra való vágyakozás *maga* is kinyilatkoztatás. De a bent lakozó Gondolatigazító az, amely a valóságérzetet az embernek a mindenségrendre való szellemi rálátásával összekapcsolja.” 102:3.12

5. Az Igazítók gondja is a halandói továbbélés.

„Az Igazítók a mindennapi teendőitek és életetek számos részlete iránt olyan mértékben érdeklődnek, illetőleg foglalkoznak azokkal, amennyire ezek a lényeges ideigvaló választásaitokat és alapvető szellemi döntéseitek meghozatalát befolyásolják, s ennélfogva befolyásoló tényezők lehetnek a lélek továbbélésével és az örök fejlődéssel összefüggő problémáitok megoldásában. Az Igazító egyrészt tétlen a tisztán ideigvaló jólétet illetően, másrészt istenien tevékeny az örök jövőtök mindenféle dolgával kapcsolatban.” 110:1.4

6. Érdekeltek mind az időleges, mind az örök jólétünkben.

„Noha a bennetek lakozó isteni Nevelők főleg a soha véget nem érő létezés következő szakaszára való szellemi felkészítésetekkel foglalkoznak, emellett komolyan érdekeltek az ideigvaló jólétetekben és a tényleges földi előrejutásokban is. Örömöt szerez nekik az, ha hozzájárulhatnak egészségetekhez, boldogságotokhoz és igaz jólétetekhez. Nem közömbösek a bolygón elért bármilyen sikeretek iránt, amelyek nem hátráltatják az örök-fejlődési jövőbeli életeteket.” 110:1.3

7. Nem teszik könnyűvé számunkra az életet.

„A Titkos Nevelők nem gondolatsegítők; ők gondolatigazítók. Azzal a céllal működnek együtt az anyagi elmével, hogy igazgatási és szellemi-átalakítási tevékenységük révén az új világokhoz és a jövőbeli létpályátok új nevéhez új elmét hozzanak létre. Küldetésük döntően a jövőbeli életre irányul, nem a mostanira. Mennyei segítőknek nevezik őket, nem földi segítőknek. Nem érdekeltek abban, hogy könnyűvé tegyék a halandó létpályáját;

sokkal inkább abban érdekeltek, hogy életutatokat meglehetősen nehézzé és göröngyössé tegyék azért, hogy egyre több döntési helyzetbe hozzanak és döntésre bírjanak titeket. A nagyszerű Gondolatigazító jelenléte nem jár együtt könnyű élettel és a mélyenszántó gondolkodástól való mentességgel, de az ilyen isteni ajándék fenséges értelmi békét és felséges szellemi megnyugvást hoz." 108:5.5

8. Az Igazítók igazán és istenien szeretnek minket.

„Az Igazító az ember örökkévalóság-lehetősége; az ember az Igazító személyiség-lehetősége. A ti egyéni Igazítóitok annak reményében munkálkodnak szellemivé alakításotokon, hogy örökkévalóvá tehetik ideigvaló személyazonosságotokat. Az Igazítókat a szellemek Atyjának csodálatos és önmagát adományozó szeretete járja át. Ők igazán és istenmód szeretnek benneteket; ők a szellemi reménynek az emberek elméjébe zárt rabjai. Arra vágynak, hogy halandói elmétek elérje az isteniséget és így magányuk véget érhet, hogy veletek együtt megszabadulhassanak az anyagi öltözék szabta korlátoktól és az idő ruházatától." 107:6.2

9. Az Igazítóval való társulás örökkévaló.

„Utatok a Paradicsomra nem más, mint a szellemi magasságok elérésének útja, és az Igazító természete hűségesen kinyilatkoztatja az Egyetemes Atya szellemi természetét. A Paradicsomra való emelkedésen túl és az örökkévaló létpálya végleges rendűi besorolás utáni szakaszaiban az Igazító alkalmasint a szellem-segédkezéstől különböző formában tart kapcsolatot az egykori emberi társával; de a Paradicsomra való emelkedés és a végleges rendűi létpálya már tulajdonképpen az Istent ismerő, szellemiesülő halandónak és az Istent kinyilatkoztató Igazító szellemi segédkezésének társulása." 107:6.3

10. Ők késztetnek bennünket az istenszerűvé válásra.

„Az Igazító teremti meg az emberben azt az olthatatlan vágyakozást és szüntelen sóvárgást, hogy olyan akarjon lenni, mint az Isten, elérje a Paradicsomot, és ott, az Istenség tényleges személye előtt az isteni ajándék végtelen forrását imádja. Az Igazító az élő jelenlét, mely ténylegesen összeköti a halandó fiút az ő paradicsomi Atyjával és egyre közelebb és közelebb vonja őt az Atyához. Az Igazító a mi egyensúlyteremtőnk, mely kiegyenlíti azt a hatalmas világegyetemi feszültséget, amely egyrészt az embernek az Istentől való távolságából, másrészt az örökkévaló Atya

egyetemességével szemben az ember részlegességéből ered.” 107:0.5

11. Az Igazítók elvezetnek bennünket Istenhez.

„Végeredményben az Isten jóságának legnagyobb bizonysága és az ő iránta érzett szeretetnek a legfőbb indoka az Atyától származó s az emberben lakozó ajándék – az Igazító, aki oly türelmesen várja ki az idejét annak, amikor végre mindketten örökre eggyé lesztek. Bár Istent nem találhatjátok meg keresve, ha viszont alávetitek magatokat a bennetek lakozó szellem vezetésének, akkor tévedhetetlen vezetőre tesztek szert, aki lépésről-lépésre, életről-életre, világegyetemeken át mutatja az utat, míg végül ott fogtok állni az Egyetemes Atya paradicsomi személyének színe előtt.” 2:5.5

12. Segítenek tökéletessé válni.

„Az Isten, miután megparancsolta az embernek, hogy legyen éppoly tökéletes, mint ő, az Igazítóként alászállt a teremtményéhez azért, hogy társa legyen abban a tapasztalásban, amikor az ember a számára így elrendelt nagyszerű végzetét beteljesíti. Az emberi elmében lakozó Isten-rész teljes és korlátlan biztosítéka annak, hogy az ember képes megtalálni az Egyetemes Atyát ezzel az isteni Igazítóval társulva, mely Istentől jött el az ember megtalálására és az ember Isten fiává fogadására már a húsvér testben töltött időkben.” 107:0.3

13. És élvezik a velünk való kapcsolatteremtést.

„Az Igazító a ti kifejlődő halhatatlan lelketek örökkévaló elődje, isteni eredete; ők az a szüntelen késztetés, mely az embert rábírja arra, hogy megpróbálja megszerezni az uralmat az anyagi és jelenlegi léte fölött a szellemi és jövőbeli létpályája tükrében. A Nevelők a halhatatlan remény foglyai, az örökké tartó fejlődés forrásai. És mennyire élvezik, amikor halandó társukkal többé-kevésbé közvetlen csatornákon érintkezhetnek! Mennyire örvendeznek, amikor nélkülözhetik a jelképeket és az egyéb közvetett utakat, és üzeneteiket az emberi társaik értelmének közvetlenül villanthatják fel!” 108:6.7

X. AZ IGAZÍTÓK ÁTFOGÓ MŰKÖDÉSE

1. Az Igazítóknak van némi közük az „Isten képéhez”.

„A Titkos Nevelők kétségtelenül az Egyetemes Atya adományai, az Isten képének tükröződései kint a világegyetemben. Az egyik nagy tanító egykor arra intette az embereket, hogy újjá kell születniük elméjük szellemében; hogy új emberré kell válniuk, aki, mint Isten, igazságosságban és az igazság kiteljesítésében teremtetett. Az Igazító az isteniség jegye, az Isten jelenléte. „Isten képe” nem fizikai hasonlatosságra vagy az anyagi teremtményi felruházottság véges korlátaira utal, hanem inkább az Egyetemes Atya szellemi jelenlétének ajándékára a Gondolatigazítóknak a világegyetemek szerény teremtményeihez való mennyei elküldésében.” 108:6.3

2. Az Igazítók különböztetik meg az embert az állattól.

„Az Igazító a szellemi felemelkedés kútfője és az isteni jellem reménye bennetek. Ő a továbbélés hatalma, előjoga és lehetősége, ami oly nagy mértékben és mindörökre megkülönböztet benneteket a pusztán állati teremtményektől. Ő az a magasabbrendű és igaz belső szellemi gondolat-ösztönzés, szemben a külső és fizikai ingerekkel, mely az anyagi test idegi-energia rendszerén keresztül éri el az elmét.” 108:6.4

3. Az Igazítók teremtik meg a továbbélési értékeket.

„A jövőbeli létpálya eme hűséges őrzői tökéletesen megkettőznek minden elmebéli alkotást, azokhoz szellemi párt alkotnak; így lassan, de biztosan újjáteremtenek benneteket olyanná, amilyenek valójában vagytok (csak szellemi értelemben) a továbbélők világaiban való feltámadáshoz. És mindezek a fényes szellemi átalakulások megőrződnek a kifejlődő és halhatatlan lelketek megjelenő valóságában, a morontia sajátlényegetekben. Ezek a valóságok ténylegesen is léteznek, függetlenül attól, hogy az Igazító ritkán képes olyan tisztán megjeleníteni ezeket az alkotás-párokat, hogy a tudat szintjére kerülhessenek.” 108:6.5

4. Az Igazító az isteni szülője az igaz valódnak.

„És miként ti az emberi szülei vagytok, úgy az Igazítók az isteni szülei az igazi valótoknak, az önmagatok magasabb rendű és fejlődő sajátlényegének, a ti jobb morontiai és jövőbeli szellemi valótoknak. És éppen ez a kifejlődő morontia lélek az, amelyet a bírák és az ítélők értékelnek akkor, amikor döntenek a továbbélésetekről és továbbengednek benneteket felfelé az új világokra és a soha véget nem érő létezésbe örökre eggyé kapcsolódva a hűséges társatokkal – Istennel, az Igazítóval.” 108:6.6

5. Az Igazítók gondoskodtak a vallás túléléséről.

> „Az ember a személytelen erők, a varázslás, a természetimádás, a szellemfélés és az állatimádás babonaságain keresztül fejlődve jutott el ama különféle szertartásrendekig, miáltal az egyén vallásos hozzáállása a nemzetség csoportválaszaivá vált. És ekkor e szertartások törzsi hiedelmekké sűrűsödtek és szilárdultak, végül pedig e félelmek és hitek istenekké személyesültek. De mindeme vallásfejlődésből sohasem hiányzott teljesen a vallási elem. Az Isten késztetése mindig is munkált az emberben. És ezek az erőteljes hatások – az egyik emberi, a másik pedig isteni – biztosították a vallás megmaradását a korok viszontagságai közepette is, és annak ellenére is, hogy ezernyi romboló hajlam és rosszakaratú kibékíthetetlen ellentét oly gyakran fenyegette megsemmisítéssel.” 103:3.5

6. Az Igazító viszonya az egyéb szellemekhez

> „Úgy tűnik, hogy a Gondolatigazítók minden más szellemi jelenléttől függetlenül tevékenykednek; úgy tűnik, hogy olyan világegyetemi törvények szerint működnek, amelyek meglehetősen eltérnek az összes többi szellemhatás működését irányító és szabályozó törvénytől. De függetlenül az ilyen nyilvánvaló függetlenségtől, a hosszú távú megfigyelések vitathatatlanul kimutatták, hogy az Igazítók az emberi elmében tökéletesen egy ütemben és összhangban működnek együtt a többi szellemsegédkezéssel, beleértve az elmeszellem-segédeket, a Szent Szellemet, az Igazság Szellemét és a többi hatást.” 108:4.3

7. Az Igazítók cselekednek a válsághelyzetekben.

> „Amikor a fajok magasabb rendű és alacsonyabb rendű hajlamai közötti éles és jól meghatározott feszültség alakul ki, vagyis *a valóban* helyes és a valóban rossz között választani kell (és itt nem pusztán arról van szó, hogy mit tartotok helyesnek vagy helytelennek), akkor bízhattok abban, hogy az Igazító valamilyen meghatározott és tevékeny módon mindig részt fog venni az ilyen tapasztalásokban. Az a tény, hogy az effajta Igazító-tevékenység nem tudatosul az Igazító emberi társában, egyáltalán nem von le semmit annak értékéből és valóságából.” 108:5.9

8. Az Igazítók jelentik a magyarázatot a szellemi egységre.

> „A vallásos tapasztalás egysége valamely társadalmi vagy faji csoport körében az egyénben lakozó Isten-szilánk azonos természetéből származik. Az emberben lévő ezen isteni dologból

ered az embernek a többi ember jólétéhez fűződő önzetlen érdeke. Ám mivel a személyiség egyedi – nincs két hasonló halandó – ezért ebből elkerülhetetlenül következik, hogy nincs két emberi lény sem, mely hasonlóan értelmezné az isteniségnek az ő elméjükben lakozó szellemének vezetését és késztetéseit. Egy halandói csoport képes megtapasztalni szellemi egységet, azonban ők sohasem érhetnek el bölcseleti azonosságot. És a vallásos gondolkodás és élmény felfogásbeli különbözőségét mutatja az a tény is, hogy a huszadik századi hittudósok és bölcselők ötszáznál is több különböző meghatározást adtak a vallásra. A valóságban minden emberi lény az őbenne lakozó Isten-szellemből áradó isteni ösztönzések saját, tapasztaláson alapuló értelmezése alapján határozza meg a vallást, és ennélfogva az ilyen értelmezésnek egyedinek kell lennie és teljes mértékben különböznie kell minden más emberi lény vallásbölcseletétől.” 103:1.1

9. Mikor pártolnak el az Igazítók az emberi lényektől?

„Az Igazító veletek marad minden válságos állapotban és minden betegségen keresztül, mely az elmebéli képességeiteket nem teszi tönkre teljesen. De milyen kegyetlen dolog tudatosan megszentségteleníteni vagy más módon szándékosan szennyezni a fizikai testet, amelynek az Istentől származó csodálatos ajándék földi menedékéül kell szolgálnia. Minden fizikai méreg nagymértékben akadályozza az Igazítónak az anyagi elme fejlesztése érdekében tett erőfeszítéseit, míg a félelem, a harag, az irigység, a féltékenység, a gyanakvás és a türelmetlenség elmemérgei hasonlóképpen nagyon komolyan hátráltatják a kifejlődő lélek szellemi előrelépését.” 110:1.5

10. Az Igazító óriási jelentősége

„Felfogjátok-e az Igazítók eljövetelének valódi jelentőségét? Valóban el tudjátok képzelni, hogy mit jelent az, hogy az abszolút és végtelen Istenségnek, az Egyetemes Atyának egy abszolút szilánkja belétek költözik és eggyé kapcsolódik a ti véges halandói természetetekkel? Amint egy halandó ember eggyé kapcsolódik a teljes mindenségrend lételvi Okának egy szilánkjával, akkor többé már semmi sem korlátozhatja ennek a példa nélküli és elképzelhetetlen társulásnak a végleges beteljesülését. Az ember az örökkévalóságban nem csak a pártatlan Istenség végtelenségét fogja felfedezni, hanem ugyanennek az Istennek az alanyi részét alkotó vég nélküli lehetőségeket is. Az Igazító mindig Isten csodáját fogja a halandói személyiségnek kinyilatkoztatni, és ez a mennyei kinyilatkoztatás soha sem érhet véget, mert az Igazító

Isten része és olyan is mint az Isten a halandó ember számára.” 107:4.7

XI. AZ IGAZÍTÓK ÉS AZ EMBERI AKARAT

1. Mindenben készséges társaknak kell lennünk.

> „Munkamódszereiket tekintve állhatatosak, leleményesek és tökéletesek, de befogadó társuk saját akaratán sohasem tesznek erőszakot. Egyetlen emberi lényt sem fog soha isteni Nevelő akarata ellenére szellemivé alakítani; a továbbélés az Istenek ajándéka, amelyet az idő teremtményeinek maguknak kell kívánniuk. Végső soron akármit is vitt véghez az Igazító, a feljegyzésekből mindig ki fog derülni, hogy azt a ti együttműködő jóváhagyásotokkal tette-e; ti az Igazító akarattal rendelkező társai lesztek a felemelkedési létpálya mérhetetlen átalakítási folyamatában, minden egyes lépés megtétele során.” 110:2.2

2. Az Igazító mindig alá van rendelve az emberi akaratnak.

> „A Gondolatigazítók az emberi elmékbe költözéskor magukkal hozzák azokat az életpálya-mintákat, azokat az eszményi életeket, melyeket ők maguk és a diviningtoni Megszemélyesült Igazítók határoztak meg, illetőleg rendeltek el előre, és amelyeket az Urantia Megszemélyesült Igazítója jóváhagyott. Így kezdik meg a munkát egy pontos és előre kidolgozott terv alapján emberi társuk értelmi és szellemi fejlődése érdekében, azonban egyetlen emberi lény sem köteles elfogadni ezt a tervet. Mindannyian eleve elrendelés tárgyai vagytok, az viszont nincs előre elrendelve, hogy ezt az isteni eleve elrendelést el kell fogadnotok; teljesen szabadon döntötök abban, hogy a Gondolatigazítók programjának bármely részét vagy akár az egészet elvetitek-e. Az ő küldetésük az, hogy tényleges és saját belátáson alapuló felhatalmazásotok alapján változtatásokat hajtsanak végre az elmében és szellemi kiigazításokat tegyenek abból a célból, hogy nagyobb befolyást szerezzenek a személyiség irányításában; de ezek az isteni Nevelők soha semmilyen körülmények között sem használnak ki benneteket és önkényesen nem befolyásolják választásaitokat és döntéseiteket. Az Igazítók tiszteletben tartják a személyiségetek függetlenségét; *ők mindig alá vannak rendelve az akaratotoknak*.” 110:2.1

3. Az Igazító az elmétől függ.

> „A Gondolatigazítónak nincs külön működési rendje önmaga kifejezésére; a vallásos érzések befogadására vagy kifejezésére nincs rejtélyes vallási készség. Ezek a tapasztalások a halandói

elme természetesen kialakult rendszerén keresztül jelennek meg. És itt rejlik az egyik magyarázata az Igazító előtt álló azon nehézségre, hogy közvetlen közléscserét folytasson az ő állandó otthonát képező anyagi elmével.” 101:1.2

4. Csakis a tudatos ellenállás hátráltatja az Igazítókat.

„Az összezavarodottság, a tanácstalanság, az esetleges elbátortalanodás és zaklatottság nem szükségszerűen azt jelzi, hogy az ember a benne lakozó Igazító vezetésének ellenáll. Az ilyen magatartások néha az isteni Nevelővel való tevékeny együttműködés hiányát jelzik, és ennélfogva bizonyos mértékben esetleg késleltethetik a szellemi fejlődést, ám az efféle értelmi-érzelmi nehézségek egyáltalán nem befolyásolják az Istent ismerő lélek biztos továbbélését. A tudatlanság egyedül sohasem akadályozhatja meg a továbbélést; ugyanígy az összezavarodott gondolatok és a félelemteli bizonytalanság sem. Csak az Igazító vezetésének való tudatos ellenállás akadályozhatja meg a kifejlődő halhatatlan lélek továbbélését.” 110:3.5

5. Miként működhet együtt az akarat az Igazítóval?

„Nem szabad úgy tekinteni az Igazítótokkal való együttműködést, mint valami különösen tudatos folyamatot, mivel nem az; de a késztetéseitek és a döntéseitek, a hűséges elhatározásaitok és a felsőbbrendű vágyaitok valódi és eredményes együttműködéshez vezetnek. Az Igazítóval való összhangot tudatosan javíthatjátok a következők révén:

1. Az isteni vezetés követése mellett való döntés; az emberi életnek az igazság, a szépség és a jóság legmagasabb rendű tudatosságára való őszinte alapozása, majd ezeknek az isteniségi jegyeknek az összehangolása bölcsességen, istenimádaton, hiten és szereteten keresztül.

2. Isten szeretete és a vágyakozás az iránt, hogy olyanok legyetek, mint ő – az isteni atyaság tiszta felismerése és a mennyei Szülőatya szeretetteljes imádata.

3. Az ember szeretete és az ember szolgálata iránti őszinte vágy – az emberek közötti testvériség szívből fakadó felismerése, mely a minden egyes halandótársatokhoz való értelmes és bölcs ragaszkodással párosul.

4. A mindenségrendi létpolgárság örömmel fogadása – a Legfelsőbb Lény iránti fejlődési kötelezettségeitek őszinte felismerése, annak tudatosítása, hogy az evolúciós ember és a kifejlődő Istenség kölcsönösen összefügg egymással. Ez a mindenségrendi erkölcsiség megszületése és az egyetemes kötelezettség felismerésének kezdete." 110:3.6

6. Az Igazítók és a felsőtudatos elme

„Ha valaki hajlik az egyébként egyesített értelmi életben valamilyen elméleti tudat alatti elmét, mint gyakorlatias munkafeltevést elismerni, akkor a következetesség érdekében fel kell tételeznie a felemelkedő értelmi tevékenységnek egy hasonló és ennek megfelelő területét, mint tudatfeletti szintet, a bent lakozó szellementitással, a Gondolatigazítóval való közvetlen kapcsolat sávját. Mindezen lelki okoskodások azt a nagy veszélyt hordozzák magukban, hogy az ember a káprázatokat és az úgynevezett rejtélyes élményeket a rendkívüli álmokkal együtt az emberi elmének szóló isteni közléseknek tekinti. A múltban isteni lények megnyilatkoztak bizonyos, Istent ismerő személyeknek, de nem az ő ködös révületeik vagy torz látomásaik miatt, hanem mindezen jelenségek ellenére." 100:5.6

7. Az istenimádat a legjobb módja az Igazítóval való kapcsolatteremtésnek.

„A megtérés-kereséssel szemben a Gondolatigazítóval való lehetséges kapcsolatfelvétel morontia sávjaihoz való közeledésnek jobb módja az élő hiten és az őszinte istenimádáson, az őszinte és önzetlen imán keresztüli közelítés. Az emberi elme nem tudatos szintjeiről feltörő emlékekből túl sokat tulajdonítanak tévesen isteni kinyilatkoztatásnak és szellemi vezetésnek." 100:5.7

8. A nagy kihívás

„A mai ember előtt álló nagy kihívás az, hogy jobb kapcsolatot teremtsen az isteni Nevelővel, aki az emberi elmében lakozik. Az ember legnagyobb kalandja a húsvér testben ama kiegyensúlyozott és józan törekvésben áll fenn, hogy a kezdetleges lélektudat elmosódott területein keresztül lelkes erőfeszítéssel átlépje az öntudat határait annak érdekében, hogy elérje a szellemtudat határvidékét – kapcsolatot teremtsen az isteni jelenléttel. Az ilyen tapasztalás Isten-tudatot alkot, olyan tapasztalást, mely nagymértékben erősíti az Isten megismerésével kapcsolatos vallásos tapasztalás előzetesen létező igazságát. Az ilyen

szellemtudat egyenértékű az Istennél való fiúi elismerés ténylegességének ismeretével. Egyébként pedig a fiúság bizonyossága a hit megtapasztalása.” 196:3.34

XII. AZ IGAZÍTÓK JELENLÉTÉNEK ÉRZÉKELÉSE

1. Az irányfény – az élet fénye

„Van egyfajta jellegzetes fény, egy szellem-fényesség, mely ezt az isteni jelenlétet kíséri, és amely a Gondolatigazítók általános jellemzőjévé vált. Szerte a Nebadonban ezt a paradicsomi fényességet »irányfény« néven ismerik; az Uverszán »az élet fényének« nevezik. Az Urantián e jelenségre néha úgy utaltak, hogy »az igazi világosság, mely megvilágosít minden embert, aki a világra jön.«” 107:4.5

2. Mikor láthatók a Megszemélyesült Igazítók?

„A Megszemélyesült Gondolatigazítókat minden olyan lény láthatja, aki elérte az Egyetemes Atyát. Az Igazítókat minden létszakaszukban minden más lénnyel, entitással, szellemmel, személyiséggel és szellem-megnyilatkozással együtt mindig érzékelik a paradicsomi Istenségektől származó és a nagy világegyetem felsőbb kormányzataiban elnöklő Legfelsőbb Teremtő Személyiségek.” 107:4.6

3. Az igazítói jelenlét nyomai

„Isten létének ténylegessége az ember halandói elméjében élni és ott az örök továbbélési képességgel rendelkező halhatatlan lélek kifejlődésében segédkezni rendelt isteni jelenlétnek, a Paradicsomról küldött szellemi Nevelőnek a beköltözése révén mutatkozik meg az emberi tapasztalásban. Ezen isteni Igazítónak az emberi elmében való jelenlétét három élményelvi jelenség kíséri:

1. Az értelmi képesség Isten megismerésére – az Isten-tudat.

2. A szellemi késztetés Isten megtalálására – az Isten-keresés.

3. Olyan személyiség, mely arra törekszik, hogy olyan legyen, mint az Isten – az ember őszinte vágya arra, hogy az Atya akarata szerint cselekedjen.” 1:2.3

4. A Független Hírvivők Igazító-érzékelése

„Egy további érdekes tényt is megemlíthetek: Amikor egy Független Hírvivő olyan bolygón tartózkodik, mely lakóinak elméjében Gondolatigazító lakozik, mint amilyen az Urantia is, akkor minőségi ingert érzékel a szellemjelenlét érzékelő-képességével. Ilyen esetben nincs mennyiségi inger, csak minőségi érzéklet. Amikor olyan bolygón tartózkodik, ahová Igazítók még nem érkeztek, akkor az ott lakókkal való kapcsolatteremtés során ilyen válasz nem jön létre. Ez arra utal, hogy a Gondolatigazítók valamiképpen kapcsolatban vannak és összefüggésbe hozhatók a paradicsomi Háromság Ihletett Szellemeivel. Bizonyos értelemben talán vannak közös elemei a tevékenységüknek; de ezt nem igazán tudjuk. Mindkét lény a minden dolog középpontja és forrása közeléből származik, azonban két különböző rendről van szó. A Gondolatigazítók egyedül az Atyától származnak; az Ihletett Szellemek a paradicsomi Háromság utódai.” 19:5.6

XIII. A HÉT LELKI KÖR

1. A hét lelki kör

„A személyiség kialakulásának teljességét valamely anyagi világon a halandói kiteljesedés lehetősége hét lelki körének teljesítése jelenti. A hetedik kör elérése az igazi emberi személyiség működésének kezdetét jelzi. Az első kör teljesítése a halandó lény viszonylagos érettségére utal. A mindenségrendi növekedés hét körének átlépése ugyan nem egyenértékű az Igazítóval való eggyé kapcsolódással, e körök elérése mégis az Igazítóval való eggyé kapcsolódást megelőző lépések sikeres megtételét jelzi.

Az Igazító egyenrangú társatok a hét kör elérésében – a viszonylagos halandói érettség teljesítésében. Az Igazító veletek együtt emelkedik a hetedik körtől az elsőig, de a felsőségi és önállósági elismertséget a halandói elmével való tevékeny együttműködéstől meglehetősen független fejlődéssel nyeri el.

A lelki körök nem kizárólagosan értelmiek, és nem is teljesen morontia jellegűek; a személyiség-szinttel, az elme-kiteljesedéssel, a lélek-gyarapodással és az Igazítóhoz való hangolódással hozhatók összefüggésbe. Az e szintekre való sikeres eljutás a *teljes személyiség* összarányos működését igényli, nemcsak annak egyes szakaszaiét. A részek növekedése nem egyenlő az egész igazi megérésével; a részek valójában a teljes sajátlényeg – az egész önnön való – anyagi, értelmi és szellemi kiteljesedésével arányosan gyarapodnak.

> Amikor az értelmi természet fejlődése megelőzi a szellemiét, akkor az megnehezíti és veszélyessé is teszi a Gondolatigazítóval való összeköttetést. Hasonlóképpen, a szellemi túlfejlettség az emberben lakozó isteni entitás szellem-vezetésének megszállott és torz értelmezéséhez vezet. A szellemi felfogóképesség hiánya nagyon megnehezíti a magasabb rendű felsőtudatban lakozó szellemi igazságoknak az ilyen anyagi értelem számára való közvetítését. A tiszta szokásokkal, kiegyensúlyozott idegi energiákkal és egyensúlyban lévő vegyi működéssel rendelkező testben működő, tökéletesen kiegyensúlyozott elme – amikor is a fizikai, az elmebéli és a szellemi erők hármas fejlődési összhangot alkotnak – az, amely a legtöbb mennyiségű világosságot és igazságot képes befogadni az ilyen lény valódi jólétének legkisebb mértékű veszélyeztetése vagy kockázatnak való kitettsége mellett. Ilyen kiegyensúlyozott növekedéssel éri el az ember a bolygólétbeli fejlődés egyre magasabb köreit egymás után, a hetediktől az elsőig.” 110:6.1

2. A döntések segítik az előrehaladást az Igazítónak is, az ember önnön valójának is.

> „Minden döntésetek vagy akadályozza, vagy könnyíti az Igazító működését; hasonlóképpen ugyanezek a döntések határozzák meg előrehaladásotokat az emberi fejlődés köreiben. Való igaz, hogy a döntés felsőbbrendűsége, válsághelyzeti jellege alapvető kapcsolatban van annak kör-teljesítő hatásával; ugyanakkor a nagyszámú döntés, a gyakori ismétlések, az állhatatos ismétlések, úgyszintén alapvető fontosságúak az ilyen válaszok szokásformáló bizonyossággá válásához.” 110:6.6

3. Az Igazítók felsőbb elmeszinteken munkálkodnak.

> „Az Igazítók az emberi elme felsőbb szintjein működnek, szünet nélkül arra törekedve, hogy a halandói értelem minden fogalmáról morontia másolatot készítsenek. Ezért két valóság gyakorol hatást az emberi elmekörökre, illetőleg összpontosul azokban: az egyik az élethordozók eredeti tervéből kifejlődött halandói sajátlényeg, a másik a Divinington felsőbb szféráiból eredő halhatatlan entitás, az Istentől származó ajándék, mely az emberben lakozik. De a halandói sajátlényeg egyúttal személyes sajátlényeg is; személyiséggel rendelkezik.” 110:2.4

4. Az élet gondjaival és örömeivel kapcsolatban

> „Kénytelen vagyok rámutatni arra, hogy sokan közületek túl sok időt és gondolatot pazarolnak az élet jelentéktelen dolgaira,

miközben majdnem teljesen figyelmen kívül hagyják az örök fontosságú, lényeges valóságokat, éppen azokat az eredményeket, amelyek a közöttetek és az Igazítótok közötti egyezőbb munkakapcsolat kialakításával kapcsolatosak. Az emberi létezés nagy célja az emberben lakozó Igazító isteniségére való ráhangolódás; a halandói lét nagy eredménye az elmétekben várakozó és munkáló isteni szellem örök céljai iránti igaz és saját belátáson alapuló elhivatottság megjelenése. De az örök beteljesülés felismerésére irányuló elhivatott és határozott erőfeszítés teljes mértékben összeegyeztethető a vidám és örömteli élettel, valamint a sikeres és tiszteletreméltó életpályával a földön. A Gondolatigazítóval való együttműködés nem önkínzás, nem a jámborság megcsúfolása vagy álszent és kérkedő ön-lealacsonyítás; az eszményi élet szeretetteljes szolgálat, s nem félelmekkel teli nyugtalanság.” 110:3.4

XIV. AZ ÖNTEVÉKENY IGAZÍTÓK

1. Az öntevékeny Igazítók működési területe

„Beszámoltunk már nektek az Igazítók igazítói tapasztalás alapján való csoportosításáról – vannak tehát tiszta, haladó és felsőbb Igazítók. Meg kell ismernetek egy működési jellegen alapuló osztályozást is – az öntevékeny Igazítókat. Öntevékeny Igazító az, aki:

1. Már szerzett némi meghatározott és szükséges tapasztalatot a sajátakarattal bíró teremtmények kifejlő életében, akár átmenetileg tevékenykedő Igazítóként olyanfajta világon, ahol az Igazítókat csak kölcsönkapják a halandók, akár valamely tényleges egyesülési bolygón, ahol is az adott emberi lénynek nem sikerült a továbbélés. Az ilyen Nevelő haladó vagy felsőbb Igazító lehet.

2. Kialakította a szellemi erő-egyensúlyt egy olyan emberi lényben, aki már teljesítette a harmadik lelki kört és akihez személyes szeráf őrangyalt rendeltek.

3. Olyan halandó társa van, aki meghozta a legmagasabb rendű döntést, az Igazítóval ünnepélyes és igaz jegyességet kötött. Az Igazító már előre úgy tekint a tényleges eggyé kapcsolódás időpontjára és olybá veszi az egyesülést, mint kész tényt.

4. Olyan halandó társa van, akit már besoroltak a beteljesülés egyik tartalékos alakulatába a halandói felemelkedés valamelyik evolúciós világán.

5. Valamikor, amikor embertársa aludt, átmenetileg levált a halandó-fogságbeli elméről azért, hogy valamilyen nehéz feladatot teljesítsen, mint amilyen az összeköttetés, a kapcsolat kialakítása vagy valamilyen bejegyzés megújítása, vagy egyéb emberfeletti szolgálatot végezzen a rendeltetési helyét jelentő világ szellemi igazgatásában.

6. Válsághelyzetben valamely emberi lény tapasztalásában szolgált, aki az adott bolygó szellemi működéséhez alapvetően szükséges mindenségrendi küldetés végrehajtására megbízást kapott szellemszemélyiség anyagi kiegészítője volt.” 109:2.1

2. Az öntevékeny Igazítók sokrétű tevékenysége

„Úgy tűnik, hogy az öntevékeny Igazítók jellegzetes mértékű akarattal rendelkeznek minden tekintetben, kivéve a mindenkori embertársuk személyiségjegyeit, amint az meg is nyilvánul abban a számtalan hőstettben, melyet az adott halandóval való kapcsolódáson belül és attól függetlenül visznek véghez. Az ilyen Igazítók számos különböző tevékenységet folytatnak az adott teremtésrészben, de leginkább azért észlelhetetlen bent-lakozóként a maguk választotta földi szálláshelyükön működnek.” 109:2.8

3. Az öntevékeny Igazítók egymás közötti kapcsolatfelvétele

„Ezek a magasabb rendű és tapasztaltabb Igazítók nyilvánvalóan képesek kapcsolatba lépni a más teremtésrészekben tartózkodó Igazítókkal. De miközben egymással érintkeznek, kizárólag kölcsönös munkájuk szintjén és csakis abból a célból tesznek így, hogy megőrizzék azokat a rájuk bízott adatokat, melyek lényegesek a tartózkodási helyük szerinti teremtésrészben végzett igazítói szolgálathoz, bár tudjuk, hogy válsághelyzet idején alkalmanként bolygóközi ügyekkel is foglalkoztak.” 109:2.9

4. A felsőbb és öntevékeny Igazítók rendeltetése

„A felsőbb és öntevékeny Igazítók akaratuk szerint képesek elhagyni az emberi testet. Az elmébe beköltözött Igazítók nem szerves vagy élőlénytani részei a halandó életnek; ők az életen

felüli isteni többletek. Szerepüket az eredeti élettervekben határozták meg, de nem nélkülözhetetlenek az anyagi létezéshez. Megemlítendő ugyanakkor az is, hogy miután a halandóban teljesítendő alászállási szolgálatukat megkezdték, nagyon ritkán és csak átmenetileg hagyják el halandó lakhelyüket.

A kötelezettségeik alól felmentett Igazítók azok, akik teljesítették a rájuk bízott feladatot és csak az anyagi élethordozó felbomlására vagy a halhatatlan lélekké való átmenetre várnak." 109:2.10

5. A tapasztalt Igazítók rendeltetése

„Az Igazító fajtájának nagyon is sok köze van az emberi személyiség kifejeződési képességéhez. Az egyes korszakokban az Urantia nagy értelmi és szellemi vezetői döntően azért voltak képesek jelentős hatást kifejteni, mert a bennük lakozó Igazító felsőbbrendű és előzetes tapasztalattal rendelkezett." 109:4.3

6. Az öntevékeny Igazítók győzelmei

„A felsőrendű és öntevékeny Igazítók gyakran képesek szellemi jelentéstartalmakat vinni az emberi elmébe, amikor az akadálytalanul működik a felszabadult, de szabályozott alkotó képzelet csatornáiban. Ilyenkor, és néha az ember alvása közben, az Igazító képes feltartóztatni az elmebéli folyamatokat, megállítani az áramlást, majd elterelni az ideafolyamot; mindezeket annak érdekében teszi, hogy mély szellemi átalakulásokat okozzon a felsőtudat magasabb, rejtett zugaiban. Így az elme erőit és energiáit tökéletesebben hangolja a jelen és a jövő szellemi szintje kapcsolat-hangjainak hangneméhez.

Néha lehetővé válik, hogy az elme megvilágosodjon, hogy meghalljátok a bennetek folyamatosan beszélő isteni hangot, s így részlegesen tudatosíthassátok az állandóan bennetek lakozó magvábanvaló személyiség bölcsességét, igazát, jóságát és szépségét." 109:5.1

XV. MIKÉNT TESZNEK SZERT AZ IGAZÍTÓK TAPASZTALATOKRA?

1. Igazítók a gyermeki elmében

„A gyermeki lélektan természeténél fogva igenlő jellegű, nem pedig nemleges. Sok halandó azért nemleges hozzáállású, mert így nevelték őket. Amikor azt mondjuk, hogy a gyermek igenlő hozzáállású, akkor az ő erkölcsi késztetéseire utalunk, azokra az

elme-erőkre, melyek felbukkanása jelzi a Gondolatigazító megérkezését.

Helytelen tanítás hiányában az egészséges gyermek elméje a vallásos tudat megjelenése esetében előrevivő irányban fejlődik, az erkölcsi pártatlanság és a társadalmi segédkezés felé, semmint hátramutató irányban, a bűntől és a bűnösségtől távolodva. A vallásos tapasztalás fejlődése végbemehet összeütközéssel és összeütközés nélkül is, de az emberi akarat elkerülhetetlen döntéseinek sora, erőfeszítése és működése mindig jelen van.

Az erkölcsi választással rendszerint több-kevesebb erkölcsi ellentét jár együtt. És ez a legelső összeütközés a gyermeki elmében az önös késztetések és az emberbarátság ösztönzései között megy végbe. A Gondolatigazító nem hagyja figyelmen kívül az önös indíttatású személyiségértékeket, viszont úgy avatkozik be, hogy némiképp kedvez az önzetlen ösztönzésnek, mely az emberi boldogság céljához és a mennyország örömeihez vezet.” 103:2.5

2. Az Igazító nagy napjai

„Az egyéni Igazítók létpályájának nagy napjai: először azok, amikor emberi társuk áttöri a harmadik lelki kört és így biztosítja a Nevelő önálló tevékenységét és szélesebb körű működését (feltéve, hogy az Igazító addig még nem volt öntevékeny); majd pedig azok, amikor emberi társuk eléri az első lelki kört, s ezáltal képessé válnak az egymás közti érintkezésre, legalábbis bizonyos mértékig; végül pedig azok, amikor véglegesen és örökké tartóan eggyé kapcsolódnak.” 110:6.22

3. Az Igazítók fejlődése

„Az Igazító fejlődésének első szakasza a halandó lény továbbélő lelkével való eggyé kapcsolódásban teljesedik ki. Tehát miközben ti természetetekben az ember felől befelé és felfelé, az Isten felé fejlődtök, addig az Igazítók természetében kifelé és lefelé, Istentől az ember felé fejlődnek; és így lesz az isteniség és az emberiség egyesülésének végső terméke örökre az ember fia és az Isten fia.” 109:1.5

4. Igazítói tapasztalatok a továbbélést elutasítóknál

„De ama lények közül soknál, amelyek gyakorlatilag képtelennek minősülnek a továbbélésre az alkalmatlan és alacsonyrendű őseiktől örökölt jegyeik miatt, tiszta Igazító szolgált, és az evolúciós elmével való kapcsolata során értékes előzetes

tapasztalatokat szerzett s így jobban felkészült a következő feladatára, melyet egy másik világon egy magasabb rendű elmében jelöltek ki számára.” 109:3.8

5. Minden igaz érték megmarad.

„Az Igazítók sohasem buknak el; semmi sem vész el, ami továbbélésre érdemes; a sajátakarattal bíró lényekben minden igaz érték bizonyosan túlélőképes, függetlenül attól, hogy az adott értékeket felfedező vagy értékelő személyiség továbbélő lesz-e vagy sem. És így van ez, a halandó teremtmény elutasíthatja a továbbélést; az élettapasztalatok azonban nem vesznek kárba; az örökkévaló Igazító magával viszi az ilyen, láthatóan elbukott élet hasznosítható jellemzőit egy másik világba és mindezeket a továbbélő jelentéstartalmakat és értékeket továbbélő-képességgel rendelkező, magasabb rendű halandói elmének adományozza. Egyetlen valamirevaló tapasztalásra sem hiába kerül sor; egyetlen igaz jelentéstartalom vagy igaz érték sem vész el sohasem.” 109:6.1

6. Az Igazító megmenti a továbbélést nem választók értékeit.

„És az Isten-tudat egyenértékű a sajátlényegnek a világegyetemmel való egyesítésével a szellemi valóság legfelsőbb szintjein. Bármely értéknek csak a szellemtartalma maradandó. Még az is elkerülheti a megsemmisülést az emberi tapasztalásban, ami igaz, szép és jó. Ha az ember nem a továbbélést választja, akkor a szeretettől született és szolgálat által táplált valóságait a továbbélő Igazító őrzi meg. És mindeme dolgok részét képezik az Egyetemes Atyának. Az Atya élő szeretet, és az Atyának ez az élete az ő Fiaiban van. És az Atya szelleme az ő Fiainak fiaiban – a halandó emberekben – van. Végül is még mindig az Atya eszméje az Istenről alkotott legmagasabb rendű emberi felfogás.” 196:3.35

7. Az Igazító megőrzi az értékeket a következő létszakasz idejére.

„Amit a Gondolatigazító nem tud felhasználni a jelenlegi életetekben, azokat az igazságokat, amelyeket nem tud sikeresen átadni eljegyzett embertársának, azokat hűségesen megőrzi a következő létszakasz idejére, éppen úgy, ahogy most is magával hordozza körről körre azokat az igazságokat, melyeket nem tud embertársa tapasztalásai közé iktatni, mivel a teremtmény képtelen a megfelelő mélységű együttműködésre, illetőleg sikertelenül próbálkozik azzal.” 108:5.2

8. Semmi sem pótolhatja a tapasztalatokat.

„A tényleges élettapasztalásnak nincs mindenségrendi helyettesítője. Egy újonnan megformált Gondolatigazító isteniségi tökéletessége semmilyen mértékben nem ruházza fel e Titkos Nevelőt a tapasztalaton alapuló segédkezés képességével. A tapasztalás elválaszthatatlan az élő létezéstől; ez az egyetlen dolog, amelynek *tényleges megélésen* keresztüli végrehajtásának szükségessége alól semmilyen isteni felruházottság sem mentesíthet senkit. Ennélfogva a Legfelsőbb jelenlegi szféráján belül létező és működő minden lényhez hasonlóan a Gondolatigazítóknak is tapasztalatot kell szerezniük; az alacsonyabb rendű, tapasztalatlan csoportoktól a magasabb rendű, tapasztaltabb csoportok irányába kell fejlődniük.” 109:1.3

XVI. AZ IGAZÍTÓI ALÁSZÁLLÁSSAL EGYÜTT JÁRÓ LEHETŐSÉGEK

1. Az igazítói alászállással járó lehetőségek

„Az a tény, hogy ő szellemi hírvivőket küld magától a világotokon és a más világokon élő férfiakhoz és nőkhöz, hogy bennük lakozzanak, semmiben sem csökkenti az ő azon képességét, hogy mint isteni és mindenható szellemszemélyiség működjön; és egyáltalán nincs korlátja az olyan szellemi Nevelők mértékének vagy számának, melyek elküldésére ő képes és amelyeket elküldhet. Azzal, hogy önmagát így az ő teremtményeinek adja, határtalan, csaknem felfoghatatlan jövőbeli lehetőséget teremt ezen istenien felruházott halandók fejlődéslényegű és folytonos létezésére. És önmagának ilyen segédkező szellementitásokként való eme bőkezű szétosztása semmiben sem csökkenti annak az igazságnak és tudásnak a bölcsességét és tökéletességét, mely a végtelenül bölcs, mindentudó és mindenható Atya személyében nyugszik.” 3:4.4

2. Az Igazító jelenlétében rejlő hatalmas lehetőségek

„Az elő-személyes besorolású Igazítók számos különböző válfajú halandó teremtménybe költöznek, így biztosítva, hogy e lények a halandói halált túlélhessék, és a végleges szellem-fejlődési lehetőséggel rendelkező morontia teremtményekként személyesüljenek meg. Ezért, amikor a személyiséggel felruházott ilyen teremtmény-elmébe az örökkévaló Isten szellemének egy szilánkja, a személyes Atya elő-személyes adománya beköltözik, akkor jut e véges személyiség az isteni és az örökkévaló lehetőségének birtokába, és joggal vágyakozhat a Véglegessel rokon végzetre, sőt még az Abszolút elérésére is megalapozottan törekedhet.” 5:6.5

3. Az Igazító törekvést kelt benneteket az isteni tökéletességre.

> „A legmélyebb természetetek – az isteni Igazító – éhséget és szomjat kelt bennetek a pártatlanság iránt, egyfajta törekvést az isteni tökéletességre. A vallás az isteni elérésére való eme belső késztetés felismerésének hit-cselekedete; és ez okozza azt a lélek-bizodalmat és lélek-bizonyosságot, mely tudatosul bennetek úgy, mint az üdvözülés útja, a személyiség túlélésének módszere és mindazok az értékek, melyeket igazként és jóként végre felismertetek.” 101:2.14

4. Az Igazítóval való egyesülésben rejlő lehetőségek

> „Az ember esetében a bent lakozó Igazítóval való végső eggyé kapcsolódás és a kialakuló egység – az embernek és az Isten lényegének személyiségi egységbe rendeződése – teszi őt magvában a Legfelsőbb élő részévé és biztosítja az ilyen, egykor halandó lény számára a Legfelsőbbért és a vele a végtelenben elérendő végleges világegyetemi szolgálathoz tartozó születési előjogot.” 101:6.6

5. Az Igazítók teremtik meg az örökkévaló létezés lehetőségét.

> „Az Igazítótok jelenti a ti új és következő létformátok lehetőségét, az Isten fiaként való örök létezés magasabb rendű adományát. Akaratotok alapján és azzal összhangban az Igazítónak hatalmában áll az anyagi elmétek teremtményi folyamatait a kiemelkedő morontia lélek késztetéseinek és célkitűzéseinek átalakító hatása alá vonni.” 108:5.4

XVII. AZ IGAZÍTÓK NEHÉZSÉGEI ÉS AZ ŐKET HÁTRÁLTATÓ DOLGOK

1. Az Igazító csak ritkán képes szólni hozzánk.

> „Az Igazítók az idő szent és fenséges játékát játsszák; az idő egyik felsőbb kalandját hajtják végre a térben. És milyen boldogok, amikor együttműködésetek révén lehetővé válik, hogy az időbeli rövid küzdelmeitekben is segítségetekre legyenek, miközben örökkévalósági, nagyobb feladataikat hajtják végre. De amikor az Igazítótok megpróbál érintkezésbe lépni veletek, akkor az üzenete rendszerint elvész az emberi elme energiaáramainak anyagi sodrában; csak egy-egy alkalommal fogtok fel némi visszhangot, az isteni hang gyenge és távoli visszaverődését.” 110:3.1

2. Mérsékelhetjük az Igazító nehézségeit.

„Hadd emlékeztesselek benneteket arra, hogy figyeljetek az Igazító hűséges hívásának távoli visszhangjára, melyet a lelketeknek címzett! A bennetek lakozó Igazító nem állíthatja meg és lényegesen nem is változtathatja meg az időben vívott létküzdelmeiteket; az Igazító nem csökkentheti az élet nehézségeit a küzdelem világában bejárt utatok során. A bennetek lakozó isteni lény csak türelmet tanúsíthat, miközben ti az élet csatáját vívjátok, ahogyan az életet a bolygótokon megélik; de megengedhetitek, bárcsak meg is engednétek – ahogyan dolgoztok és aggódtok, ahogyan harcoltok és küzdötök – a derék Igazítónak, hogy mellettetek és értetek harcoljon. Annyira megnyugtatna és ösztökélne, annyira lenyűgözne és felajzana benneteket, ha végre megengednétek az Igazítónak, hogy folyamatosan kivetítse azt az igazi vezérlő eszmét, azt a végső célt és azt az örök rendeltetést, amely a jelenlegi anyagi világotok hétköznapi problémáival való bonyolult, fáradságos küzdelemhez kapcsolódik.” 111:7.2

3. Miként segíthetünk az Igazítónak?

„Miért nem segítetek az Igazítónak abban, hogy bemutathassa nektek mindeme fárasztó, anyagi erőfeszítések szellemi ellendarabját? Miért nem engeditek meg az Igazítónak, hogy mindenségrendi-erő lényegű szellemi igazságokkal gyarapítsa erőnléteteket a teremtménylét ideigvaló nehézségeivel való küzdelemhez? Miért nem bátorítjátok mennyei segítőtöket, hogy felvidítson benneteket azáltal, hogy tiszta képet tár elétek az egyetemes lét örök látóhatáráról, miközben ti a múló időben jelenlévő problémák kusza halmazán merengtek? Miért utasítjátok el, hogy világegyetemi nézőpontból felvilágosítson és ösztönözzön benneteket, miközben az idő hátrányai közepette küszködtök és a halandólétbeli utazásotokat nehezítő bizonytalanságok útvesztőjében bolyongtok? Miért nem engeditek meg az Igazítónak, hogy szellemivé alakítsa a gondolkodásotokat, még ha közben a földi erőfeszítések anyagi útjait is kell járnotok?” 111:7.3

4. Az Igazító gondjainak ismertetése

„Az Urantia felsőbbrendű emberfajtáinak létrejötte bonyolult keveredés eredménye; számos különböző eredetű emberfajta és törzs keveredései. Ez a vegyes jelleg rettenetesen megnehezíti a Nevelők dolgát abban, hogy az élet tartama alatt hatékonyan működjenek és további problémákat okoz mind az Igazítónak, mind az őrangyal-szeráfnak a halált követően. Nem is olyan régen a Szalvingtonon voltam és meghallgattam az egyik végzet-őrangyal hivatalos beszámolóját arról, hogy milyen nehézségeket okozott neki a halandó társ szolgálata. A szeráf elmondta, hogy:

«A nehézségeket nagyrészt az okozta, hogy állandó feszültség volt a rám bízott teremtmény két természete között: az igyekezet kibontakozásával az állati tunyaság állt szemben; egy felsőbbrendű nép eszményképei egy alsóbbrendű emberfajta ösztöneivel kereszteződtek; egy nagy elme fennkölt céljainak az ősi örökségből származó késztetés szegült ellen; a távlatot szemlélő Nevelő előrelátását az időbeli teremtmény rövidlátása semlegesítette; a felemelkedő lény fejlődési terveit az anyagi természet vágyai és sóvárgásai módosították; a világegyetemi értelem pislákolását a fejlődő faj vegyi-energia parancsai nyomták el; az angyalok késztetésével egy állat érzelmei álltak szemben; az értelmi képességek pallérozását az ösztön-hajlamok hiúsították meg; az egyéni tapasztalásokkal a faji szinten felgyülemlett hajlamok kerültek szembe; a legjobb célokra a legrosszabb szándék vetült; a lángelme szárnyalását a középszer nehézkessége semlegesítette; a jó kifejlődését a rossz tehetetlensége hátráltatta; a szépség művészetét a rossz jelenléte szennyezte be; az egészség pezsgését a betegség erőtlensége semlegesítette; a hit kútját a félelem mérgei szennyezték; az öröm forrását a szomorúság vizei keserítették meg; az örömteli várakozást a valóság keserűsége tette vágyálommá; az élet örömeiben állandóan jelen volt a halál szomorúságának fenyegetése. Micsoda élet, micsoda bolygón! És mégis, a Gondolatigazító állandóan jelenlévő segítségének és késztetésének köszönhetően e lélek komoly eredményeket ért el a boldogság és a sikeresség terén és mostanra eljutott a lakóvilág ítélő-termeibe.«” 111:7.4

5. A sikertelen igazítói közléscsere következményei

„Hatalmas szakadék tátong az emberi és az isteni között, az ember és Isten között. Az urantiai emberfajtákat olyan nagy mértékben szabályozzák elektron- és vegyi folyamatok, általános viselkedésüket tekintve olyannyira állatiasak, hétköznapi megnyilvánulásaikban olyannyira érzelem-uraltak, hogy a Nevelőknek hihetetlenül nehezükre esik az egyedek vezetése és irányítása. Annyira híján vagytok a bátor döntéseknek és a felelős együttműködésnek, hogy a bennetek lakozó Igazítók majdnem lehetetlennek érzik az emberi elmével való közvetlen érintkezést. Még ha lehetségesnek ítélik is valamely új igazság fénysugarát a fejlődő halandó lélekhez eljuttatni, ez a szellemi kinyilatkoztatás gyakran úgy elvakítja a teremtményt, hogy zavart megszállottságot vált ki, vagy egyéb értelmi zavart okoz, amelynek megrendítőek a következményei. Számos új vallás és »izmus« keletkezett a Gondolatigazítókkal való kezdetleges, tökéletlen, félreértelmezett és csonka érintkezésből.” 110:4.5

6. A tudatalatti és a felsőtudatos – az Igazítók viszonylatában

> „A gondolatok, a következtetések vagy más elmeképek bizonyos váratlan kivetülései néha az Igazító közvetlen vagy közvetett munkájának eredményei; azonban sokkal gyakoribb az, hogy mindezek olyan képzeteknek a tudatosság szintjén való hirtelen megjelenései, amelyek a mélyebb elmeszinteken összekapcsolódott, a fejlődő állati elme köreiben jelenlévő szokványos és közönséges lelki működés természetes és mindennapos megnyilvánulásai. (Ezekkel a tudatalatti kiáradásokkal szemben az Igazító megnyilatkozásai a felsőtudatos területeken keresztül jelennek meg.)” 110:4.3

7. Amit nem tudnak megtenni itt, azt elvégzik odaát.

> „A tudatosság halott szintjén túli minden elme-lényeget bízzatok az Igazítóra. A kellő időben, ha nem ezen a világon, akkor a lakóvilágokon, jól el fognak számolni a rájuk bízott dolgokkal, és előteremtik azokat a jelentéstartalmakat és értékeket, melyeket az ő gondjaikra és őrizetükre bíztatok. A halandói elme minden értékes kincsét fel fogják támasztani, ha továbbélővé lesztek.” 110:4.4

8. Az Igazító előtt álló számos akadály

> „De az ingatag és gyorsan változó elmebéli hozzáállásaitok gyakran meghiúsítják az Igazítók terveit és tönkreteszik munkájukat. Munkájukra nemcsak a halandó fajok benső természete van hatással, hanem az igazítói szolgálatot nagymértékben nehezítik a ti saját előfeltevéseitek, meggyökeresedett felfogásaitok és tartósan meglévő előítéleteitek is. E nehézségek miatt sokszor csak befejezetlen alkotásaik képesek a tudatosság szintjére emelkedni, és emiatt a fogalomzavar elkerülhetetlen. Ezért az elmebéli helyzetek részletes elemzésekor csak az jelenthet biztonságot, hogy minden egyes gondolat és tapasztalás azonnali felismerése arra irányuljon, hogy annak mi a tényleges és alapvető jelentősége, teljesen függetlenül attól, hogy mi lehetett volna a jelentőségük.” 109:5.3

9. Ne keverd össze a lelkiismeretet az Igazítóval.

> „Ne tévesszétek és keverjétek össze az Igazító küldetését és befolyását azzal, amit általában lelkiismeretnek neveznek; e két dolog nincs egymással közvetlen kapcsolatban. A lelkiismeret emberi és tisztán lelki válasz. Nem szabad lebecsülni, de az aligha a léleknek szóló Isten hangja, ami valójában az Igazítóé volna, ha e hang egyáltalán hallható lenne. A lelkiismeret, nagyon helyesen,

jócselekedetre int benneteket; az Igazító viszont ezen felül még arra is vállalkozik, hogy elmondja, valójában mi a jó; s teszi ezt akkor és úgy, amint és amilyen módon képesek vagytok érzékelni e Nevelő vezetését.” 110:5.1

10. Az Igazító viszonya az álmokhoz

„Az ember álom-tapasztalásai, az összehangolatlan alvó elme rendezetlen és összefüggéstelen díszelgése megfelelő bizonyítékul szolgál arra, hogy az Igazítók képtelenek összehangolni és társítani az emberi elme szétágazó tényezőit. Az Igazítók egész egyszerűen képtelenek egyetlen élet tartama alatt önhatalmúlag megszervezni és összehangolni két olyan különböző és eltérő gondolkodásfajtát, mint az emberi és az isteni. Amikor mégis megteszik, minthogy erre vannak példák, akkor az ilyen lelkek úgy jutnak át közvetlenül a lakóvilágokra, hogy nincs szükség a halál megtapasztalására.

Különösen veszélyes dolog meghatározni az álomélet Igazító-tartalmát. Az Igazítók munkálkodnak az ember alvása közben, de a közönséges álomélményeitek tisztán élettani és lelki jelenségek. Hasonlóképpen veszélyes dolog megpróbálkozni a bejegyzett igazítói fogalmak különválasztásával a halandói tudat sugallta többé-kevésbé folyamatos és tudatos érzéklетektől. Ezek az egyéni sajátosságok figyelembevételével és személyes döntésen keresztül megoldandó problémák. Az emberi lény azonban akkor is jobban teszi, ha úgy téved, hogy elutasítja az Igazító valamely megnyilvánulását azáltal, hogy azt tisztán emberi tapasztalásnak fogja fel, mintsem hogy a halandói elme valamely válaszát az isteni rangú szférába tartozónak minősítse. Emlékezzetek arra, hogy a Gondolatigazító befolyása legnagyobb részt, bár nem teljes egészében, felsőtudatos tapasztalás.” 110:5.2

11. Az Igazító hangjával kapcsolatos veszélyes képzetek

„Változó mértékben és az egyre magasabb rendű lelki körök elérésével egyre teljesebben, néha közvetlenül, de többnyire közvetetten érintkeztek az Igazítótokkal. Viszont veszélyes lenne azt hinni, hogy az emberi elmében eredő minden egyes új fogalmat az Igazító sugall. A rendetekbe tartozó lények esetében az Igazítónak tulajdonított hang a leggyakrabban nem más, mint a ti saját értelmetek megnyilvánulása. Ez már veszélyes terület, és minden emberi lénynek saját magának kell ezt a kérdést kezelnie természet adta bölcsessége és emberfeletti belső látása szerint.” 110:5.6

XVIII. A HALHATATLANSÁG ELÉRÉSE

1. A lelki körök elérése nem azonos az Igazítóval való eggyé kapcsolódással.

> „A hét mindenségrendi kör teljesítése nem egyenértékű az Igazítóval való eggyé kapcsolódással. Sok olyan halandó él az Urantián, aki már elérte a maga köreit; de az eggyé kapcsolódás még nagyobb és fenségesebb szellemi eredményektől függ, mégpedig a halandói akaratnak a Gondolatigazítóban lakozó Isten-akarathoz való végleges és tökéletes ráhangolásától.” 110:7.1

2. Az Igazítóval való eggyé kapcsolódás a fizikai halál előtt is bekövetkezhet.

> „Amikor az emberi lény már teljesítette a mindenségrendi fejlődés köreit, és amikor már a halandói akarat végleges választása azt is lehetővé teszi az Igazítónak, hogy befejezze az emberi azonosságnak a morontia lélekkel való társítását az evolúciós és fizikai életben, akkor a léleknek és az Igazítónak ez a kiteljesedett kapcsolatrendszere mindentől függetlenül eljut a lakóvilágokra, és az Uverszán kiadják az utasítást, mely biztosítja az Igazító és a morontia lélek azonnali eggyé kapcsolódását. A húsvér testbeli élet során bekövetkező eggyé kapcsolódás az anyagi testet nyomban elemészti; azok az emberi lények, akik esetleg ilyen látványban részesülnek, az átvitt halandó »tüzes szekereken« való eltűnését figyelhetik meg.” 110:7.2

3. Az átvitelt végrehajtó Igazítók rendszerint nagy tapasztalatokkal rendelkeznek.

> „Azok az Igazítók, akik átvitték emberi társukat az Urantiáról, többnyire igen tapasztaltak voltak és a feljegyzések szerint más szférákon megelőzőleg már számos halandónál szolgáltak. Emlékezzetek, hogy az Igazítók értékes tapasztalatokat szereznek a kölcsön-szolgálati bolygókon való ottlétük során; ebből nem következik, hogy az Igazítók a komolyabb munkához csak azokban a halandókban szerezhetnek tapasztalatokat, amelyeknek nem sikerül a továbbélés.” 110:7.3

4. Az igazítói egyesülésben rejlő lehetőségek

> „A halandóval való eggyé kapcsolódást követően az Igazítók osztoznak sorsotokban és tapasztalásotokban; *ők már ti vagytok*. Miután a halhatatlan morontia lélek és a vele társult Igazító eggyé kapcsolódott, az egyikük minden tapasztalata és minden értéke ténylegesen a másiké is lesz, és így a kettő már valóságosan is egyetlen entitás. Bizonyos értelemben ez az új lény az örökkévaló múltból való csakúgy, ahogy az örök jövőre rendeltetett. Minden, ami egykor emberi volt a továbbélő lélekben, és minden, ami tapasztalatilag isteni az Igazítóban, most már az új és örökké egyre

feljebb emelkedő világegyetemi személyiségnek ténylegesen a birtokába kerül. De az Igazító minden egyes világegyetemi szinten csakis az adott szinten valódi jelentéssel bíró és értéket hordozó sajátosságokkal ruházhatja fel az új teremtményt. Az isteni Nevelővel való abszolút *egység*, az Igazító felruházottságának teljes kimerítése kizárólag az örökkévalóságban érhető el, az Egyetemes Atyának, a szellemek Atyjának, ezen isteni ajándékok örök forrásának végső elérését követően." 110:7.4

5. Kevés urantiai számíthat átvitelre.

„De az urantiaiak nagytöbbségénél az Igazítónak türelmesen ki kell várnia a megszabadító halál eljövetelét; meg kell várnia, míg a kiemelkedő lélek felszabadul a ti anyagi létformátokra jellemző energia-minták és vegyi-hatóerők majdnem teljes uralma alól. Az Igazítótokkal való kapcsolat kiépítésében a legnagyobb nehézséget éppen ez az anyagi természet jelenti. Igen kevés halandó minősül valódi gondolkodónak; elméteket szellemileg nem fejlesztitek és nem fegyelmezitek úgy, hogy eljuthassatok az isteni Igazítóval való hasznos kapcsolat kialakításáig. Az emberi fül szinte egyáltalán nem nyitott azokra a szellemi kérelmekre, melyeket az Igazító továbbít nektek az irgalmasságok Atyjától jövő világegyetemi szeretet-adások különféle üzeneteiből. Az Igazító majdnem lehetetlennek találja, hogy ezeket a lendületet adó szellem-iránymutatásokat egy olyan állati elmébe továbbítsa, amelyet olyannyira a befolyásuk alatt tartanak a fizikai természetetekben gyökerező vegyi és villamos erők." 110:7.6

6. Az Igazítók ritkán képesek szólni hozzánk.

„Az Igazítók örömmel létesítenek kapcsolatot a halandói elmével; de türelmesnek kell lenniük a csöndes ottlétük hosszú évei alatt, amikor is még képtelenek áttörni az állati ellenállás falát és még nem képesek veletek közvetlen összeköttetést fenntartani. Minél magasabb fokra jutnak a szolgálatban, a Gondolatigazítók annál eredményesebben képesek szolgálni. De sohasem tudnak üdvözölni benneteket a húsvér testben ugyanazzal a teljes, rokonszenvező és kifejező szeretettel, mint ahogy majd a lakóvilágokon teszik akkor, ha elmétől elmébe kerültök velük.

Bár az Igazító hangja mindig szól bennetek, a legtöbben mégis csak ritkán hallhatjátok meg a földi élet során. A harmadik és a második kört el nem ért emberi lények ritkán hallják közvetlenül az Igazító hangját, kivéve a felsőbbrendű vágy jellemezte pillanatokban, valamely felsőbbrendű helyzetben és valamely felsőbbrendű döntés meghozatalát követően." 110:7.7

7. Egy Igazító személyes üzenete

> „A beteljesülés tartalékosaként besorolt halandói elme és a bolygófelügyelők közötti kapcsolat kialakítása és megszakítása alatt az emberben lakozó Igazító néha olyan helyzetbe kerül, hogy képes üzenetet továbbítani halandó társának. Nem is olyan régen az Urantián az egyik öntevékeny Igazító ilyen üzenetet küldött emberi társának, aki a beteljesülés tartalékos alakulatának tagja volt. Az üzenetet a következő szavak vezették be: »És most, anélkül, hogy féltőn óvott társamnak, odaadásom tárgyának sérülést okoznék vagy veszélyeztetném őt, továbbá a túlzott mértékű fegyelmezésének és elbátortalanításának szándéka nélkül, jegyezzétek fel számomra a következő kérelmet, melyet őhozzá intézek.” Ez után egy csodálatosan megható és megindító intelem hangzott el. Az Igazító egyebek mellett azt kérte, „hogy emberi társam hűségesebben és őszintén működjön együtt velem, vidámabban viselje ittlétemet, hűségesebben hajtsa végre az általam kidolgozott programot, türelmesebben élje át az általam kiválasztott próbatételeket, állhatatosabban és vidámabban járja az általam kiválasztott utat, legyen szerényebb, amikor azoknak a fejleményeknek ad hitelt, amelyek valójában az én szüntelen tevékenységeimből erednek – e figyelmeztetést adjátok át az alászállásom tárgyát képező embernek. Egy isteni szellem felsőbb odaadását és ragaszkodását adományozom neki. És mondjátok meg továbbá szeretett társamnak, hogy bölcsességgel és erővel fogok működni a legvégsőkig, amikor is az utolsó földi küzdelem véget ér; hű leszek a rám bízott személyiséghez. És a továbbélésre buzdítom őt, hogy ne okozzon nekem csalódást, hogy ne fosszon meg attól a jutalomtól, amelyet türelmes és megfeszített küzdelmeim miatt megérdemlek. Személyiségi előrehaladásunk az emberi akarattól függ. Körről körre türelmesen emeltem egyre feljebb ezt az emberi elmét, és bizonyságom van, hogy megszerzem a rendem főnökének jóváhagyását. Körről körre haladok előre a megítéltetésig. Örömmel és nyugtalanság nélkül várom a beteljesülés idejének lélekszámlálását; felkészültem arra, hogy mindent a Nappalok Elődeinek bíróságai elé tárjak.«” 110:7.10

8. Az Igazító alkotja a halhatatlanság lehetőségét.

> „Az Igazítók elküldése, azok beköltözése valóban az Atya Isten kifürkészhetetlen rejtélyei közé tartozik. Az Egyetemes Atya isteni természetének e szilánkjai magukban hordozzák a teremtményi halhatatlanság lehetőségét. Az Igazítók halhatatlan szellemek, és a velük való egyesülés örök élethez juttatja az eggyé kapcsolódott halandó lelkét.” 40:7.1

XIX. A GONDOLATIGAZÍTÓK A HALÁL UTÁN

1. A halált követően az Igazítók visszatérnek a Diviningtonra.

> „Az anyagi, az értelmi vagy a szellemi természetű halál beálltával az Igazító búcsút vesz a halandó befogadójától és elindul a Diviningtonra. A helyi világegyetemi és a felsőbb-világegyetemi központból tükröző-kapcsolatba lép az illetékes kormányzatok felügyelőivel, és a Nevelő ugyanazon a számon jelentkezik ki, mint amelyen az idő területeire belépett.” 112:4.1

2. A halált követően az Igazító visszatér az Atyához.

> „Az Atyához megtérő Gondolatigazítók visszatérnek feltételezett eredetük területére, a Diviningtonra; és feltételezhetően e tapasztalás részeként ténylegesen is kapcsolatba lépnek az Atya paradicsomi személyiségével éppúgy, mint az Atya isteniségének különleges megnyilatkozásával, amely értesüléseink szerint e titkos szférán található.” 107:3.2

3. Három halálfajta ismeretes.

> „Az urantiaiak általában csak egyfajta halált ismernek, mégpedig az életenergiák fizikai elapadását; a személyiség továbbélését tekintve azonban valójában háromféle halál van:
>
> 1. *Szellemi (lélek-) halál*. Ha és amint a halandó ember végérvényesen elutasította a továbbélést, amikor az ember az Igazító és a továbbélő-szeráf egybehangzó véleménye szerint szellemi értelemben csődbe jutottnak, morontiai értelemben tönkrementnek minősül, amikor e közös javaslatot iktatásba vették az Uverszán, és miután az Ítélők és tükröző-társaik e megállapításokat ellenőrizték, akkor adnak parancsot az Orvonton urai az emberben lakozó Nevelő azonnali elküldésére. Azonban az Igazító elengedése semmiképpen nem befolyásolja a személyes vagy csoport-szeráfnak az Igazító nélkül maradt egyénnel szemben továbbra is fennálló kötelezettségeit. Ez a halál jelentőségét tekintve végleges, függetlenül attól, hogy a fizikai és elme-rendszerek élő energiái még egy darabig megmaradnak. Mindenségrendi nézőpontból a halandó ekkor már halott; a még folytatódó élet pusztán a mindenségrendi energiák anyagi tehetetlenségét jelzi.

2. *Értelmi (elme-) halál*. Amikor a felsőbb segítő tevékenységek alapkörei az értelem rendellenességei folytán megszakadnak vagy mert az agy működési rendje részlegesen felborul, és ha e károsodások egy bizonyos mértéket túlhaladva már helyrehozhatatlanná válnak, akkor az emberben lakozó Igazítót azonnal elbocsátják és a Diviningtonra irányítják. A világegyetemi előírások szerint egy halandói személyiség halottnak tekinthető, ha az emberi akarat-tevékenység alapvető elmekörei megsemmisültek. Még egyszer hangsúlyozom, ez már a halál, függetlenül a fizikai test élő rendszerének további működésétől. A test akarattal rendelkező elme nélkül nem ember többé, de az emberi akarat előzetes választásának megfelelően az ilyen egyén lelke még továbbélővé válhat.

3. *Fizikai (testi és elme-) halál*. Amikor a halál legyőzi az emberi lényt, az Igazító az elme-fellegvárban marad, amíg az meg nem szűnik értelmes rendszerként működni, körülbelül addig, amíg a mérhető agyi energiák abba nem hagyják ütemes életlüktetésüket. E bomlást követően az Igazító elbúcsúzik a megszűnő elmétől éppen úgy, mindenféle körülményeskedés nélkül, ahogyan a halandóhoz évekkel korábban megérkezett, és az Uverszán keresztül Divinington felé veszi az útját." 112:3.1

4. Két tényező éli túl a halált.

„A halál után az anyagi test visszatér az anyagvilághoz, melyből vétetett, de a túlélő személyiség két nem-anyagi tényezője megmarad: az egyik az előbb-létezett Gondolatigazító, amely a halandói létpálya emlékátiratával a Diviningtonra távozik; megmarad továbbá a végzet-őrangyal őrizetében az elhalt ember halhatatlan morontia lelke. Ezek a lélekszakaszok és lélekformák, ezek az egykor mozgásban lévő, most már nyugvó önazonosság-képletek alapvetők a személyiség újrateremtéséhez a morontia világokon; és az Igazító és a lélek újraegyesülése az, amely a továbbélő személyiségeteket helyreállítja, amely a morontia ébredés idején a tudatotokat visszaadja.

Azok esetében, akik nem rendelkeznek személyes szeráf őrangyallal, a csoport-őrzők végzik el hűségesen és hatékonyan

ugyanezt az azonosság-megőrzési és személyiség-feltámasztási szolgálatot. A szeráfok nélkülözhetetlenek a személyiség helyreállításához.” 112:3.4

5. A személyiség és az önazonosság elkülönítve

„A halált követően a Gondolatigazító átmenetileg személyiség nélkül marad, de nem veszíti el azonosságát; emberi társa átmenetileg elveszíti azonosságát, de személyiségét nem; a lakóvilágokon mindkettő örök megnyilvánulásban egyesül újra. Az eltávozott Gondolatigazító sohasem tér vissza a földre mint az előző alászállás tárgyát alkotó lény; a személyiség sohasem nyilatkozik meg emberi akarat nélkül; és az Igazítótól elválasztott emberi lény a halált követően sohasem mutat tevékeny azonosságot és semmilyen formában nem tart kapcsolatot a földi élőlényekkel. Az ilyen, az Igazítótól különválasztott lelkek egészen és teljes mértékben öntudatlan állapotban maradnak a hosszú vagy rövid halálbeli alvás alatt. A továbbélés folyamatának lezárultáig semmiféle személyiség vagy képesség nem áll a rendelkezésükre a más személyiségekkel való kapcsolattartáshoz. A lakóvilágra kerülőknek nem engedtetik meg, hogy a szeretteiknek üzenetet küldjenek vissza. Szerte a világegyetemben tiltják, hogy a folyamatban lévő megítéltetés alatt ilyen közléscsere folyjon.” 112:3.7

6. A Gondolatigazító és az emlékek

„A halandó-elme átiratok és az eleven teremtmény-emlék minták, melyek az anyagi szintekről kerültek át a szellemire, a lekapcsolódott Gondolatigazítók saját tulajdonai; az elme, az emlékek és a teremtményi személyiség e szellemivé lényegített tényezői mindörökre ezen Igazítók részévé válnak. A teremtményi elme-alapok és az azonosság tétlen potenciáljai abban a morontia lélekben vannak jelen, mely a szeráfi végzet-őrangyalok gondjára van bízva. És éppen a szeráf által őrzött morontia-lélek letétnek és az Igazító szellem-elme letétének újraegyesítése az, ami újra összeállítja a teremtményi személyiséget és képezi az alvó továbbélő feltámadását.” 47:3.3

7. Az Igazító megszűri az emlékeket.

„Még az Igazítóval való eggyé kapcsolódás megélésének várományosai esetében is csak azok az emberi élmények válnak a túlélő halandó és a visszatérő Igazító közös tulajdonává, melyek szellemi értékkel bírnak és a halandó csak ezekre fog emlékezni nyomban a halandói túlélést követően. A szellemi jelentőséggel

nem bíró események esetében még az Igazítóval eggyé kapcsolódottaknak is a túlélő lélekben megjelenő felismerés-válasz sajátosságára kell hagyatkozniuk. És mivel bármely adott eseménynek lehet szellemi jelentése az egyik halandó számára, egy másikéra pedig esetleg nem lehet, ezért válik lehetővé az azonos bolygóról származó, kortárs felemelkedők által alkotott csoport számára, hogy az Igazítók által megőrzött eseményemlékeket összeadják és így helyreállítsanak bármely élményt, melyet együtt éltek át, és amely bármelyikük életében szellemi értékkel bírt." 40:9.7

XX. A GONDOLATIGAZÍTÓVAL VALÓ EGGYÉ KAPCSOLÓDÁS

1. Az Igazító udvarlási időszaka

„Ma az Igazító udvarlási időszakát élitek át; ha meghálálják annak az isteni szellemnek a belétek vetett bizalmát, aki az elmétekkel és lelketekkel való örök egyesülést keresi, akkor ténylegesen is el fog következni a morontia eggyé válás, az az égi összhang, az a mindenségrendi mellérendeltség, az az isteni összehangolódás, az a mennyei eggyé kapcsolódás, az a soha véget nem érő azonosság-összevegyülés, a lényeknek az az egysége, mely oly tökéletes és végleges, hogy még a legtapasztaltabb személyiségek sem képesek soha részeire bontani vagy külön lényegi valókként megkülönböztetni az eggyé kapcsolódott társakat – a halandó embert és az isteni Igazítót." 110:1.6

2. Az eggyé kapcsolódás Istent és embert eggyé tesz.

„A Gondolatigazítóval való eggyé kapcsolódás olyan örökkévaló, tényleges jegyekkel ruházza fel a személyiséget, amelyek előzőleg csak magvábanvalók voltak. Ezen új képességek között megemlíthetők: az isteniség-minőség rögzülése, a múltbéli-örökkévalósági tapasztalás és emlékezet, a halhatatlanság, és a korlátozott potenciálú abszolútság egyik szakasza.

Az ideigvaló alakban átélt földi pályátok befutását követően egy jobb világ területén fogtok felébredni, és végre örökre egyesültök a hűséges Igazítótokkal. És ez az eggyé kapcsolódás az Isten és ember eggyé válásának rejtelmét, a véges-teremtményi fejlődés rejtélyét alkotja, de mindörökre igaz érvénnyel. Az eggyé kapcsolódás Aszendington szent szférájának titkát képezi, és az Istenség szellemével való eggyé kapcsolódást átélt teremtmények kivételével egyetlen teremtmény sem foghatja fel ama tényleges értékek igazi jelentését, amelyek akkor egyesülnek, amikor az idő

teremtményének azonossága mindörökre eggyé válik a paradicsomi Istenség szellemével.” 112:7.1

3. Az eggyé kapcsolódás megszünteti minden hibázás veszélyét.

„Mihelyt az Igazítóval való eggyé kapcsolódásra sor került, többé már semmilyen veszély sem fenyegeti az adott személyiség örök létpályáját. A mennyei lények hosszas tapasztalatszerzésen keresztül próbáltatnak ki, a halandók viszont egy viszonylag rövid és kemény próbán mennek keresztül az evolúciós és a morontia világokon.” 112:7.4

4. Ahol az eggyé kapcsolódás rendszerint végbemegy

„Az Igazítóval való eggyé kapcsolódás rendszerint akkor következik be, amikor a felemelkedő még a helyi csillagrendszeren belül tartózkodik. Sor kerülhet erre a szülőbolygón is, mégpedig a természetes halál fölé kerekedés révén; bekövetkezhet az adott csillagrendszer akármelyik lakóvilágán vagy magán a csillagrendszer-központon is; esetleg eltolódhat a csillagvilágban való tartózkodás idejére is; vagy, különleges esetben, egészen addig húzódhat, amíg a felemelkedő lény el nem jut a helyi világegyetem központjára.” 112:7.3

5. Az új név felvétele

„Az Igazítók emberi társait gyakran az adott Igazító száma alapján azonosítják; a halandók addig nem kapnak igazi világegyetemi nevet, amíg eggyé nem kapcsolódtak az Igazítójukkal, és ezt az egyesülést az jelzi, hogy a végzet-őrangyal új nevet adományoz az új teremtménynek.” 108:3.3

6. Mit is jelent az Igazítóval való eggyé kapcsolódás?

„Az Igazítóval való eggyé kapcsolódást követően a felemelkedő lény rendje az evolúciós teremtmény rendje. A társulás emberi tagja rendelkezett először személyiséggel, ezért a személyiség elismerésével kapcsolatos mindenféle szempontból elsőbbséget élvez az Igazítóval szemben. Az eggyé kapcsolódott lény paradicsomi állomáshelye Aszendington és nem Divinington, és Isten és ember eme különleges társulása felemelkedő halandói rangban járja útját egészen addig, amíg fel nem vétetik a Végleges Testületébe.

Amint egyszer egy Igazító eggyé kapcsolódik egy felemelkedő halandóval, akkor annak az Igazítónak a száma töröltetik a felsőbb-

világegyetemi nyilvántartásokból. Hogy mi történik a Diviningtonon tárolt feljegyzésekkel, azt nem tudom, de gyanítom, hogy az Igazítóra vonatkozó bejegyzést átvezetik Grandfanda, a Végleges Testületének végrehajtója belső bíróságának titkos köreibe.

Az Igazítóval való eggyé kapcsolódással az Egyetemes Atya teljesítette ígéretét, melyben önmagából egy részt adományozott az ő anyagi teremtményeinek; megtartotta ígéretét, és teljesítette a tervet, mely szerint örökre isteniséget adományozott az emberiségnek. Ekkor kezdheti el az emberi lény felmérni és kihasználni azokat a végtelen lehetőségeket, melyeket az így létrejött társulás, az Istennel való mennyei társulás rejt magában." 112:7.12

7. Az egyesülés kész ténnyé teszi az Istennél való fiúságot.

„A túlélő halandók alkotta fajotok a felemelkedő Istenfiak e csoportjába tartozik. Jelenleg bolygói fiak vagytok, olyan evolúciós teremtmények, akik az élethordozói beültetésből származnak és akiket az ádámi élet-hozzájárulás módosított, s akik még aligha tekinthetők felemelkedő fiaknak; de valóban felemelkedési képességgel rendelkező fiak vagytok – sőt még a legfelsőbb dicsőség és isteniség szintjét is elérhetitek – és a felemelkedő fiúi szellemi besorolást elnyerhetitek hit által és a bennetek lakozó, szellemi átlényegítő tevékenységet folytató Igazítóval való szabadakaratú együttműködés révén. Amikor te és az Igazítód véglegesen és mindörökre eggyé kapcsolódtok, amikor ti ketten eggyé lesztek, éppen úgy, ahogy Krisztus Mihályban az Isten Fia és az Ember Fia is egy, akkor váltok ténylegesen felemelkedő istenfiakká." 40:7.2

8. Az Igazító személyiséget nyer.

„Vajon a győzedelmes Igazító nyert-e személyiséget az emberiségnek tett rendkívüli szolgálatáért, vagy pedig a derék emberi lény tett szert halhatatlanságra az Igazító-szerűvé válásra irányuló őszinte erőfeszítései révén? Így önmagában egyik sem igaz; de ketten együtt a Legfelsőbb felemelkedő személyiségeinek egyik különleges rendjébe tartozó lény evolúcióját vitték véghez, egy olyan lényét, aki mindig is szolgálatkész, hűséges és hatékonyan tevékenykedő lesz, aki további növekedés és fejlődés várományosa, aki rangban mindig egyre feljebb lép és addig nem fejezi be a mennyei felemelkedését, amíg el nem éri a Havona hét körét és az egykoron földi eredetű lélek imádattal ténylegesen az Atya színe elé járulhat a Paradicsomon." 112:7.9

9. Az Igazítóval való eggyé kapcsolódásban rejlő lehetőségek

„Az Egyetemes Atya szilánkjával való eggyé kapcsolódás egyenrangú a Paradicsom későbbi elérésének isteni elismerésével, és az ilyen, Igazítóval eggyé kapcsolódást megélt halandók az emberi lények egyetlen olyan osztályát alkotják, akik áthaladnak a Havona-körökön és megtalálják Istent a Paradicsomon. Az Igazítóval eggyé kapcsolódást megélt halandó előtt széles világegyetemi szolgálati létpálya áll. Mily magas végzet és dicsőséges előrehaladás vár mindegyikőtökre! Vajon felfogjátok-e igazán, hogy mit is tesznek értetek? Vajon megértitek-e annak az örökkévaló teljesítménynek a nagyságát, mely előttetek áll – még előttetek is, akik éppen az élet alacsonyrendű útjának »siralomvölgyén« haladtok át?” 40:7.5

10. Az eggyé kapcsolódást meg nem élő Igazítók tapasztalatszerzése

„Egy tapasztalatszerző Igazító a fejletlen emberi lénnyel marad annak a húsvér testben eltöltött egész élettartama alatt. Az Igazítók nagyban hozzájárulnak az ősemberek fejlődéséhez, azonban nem képesek örök egyesülésre e halandókkal. Az Igazítók ezen átmeneti segédkezése két dolgot eredményez: Először is értékes és tényleges tapasztalatot szereznek az evolúciós értelem természetéről és működéséről, olyan tapasztalatot, mely felbecsülhetetlen értékű lesz a felsőbb fejlettségi szintet elért lényekkel való későbbi kapcsolatuk során más világokon. Másodszor pedig az Igazítók átmeneti ottléte nagyban hozzájárul a halandói társuk felkészítéséhez a Szellemmel való későbbi eggyé kapcsolódásra. Az e fajtába tartozó minden Isten-kereső lélek a helyi világegyetemi Anyaszellem általi szellemi befogadáson keresztül nyer örök életet, s így a helyi világegyetemi rendszer felemelkedő halandójává válik. Az Ádám előtti idők Urantiájáról sokan jutottak el így a Satania lakóvilágaira.” 40:5.10

XXI. JÉZUS GONDOLATIGAZÍTÓJA

1. Jézus Igazítójának megérkezése

„Valamivel több mint egy évvel a Názáretbe való hazatérés után a gyermek Jézus eljutott az első személyes és őszinte erkölcsi döntésének korszakába; és beléköltözött egy Gondolatigazító, a paradicsomi Atya isteni ajándéka, mely egykor Makiventa Melkizedeknél szolgált és nála szerzett működési tapasztalatot a halandói húsvér testhez hasonló alakban élő halandó-feletti lény megtestesülésével kapcsolatosan. Erre az eseményre Kr.e. 2. február 11-én került sor. Jézus nem volt jobban tudatában az isteni

Nevelő megérkezésének, mint az a millió és millió gyermek, akik e napot megelőzően és azóta hasonlóképpen megkapták e Gondolatigazítókat, hogy az elméjükben lakozzon és ott ezen elmék végleges szellemivé lényegítésén és a fejlődő, halhatatlan lelkük örökkévaló továbbélésén munkálkodjon.” 123:2.1

2. Jézus Igazítójának megszemélyesülése

„Amikor a teremtésrész valamely halandója a személyiségtökéletesítés ilyen magas szintjeire eljut, akkor rendszerint végbemennek azok az előzetes szellem-felemelkedési jelenségek, melyek betetőzését az jelenti, hogy a halandó kifejlett lelke eggyé kapcsolódik a vele társult isteni Igazítóval. És kétségtelenül ilyen változásnak kellett végbemennie a názáreti Jézus személyiségélményében épp azon a napon, amikor két fivérével lement a Jordánhoz, hogy Jánostól megkapja a keresztséget. E szertartás volt az Urantián eltöltött tisztán emberi életében az utolsó felvonás, és sok emberfeletti megfigyelő arra számított, hogy tanúja lesz az Igazító és az általa segített elme eggyé kapcsolódásának, de mindannyiuknak csalódniuk kellett. Valami új és nagyobb jelentőségű dolog játszódott le. Ahogy János Jézusra helyezte a kezét, hogy megkeresztelje, a Jézusban lakozó Igazító végleg eltávozott József-fia-Jósua tökéletessé lett emberi lelkétől. És néhány pillanattal később ez az isteni entitás úgy tért vissza a Diviningtonról, mint Megszemélyesült Igazító és mint a fajtájának vezetője a Nebadon egész helyi világegyetemében. Így Jézus megfigyelhette, amint a saját isteni szelleme visszatérvén megszemélyesült alakban száll alá őrá. És hallotta, amint ugyanezen paradicsomi eredetű szellem most megszólal, azt mondva, »Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik«. És János, Jézus két öccsével együtt, szintén hallotta e szavakat. János tanítványai a vízparton állva nem hallották e szavakat, és a Megszemélyesült Igazító jelenségét sem észlelték. Csak Jézus szeme látta a Megszemélyesült Igazítót.” 136:2.3

3. Jézus Igazítójának tapasztalásszerzése és működése

„A ti helyi világegyetemetek Igazítóinak tevékenységét a nebadoni Mihály Megszemélyesült Igazítója irányítja, az a Nevelő, aki lépésről lépésre vezette őt, amikor életét emberi testben József-fia-Jósuaként élte. Ez a rendkívüli Igazító hűségesen elvégezte feladatát, és e derék Nevelő bölcsen irányította az emberi természetet, mindig az Atya tökéletes akarata ösvényének választása felé vezetve a paradicsomi Fiú halandói elméjét. Ez az Igazító korábban Makiventa Melkizedekkel szolgált Ábrahám

idejében és ezt az alászállást megelőzően, továbbá e két alászállási tapasztalás között is óriási vállalkozásokat vitt véghez.” 109:6.4

4. A Megszemélyesült Igazítók működése

„Nem állíthatunk semmit arról, hogy a nem-igazítói Atya-részek megszemélyesíthetők-e vagy sem, de azt már megtudhattátok, hogy a személyiség az Egyetemes Atya fenséges, szabad akaratú adománya. Amennyire mi tudjuk, az Atya Igazító fajtájú szilánkja kizárólag úgy nyer személyiséget, hogy személyes sajátosságokra tesz szert valamely személyes lény szolgálat-segítésén keresztül. E Megszemélyesült Igazítók otthona a Divinington, ahol elő-személyes társaikat oktatják és irányítják.

A Megszemélyesült Gondolatigazítók tevékenységükben nem korlátozottak, nincs kijelölt szolgálatuk, és a tágas világegyetemek mindenségének felséges állandósítóiként és egyensúlyba hozóiként működnek. Vegyítik a Teremtő és a teremtmény – lételvi és élményelvi – tapasztalását. Ők az idő és az örökkévalóság közös lényei. A világegyetemi közigazgatásban az elő-személyest társítják a személyessel.

A Megszemélyesült Igazítók a Világmindenség Építészeinek végtelenül bölcs és hatékony ügyvivői. Ők az Egyetemes Atya teljes segédkezésének személyes képviselői – személyükben, elő-személyes voltuk szerint és személyes-feletti lényük alapján. Ők a rendkívüli a szokatlan, és a váratlan személyes segédkezői szerte a Végleges Isten területét képező tapasztalás-meghaladó abszonit szférák összes teremtésrészében, sőt még az Abszolút Isten szintjein is.

Ők az egyetlen lények a világegyetemekben, melyek önnön lényegükben hordozzák az összes ismert személyiségi kapcsolatot; ők minden-személyiségűek – ők személyiség-előttinek, személyiségnek és személyiség-utáninak minősülnek. Az Egyetemes Atya személyiségét szolgálják, mint mindig az örök múltban, az örök jelenben és az örök jövőben.” 109:7.1

XXII. TABAMANTIA TISZTELGÉSE AZ IGAZÍTÓK ELŐTT

„Érdemes megemlíteni, hogy amikor a helyi világegyetemi felügyelők vizsgálatot folytatnak a bolygón, akkor mindig szólnak a Gondolatigazítók bolygói főnökéhez is, éppen úgy, ahogy javaslatokat tesznek a szeráfvezetőknek és az adott fejlődő világ igazgatásában érintett egyéb rendek vezetőinek. Az Urantián nem is olyan régen ilyen időszakos ellenőrzést hajtott végre Tabamantia, a Nebadon világegyetem összes életkísérleti bolygójának főfelügyelője. És a

jegyzőkönyvekből kiderül, hogy a különböző emberfeletti személyiségek különböző vezetőinek szóló figyelmeztetésein és intelmein felül a következő méltatást intézte a bolygón, a Szalvingtonon, az Uverszán, illetőleg a Diviningtonon (ezt nem tudjuk pontosan) tartózkodó Igazítók vezetőjéhez, tehát:

«És most úgy fordulok hozzátok, kik nálam sokkal magasabb rendűek vagytok, mint a bolygókon végzett kísérletben résztvevők átmenetileg megbízott felügyelője; és azért jöttem, hogy kifejezzem a mennyei segédkezők e nagyszerű csoportja, a Titkos Nevelők iránt érzett nagyrabecsülésemet és mély tiszteletemet, akik önként vállalkoztak arra, hogy ezen a rendkívüli bolygón szolgáljanak. Nem számít, hogy milyen mély a válság, ti sohasem buktok el. Sem a nebadoni jelentésekben, sem az Orvonton bizottságai előtt eddig még sohasem emeltek vádat egyetlen isteni Igazító ellen sem. Eddig mindig tartottátok magatokat a megbízatásotokhoz; mindig istenien hűségesek voltatok. Segítséget nyújtottatok azoknak a hibáknak a kijavításában és azoknak a hiányosságoknak a pótlásában, amelyek ezen az összezavarodott bolygón munkálkodókkal hozhatók kapcsolatba. Bámulatos lények vagytok, ti vagytok a jó őrzői a lelkekben ebben a visszamaradott világban. Tisztelettel adózok előttetek még akkor is, ha önkéntes segédkezőkként nyilvánvalóan az én fennhatóságom alá tartoztok. Meghajolok előttetek páratlan szerénységetek, megértő segédkezésetek és pártatlan odaadásotok szerény elismeréséül. Megérdemlitek e viszállyal sújtott, szerencsétlenségbe taszított és betegség-gyötörte világ halandó lakosainak Istenszerű szolgálói nevet. Tisztellek benneteket! Mindannyiatokat már majdnem istenként imádlak!«” 108:3.5

A GONDOLATIGAZÍTÓKRA UTALÓ BIBLIAI RÉSZEK

[A magyar bibliafordításokban a „szellem”, „lélek”, „lehelet” kifejezések gyakran keverednek. Az alábbi példákban az angol forrásszövegek mindig a „szellem” megfelelőjét használják.]

„De csak a szellem, amely az emberben lakik (...) csak az tesz okossá.” Jób 32:8

„[Ű]z és hajt a lélek, amely bennem lakik.” Jób 32:18

„Kezedbe ajánlom lelkemet (...)” Zsolt. 31:6

„Az embernek a lelke az Úr szövétneke (...)” Péld. 20:27

„És ki tudja, vajon az emberek fiainak éltető lehelete fölfelé száll-e (...)” Préd. 3:21

„[A]z éltető lehelet meg [visszatér] az Istenhez, aki adta.” Préd. 12:7

„Kiárasztom rá lelkemet (...)” Iz. 42:1

„Ezt mondja az Úr, aki (...) megvetette a föld alapjait, és aki lelket alkotott az emberbe.” Zak. 12:1

„Akkor megnyílt az ég, és látta, hogy az Isten Lelke mint galamb leszállt és föléje ereszkedett.” Mt. 3:16

„Míg követték Istvánt, így imádkozott: »Uram, Jézus, vedd magadhoz lelkemet!«” ApCsel. 7:59

„De ti nem test, hanem lélek szerint éltek, ha valóban Isten Lelke lakik bennetek.” Róm. 8:9

TOVÁBBI KIEGÉSZÍTÉSEK A GONDOLATIGAZÍTÓKKALKAPCSOLATBAN

I. A GONDOLATIGAZÍTÓK TERMÉSZETE

1. A Gondolatigazítók közvetlenül az Egyetemes Atyától érkeznek – a végtelen Isten részekre bontott entitásai ők. 107:1.2

2. Az Igazító az Istentől száll alá, magához veszi a halandói lelket és felemelkedik Istenhez. 34:6.1

3. Az Igazító számára a Diviningtonból az Urantiára való átkelés időtartama kevesebb, mint 118 óra. 108:1.9

4. Az Igazítóknak hét nagy osztálya ismeretes:

    1. Tiszta Igazítók

    2. Haladó Igazítók

    3. Felsőbb Igazítók

    4. Eltűnt Igazítók

    5. Felszabadult Igazítók

    6. Eggyé kapcsolódást elért Igazítók

    7. Megszemélyesült Igazítók 107:2.1

5. Az Igazítók az isteni jelenlét – ők *igazi valóságok*. 107:7.1

6. Noha az Igazítók használják a gravitációt, az mégsem hat rájuk. 107:6.6

7. Az Igazítók nem személyiségek, azonban vannak akarati, döntési és szeretetbeli előjogaik. 107:7.2

II. TITKOS NEVELŐK

1. Ennek az isteni jelenlétnek az emberek elméjében való ottléte a rejtélyek rejtélye. 1:4.1

2. A Titkos Nevelők jelentik az Atya szeretetének megtestesülését az emberi lélekben. 107:0.2

3. A meg nem személyesült és az eggyé nem kapcsolódott Igazítók csak a Megszemélyesült Igazítók számára láthatók. 107:4.4

4. Az Igazítókat az „irányfény” – a szellem-fényesség azonosítja. 107:4.5

5. Az Igazító tiszta szellem és tiszta energia, és rendelkezik elmeképességgel – elő-elmével. 107:6.1

6. Az igazítói elmeképesség hasonlít az Egyetemes Atyának és az Örökkévaló Fiúnak az elmeképességéhez. 107:5.1

7. Az Igazítók valamiféle elő-elmével rendelkeznek; azáltal szereznek ismeretet, hogy megismerik őket. 6:6.3

III. A GONDOLATIGAZÍTÓK KIRENDELÉSE

1. Az Igazítók és az összes elő-személyes entitás a Diviningtonon lakozik. 107:3.1

2. Az Igazítókat valamiféle bölcs elv alapján jelölik ki úgy, hogy az örök alkalmazkodást biztosítsák. 108:1.1

3. Az önkéntes Igazítók rendelkeznek az illető egyénre vonatkozó élettervvel kapcsolatos szeráfi vázlatokkal. 108:1.2

4. A gyermek első erkölcsi döntése hozza el az Igazítót – erre az Urantián átlagosan a 2.134. napon kerül sor. 108:2.1

5. Az Igazság Szellemének kiáradását megelőzően az Igazítók adományozását számos hatás határozza meg. 108:2.5

6. Az Igazítók képesek közvetlenül Istennel társalogni, és a szellem-gravitációs körön keresztül az Örökkévaló Fiúval is. 5:3.1

IV. AZ IGAZÍTÓ BEKÖLTÖZÉSÉNEK ELŐFELTÉTELEI

1. A beköltözésre váró Igazító a jelöltnek különösen a következő három adottságát veszi figyelembe:

    1. Értelmi képesség

    2. Szellemi érzékelőképesség

    3. Társított értelmi és szellemi erők 108:1.3

2. Az Igazító teremti meg az emberben azt a vágyakozást, hogy olyan akarjon lenni, mint az Isten. 107:0.5

3. Az Igazítók küldetése az, hogy a halandó teremtmények számára megjelenítsék az Istent. 108:0.1

4. Az Igazító az ember tévedhetetlen mindenségrendi iránytűje, mely mindig és hibátlanul Isten irányába kormányozza a lelket. 107:0.6

5. Az Igazító jelenti az új és következő létforma lehetőségét. 108:5.4

6. Az Igazító szeretete jelenti a teljes létezés legigazabbul isteni odaadását. 110:0.2

V. ISTEN AZ EMBERBEN

1. Az Igazítók az Isten képének tükröződései kint a világegyetemben. 108:6.3

2. Az Igazító az Istennek a teremtmény számára megnyilvánuló jelenléte. 32:4.7

3. A vallásos tapasztalás egysége valamely csoporton belül az egyénben lakozó Isten-szilánk azonos természetéből származik. 103:1.1

VI. ÖNTEVÉKENY IGAZÍTÓK

1. Ahogy minden más lénynek, úgy az Igazítóknak is tényleges megélésben kell tapasztalatokat szerezniük. 109:0.1

2. Az öntevékeny Igazítók képesek elhagyni az emberei testet, hogy különleges feladatokat teljesítsenek. 109:2.10

3. Az öntevékeny Igazítók már megelőzőleg számos, különleges tapasztalatot szereztek. 109:2.1

4. A tapasztalt Igazító meghatározó erővé válhat a bolygón. 109:4.5

5. Az állati természet, az ingatag hozzáállás, a meggyökeresedett felfogások és az előítéletek nagyban nehezíthetik az Igazító munkáját. 109:5.3

VII. MEGSZEMÉLYESÜLT IGAZÍTÓK

1. Nagy tiszteletet kivívott Igazítók, akik nem éltek meg eggyé kapcsolódást s akik több alkalommal is megszemélyesültek. 107:2.8

2. A Megszemélyesült Igazítók vegyítik a Teremtő és a teremtmény tapasztalását. Ők az idő és az örökkévalóság közös lényei. 109:7.2

3. A Megszemélyesült Igazítók a Világmindenség Építészeinek végtelenül bölcs és hatékony ügyvivői. 109:7.3

VIII. AZ IGAZÍTÓK ÉS A SZABAD AKARAT

1. Nem szabad összekeverni az Igazító tevékenységét az álmokkal és a lelkiismerettel. 110:5.4

2. Az Igazító kapcsolatot létesít a felsőtudattal. 110:1.1

3. A személyiség szabad akarata előbbre való az elő-személyes Igazító akaratánál. 107:7.3

4. Az Igazítók befolyásolják az emberi elmét, azonban az ember akarata ellenére sohasem uralják. 111:1.8

5. Az elme a hajó, az Igazító a révkapitány és az emberi akarat a kapitány. 111:1.9

IX. IGAZÍTÓI EGYESÜLÉS

1. Az Igazítóval való közösség megtapasztalása erkölcsi rangot, elmei késztetést és szellemi tapasztalást jelent. 5:2.5

2. A Nevelő táplálja az emberbarátságot, de egy félrevezetett tudat sok szomorúságot okozhat. 103:2.10

3. A félelemtől való megszabadulás alkotja azt az alapot, amelynek az Igazító nekifeszíti a felemelkedés szellemi emelőrúdját. 108:5.8

4. Néha lehetővé válik, hogy az elme megvilágosodjon s meghallja az isteni hangot. 109:5.2

5. Az Igazító által kezdeményezett kapcsolatfelvétel bonyolult dolog – az üzenet nagyon gyakran elvész vagy eltorzul. 110:4.5

6. Csak ritkán halljuk az Igazító hangját – kivéve:

    1. Felsőbbrendű vágy jellemezte pillanatokban

    2. Felsőbbrendű döntés meghozatalát követően

    3. Felsőbbrendű helyzetben 110:7.9

7. A belső hang nem azonos a lelkiismerettel. 101:0.3

8. A lelkiismeret nem az Istennek a lélekhez szóló hangja. 110:5.1

X. A HÉT LELKI KÖR

1. A személyiség kialakulását hét lelki szint teljesítése jelenti. 110:6.1

2. A lelki körök a személyiség-szinttel, az elme-kiteljesedéssel, a lélek-gyarapodással és az Igazítóhoz való hangolódással hozhatók összefüggésbe. 110:6.3

3. A lelki szintek teljesítése háromféleképpen jellemezhető:

    1. Az Igazítóhoz hangolódás

    2. A lélek kifejlődése

    3. A személyiség valósága 110:6.7

4. E körök elérési lépései inkább hozhatók kapcsolatba a legfelsőbbhöz fűződő viszonnyal, mint az Isten-tudattal. 110:6.16

XI. A LÉLEK KIFEJLŐDÉSE

1. Az Igazító alkotja az Isten akaratát kint a világegyetemben. 1:3.6

2. Az ember lelke tapasztalati szerzemény. 0:5.10

3. Amikor megfontolt erkölcsi döntést hoz az ember, megtapasztalja a lelke isteni megszállását. 196:3.20

4. Az Igazító a véglegesrendűvé válni képes lény szellemmintáját szövi az elme szövőszékén. 111:2.2

5. A lélek kifejlődésében az anyagi elme és az isteni szellem játszik meghatározó szerepet. 111:2.3

6. Amennyiben az emberi egyed azonnali továbbélőnek bizonyul, az Igazító csatlakozik a lélekhez az új morontia alakban. 112:4.13

7. Semmi sincs, ami képes lenne megakadályozni az ilyen istenmód serkentett lelket abban, hogy a Paradicsom kapuihoz feljusson. 5:1.7

8. Az elme ismeri a mennyiséget – a minőséget viszont érzi. A szellem a valóságot lényeggel-érzi. 111:3.6

9. Az elme időleges önazonossága és az Igazító örökkévaló önazonossága hozza létre a lélek túlélő önazonosságát. 5:6.7

XII. EGGYÉ KAPCSOLÓDÁS AZ IGAZÍTÓVAL

1. Az Igazító – a szubjektív Istenség – egy végtelen kinyilatkoztatást visz tovább Istenről – az objektív Istenségről. 107:4.7

2. Az eggyé kapcsolódást követően az Igazító az abszolút lételvi szintről a véges tapasztalási szint felé mozdul el. 107:2.7

3. Az Igazítóval való eggyé kapcsolódást követően kaptok új nevet. 108:3.3

4. Amikor a kifejlődő lélek és az isteni Igazító eggyé kapcsolódott, mindketten elnyerik a másik megtapasztalható jegyeit. 110:7.5

5. Az Igazítóval való eggyé kapcsolódás a szülőbolygótoktól a világegyetemi központig bárhol bekövetkezhet. 112:7.1

6. Mihelyt az Igazítóval való eggyé kapcsolódásra sor került, többé már semmilyen veszély sem fenyegeti az örök létpályáját. 112:7.4

7. Az Igazító-halandó társulás az egyik legbámulatosabb jelenség a jelenlegi világegyetemi korszakban. 112:7.11

XIII. AZ IGAZÍTÓK HELYZETE A HALÁL UTÁN

1. Az anyagi, az értelmi vagy a szellemi természetű halál beálltával a Nevelő búcsút vesz a halandó befogadójától. 112:4.1

2. Ha a túlélés nem sikerül, az Igazító minden értékeset átvisz egy másik, jövőbeni szolgálatbeli hasznosításra. 109:6.1

3. Amit az Igazító nem tud megtenni ebben az életetekben, megteszi azt veletek a következőben. 108:5.2

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: Jób. 32:8, Példd. 20:27, Préd. 12:7, Ez. 36:27, Róm. 8:16, 1Kor. 2:11; 3:16, 1Jn. 3:24

GONDVISELÉS

I. AZ ISTEN TETTEIVEL KAPCSOLATOS TÉVES FELFOGÁSOK

1. Néha követnünk kell a családi rendszabályokat.

> „Mi mindannyian az Isten családjába tartozunk, és ezért néha követnünk kell a családi rendszabályokat. Istennek a minket igencsak felkavaró és összezavaró számos cselekedete nem más, mint a végtelenül bölcs döntéseknek és végső irányításnak az eredménye, mely képessé teszi az Együttes Cselekvőt arra, hogy a végtelen elme biztos akaratának megfelelő választást érvényesítse, hogy végrehajtsa azon tökéletes személyiség döntéseit, melynek ügyelő figyelme, előrelátása és szerető gondoskodása az ő hatalmas és kiterjedt teremtésösszességének legfelsőbb és örök jólétét jelenti.” 3:2.9

2. Miért értjük olyannyira félre az Isten tetteit

> „Vagyis a ti közönyös, részleges, véges, korlátolt és meglehetősen anyagelvű nézőpontotok és a lényetek természetében eredendően meglévő korlátok jelentik azt a fogyatékosságot, ami miatt képtelenek vagytok meglátni, megérteni vagy felismerni a bölcsességet és a szeretetteli kedvességet számos olyan isteni tettben, melyek számotokra megsemmisítő kegyetlenséggel telinek tűnnek és amelyekben a teremtményi társaitok kényelmével és jólétével, valamint a bolygón való boldog sorukkal és személyes boldogulásukkal szembeni nagymértékű közömbösség megnyilvánulását látjátok. Ez az emberi belátás korlátai miatt van, a ti korlátozott és véges felfogóképességetek miatt, hogy félreértitek Isten késztetéseit és megmásítjátok az ő célkitűzéseit. De az evolúciós világokon számos, nem az Egyetemes Atya személyes cselekedeteivel azonosítható dolog is végbemegy.” 3:2.10

3. Az igaz gondviselés természete

> „Az Urantia lakosai korszakokon keresztül félreértették az isteni gondviselést. Az isteni működésből eredően van egyfajta gondviselés a világotokon, de ez nem az a gyerekes, önkényes és anyagi szolgálat, ahogyan azt számos halandó elképzeli. Az isteni gondviselés lényege azon égi lények és isteni szellemek beavatkozó tevékenysége, akik a mindenségrendi törvénnyel összhangban szakadatlanul Isten dicsőségére és az ő világegyetemi gyermekeinek szellemi felemelkedése érdekében munkálkodnak.” 4:1.1

4. A fokozatos fejlődési gondviselés felfogása

„Hát nem tudjátok továbbfejleszteni az emberrel törődő Istenről alkotott fogalmatokat annak felismeréséig, hogy a világegyetem jelszava a *fejlődés*? Az emberi faj hosszú korszakokon küzdötte át magát, míg a mai elismertségi szintre eljutott. Mindezen évezredek alatt a Gondviselés a fokozatos evolúció tervének kidolgozásán munkálkodott. A két eszme nem a gyakorlatban áll szemben egymással, hanem csak az ember hibás fogalmaiban. Az isteni gondviselés sohasem kerül szembe az igaz emberi fejlődéssel, legyen az akár időbeli, akár szellemi. A Gondviselés mindig összhangban van a legfelsőbb Törvényalkotó változatlan és tökéletes természetével.” 4:1.2

II. GONDVISELÉS AZ EGYÜTTES CSELEKVŐ ÉS A LEGFELSŐBB LÉNY TERÜLETE

1. Az Együttes Teremtő és a Legfelsőbb Lény területe

„Ha az Atyát mint eredeti teremtőt és a Fiút mint szellemi intézőt képzelitek el, akkor a Harmadik Forrásra és Középpontra úgy kell gondolnotok, mint egyetemes összehangolóra, a korlátlan együttműködés segítőjére. Az Együttes Cselekvő a minden tényleges valóság összekapcsolója; ő az Atya gondolatának és a Fiú szavának istenségi letéteményese, és cselekedeteiben örökmód figyelembe veszi a központi Sziget anyagi abszolútságát. A paradicsomi Háromság rendelte el az *előrehaladás* egyetemes rendjét, és az isteni gondviselés az Együttes Teremtő és a kifejlődő Legfelsőbb Lény területe. Egyetlen tényleges vagy ténylegessé váló valóság sem térhet ki a Harmadik Forrással és Középponttal való kapcsolat elől.” 9:1.3

2. Mózes felfogása a Gondviselésről

„Mózes hitt a Gondviselésben; alaposan megfertőződött azokkal az egyiptomi tantételekkel, melyek a Nílus és az egyéb természeti elemek természetfeletti ellenőrzéséről szóltak. Nagyszerű képet alkotott Istenről, azonban igencsak nyíltan szólt, amikor azt tanította a hébereknek, hogy ha engedelmeskednek az Istennek, akkor »szeretni fog téged, megáld téged és megsokasít téged. És megsokasítja a te méhednek gyümölcsét és a te földednek gyümölcsét – gabonádat, mustodat, olajodat és állataidat. Jobban fogsz boldogulni minden népnél, és távol tart az Úr, a te Istened te tőled minden betegséget és Egyiptomnak minden rossznyavalyáját.« Még azt is mondta: »Emlékezzél meg az Úrról, a te Istenedről, mert ő az, aki erőt ad neked a gazdagságnak

megszerzésére.« »Sok népnek adsz zálogos kölcsönt, te pedig nem kérsz kölcsönt. Sok népen fogsz uralkodni, és te rajtad nem uralkodnak.«” 96:5.4, MTörv. 7:12-15

III. A GONDVISELÉS RENDELTETÉSI CÉLJAI

1. Az ember viszonylagos döntési szabadsággal rendelkezik.

> „A gondviselés nem azt jelenti, hogy Isten minden dolgot az érdekünkben és előre eldöntött. Isten túlságosan is szeret bennünket ahhoz, hogy ilyet tegyen, mert ez nem lenne más, mint mindenségrendi zsarnokság. Az ember viszonylagos döntési szabadsággal rendelkezik. Az isteni szeretet olyan vaksi ragaszkodásnak sem tekinthető, mellyel az Isten ember-gyermekeit babusgatná és kényeztetné.” 118:10.1

2. A gondviselés maga is egy rendeltetés.

> „Az Isteneknek sajátosságaik vannak, a Háromságnak azonban rendeltetési céljai, és miként a Háromság, a gondviselés *maga* is egy rendeltetés, a világegyetemek mindensége személyestől-különböző felügyeletének összetett működése, mely a Mindenható hatalmában összegződő Hétszeresnek az evolúciós szintjeitől az Istenség Véglegességének tapasztalás-meghaladó területein is túl terjed.” 118:10.4

3. A gondviselés a teljesség viszonylatában működik.

> „Isten minden egyes teremtményt mint gyermeket szeret, és e szeretet minden egyes teremtményt körülvesz minden időben és térben. A gondviselés a teljesség viszonylatában működik, és bármely teremtmény rendeltetésével olyan kapcsolatban áll, amilyen viszonyban e rendeltetési cél a teljessel van. Bármely lény vonatkozásában a gondviselési beavatkozás az adott lény *adott rendeltetésének* az adott teljes dolog evolúciós növekedéséhez mért jelentőségét mutatja; e teljes dolog lehet az egész emberfajta, az egész nemzet, az egész bolygó vagy még nagyobb teljesség. A teremtmény rendeltetésének fontossága váltja ki a gondviselési beavatkozást, nem pedig a teremtménynek mint személynek a fontossága.” 118:10.5

4. A gondviselésről alkotott téves felfogásaink

> „Mindazonáltal az Atya mint személy bármikor megváltoztathatja a mindenségrendi események sodrát az Isten akaratának

megfelelően, az Isten bölcsességével összhangban és az Isten szeretetétől hajtva.

De amit az ember gondviselésnek hív az túl gyakran az ő saját képzeletének terméke, a valóban véletlenszerű körülmények összekapcsolása. Ugyanakkor van valódi és megjelenő gondoskodás a világegyetem-lét véges területén, létezik a tér energiáinak, az idő mozgásának, az értelmes elme gondolatainak, a jellem eszményképeinek, a szellemi természet vágyainak és a fejlődő személyiségek céltudatos, saját akaratán alapuló cselekedeteinek igaz és ténylegessé váló összefüggésrendszere. Az anyagi területek körülményei véglegesen és véges értelemben szervesen beépülnek a Legfelsőbb és a Végleges összefonódó jelenlétébe.” 118:10.6

5. Könnyű helytelenül értelmezni a gondviselést

„Az evolúciós világokon alkalmanként eluralkodó, meglepően váratlan körülmények egy része a Legfelsőbb fokozatosan kiemelkedő jelenlétének, az ő jövőbeli világegyetemi tevékenységei ízelítőjének köszönhető. A halandó teremtmény által gondviselésnek minősített dolgok többsége valójában nem az; a halandói megítélés helyességét nagymértékben korlátozza az életkörülmények igazi jelentéstartalmaiba kellő mélységben való betekintés képességének hiánya. A halandó teremtmény által jó szerencsének tekintett dolgok nagy része valójában inkább balszerencsének minősíthető; az emberre rámosolygó szerencse a legnagyobb emberi sorscsapás lehet, ha az illetőt meg nem érdemelt pihenéshez és anyagi javakhoz juttatja; a szenvedő halandóra megpróbáltatásokat halmozó torz végzet látszólagos kegyetlensége a valóságban az éretlen személyiség lágy vasát az igazi jellem edzett acéljává nemesítő tűzként viselkedhet.” 118:10.9

6. A Felsőség felügyeleti gondviselése

„Van gondviselés a fejlődő világegyetemekben, és ezt a teremtmények olyan mértékben képesek felfedezni, amilyen mértékben a fejlődő világegyetemek rendeltetésének megértéséhez szükséges képességeket megszerezték. A világegyetemi rendeltetési célok teljes megértésének képessége egyet jelent a teremtmény evolúciós kiteljesedésével, és úgy is megfogalmazható, hogy az nem más, mint a Legfelsőbb elérése a tökéletlen világegyetemek jelenlegi besorolásának keretein belül.

Az Atya szeretete közvetlenül az egyén szívében munkál az összes többi egyén cselekedeteitől vagy megnyilvánulásaitól függetlenül; a viszony személyes – ember és Isten áll kapcsolatban egymással. Az Istenség (a Mindenható Legfelsőbb és a paradicsomi Háromság) személytelen jelenléte az egész iránt tanúsít tiszteletet, nem a rész iránt. A Felsőség felügyeleti gondviselése egyre nyilvánvalóbbá válik, amint a világegyetem egyre nagyobb rendszertani egységei a fejlődés során a véges végzeteket egyre jobban megközelítik." 118:10.10

7. A fény és az élet korában a gondviselés ténylegessé válik.

„Az ilyen fejlett fajtába tartozó bolygón a gondviselés ténylegessé vált, az életkörülmények kölcsönös összefüggése véglegesen kialakult, ám ez nem csak azért van így, mert az ember a világának anyagi problémái fölébe kerekedett; ennek oka az is, hogy az ember végre elkezdett a világegyetemi fejlődési irányvonalak szerint élni; a Felsőség útját követi az Egyetemes Atya elérése céljából." 118:10.16

8. Jelenleg a gondviselés csak részleges lehet.

„Az Isten országa az emberek szívében van, és mihelyt ez az ország valamely világ összes emberi egyedének szívében ténylegessé válik, akkor Isten törvényei is ténylegessé válnak az adott bolygón; és ez a Legfelsőbb Lény fennhatóságának kiteljesedése.

Ahhoz, hogy az emberben tudatosuljon a gondviselés az időben, előbb teljesítenie kell a tökéletesség elérésének feladatát. De az ember már most is megtapasztalhatja e gondviselést annak örökkévalósági jelentéstartalmaiban, ha eltűnődik azon a világegyetemi tényen, hogy minden dolog – legyen az jó vagy rossz – együtt munkálkodik az Istent ismerő halandók fejlődésének előmozdításában azon az úton, amelyen e halandók a mindenek Atyját keresik." 118:10.17

9. A szellemi rálátás érzékelhetővé teszi a gondviselést.

„A gondviselés egyre jobban érzékelhetővé válik, amint az emberek az anyagitól a szellemi irányában egyre feljebb jutnak. A teljes szellemi látásmód elérése képessé teszi a felemelkedő személyiséget arra, hogy összhangot érzékeljen ott, ahol addig csak összevisszaság volt. Maga a morontia mota is valódi előrehaladást jelent ebbe az irányba." 118:10.19

10. Gondviselés és a tökéletlen Legfelsőbb:

> „A gondviselés részben annak a tökéletlen Legfelsőbbnek a felügyelete, mely a tökéletlen világegyetemekben megnyilvánul, és amely ennélfogva mindig is:
>
> 1. *Részleges* – a Legfelsőbb Lény tényleges megjelenésének tökéletlenségéből eredően, és
>
> 2. *Kiszámíthatatlan* – a teremtményi magatartás ingadozásai következtében, mely magatartás szintenként mindig más és más, és így érzékelhetően különféle ellentétes válaszokat kelt a Legfelsőbben.” 118:10.20

11. Mit is jelent igazán a gondviselés

> „Amikor az ember az életkörülményeibe való gondviselői beavatkozásért imádkozik, akkor az imájára érkező válasz sok esetben az ő saját megváltozott viszonulása az élethez. A gondviselés azonban nem szeszélyes, és nem is valószínűtlen vagy varázslatos dolog. A gondviselés a véges világegyetemek nemes fenségének lassú, de biztos megjelenése, amelyeknek fenséges jelenlétét a fejlődő teremtmények alkalmanként érzékelhetik a saját világegyetemi fejlődésükben is. A gondviselés a tér galaxisainak és az idő személyiségeinek határozott és magabiztos menetelése az örökkévalósági célok felé, először a Legfelsőbben, majd a Véglegesben és végül talán az Abszolútban. És a végtelenségben – úgy hisszük – ugyanez a gondviselés van jelen, és ez nem más, mint a paradicsomi Háromság azon akarata, cselekedet-összessége és célja, mely az egymásra következő világegyetemek mindenségrendi látképét folytonos változásra készteti.” 118:10.23

12. A gondviselés ténylegessé válásakor

> „Amint a csillagrendszerek, csillagvilágok, világegyetemek és felsőbb-világegyetemek eljutnak a fény és élet korszakába, a Legfelsőbb egyre jobban kiemelkedik mint a mindazon dolgok jelentőségteljes összekapcsolója, amelyek megjelenése folyamatban van, míg a Végleges fokozatosan kiemelkedik, mint a minden dolgok tapasztalás-meghaladó egyesítője.” 118:10.11

IV. JÉZUS ÉS A GONDVISELÉS REJTÉLYES BEAVATKOZÁSA

„Amint Jézus elvegyült az emberek között, az emberek úgy találták, hogy teljesen mentes a kor babonáitól. Nem voltak vallási előítéletei; sohasem volt türelmetlen.

A szívében semmi olyasmi nem volt, mely társadalmi szembenállásra hasonlított volna. Míg megfelelt az apái vallásában meglévő jónak, nem habozott semmibe venni a babonaság és a leigázottság ember alkotta hagyományait. Merte tanítani, hogy a természeti csapások, az időbeli véletlen események és az egyéb végzetes történések nem isteni ítéletek csapásai vagy a Gondviselés rejtélyes beavatkozása. Elítélte az értelmetlen szertartások iránti szolgai odaadást és lerántotta a leplet az anyagelvű imádat téveszméjéről. Bátran hirdette az ember szellemi szabadságát és volt bátorsága azt tanítani, hogy a húsvér testbeli halandók valóban és igazán az élő Isten fiai." 149:2.10

A GONDVISELÉS ÁBRÁZOLÁSA A BIBLIÁBAN

I. A GONDVISELÉS AZ ÓSZÖVETSÉGBEN

„Ti rosszat forraltatok ellenem, de Isten jóra fordította azt" Ter. 50:20

„Gósen földjével azonban (...) kivételt teszek (...) s ott nem jelennek meg a bögölyök." Kiv. 8:18

„[N]em sújtalak semmiféle betegséggel, amelyekkel az egyiptomiakat sújtottam." Kiv. 15:26

„[M]ert ezen a helyen adom a békét – mondja a Seregek Ura."Ag. 2:9

„Nézzétek (...) Ábrahámot (...) mert egészen egyedül volt (...) de megáldottam és megsokasítottam." Iz. 51:2

„Nektek pedig, akik félitek a nevemet, felragyog az igazság napja, sugarai üdvösséget fognak árasztani." Mal. 3:20

II. A GONDVISELÉS AZ ÚJSZÖVETSÉGBEN

„Nézzétek az ég madarait! Nem vetnek, nem aratnak, csűrbe sem gyűjtenek – mennyei Atyátok táplálja őket." Mt. 6:26

„Ugye két verebet adnak egy filléren? S Atyátok tudta nélkül egy sem esik le a földre." Mt. 10:29

„Jézus azonban azt mondta nekik: »Atyám mindmáig munkálkodik, azért én is munkálkodom.«" Jn. 5:17

„Tudjuk azt is, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra válik, hiszen ő saját elhatározásából választotta ki őket." Róm. 8:28

HELYI VILÁGEGYETEMI ALKOTÓ SZELLEM

I. AZ ISTENI SEGÉDKEZŐ TERMÉSZETE

1. Amikor az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú megszemélyesít egy Teremtő Fiút, akkor a Végtelen Szellem önmaga új és egyedi megjelenítését hozza létre abból a célból, hogy e Teremtő Fiú társa legyen. 34:0.1

2. A Nebadon Világegyetemi Anyaszelleme e rend 611.121. tagja. 33:3.2

3. A Világegyetemi Szellem a Végtelen Szellem összes fizikai-szabályozói sajátosságával rendelkezik, beleértve előbb az ellengravitáció képességével, majd pedig az elmegravitáció képességével való felruházottságot is. 34:2.2

4. Az Alkotó Szellem a Teremtő Fiúval közös felelősséget vállal a világegyetemük létrehozásában és megtartásában. 34:2.4

II. A FIÚ ÉS AZ ALKOTÓ SZELLEM

1. Mind a Fiú, mind a Szellem egyaránt érzékeny a fizikai és a szellemi valóságokra. 34:0.2

2. Míg az Anyaszellem elismeri a Fiút feljebbvalójának, a Fiú mellérendelt helyzetben lévőként és egyenlő hatáskörrel rendelkezőként kezeli a Szellemet. 33:3.3

3. Az Alkotó Szellem működése az időben korlátozott, a Teremtő Fiúé viszont nem. Együtt munkálkodva viszont az időtől is és a tértől is függetlenül működnek. 34:3.4

4. Az Anyaszellem sohasem hagyja el a világegyetem központját. 34:4.7

III. A SZELLEM SEGÉDKEZÉSE

1. Lévén, hogy a tértől teljesen független, az Alkotó Szellem egyformán és általánosan van jelen az egész helyi világegyetemében. 34:3.3

2. Az Alkotó Szellem a Teremtő Fiúval közös felelősséget vállal a világok teremtményeinek létrehozásában. 34:2.4

3. A halandó teremtmények evolúciója során az Élethordozó Fiak bocsátják rendelkezésre a fizikai testet, míg a Világegyetemi Szellem az „élet leheletét” adja hozzá. 34:2.5

4. A Szellem segédkezésének célja az, hogy az ember a „bensőjében lévő szellemén” keresztül megerősödjék. 34:6.10

5. Az isteni Szellem jelenléte „az élet vize”. 34:6.8

6. A Szellem sohasem hajt senkit, csak vezet. 34:6.11

7. A Szellem vezetése megtermi a „szellem gyümölcseit”. 34:6.13

8. A Szellem gyümölcsei a szeretet, az öröm, a békesség, a béketűrés, a szelídség, a jóság, a hit, az alázatosság és az önmérséklet. 34:6.13

9. Az Isteni Segédkező szelleme és az Igazság Szelleme egy szellemként munkálkodik az emberért. 34:5.4

IV. A HÉT FEJLŐDÉSI LÉTSZAKASZ

A helyi világegyetemi Anyaszellem létpályájának hét szakasza:

1. Kezdeti paradicsomi elkülönülés
2. Előzetes teremtői felkészítés
3. A fizikai teremtés szakasza
4. Az élet-teremtési korszak
5. Az alászállás utáni korszakok
6. A fény és élet korszakai
7. Az ismeretlen létpálya 17:6.2

V. A HÉT ELMESZELLEM-SEGÉD

E szellemek az emberi elmében annak befogadóképességétől függően működnek vagy nem működnek:

1. A belső meglátás szelleme
2. Az értelem szelleme
3. A bátorság szelleme
4. A tudás szelleme
5. A tanácskozás szelleme
6. Az istenimádat szelleme
7. A bölcsesség szelleme 36:5.1

HELYI VILÁGEGYETEMI FIAK

Immanuel, a Nappalok Szövetsége, a Legfelsőbb Háromsági Személyiségek 611.121. tagja, az Egyetemes Atya személyes képviselője, valamint ő paradicsomi Háromságnak a Nebadon világegyetembe küldött nagykövete. 33:5.1

I. GÁBRIEL

1. Gábriel a Teremtő Fiú által és a Végtelen Szellem helyi világegyetemi megnyilatkozása által megfogalmazott első azonosság-fogalom és személyiség-eszménykép megszemélyesülése. 33:4.1

2. Gábriel a Nebadon világegyetem főigazgatója. 33:4.5

II. A MELKIZEDEKEK

1. A Melkizedek Atyát a Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem teremtette. 35:1.1

2. A melkizedekeket a Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem az eredeti Melkizedek Atyával közösen teremtette. 35:1.3

3. A melkizedekek száma a Nebadonban meghaladja a tízmilliót. 35:2.9

4. Veszélyhelyzeti Fiakként ismerik őket. Amikor csak különleges segítségre van szükség, mindig megjelenik egy vagy több közülük. 35:4.2

5. A melkizedekek az egész világegyetemet bejárják. 35:2.3

III. A VORONDADEKEK

1. Ők a Csillagvilági Atyák, a Fenségesek. 35:5.1

2. A Nebadonban a vorondadekek száma egymillió. 35:5.2

3. Száz ezekből a Fiakból alkotja a Teremtő Fiú legfelsőbb tanácsadó testületét. 35:6.2

IV. A LANONANDEKEK

1. Sokféle feladatot látnak el, mégis Csillagrendszer Fejedelmekként és Bolygóhercegekként ismerik őket leginkább. 35:8.1

2. A Nebadon-világegyetem létének kezdetekor pontosan tizenkétmillió Lanonandek volt, akik három csoportot alkottak:

1. Elsőrendűek. 709.841

2. Másodrendűek. 10.234.601
3. Harmadrendűek. 1.055.558 35:8.3

3. Több mint hétszáz Lanonandek-rendű Fiú veszett oda a lázadásban. 35:9.6

V. AZ ÉLETHORDOZÓK

1. A Élethordozók indítják be az életet az evolúciós világokon. 36:3.1 A Nebadon világegyetemben százmillió Élethordozó van. 36:1.2

2. Az élettelen anyag folyamatszabályozójaként tevékenykednek. 36:3.3

3. A Világegyetemi Anyaszellem az, aki az élő sejtanyag alapvető tényezőjét rendelkezésre bocsátja. 36:3.4

4. Minden egyes helyi csillagrendszerében van olyan midszonit világ, ahol egy Melkizedek Élethordozóként működött. 36:4.1

VI. A RAGYOGÓ ESTCSILLAGOK

1. A Ragyogó Estcsillagok különleges kettős rendet alkotnak, mert vannak közöttük teremtett rangúak és a teljesített szolgálatban rangra emeltek is. Gábriel mellett tevékenykednek összekötő tisztviselőkként . 37:2.4

2. Közülük 4.832 a teremtett rangú, míg 8.809-en vannak a felemelkedő Estcsillagok. 37:2.4

VII. FŐANGYALOK

1. A főangyalok leginkább a teremtményi túlélésnek szentelték magukat. 37:3.2

2. A legutóbbi időkben a főangyalok egységparancsnokságot tartanak fenn az Urantián. 37:3.3

VIII. AZ ANYAGI FIAK

1. Ezeket az ivaros Fiakat és Leányokat a Teremtő Fiú teremtette, s a helyi csillagrendszerek központi világain van az állomáshelyük. 51:1.1

2. Ők a helyi csillagrendszerek állandó besorolású létpolgárai. 51:1.6

IX. EGYÉB FIAK

1. A Fenséges Segédek: a helyi világegyetemen kívülről származó, önkéntes lények. 37:4.1

2. A Főbiztosok: a Szellemmel való eggyé kapcsolódást megélt felemelkedő halandók. 37:5.1

3. A Mennyei Felvigyázók: toborzott oktatói testület. 37:6.1

4. A Lakóvilági Tanítók: megdicsőült kerubok. 37:7.1

5. A Spironga: a helyi világegyetem szellemi segítői. 37:10.2

HIT

A. A BIBLIA

BEVEZETÉS

A Biblia ötféle értelemben használja a „hit” kifejezést.

1. A hit mint a szent meggyőződés egy formája – ahogy valaki névlegesen azt mondja, hogy „református vagyok” vagy „katolikus vagyok”.

2. Gyógyító hit. A betegség meggyógyításában vagy egyéb természetes jelenséggel kapcsolatosan megnyilvánuló hit.

3. Teológiai hit. Mint valakinek a vallási meggyőződését jelölő hit – a jelentése azonos a hitvallással, az evangéliummal, a teológiáddal.

4. Jézus hite.

5. A hit mint az ember legmélyebb meggyőződése – mint a megmentő hit *az Urantia könyvben*.

I. A HIT MINT SZENT MEGGYŐZŐDÉS

1. Mint egy életmódba vetett általános hit

> „Hit nélkül pedig nem lehet senki sem kedves, aki ugyanis az Istenhez járul, hinnie kell, hogy Ő van és megjutalmazza azt, aki Őt keresi.”
>
> „A hitben kapott Noé felvilágosítást a még nem látható eseményekről, és szent félelemmel eltelve bárkát épített (...)”
>
> „Ábrahám hitből engedelmeskedett a hívásnak, hogy költözzék arra a vidékre, amelyet örökségül kellett kapnia.”
>
> „[Gedeon, Bárák, Sámson, Jiftach, Dávid, Sámuel], akik a hit erejével országokat győztek le, igazságot osztottak (...)” Zsid. 11:6-8, 32,33

2. Mint a bölcsességhez és az intellektuális élethez tartozó dolog

> „Ha valaki közületek bölcsességben szenved hiányt, kérje Istentől, aki szívesen ad mindenkinek (...) csak hittel kérje, egy csöppet sem kételkedve.” Jak. 1:5,6

3. A hit mint a tettek mozgatója

„Testvéreim, mit használ, ha valaki azt állítja, hogy van hite, tettei azonban nincsenek? Üdvözítheti a hite?” Jak. 2:14

4. Az embert teljesen átható hívő magatartás

„A fiú apja erre felkiáltott: »Hiszek! Segíts hitetlenségemen!«” Mk. 9:24

5. Az emberek nagyobb csoportjainak meggyőződésére való utalásként

„A hívők – férfiak és nők – egyre nagyobb számban csatlakoztak az Úrhoz.” ApCsel. 5:14

II. GYÓGYÍTÓ HIT

1. A csodaváró korai keresztények hittek az ima gyógyerejében.

„A hitből fakadó ima megszabadítja a betegeket, és az Úr talpra állítja.” Jak. 5:15

2. Még Jézus is hitet társított az általa véghezvitt gyógyításokhoz.

„Erre megérintette a szemüket, és így szólt: »Legyen hitetek szerint!«” Mt. 9:29

3. A hitet jelképesen még az anyagi világgal is kapcsolatba hozták.

„Az Úr ezt felelte: »Ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, s azt mondjátok ennek a szederfának: Szakadj ki gyökerestül és verj gyökeret a tengerben! – megteszi nektek.«” Lk. 17:6

III. A HIT MINT TEOLÓGIAI MEGGYŐZŐDÉS

Az evangélium, a hitvallásod, az Egyház tantételei

1. A hit mint az egyházi tanítások

„Erőt öntöttek a tanítványok lelkébe, bátorították őket, hogy tartsanak ki a hitben, mert »sok szorongatás közepette kell bejutnunk az Isten országába.«” ApCsel. 14:22

2. Az egyház – a hittestvériség

„Amíg tehát időnk van, tegyünk jót mindenkivel, főképpen hittestvéreinkkel.” Gal. 6:10

3. A vallási meggyőződés összessége

„Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség. Egy az Isten, mindnyájunk Atyja (...)” Ef. 4:5,6

„[A]míg mindnyájan el nem jutunk az Isten Fia hitének és megismerésének egységére, és meglett emberré nem leszünk, elérve Krisztus teljessége életkorának mértékére.” Ef. 4:13

4. Az evangélium

„[E]gy szívvel, egy lélekkel munkálkodtok az evangéliumi hitért (...)” Fil. 1:27

5. Hitelvi tanítások

„[A]nnak a hitnek és igaz tanításnak szavaival táplálkozol, amelynek követője lettél.” 1Tim. 4:6

6. A teljes vallási életet lefedő értelemben

„Vívd meg a hit jó harcát, szerezd meg az örök életet, hiszen erre kaptál hivatást (...)” 1Tim. 6:12

„A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, hitemet megtartottam.” 2Tim. 4:7

7. Az igazság és hitelv egésze

„[Hogy] kérjelek titeket, küzdjetek a hitért, amely egyszer s mindenkorra szóló öröksége a szenteknek.” Júd 3.

IV. JÉZUS HITE

„Ez az alapja a szentek állhatatosságának, akik megtartják Isten parancsait és Jézus hitét.” Jel. 14:12

„Testvéreim, Urunk, a megdicsőült Jézus Krisztus hitét ne személyválogatással tartsátok.” Jak. 2:1

V. A HIT MINT SZEMÉLYES ELHIVATOTTSÁG

Az Urantia könyvben használt hitfogalom szerinti értelemben

1. A hit meghatározása

„A hit a remélt dolgok biztosítéka, a nem látható dolgok bizonyítéka.” Zsid. 11:1

„Emeljük tekintetünket a hit szerzőjére és bevégzőjére (...)” Zsid. 12:2

2. A tanulás révén megerősített hit

„A hit tehát hallásból fakad, a hallás pedig Krisztus tanításából.” Róm. 10:17

3. A hit mint személyes tapasztalás

„Meggyőződésedet tartsd meg magadnak Isten előtt.” Róm. 14:22

4. Megmentő hit

„Kegyelemből részesültetek a megváltásban, a hit által, ez tehát nem a magatok érdeme, hanem Isten ajándéka.” Ef. 2:8

5. A hiten keresztül kivívott végső győzelem

„Mert mindenki, aki az Istentől született, legyőzi a világot. És ez a győzelem – győzelem a világ fölött! – a mi hitünk.” 1Jn. 5:4

Keresztény hit. A Krisztusba vetett keresztényi hithez kötődő sajátos forma is létezik.

„(...) Jézus, mint ahogy hisszük, meghalt és feltámadt (...)” 1Tesz. 4:14

„(...) Krisztus meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk.” Róm. 5:8

„De ezt Isten viszi végbe, akit Krisztus kiengesztelt irántunk (...)” 2Kor. 5:18

„Mert Krisztus is meghalt egyszer a bűnökért (...) hogy az Istenhez vezessen minket.” 1Pt. 3:18

„Higgyetek az Istenben és bennem is higgyetek!” Jn. 14:1

„Simon Péter válaszolt: »Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia.«” Mt. 16:16

B. *AZ URANTIA KÖNYV*

I. A HIT MEGHATÁROZÁSA

1. A hit meghatározása

> „A hit csakis az eszményi értékek megragadására vonatkozik, és ezt mutatja az Újszövetségben szereplő meghatározás is, miszerint a hit a remélt dolgok lényege és a nem látható dolgok bizonyossága.” 99:5.8, Zsid. 11:1

2. A hitnek örök alapja van.

> „A tudományos megértés alapját az időben megfigyelhető tények alkotják; a vallásos hit az örökkévalóság szellemprogramjából gyűjt bizonyítékot. Amikor a tudásunk és az értelmünk képtelen elérni valamit, az igaz bölcsesség arra int minket, hogy vallásos rálátáson és szellemi átalakuláson keresztül a hitünket engedjük teljesíteni azt.” 102:1.2

3. A hit kettős jelentése

> „Ahogy az emberek megosztják egymással a vallásos hitüket, éppoly bizonyosan létrehoznak valamilyen vallási csoportot, mely végül közös célokat határoz meg. Egy napon a vallási hívek összejönnek és ténylegesen is hatékonyan együttműködnek az eszményképek és célok egysége alapján, mintsem hogy az együttműködést lélektani véleményekre és istentani hiedelmekre próbálják alapozni. Inkább a céloknak és nem a hitvallásoknak kell egyesíteniük a híveket. Lévén, hogy az igaz vallás személyes szellemi tapasztalási ügy, ezért elkerülhetetlen, hogy minden egyes hívő egyénnek meglegyen a saját és személyes értelmezése azon szellemi élmény megszerzéséről. Jelölje a ’hit’ kifejezés inkább az egyénnek az Istenhez fűződő viszonyát, mintsem annak hitvallási szabályokba foglalását, ahogy a halandók valamely csoportja képes volt egyetértésre jutni egy közös vallási állásfoglalásban. »Van hited? Akkor higgy a hitedben!«” 99:5.7, Róm. 14:22

II. A HIT BIZONYOSSÁGA

1. A hitünk igazol bennünket.

> „Az emberi élet teljességére vonatkozik, hogy az embert tény oktatja, bölcsesség nemesíti és vallásos hit menti meg – igazolja.” 196:3.4, Róm. 5:1

2. Hit, bizodalom és bizonyosság

> „A vallás rendeltetése meglelni a hitet, bizodalmat és bizonyosságot előhívó értékeket a világegyetemben; a vallás az istenimádatban teljesedik be. A vallás fedezi fel a lélek számára az elme által feltárt viszonylagos értékektől elütő, legfelsőbb értékeket. Ilyen emberfeletti rálátásra csakis igazi vallásos tapasztaláson keresztül lehet szert tenni.” 195:5.8

3. A hit az ember egyetlen éltetője.

> „Teljesen természetes dolog, hogy a halandó embert a biztonság hiányának érzései gyötrik, amint úgy tekint önmagára, mint akit leküzdhetetlen mértékben korlátoz a természet, és ugyanakkor minden ideigvaló és véges dolgot teljes mértékben meghaladó szellemi erőket birtokol. Kizárólag a vallásos bizodalom – az élő hit – képes az embert éltetni ilyen bonyolult és nyugtalanító problémák közepette.” 111:6.8

4. A hit az Isten személyes szeretetének fogadója.

> „Még ha az anyagi halandók nem is láthatják az Isten személyét, akkor is örvendeniük kell annak a bizonyságnak, hogy ő személy; hitük révén el kell fogadniuk azt az igazságot, mely úgy láttatja az Egyetemes Atyát, mint aki úgy szerette a világot, hogy gondoskodott a világ alacsonyrendű lakosainak örök szellemi fejlődéséről; hogy ő „gyönyörködik gyermekeiben”. Istenből nem hiányoznak azon emberfeletti és isteni jegyek, melyek egy tökéletes, örökkévaló, szerető és végtelen Teremtő személyiségének sajátjai.” 1:5.4, Példd. 8:31

5. A hit tud, és soha nem kételkedik igazán.

> „Ha a tudomány, a bölcselet vagy a társadalomtan veszi magának a bátorságot és rögzöttelvűvé válik az igaz vallás látnokaival való vitában, akkor az Istent ismerő embereknek az ilyen indokolatlan tételességre a személyes szellemi tapasztalás meggyőződésének messzebb tekintő hitelvességével kell válaszolniuk, „tudom, hogy mit tapasztaltam meg, mert én a VAGYOK fia vagyok”. Ha a hívő személyes élményét hitelv vitatja, akkor a megtapasztalható Atya e hitben-született fia a nem vitatható hittétellel, az Egyetemes Atyánál való tényleges fiúi elismerésének kinyilvánításával válaszolhat.
>
> Csak korlátlan valóság, mely abszolút, merhet következetesen merevnek lenni. A rögzöttelvűséget vállalók előbb-utóbb

szükségszerűen belefutnak az energia Abszolút voltának, az igazság Egyetemes voltának és a szeretet Végtelen voltának karjába, már ha következetesek akarnak maradni.

Ha a mindenségrendi valósághoz való nem vallásos közeledés vitatni meri a hitbeli meggyőződést annak nem bizonyított helyzete alapján, akkor a szellemet megtapasztalt ember hasonlóképpen merev elven vitathatja a tudomány tényeit és a bölcselet hiedelmeit azon az alapon, hogy azok ugyancsak nem bizonyítottak; azok hasonlóképpen a tudós vagy a bölcselő tudatából származó tapasztalások.” 102:7.7

III. HIT – A VALLÁS MÓDSZERE

1. A hit a vallás módszere.

„Az értelem a tudomány módszere; a hit a vallás módszere; az okszerű gondolkodás a bölcselet kísérleti módszere. A kinyilatkoztatás ellentételezést nyújt a morontia nézőpont hiányáért azáltal, hogy módszert ad ahhoz, hogy egység legyen elérhető az anyag és a szellem valóságának és kapcsolatának megértésében az elme közvetítése révén. És az igaz kinyilatkoztatás sohasem teszi a tudományt természetellenessé, a vallást esztelenné vagy a bölcseletet okszerűtlenné.” 101:2.2

2. Egyedül a hit képes hitelesíteni az üdvözülés Istenét.

„Az értelem a tudományos tanulmányozáson keresztül a természeten át visszavezethet egy Első Okhoz, de vallási hitre van szükség ahhoz, hogy a tudomány Első Oka az üdvözülés Istenévé legyen átalakítható; és kinyilatkoztatásra van szükség az ilyen hit, az ilyen szellemi látásmód érvényesítéséhez is.” 101:2.3

3. A hit a vallás bizonyítéka.

„Az értelem a tudomány bizonyítéka, a hit a vallás bizonyítéka, az oktan a bölcselet bizonyítéka, a kinyilatkoztatást azonban csakis az emberi *tapasztalás* igazolja. A tudomány tudást ad; a vallás boldogságot; a bölcselet egységet; a kinyilatkoztatás megerősíti az egyetemes valóságra irányuló eme hármas megközelítés élményelvi összhangját.” 101:2.8

4. A hit megerősíti a vallási tapasztalást.

„És a vallás területén éppen ilyen alapvető és élénk hitbeli teljesítmény jogosítja fel a halandó embert arra, hogy megerősítse

az emberi természet végső felruházottságának, a vallási tapasztalásnak a személyes birtoklását és szellemi valóságát.” 101:3.18

5. A hit egyesíti a rálátást és az értékeket.

„A hit egyesíti az erkölcsi rálátást az értékek tudatos szemléletével, és az előzetesen meglévő evolúciós kötelességérzés teszi teljessé az igaz vallás eredetét. A vallás megtapasztalása végül a biztos Isten-tudathoz és a hívői személyiség továbbélésének kétségtelen bizonyosságához vezet.” 101:1.6

6. A hit hitelesíti az igaz értékeket.

„Az, hogy a vallási hívek oly erősen hittek abban, ami hamis volt, még nem érvényteleníti a vallást, mert a vallás az értékek felismerésén alapul és érvényét a személyes vallásos tapasztalás hite igazolja. A vallás tehát tapasztaláson és vallásos gondolkodáson alapul; az istentan, a vallás bölcselete pedig jóhiszemű kísérlet e tapasztalás értelmezésére. Az ilyen értelmező hiedelmek lehetnek jók vagy rosszak, illetőleg alkothatják az igazság és a tévedés keverékét.” 103:1.5

IV. HIT ÉS HIEDELEM

1. A hit meghalad minden hiedelmet és meggyőződést.

„A hiedelem akkor érte el a hit szintjét, amint serkentőleg hat az életre és alakítja az életmódot. Valamely tanítás igazként való elfogadása nem hit; az puszta hiedelem. A bizonyság és a meggyőződés sem hit. Az elmeállapot csak akkor ér el hitszinteket, amikor ténylegesen is uralja az életmódot. A hit az igaz személyes vallásos tapasztalás élő sajátossága. Az ember hiszi az igazságot, becsüli a szépséget és tiszteli a jóságot, de nem imádja azokat; az ilyen üdvös hit egyedül Istenre összpontosulhat, aki mindezek megszemélyesülése és még annál is végtelenül több.” 101:8.1

2. A hit élő és személyes – Istent ismerő és embert szolgáló.

„A hiedelem mindig korlátozó és megszorító; a hit terjeszkedő és elengedő. A hiedelem megköt, a hit felszabadít. De az élő vallásos hit több, mint nemes hiedelmek társítása; több az, mint fennkölt bölcseleti rendszer; a hit a szellemi jelentéstartalmakkal, az isteni eszményképekkel és a legfelsőbb értékekkel kapcsolatos élő tapasztalás; a hit Istent ismerő és embert szolgáló. A hiedelmek csoportos meggyőződéssé is válhatnak, ám a hitnek személyesnek

kell lennie. Lehet egy csoportnak istentani hiedelmeket javasolni, de hit csakis az egyes vallási hívek szívében keletkezhet.” 101:8.2

3. Amivel nem szolgál a hit

„A hit meghazudtolja a hitelét, amikor tagadni meri a valóságokat és a híveinek hamis tudást ad. A hit árulóvá lesz, amikor támogatja az értelmi egység elárulását és becsmérli a legfelsőbb értékekhez és isteni eszményképekhez való hűséget. A hit sohasem tér ki a halandói lét probléma-megoldási kötelezettsége elől. Az élő hit nem ad tápot vallási vakbuzgóságnak, üldözésnek vagy türelmetlenségnek.

A hit nem veri bilincsbe az alkotó képzeletet, és nem is tart fenn értelmetlen előítéletet a tudományos vizsgálatok eredményeivel szemben. A hit visz életet a vallásba és kényszeríti a vallási hívőt, hogy hősiesen éljen az aranyszabály szerint. A hitbuzgalom közvetlen kapcsolatban van a tudással, és annak törekvései képezik a magasztos béke előjátékát.” 101:8.3

4. A hit megmentő tapasztalássá formálja a hiedelmet.

„A hit a valószínűség bölcseleti Istenét átalakítja a személyes vallásos tapasztalásban való bizonyosság üdvözítő Istenévé. A kételkedés kihívást jelenthet a hittudományi elméletek számára, ám a személyes tapasztalás megbízhatóságában való bizodalom megerősíti a magát hitté kinőtt hiedelem igazságát.” 102:6.4

5. A hit a hívő akarat.

„A tudományban az eszme megelőzi a maga testet öltésének folyamatát; a vallásban a felismerés élménye megelőzi az eszme kifejeződését. Igen nagy a különbség az evolúciós hinni akarás és a felvilágosult értelem, a vallásos rálátás és a kinyilatkoztatás – az *akarat, mely hisz* – gyümölcse között.” 102:3.13

6. A hit az örök valóságokban fejlődik.

„A vallásotok a hagyományelvű tekintélyben való puszta értelmi hitből át fog változni azon élő hit tényleges megtapasztalásává, mely képes megragadni az Isten valóságát és mindent, ami az Atya isteni szellemével kapcsolatos. Az elme vallása reménytelenül a múlthoz köt titeket; a szellem vallása fokozatos kinyilatkoztatásban áll és mindegyre magasabb és szentebb teljesítményekre hív a szellemi eszményképek és örök valóságok elérése terén.” 155:6.4

V. HIT ÉS FÉLELEM – KÉTSÉGEK

1. A szellemi fejlődés hitté változtatja a félelmet.

> „A magvábanvalónak ugyanez a felsősége nyilvánul meg az elme fogalomalkotásának fejlődésében, amikor a kezdetleges állati félelem átalakul az Isten iránt egyre mélyülő tiszteletté és a világegyetem iránti egyre erősödő csodálattá. Az ősembernek több volt a vallásos félelme, mint a vallásos hite, és a szellem-magvábanvalóknak az elme-ténylegesek felettisége mutatkozik meg, amikor e gyáva félelem átalakul a szellemi valóságokban való élő hitté.” 102:5.2

2. A fejlődés hitbeli küzdelmei

> „A szellem vallása erőfeszítést, küzdelmet, összeütközést, hitet, határozottságot, szeretetet, hűséget és fejlődést jelent. Az elme vallása – a tekintély istentana – ezek igénybevételére kevéssé vagy semennyire sem készteti az alakias híveket. A hagyomány biztonságos menedék és könnyű út ama félénk és bátortalan lelkeknek, akik ösztönösen kerülik azokat a szellemi küzdelmeket és elmebéli bizonytalanságokat, melyek azokkal a hitet igénylő utazásokkal járnak, melyek a szellemi valóságok távolabbi partjainak felfedezése érdekében a feltáratlan igazság nyílt vizein tett merész vállalkozásokká lesznek, amint azokat a fejlődő emberi elme feltárja és a kifejlődő emberi lélek megtapasztalja.” 155:5.11

3. A hit minden akadályt legyőz.

> „Az Istent ismerő egyén nem olyan, aki nem látja a nehézségeket vagy figyelmen kívül hagyja az akadályokat, melyek az Isten megtalálásának útjában állnak a babonaság, a hagyomány és a legújabb idők anyagelvű irányzatainak zavarában. Ő már szembekerült mindezen elrettentő dolgokkal és legyőzte azokat, fölébük kerekedett élő hit révén, és ellenükben is eljutott a szellemi lét felföldjeire. Igaz azonban, hogy a befelé Istenben bizonyságot mutatók közül sokan azért félnek e meggyőződésbeli érzéseiket megerősíteni, mert az Istenben való hit ellen kifogásokat felsorakoztatók és az azzal járó nehézségeket felnagyítók sokan vannak és agyafúrtak. A hibák bírálgatásához, a kérdezgetéshez vagy az akadékoskodáshoz nem kell nagy ész. Viszont igenis kiváló elme kell e kérdések megválaszolásához és e nehézségek megoldásához; a hitbéli meggyőződés a legnagyszerűbb módszer minden ilyen felszínes vita kezelésére.” 102:7.6

4. A hit a kétségek között is él.

„Amint Jézus meghallotta e beszámolót, megérintette a térdelő apát és kérte, hogy keljen fel, s közben a közelben álldogáló apostolokat fürkészte a tekintetével. Ez után Jézus így szólt az előtte állókhoz: »Ó, hitetlen és elfajzott nemzedék, meddig kell még türelmesnek lennem veletek? Meddig legyek veletek? Mikor tanuljátok már meg, hogy hitbeli tetteket kétkedő hitetlenség parancsa nem vihet véghez?« És akkor, az összezavarodott apára mutatva, Jézus azt mondta, »Hozd ide a fiadat!« És amikor Jakab Jézus elé vezette a fiát, Jézus megkérdezte: »Mióta szenved a fiú ettől?« Az apa azt felelte, »Már kisgyermek kora óta.« És ahogy ott beszélgettek, a fiúra erős roham jött rá és fogait csikorgatva, habzó szájjal összeesett előttük. Egy sor erős rángógörcs után úgy feküdt előttük, mint aki meghalt. Az apa megint letérdelt Jézus lába elé és e szavakkal könyörgött a Mesternek: »Ha meg tudod gyógyítani, kérve kérlek, könyörülj rajtunk és szabadíts meg minket e szenvedéstől.« És amint Jézus e szavakat meghallotta, letekintett az apa aggodalmas arcára, s azt mondta: »Ne kérdőjelezd meg az Atyám szeretetteljes hatalmát, hanem csak a hited őszinteségét és nagyságát. Minden lehetséges annak, aki valóban hisz.« És ekkor a sáfedi Jakab elmondta a hittel keveredett kétség sokáig emlékezetes szavait, »Uram, hiszek. Kérlek, segíts a hitetlenségemen!«” 158:5.2, Mk. 9:14-24

VI. HIT ÉS ÉRZÉS

1. Lennie kell hitének is, érzéseinek is.

„De az érzelem egymagában hamis megtérés; az egyénnek hittel és érzelemmel egyaránt kell rendelkeznie. Annak megfelelő mértékben, hogy az ilyen lelki mozgósítás mennyire részleges, és amennyiben az ilyen emberi hűség késztetése nem teljes, olyan mértékben lesz a megtérési élmény valamilyen kevert értelmi, érzelmi és szellemi valóság.” 100:5.5

2. A hit elvezet Isten megismeréséhez.

„A hit az Isten megismeréséhez vezet, nem pusztán az isteni jelenlét titokzatos érzéséhez. A hitet nem szabad túlságosan befolyásolniuk az abból fakadó érzelmi következményeknek. Az igaz vallás a hit és a tudás élménye, valamint a megelégedettség érzése is.” 103:9.11

3. A hit szembeállítva a rálátással, és rálátás szembeállítva az érzésekkel

„A vallás tehát nem a látvány és az érzés révén él és virul, hanem inkább a hit és a rálátás révén. Nem új tények felfedezésében vagy

valamilyen különleges élmény megtalálásában áll fenn, hanem inkább az új és szellemi *jelentéstartalmak* felfedezésében olyan tények esetében, melyeket az emberiség már jól ismer. A legmagasabb rendű vallási élmény nem függ meggyőződésből, hagyományokból vagy tekintélyből fakadó, előzetes tettektől; a vallás nem is sarja a fennkölt érzéseknek és a tisztán rejtelmes érzelmeknek. A vallás inkább egy nagyon mély és tényleges megtapasztalása az emberi elmében lakozó szellemhatásokkal való szellemi közösségnek, és amennyire az ilyen élmény leírható lélektani fogalmakkal, az nem más, mint egyszerűen annak az élménye, hogy az ember megtapasztalja az Istenben való hit valóságát úgy, mint egy tisztán személyes élmény valóságát." 101:1.4

4. Hit és szellemi rálátás

„A tudósok tényeket állítanak össze, a bölcselők eszméket hangolnak össze, míg a látnokok eszményképeket emelnek fel. Az érzés és az érzelem állandó velejárói a vallásnak, de ezek nem a vallás. A vallás lehet az élmény érzése, de alig lehet az érzés élménye. Sem az okszerű gondolkodás (ésszerűsítés), sem az érzelem (érzés) nem lényeges része a vallásos tapasztalásnak, bár mindkettő különbözőképpen társulhat a hit gyakorlásával a szellemi látásmódnak a valósággá való előmozdításában, teljesen az egyéni elme rendjének és alkati hajlamának megfelelően." 101:5.9

VII. HIT ÉS OKTATÁS – TUDOMÁNY ÉS VALLÁS

1. A hit nem függ a tanulástól.

„A vallás megértése sohasem függött és sohasem fog függeni a sok tanulástól vagy az okszerű gondolkodástól. Ez szellemi látásmód, és éppen ez az oka annak, hogy a világ legnagyobb vallási vezetőinek, sőt a látnokoknak némelyike miért birtokolt oly keveset a világ bölcsességéből. A vallásos hit éppúgy rendelkezésére áll a tanultaknak, mint a tanulatlanoknak." 101:2.15

2. A hit független a világ bölcsességétől.

„Megfigyelve valamely vallás elhelyezkedését az evolúciós sorban, a legjobban úgy alkothatunk róla véleményt, ha megnézzük erkölcsi ítéleteit és erkölcstani mércéit. Minél magasabb rendű valamely vallás, annál inkább bátorítja az állandóan fejlődő társadalmi erkölcsiséget és erkölcstani műveltséget, és maga is bátorítást kap ezektől. Nem ítélhetjük meg a vallást az azt kísérő

polgárosodott viszonyok jellege alapján; jobban tesszük, ha valamely polgárosodott társadalom valódi természetét a vallásának tisztasága és nemessége révén véleményezzük. A világ számos nemes vallási vezetője gyakorlatilag tanulatlan ember volt. Az örök valóságokban való üdvös hit gyakorlásához nem szükséges a világ bölcsessége.” 102:8.2

3. Az Istent ismerő halandó hitbeli bizonyossága

„Ha igazán hisztek Istenben – hit által ismeritek és szeretitek őt – ne engedjétek, hogy az ilyen élmény valóságát bármiben is kisebbítsék vagy alulértékeljék a tudomány kételkedő sejtetései, az oktan gáncsoskodása, a bölcselet követelményei vagy ama jó szándékú lelkek elmés javaslatai, akik Isten nélküli vallást akarnak alkotni.” 103:8.4

4. A hit felülkerekedik az anyagelvű kétkedésen.

„Az Istent ismerő hívő bizonyságát nem szabadna megzavarnia a kétkedő anyagi világnézetű ember bizonytalanságának; inkább a tapasztalásra építő hívő mély hitének és megingathatatlan bizonyságának kellene a hitetlen bizonytalanságát komolyan próbára tennie.” 103:8.5

5. Hit, ész és bölcsesség

„Amint az istentan a vallás fölébe kerekedik, a vallás meghal; élet helyett tantétellé válik. Az istentan küldetése pusztán az, hogy segítse a személyes szellemi tapasztalás tudatosulását. A hittudomány jelenti a vallásos törekvést a vallás élményelvi igényeinek meghatározására, tisztázására, kiterjesztésére és igazolására, ami végső soron csak élő hit révén igazolható. A világegyetem magasabb életfelfogásában a bölcsesség az értelemhez hasonlóan a hittel társul. Az értelem, a bölcsesség és a hit az ember legmagasabb rendű emberi képességei. Az értelem vezeti be az embert a tények, a dolgok világába; a bölcsesség vezeti be őt az igazság világába, a kapcsolatokhoz; a hit ismerteti meg vele az isteniség világát, a szellemi tapasztalást.” 103:9.6

6. A hit vállalja a kalandot az igazsággal.

„A hit igen készségesen magával viszi az értelmet addig, ameddig az képes vele tartani és azután már a bölcsességgel megy tovább a végső bölcseleti határig; és azután egyedül az IGAZSÁG társaságában mer belevágni a határtalan és soha véget nem érő világegyetemi utazásba.” 103:9.7

7. Hit az alapfeltevések tükrében

> „A tudomány (a tudás) azon az eredendő (segéd-szellemi) feltevésen alapul, hogy az értelem igazolható, hogy a világegyetem megérthető. A bölcselet (az összehangolt megértés) azon az eredendő (bölcsesség-szellemi) feltevésen alapul, hogy a bölcsesség igazolható, hogy az anyagi világegyetem összehangolható a szellemivel. A vallás (a személyes szellemi tapasztalás igazsága) azon az eredendő (gondolatigazítói) feltevésen alapul, hogy a hit igazolható, hogy az Isten megismerhető és elérhető.” 103:9.8

8. A hit a tudomány és a bölcselet tükrében

> „A halandó ember által elérhető legmagasabb bölcseletet okszerűen a tudományos értelemre, a vallásos hitre és a kinyilatkoztatás által biztosított igazság-rálátásra kell alapozni. Ezen egyesítés révén az ember képes némiképp ellensúlyozni azt, hogy nem tud megfelelő léteződolog-bölcseletet kialakítani és képtelen megérteni a morontia motáját.” 103:6.15

9. A hit meghaladja a tudományt és a bölcseletet.

> „A tudományt az értelem, a vallást a hit élteti. A hit, jóllehet nem értelmen alapul, mégis ésszerű; bár az okszerű gondolkodástól független, mindazonáltal egészséges okszerűség támogatja. A hitet nem képes táplálni még valamilyen eszményi bölcselet sem; a hit a tudománnyal együtt valóban az ilyen bölcselet forrása. A hitet, az emberi vallásos látásmódot bizonyosan oktatni csak kinyilatkoztatás révén lehet, és azt csak az Isten, aki szellem, szellemi Igazítója jelenlétének személyes halandói megtapasztalásával lehet biztosan magasabb szintre emelni.” 103:7.1

VIII. ÁBRAHÁM HITE

1. Ábrahám hite igazságul tulajdoníttatott neki.

> „És a Melkizedek hivatalos szövetséget kötött Ábrahámmal Sálemben. Azt mondta Ábrahámnak: „Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha azokat megszámlálhatod; és így lesz a te magod.” És Ábrahám hitt a Melkizedeknek, „és tulajdoníttaték az őnéki igazságul”. És ez után a Melkizedek elmondta Ábrahámnak, hogy az utódai az egyiptomi ottlétüket követően miként fogják majd elfoglalni Kánaánt.” 93:6.3, Ter. 15:1-6

2. A Melkizedekkel kötött szövetség feltételei

> „A Melkizedeknek Ábrahámmal kötött eme szövetsége jelenti az isteniség és az emberiség közötti nagy urantiai megállapodást, mellyel az Isten beleegyezik abba, hogy *mindent* megtesz; az ember pedig csak abba egyezik bele, hogy *hisz* az Isten ígéreteinek és követi az ő utasításait. Azelőtt azt hitték, hogy az üdvözülés kizárólag tettek révén nyerhető el – áldozással és ajándékokkal; most a Melkizedek újból elhozta az Urantiára a jó hírt, miszerint az üdvözülés, vagyis, hogy az Isten vele van, *hit* révén is elnyerhető. De az Istenben való egyszerű hit ezen örömhíre túlságosan haladó dolog volt; a szemita törzsekbe tartozó emberek szívesebben tértek vissza a vérontással járó régebbi áldozáshoz és a bűn miatti vezekléshez.” 93:6.4, Ter. 15.

3. A Melkizedek hit révén való megigazulást tanít.

> „És a Melkizedek így készítette elő az utat és rendezte el a világ fejlődési irányának egyistenhitre épülő terepét az egy Isten tényleges paradicsomi Fia alászállásához, akit oly élénken mutatott be úgy, mint a mindenek Atyját, és akit Ábrahám előtt úgy képviselt, mint olyan Istent, aki az embert a személyes hit egyszerű kapcsolatán keresztül is elfogadja. És Mihály, amikor megjelent a földön, megerősített mindent, amit a Melkizedek korábban a paradicsomi Atyáról tanított.” 93:3.8

IX. MEGMENTŐ HIT – BIZONYOSSÁG

1. „A hited megmentett.”

> „Meghallván e szavait Simon és barátai, akik az estebéden részt vettek, még inkább meglepődtek, és maguk között sugdolózni kezdtek, »Ki ez az ember, hogy veszi a bátorságot és megbocsátja a bűnöket?« És amikor Jézus hallotta, hogy így sugdolóznak, odafordult a nőhöz és elküldte e szavakkal, »Asszony, menj békével; a hited megmentett.«” 147:5.5, Lk. 7:50

2. A megmentő hit az Isten ajándéka.

> „A fiúi besorolásotok alapja a hit, és félelem el ne térítsen. Örömetek az isteni szóban való bizalomból születik, és ezért ne legyenek kétségeitek az Atya szeretetének és irgalmának valóságát illetően. Éppen az Isten jósága az, ami az embereket igaz és valódi bűnbánatra készteti. A sajátlényegetek feletti uralom titka a bennetek lakozó szellemben való hithez szorosan kötődik, mely szellem mindig szeretet révén munkál. Még e megmentő hit sem

magatoktól van; az az Isten ajándéka is. És ha ti ezen élő hit gyermekei vagytok, akkor többé már nem vagytok a sajátlényegetek rabszolgája, hanem magatok győzelmes urai vagytok, az Isten felszabadult fiai.” 143:2.7, Ef. 2:8.3

3. Hit általi üdvözülés

„Az egyik este Shunemben, miután János apostolai visszatértek Hebronból és miután Jézus apostolai kettesével elmentek, s amikor a Mester épp a fiatalabb vándor hitszónokok azon tizenkét fős csoportjának a tanításával volt elfoglalva, akik Jákob irányítása alatt dolgoztak, a tizenkét nő jelenlétében, Rákhel ezt a kérdést tette fel Jézusnak: »Mester, mit válaszoljunk, amikor a nők megkérdeznek minket, hogy ’Mit kell tennem azért, hogy üdvözüljek?’« A kérdést meghallván Jézus ezt válaszolta: (...)

«Az üdvözülés az Atya ajándéka és azt az ő Fiai nyilatkoztatják ki. A hit révén való elfogadás a részetekről az isteni természet részesévé, az Isten fiává, illetőleg leányává tesz benneteket. Hit révén igazultok; hit révén üdvözültök; és ugyanezen hit révén haladtok előre örökmód a fokozatos fejlődés és az isteni tökéletesség útján. Hit révén igazult Ábrahám és hit révén ismerte meg a Melkizedek-féle tanítások általi üdvözülést. A korszakok során végig ugyanez a hit mentette meg az emberek fiait, de most egy Fiú jött el az Atyától, hogy az üdvözülést valóságosabbá és szívesebben fogadottá tegye.«” 150:5.3

4. Egyetlen bátor hitbeli erőfeszítés eloszlatja a kétséget.

„A hitetlen, anyagi világnézetű egyén számára az ember csak egy evolúciós véletlen esemény. Az ő túlélési reményei pusztán a halandói képzelet kitalációi; a félelmei, a szeretete, a vágyai és a hiedelmei pusztán csak válaszok bizonyos élettelen anyagi atomok véletlen összerendeződésére. Semmilyen energia-megnyilvánulás vagy bizodalom-kinyilvánítás sem képes a síron túlra juttatni őt. Az emberek legjavának odaadó munkáját és ihletett tehetségét mind pusztulásra ítélte a halál, az örök feledés és lélek-kihunyás hosszú és magányos éjszakája. A halandói lét múlandó napja alatti élet és munkálkodás egyetlen jutalma a leírhatatlan kétségbeesés. Az élet minden egyes napja lassan és biztosan erősebbre vonja annak a könyörtelen pusztulásnak a szorítását, melyet egy ellenséges és irgalmatlan anyag-világegyetem rendelt el, s amely a végső támadást jelenti az emberi vágy minden szép, nemes, magasztos és jó eleme ellen.

De nem ez jelenti az ember végét és örökkévaló végzetét; e rémlátás csak egy kóbor lélektől származó kétségbeesett kiáltás, aki elveszett a szellemi sötétségben, és aki bátran küzd tovább valamilyen anyagi bölcselet működéselvű álokoskodásaival, akit elvakított a többsíkú ismeretszerzés zavara és torz volta. És mindeme sötét véget és mindeme kétségbeli végzetet mindörökre eloszlatja egyetlen bátor hitbeli tett is az Isten gyermekei legszerényebbikének és legtudatlanabbikának részéről a földön." 102:0.1

5. A megmentő hit születése

„Ez az üdvös hit akkor születik meg az ember szívében, amikor az erkölcsi tudata felismeri, hogy az emberi értékek az anyagitól a szellemi felé, az emberitől az isteni felé, az időtől az örökkévalóság felé terelődhetnek a halandói tapasztalásban." 102:0.3

6. A hit fejlődése

„A Gondolatigazító munkája adja a magyarázatot arra, hogy az ember kezdetleges és evolúciós kötelességérzése átalakul a kinyilatkoztatás örök valóságaiban való felsőbbrendű és bizonyosabb hitté. Az ember szívében lennie kell vágynak a tökéletességre ahhoz, hogy biztosított legyen a legfelsőbb eléréséhez vezető hitbeli út megértésére való képessége. Ha bárki az isteni akarat megcselekedése mellett dönt, meg fogja ismerni az igazság útját. Szó szerint igaz, hogy „az emberi dolgokat meg kell ismernünk ahhoz, hogy szeretni tudjuk, az isteni dolgokat viszont meg kell szeretnünk ahhoz, hogy megismerhessük". Ám az őszinte kételyek és a nyílt kétkedések nem jelentenek bűnt; az ilyen hozzáállások pusztán késlekedést hoznak a tökéletesség elérése felé tartó fejlődési úton. A gyermeki bizodalom biztosít az ember számára belépést a mennyei felemelkedés országába, de a fejlődés teljes mértékben a kifejlett ember erős és biztos hitének hathatós gyakorlásától függ." 102:1.1

7. Hit és ész a bölcseletben

„Bár az értelem mindig megkérdőjelezheti a hitet, a hit mindig kiegészítheti mind az értelmet, mind az okszerű gondolkodást. Az értelem teremti a valószínűséget, melyet a hit képes erkölcsi meggyőződéssé, sőt szellemi tapasztalássá alakítani. Isten az első igazság és az utolsó tény; ezért ered minden igazság őbenne, s ezért létezik minden tény őhozzá viszonyulva. Az Isten tiszta igazság. Igazságként az ember megismerheti Istent, de Isten

megértéséhez – megmagyarázásához – az embernek fel kell fedeznie a világegyetemek mindenségének tényét. Az Isten igazságának megtapasztalása és az Isten tényével kapcsolatos tudatlanság közötti nagy szakadékot csakis élő hit révén lehet áthidalni. Az értelem önmagában nem képes összhangot teremteni a végtelen igazság és az egyetemes tény között." 102:6.6

8. A tolvaj a kereszten

„Az egyik zsivány e szavakkal szidalmazta Jézust, »Ha te az Isten Fia vagy, akkor miért nem mented meg magadat és minket?« De amikor ez szemrehányást tett Jézusnak, a másik tolvaj, aki már többször is hallotta a Mestert tanítani, így szólt: »Hát te még az Istentől se félsz? Nem látod, hogy mi igazul szenvedünk a tetteinkért, ez az ember viszont igaztalanul szenved? Jobban tennénk, ha a bűneinkért megbocsátást, a lelkünknek meg üdvözülést kérnénk.« Amikor Jézus meghallotta, hogy a tolvaj ezt mondja, feléje fordította az arcát és helyeslően elmosolyodott. Látván Jézus feléje fordított arcát, a zsivány összeszedte a bátorságát, felszította a hitének pislákoló lángját, és azt mondta, »Uram, emlékezz rám, amikor bemész az országodba.« És Jézus erre azt mondta, »Bizony, bizony azt mondom neked ma, hogy egykor velem leszel majd a Paradicsomban.« 187:4.1, Lk. 23:39-43

X. A HIT MŰKÖDÉSI KÖRE ÉS LEHETŐSÉGE

1. A hit biztosítja a helyet az országban.

„És ez után Jézus késő éjszakáig ismertette az apostolok előtt az igazságot, miszerint a hitük biztosítja a helyüket a jelen és a jövő országában, nem pedig a lelkük sanyargatása vagy a test böjtölése. Arra intette az apostolait, hogy legalább a régi látnok eszméi szerint éljenek és kifejezte azon reményét, hogy fejlődésben messze meghaladják majd Ésaiás és a régi látnokok eszményképeit. Azon az éjszakán az utolsó szavai ezek voltak: »Gyarapodjatok a kegyelemben azon élő hit által, mely abból a tényből táplálkozik, hogy az Isten fiai vagytok s amely egyúttal elismeri, hogy minden ember testvér.«" 147:8.5

2. Dinamikus vallásos hit

„A teremtmény és a Teremtő közötti viszony élő tapasztalás, lendületes vallásos hit, mely pontosan nem meghatározható. Az élet valamely részét elkeríteni és vallásnak nevezni nem más, mint felbomlasztani az életet és eltorzítani a vallást. És éppen ez az oka

annak, hogy az imádat Istene miért tart igényt vagy teljes odaadásra vagy semmilyenre.” 102:6.1

3. A szeretet személyes Istenébe vetett hit

„A bölcseleti úton előbbre jutott vallási hívő hisz a személyes üdvözülés valamilyen személyes Istenében, valamiben, ami több, mint valóság, érték, teljesítményszint, fennkölt folyamat, átalakulás, a tér-idő végleges volta, eszményítés, az energia megszemélyesülése, gravitációs entitás, emberi kivetülés, a sajátlényeg eszményítése, a természet ereje, a jóságra való hajlam, az előremutató evolúciós késztetés, vagy magasztos feltevés. A vallási hívő a szeretet Istenében hisz. A szeretet a vallás lényege és a felsőbbrendű polgárosodott társadalom kútfője.” 102:6.3

4. A hit megalkotja az üdvözülés Istenét.

„A hit a valószínűség bölcseleti Istenét átalakítja a személyes vallásos tapasztalásban való bizonyosság üdvözítő Istenévé. A kételkedés kihívást jelenthet a hittudományi elméletek számára, ám a személyes tapasztalás megbízhatóságában való bizodalom megerősíti a magát hitté kinőtt hiedelem igazságát.” 102:6.4

5. A hit ki tudja mondani azt, hogy „Tudom.”

„Istennel kapcsolatos meggyőződéseket le lehet vezetni bölcs érvelésen keresztül, de az egyén csak hit révén, személyes tapasztaláson keresztül válik Istent ismerővé. Sok mindenben, ami az élet részét képezi, számolni kell a valószínűséggel, viszont amikor a mindenségrendi valósággal teremt kapcsolatot az ember, bizonyosságot tapasztalhat meg, amint az ilyen jelentéstartalmakhoz és értékekhez élő hit révén közelít. Az Istent ismerő lélek ki meri jelenteni, hogy »tudom«, még akkor is, amikor az Istenre vonatkozó eme tudását megkérdőjelezi a hitetlen ember, aki tagadja e bizonyságot, mert azt nem teljesen támasztja alá értelmi okszerűség. Minden ilyen kétkedőnek a hívő csak azt válaszolja, hogy »Honnan tudod, hogy én nem tudom?«” 102:6.5

6. A hit felfedezi a bizonyosság Istenét.

„A tudomány számára Isten egy lehetőség, a lélektan számára kívánatosság, a bölcselet számára valószínűség, a vallás számára bizonyosság, a vallásos tapasztalás ténylegessége. Az értelem megköveteli, hogy a valószínűség Istenét megtalálni nem képes bölcselet nagyon tisztelje azt a vallásos hitet, amely képes a bizonyosság Istenének megtalálására és meg is találja azt. A

tudománynak nem szabad a vallásos tapasztalást a hihetőség szintjén figyelmen kívül hagynia, addig nem, amíg fenntartja azt a feltevését, hogy az ember értelmi és bölcseleti felruházottsága egyre csekélyebb mértékű értelmi képességekből emelkedett ki, ahogy egyre visszább nyúlnak, eljutva végül ahhoz az ősi élet-eredethez, mely teljes mértékben mentes volt mindenféle gondolkodástól és érzéstől.” 102:6.8

7. A vallásos hit azonosítja az embert a Végtelennel.

„A vallás hatékonyan gyógyítja az ember eszményalapú elszigeteltségének, illetőleg szellemi magányosságának érzését; Isten fiaként ismeri el a hívőt, egy új és értelemmel bíró világegyetem létpolgáraként. A vallás biztosítja az ember számára, hogy amennyiben követi a lelkében észlelhető pártatlanság fényét, azáltal azonosul a Végtelen tervével és az Örökkévaló szándékával. Az ilyen felszabadult lélek nyomban elkezdi otthon érezni magát ebben az új világegyetemben, az ő világegyetemében.” 101:10.7

8. A hit győz mindenek felett.

„Ilyen hitbeli átalakulás megélését követően többé már nem vagytok a mennyiségtani mindenségrend rabszolga-részei, hanem inkább az Egyetemes Atya felszabadult, sajátakaratú fiai vagytok. Az ilyen felszabadult fiú többé már nem küzd egyedül a múlandó létezés lezárulásának feltartóztathatatlan eljövetelével; többé már nem harcol az egész természet ellen szemernyi esély mellett; többé már nem tántorítja el a bénító félelem, hogy esetleg valamilyen reménytelen káprázatba vetette bizodalmát vagy valamilyen furcsa tévképzet mellett tett hitet.

Az Isten fiai éppen hogy inkább együtt sorakoznak fel a harcra abban a csatában, ahol a valóság győzedelmeskedik a létezés részleges árnyai felett. Végül minden teremtményben tudatosul az a tény, hogy Isten és egy közel határtalan világegyetem összes isteni serege áll az ő oldalán abban a mennyei küzdelemben, melynek célja az örök élet elérése és az isteniségi elismertség elnyerése. Az ilyen, hitben felszabadult fiak már bizonyosan felsorakoztak az idő küzdelmeiben az örökkévalóság legfelsőbb erőinek és isteni személyiségeinek oldalán; a járásuk során most még a csillagok is őértük harcolnak; végül belülről tekintenek végig a világegyetemen, az Isten nézőpontjából, és minden átalakul az anyagi elszigeteltség bizonytalanságaiból az örök szellemi fejlődés bizonyosságaivá. Még maga az idő is az örökkévalóság

árnyékává válik, melyet a paradicsomi valóságok vetnek a tér vonuló vértjére.” 101:10.9

9. A hit teremtőképessége

„Mikor a gyermekeimben végre tudatosul az isteni jelenlét bizonyossága, e hit kiterjeszti majd az elmét, megnemesíti a lelket, megerősíti a személyiséget, fokozza a boldogságot, elmélyíti a szellemérzékelést és több erőt ad ahhoz, hogy szeressenek és őket is szeressék.” 159:3.12

10. A hit felszabadítja az „isteni szikra” lehetőségeit.

„A hit teszi szabaddá az utat az emberi elmében lakozó és az öröklét lehetőségét alkotó isteni szikra, halhatatlan mag emberfeletti tevékenysége előtt. A növények és az állatok a testanyaguk egy részének nemzedékről nemzedékre való átadásával tartják fenn magukat az időben. Az ember lelke (személyisége) a bent lakozó isteniség-szikrával való azonosulás révén éli túl a halandói halált, mely isteni szikra halhatatlan, és feladata az ember személyiségének az előrehaladó világegyetemi létezés folytonos és magasabb szintjén tartása. Az emberi lélek titkos magja halhatatlan szellem. A lélek második nemzedéke az első a szellemi és fejlődő létformák személyes megnyilvánulásainak egymásra következésében, s ez csak akkor ér véget, amint ezen isten entitás eléri a létének forrását, a minden létezés személyes forrását, Istent, az Egyetemes Atyát.” 132:3.6

XI. GYÓGYÍTÓ HIT

1. Üdvözítő és gyógyító hit.

„Ez után lépett elő Zélóta Simon, s vitatkozni kezdett Noranával. Simon azt mondta: »Asszony, te görögül beszélő nem-zsidó vagy. Nem helyes, hogy elvárod a Mestertől, hogy fogja a kenyeret, melyet a kegyelt háztartás gyermekeinek szántak, és a kutyák elé vesse azt.« Norana azonban nem volt hajlandó felvenni Simon kirohanását. Csak annyit válaszolt: »Igen, tanító, értem szavad. Én csak egy kutya vagyok a zsidók szemében, de a Mesteretek nézőpontjából hívő kutya vagyok. Nagyon is akarom, hogy megnézze a lányomat, mert meggyőződésem, hogy ha csak ránéz, meggyógyítja. És még te sem, jóember, te sem mernéd megfosztani a kutyákat attól a kiváltságtól, hogy megkaparintsák a morzsákat, melyek a gyermekek asztaláról véletlenül lehullanak.«

És épp ekkor, ott mindannyiuk előtt, a kislányra erős rángógörcs jött rá, és az anya azt kiáltotta: »Íme, láthatjátok, hogy a gyermekemet rossz szellem szállta meg. Ha az ínségünk nem indít meg titeket, akkor megindítja a Mestereteket, akiről azt mondták nekem, hogy minden embert szeret és még a nem-zsidókat is meri gyógyítani, amennyiben azok hisznek. Ti nem vagytok méltók arra, hogy a tanítványai legyetek. Addig nem megyek el, amíg a gyermekem meg nem gyógyult.«

Jézus, aki az egész beszélgetést egy nyitott ablakon keresztül hallotta, s a legnagyobb meglepetésükre ki is jött, és így szólt: »Ó asszony, nagy a te hited, oly nagy, hogy nem tudom megtagadni tőled, amire vágysz; menj békével. Leányod már egészséges.« És a kislány attól az órától fogva jól volt. Amikor Norana és a gyermek elindult, Jézus nyomatékosan kérte őket, hogy senkinek se beszéljenek erről az esetről; és míg a társai eleget tettek e kérésnek, az anya és a gyermek nem győzte újságolni a kislány meggyógyulásának tényét az egész környéken, sőt még Szidonban is, és oly sokaknak beszélték el a dolgot, hogy Jézus néhány nappal később tanácsosnak tartotta, hogy szálláshelyet változtasson.” 156:1.5, Mk. 7:24-30

2. A hit gyógyír az erőtlen szellemnek.

„Abner megszervezte, hogy a Mester e szombati napon a zsinagógában tanítson, s hosszú idő óta ez volt az első alkalom, hogy Jézus megjelent egy zsinagógában, ugyanis a Szanhedrin rendeletére mind zárva volt a tanításai előtt. Az istentisztelet végén Jézus meglátott maga előtt egy idősebb asszonyt, aki láthatóan csüggedten és megtörten álldogált ott. E nő már régóta félelemtől eltelve élt, és az élete minden örömtől mentes volt. Ahogy Jézus lelépett a szószékről, odament az asszonyhoz, és görnyedt alakját a vállán megérintve, így szólt: »Asszony, ha hinnél, akkor képes lennél egészen megszabadulni az erőtlen szellemedtől.« És ez az asszony, akit a félelemből eredő fásultsága már több mint tizennyolc éve görnyesztett és tartott fogva, elhitte a Mester szavait és hit révén nyomban kiegyenesedett. Amikor az asszony látta, hogy a tartása kiegyenesedett, hangosan dicsőíteni kezdte az Istent.” 167:3.1, Lk. 13:10-19

XII. SZELLEM-TUDAT – A HIT GYÜMÖLCSEI

1. A hit mint a szellemtudat hitelesítője

„Az *értelem* a tudat végkövetkeztetéseinek levonása az energia és anyag fizikai világában való és azzal kapcsolatban szerzett

tapasztalás vonatkozásban. A *hit* a szellemi tudat igazolhatóságának felismerése – valami, amit más halandói úton nem lehet bizonyítani. Az *oktan* a hit és az értelem egységének összefoglaló igazság-keresésében való előrelépés, mely a halandó lények alkotó elme-felruházottságán, a dolgok, jelentéstartalmak és értékek belső felismerésén alapul.” 103:7.13

2. A hit mint a fiúi besorolás tudata

„Ama jó hírek evangéliuma, hogy a halandó emberben hit által szellemileg tudatosulhat az, hogy ő az Isten fia, nem függ Jézus halálától. Való igaz, hogy az országról szóló evangéliumot igen erősen megvilágította a Mester halála, de még inkább az ő élete.” 186:5.4

3. A szellem társas hit-gyümölcsei

„A hiedelem talán nem képes ellenállni a kétségnek és legyőzni a félelmet, a hit viszont mindig győzedelmeskedik a kétkedés felett, mert a hit egyaránt együttható és élő. Az együtthatónak az ellenhatóval szemben, az igazságnak a tévedéssel szemben, a tapasztalásnak az elmélettel szemben, a szellemi valóságoknak az idő és tér elszigetelt tényeivel szemben mindig előnye van. E szellemi meggyőződés elsöprő bizonyítékát a szellem ama társadalmi gyümölcsei jelentik, melyeket a hívők, a hittel bírók teremnek ezen igaz szellemi tapasztalás eredményeként. Jézus mondta: »Ha úgy szeretitek a társaitokat, amint én szerettelek titeket, akkor mindenki tudni fogja, hogy az én tanítványaim vagytok.«” 102:6.7, Jn. 13:35

4. A hitből fakadó elképesztő teljesítmények

„Vallásos hiten keresztül az emberi lélek kinyilatkoztatja magát és megmutatja a megjelenő természetének magvábanvaló isteniségét olyan jellegzetesen, hogy ez arra készteti a halandói személyiséget, hogy válaszoljon bizonyos nehéz, értelmileg kihívó és próbára tevő társadalmi helyzetekre. Igaz szellemi hit (igaz erkölcsi tudatosság) nyilvánul meg annyiban, hogy:

1. Fejlődésre készteti az erkölcstant és az erkölcsöket a veleszületett és káros állati hajlamok ellenében is.

2. Fenséges bizodalmat teremt az Isten jóságában még a keserű csalódás és a megsemmisítő vereség mellett is.

3. Mélyről fakadó bátorságot és magabiztosságot hoz elő a természeti és fizikai csapások ellenére is.

4. Megmagyarázhatatlan higgadtságot és kitartó nyugodtságot mutat függetlenül az érthetetlen betegségektől és még a heves testi szenvedéstől is.

5. Megőrzi a személyiség rejtélyes higgadtságát és nyugalmát a rossz bánásmód és az égbekiáltó igazságtalanság mellett is.

6. Isteni bizodalmat tart meg a végső győzelmet illetően a láthatólag vak sors kegyetlenségei és a természeti erőknek az emberi jóléttel szembeni látszólag teljes közömbössége ellenére is.

7. Megingathatatlan hitet tart meg Istenben minden ezzel ellentétes oktani bizonyítás ellenére és sikeresen ellenáll minden egyéb értelmi álokoskodásnak is.

8. Továbbra is eltántoríthatatlan hitet mutat a lélek továbbélése iránt, függetlenül a hamis tudomány félrevezető tanításaitól és a téves bölcselet meggyőző ámításaitól.

9. Él és győzedelmeskedik függetlenül a legújabb idők összetett és részlegesen polgárosodott társadalmainak hatalmas túlterhelésétől.

10. Hozzájárul a felebaráti szeretet folyamatos továbbéléséhez az emberi önzőség, a társadalmi ellentétek, az ipar sóvár vágyai és a helytelen politikai alkalmazkodások ellenére is.

11. Rendületlenül kitart a világegyetemi egységben és az isteni útmutatásban való magasztos hit mellett függetlenül a rossz és a bűn zavarba ejtő jelenlététől.

12. Továbbra is kitart az Isten imádása mellett bármi és minden ellenében is. Ki meri jelenteni, hogy »még ha lesújt is engem, akkor is szolgálom őt«.” 101:3.4, Jób 13:15

XIII. LENDÜLETES HIT

1. Az élő hit lendületes ereje

> „»De ne féljetek; mindenki, aki őszintén vágyik az örökkévaló élet megtalálására az Isten országába való belépés révén, az bizonyosan megleli ezt az örök üdvösséget. Ám ti, akik elutasítjátok ezt az üdvözülést, egy napon meglátjátok majd Ábrahám ivadékának látnokait, akik ott ülnek a nem-zsidó nemzetek híveivel e megdicsőült országban, hogy részesüljenek az élet kenyeréből és felüdítsék magukat annak vizével. És akik így szellemi erővel és az élő hit kitartó rohamai által beveszik az országot, jönnek azok északról és délről és keletről és nyugatról. És nézzétek, sokan az elsők közül utolsók lesznek, és sokszor lesznek utolsókból elsők.«” 166:3.5, Lk. 13:30

2. A hit nyitott kapu az Isten szeretetéhez.

> „Jézus nyilvánvalóvá tette az apostolai számára a különbséget a zsidók által tanított, úgynevezett jótéteménykénti megbánás és a hit révén való lelkiállapot-változás – az újjászületés – között, melyet az országba való belépés áraként szükségesnek tartott. Arra tanította az apostolait, hogy egyedül *hitre* van szükség az Atya országába való belépéshez. János a »megbánást – a közelgő harag elől való elfutást« tanította nekik. Jézus azt tanította, »A hit a nyitott kapu az Isten jelenvaló, tökéletes és örökkévaló szeretetéhez.« Jézus nem látnok módjára beszélt, nem úgy, mint aki az Isten szavát elmondani jött. Láthatólag úgy beszélt magáról, mint akinek tekintélye van. Jézus arra törekedett, hogy az elméjüket a csodák keresésétől azon megelégedés és bizonyosság valós és személyes élményének megtalálása felé terelje, hogy az emberben lakozik az Isten szeretetének és üdvözítő kegyének szelleme.” 138:8.8

3. Hit által válunk Isten-tudatossá.

> „»És most jól figyeljetek a szavaimra, nehogy megint elkövessétek azt a hibát, hogy az elmétek hallja a tanításomat, miközben a szívetekben nem értitek a jelentését. A közületek egyként való ittlétem kezdete óta azt tanítottam nektek, hogy az egyik célom az, hogy kinyilatkoztassam a mennyei Atyámat az ő földi gyermekeinek. Azért éltem Istent kinyilatkoztató alászállást, hogy megtapasztalhassátok az Istent ismerő létpályát. Istent, mint a mennyei Atyátokat nyilatkoztattam ki; rólatok úgy tettem kinyilatkoztatást, mint az Isten földi fiairól. Tény, hogy az Isten szeret titeket, a fiait. A szavaimban való hit révén e tény örökkévaló és élő igazsággá válik a szívetekben. Amikor élő hit révén istenmód Isten-tudatossá váltok, akkor a szellemtől születtek

meg a fény és élet gyermekeiként, arról az örökkévaló életről van szó, amivel felemelkedtek a világegyetemek mindenségében és abban a tapasztalásban részesültök, hogy a Paradicsomon megtaláljátok az Atya Istent.«” 193:0.3

4. Hit és a megemlékezési vacsora

„Miután Jézus így megalapította a megemlékezés estebédét, azt mondta a tizenegyeknek: »És amikor csak így tesztek, énrám emlékezve tegyétek. És amikor rám emlékeztek, először tekintsétek át a húsvér testben töltött életemet, idézzétek fel, hogy egykor veletek voltam, és az után hit révén ismerjétek fel, hogy ti mind egyszer majd velem estebédeltek az Atya örökkévaló országában. Ezt az új páska-ünnepet hagyom itt nektek, s ez nem más, mint az alászállási életemnek, az örökkévaló igazság szavának emléke; és az irántatok való szeretetemé, az én Igazság Szellememnek a minden húsvér testre való kiáradásáé.«” 179:5.9, Lk. 22:19,20

5. Hitbeli tévelygések

„És ez után Jézus a bátorság és a hit veszélyeiről beszélt, arról, hogy ezek néha miként terelik a meggondolatlan lelkeket a nyughatatlanság és az elbizakodottság felé. Rámutatott arra is, hogy a túlzásba vitt megfontoltság és körültekintés miként vezet gyávasághoz és kudarchoz. Arra buzdította a hallgatóit, hogy eredetiségre törekedjenek, s közben kerüljenek mindenféle különc hajlamot. Érzelgősség nélküli rokonszenvet, álszentség nélküli jámborságot kért tőlük. Félelem és babonaság nélküli tiszteletet tanított.” 149:4.4

XIV. HIT ÉS GYŐZELEM

1. Hit – győzelem a világ felett

„Egy győzedelmes emberi élet tudatossága a földön abban a teremtményi hitben fogan, mely vállalni meri a létezés minden egyes visszatérő mozzanatai által jelentett kihívást, amikor szembesülve az emberi korlátok szörnyű látványával megteszi a hűségnyilatkozatot, miszerint: Még ha én nem is vagyok képes ezt megtenni, él énbennem valaki, aki viszont igen, és aki meg is fogja tenni ezt, s ő a világegyetemek mindensége Atya-Abszolútjának része. És ez az »a győzedelem, amely legyőzi a világot, a ti hitetek.«” 4:4.9, 1Jn. 5:4

2. A győzedelmes hit munkálása

„»A Legfelsőbb Szellem fog tanúságot tenni a szellemetek mellett, hogy ti valóban az Isten gyermekei vagytok. És ha az Isten fiai vagytok, akkor megszülettetek az Isten szellemétől; és aki megszületett a szellemtől, abban magában ott van az erő, hogy minden kétséget legyőzzön, és ez a minden bizonytalanságon felülkerekedő győzelem, ez éppen a hitetek.«” 142:5.3, Róm. 8:16

3. Az örök élet bizonyossága

„»Ésaiás látnok azt mondta ezekről az időkről szólva: ’Amikor a szellem elárad rajtunk a magasból, akkor az igazságosság békét, nyugalmat és bizonyosságot teremt mindörökre.’ És mindenki számára, aki igazán elhiszi ezt az örömhírt, bizonyosság leszek én az ő befogadásukra az örökkévaló kegyelmekbe és az Atyám országának örökké tartó életébe. Így hát ti, akik halljátok ezt az üzenetet és elhiszitek az országról szóló örömhírt, az Isten fiai vagytok, és örök életetek van; és annak bizonysága az egész világ számára, hogy szellemtől születtetek az, hogy őszintén szeretitek egymást.«” 142:5.4, Iz. 32:15-17

4. Hitbeli átalakulások

„»Ez az átalakult asszony, akit némelyőtök Simon házában látott ma, e pillanatban olyan szinten él, mely sokkal alatta van annak, amelyen Simon és az ő jó szándékú társai élnek; de míg ezek a farizeusok az értelmetlen szertartásos istentiszteletek csalóka körein való járásban az igaz előbbre jutás látszatát keltve csak toporognak, addig ez a nő már megfontoltan, komolyan elindult az Isten hosszú és mozgalmas felkutatására, és az ő menny felé vezető útját nem torlaszolja el szellemi büszkeség és erkölcsi önelégültség. Az asszony, emberi szempontból, sokkal távolabb van Istentől, mint Simon, az ő lelke azonban fokozatos mozgásban van; ő egy örökkévaló cél felé vezető úton jár. E nőben hatalmas szellemi lehetőségek vannak a jövőt illetően. Némelyikőtök talán nem áll magasan a lélek és a szellem tényleges szintjein, de naponta léptek előre a hiten keresztül feltárult élő úton az Isten felé. Mindegyikőtökben óriási lehetőségek vannak a jövőre nézve. Sokkal jobb egy kis, de élő és gyarapodó hittel rendelkezni, mint nagy értelemmel bírni, annak halott táraival a világi bölcsességben és a szellemi hitetlenségben.«” 147:5.8, Lk. 7:36-50

5. A hit célbeli tökéletességet ad a felemelkedőknek.

„A hit által a felemelkedő zarándok olyan célbani tökéletességre tett szert, mely révén az idő gyermeke beléphet az örökkévalóság kapuin. És ekkor a zarándok-segítőknek hozzá kell fogniuk a

megértés azon tökéletességének és azon értelmezési eljárásnak a kidolgozásához, mely olyannyira nélkülözhetetlen a személyiség paradicsomi tökéletességéhez.” 26:4.14

XV. JÉZUS HITE

1. Jézus bátorsága hitből született.

> „Bátorsága nemes volt, de sohasem volt meggondolatlan. Jelmondata az volt, hogy »ne féljetek«. A merészsége ellenállhatatlan volt, a bátorsága pedig hősies. A bátorságához azonban belátás társult és értelem szabályozta azt. Hitből született bátorság volt az övé, de nem a vakhit merészsége. Igazán bátor volt, de sohasem vakmerő.” 100:7.15

2. Jézus hite őszinte volt.

> „Jézusnak magasztos és őszinte hite volt Istenben. Megtapasztalta a halandói lét mindennapos viszontagságait, de vallási értelemben sohasem kételkedett az Isten óvó felügyeletének és iránymutatásának bizonyosságában. Az ő hite az isteni jelenlétnek, a benne lakozó Igazító tevékenységének a felismeréséből született. Az ő hite nem volt sem hagyományelvű, sem merőben értelmi; hanem teljes mértékben személyes és tisztán szellemi.” 196:0.1

3. Jézus hite élő valósággá tette az Istent.

> „Jézus nem úgy ragaszkodott az Istenben való hithez, mint egy egész világgal szemben álló, ezen ellenséges és bűnös világgal halálos harcot vívó lélek tette volna; nem kizárólag azért folyamodott a hithez, hogy vigaszt nyerjen a nehézségek közepette vagy megnyugváshoz jusson az elrettentő kétségbeesésben; nála a hit nem pusztán megtévesztő ellentételezés volt az élet kellemetlen tapasztalataiért és fájdalmaiért. A halandó lét minden természetes nehézsége és múlandó ellentmondása közepette, hit révén, a mennyei Atya közvetlen jelenlétében tapasztalta meg az Istenben való legfelsőbb és feltétlen bizalom nyugalmát és érezte át az élet csodálatos, megélénkítő erejét. És e diadalmas hit a tényleges szellemi előrehaladás élő megtapasztalása volt. Jézus komoly hozzájárulása az emberi tapasztalás értékeihez nem az volt, hogy oly sok új eszmét nyilatkoztatott ki a mennyei Atyáról, hanem az, hogy oly nagyszerűen és emberien mutatta meg *az Istenben való élő hit* új és felsőbbrendű fajtáját. Az Isten e világegyetem egyetlen másik világán sem vált semelyik halandó életében olyan *élő valósággá*, mint a názáreti Jézus emberi tapasztalásában.” 196:0.3

4. Jézus egyedi hite

> „Az istentan rögzítheti, alakíthatja, meghatározhatja és elvszerűsítheti a hitet, de Jézus emberi életében a hit személyes, élő, eredeti, önkéntelen és tisztán szellemi volt. E hit nem hagyománytisztelet volt, és nem is tisztán értelmi meggyőződés, melyet szent hitvallásként tartott volna meg, hanem olyan magasztos tapasztalás és olyan mély meggyőződés volt, mely *biztosan tartotta őt*. Az ő hite oly valós és mindent magába foglaló volt, amely tökéletesen félresöpört mindenféle szellemi kétséget és eredményesen megszüntetett minden ellentétes vágyat. Semmi sem tudta letépni őt e lángoló, magasztos és tántoríthatatlan hit szellemi horgonyáról. Még a nyilvánvaló vereség idején vagy a csalódás és a fenyegető kétségbeesés fájdalmai közepette is higgadtan állt az isteni jelenlétben, félelem nélkül és a szellemi legyőzhetetlenség teljes tudatában. Jézus a rendíthetetlen hit birtoklásából eredően éltető bizonyosságot élvezett, és a megpróbáltatást hozó egyes élethelyzetekben mindig feltétlen hűséget mutatott az Atya akarata iránt. És e fenséges hitétől még a méltatlan halál kegyetlen és közvetlen fenyegetése sem tántorította el.” 196:0.5

5. Jézus hitében nem volt semmi fanatizmus.

> „Egy vallási lángelmében az erős szellemi hit nagyon sok esetben közvetlenül vészes megszállottsághoz, a vallásos én túlhangsúlyozásához vezet, de Jézusnál nem ez volt a helyzet. Őrá a rendkívüli hite és szellemi előrehaladása azért nem volt kedvezőtlen hatással a gyakorlati életben, mert ez a szellemi felmagasztalás az Istennel való személyes tapasztalásának teljesen akaratlan és önkéntelen lélekkifejeződése volt.” 196:0.6

6. Egy egyesített személyiség hite

> „Jézus a mindent felülmúló és elvehetetlen szellemi hitében sohasem vált elvakulttá, mert e hit nem próbált meg elszakadni Jézusnak a társadalmi, gazdasági és erkölcsi élethelyzetek hétköznapi gyakorlatára vonatkozó, értelmileg kiegyensúlyozott értékítéleteitől. Az Ember Fia ragyogóan egyesített emberi személyiség volt; tökéletességgel felruházott isteni lény; aki kiválóan összehangolt és egyesített emberi és isteni lényként a földön egyetlen személyiségként működik. A Mester mindig összehangolta a lélek hitét a tapasztalás által edzett bölcsesség-értékelő képességével. A személyes hit, a szellemi remény és az erkölcsi odaadás mindig és kölcsönösen összefüggött egymással, mégpedig egy olyan páratlan vallási egységben, mely a személyes tiszteletben, a családszeretetben, a vallási kötelességben, a

társadalmi elkötelezettségben és a gazdasági szükségszerűségben megnyilvánuló emberi hűség valóságának és szentségének szenvedélyes felismerésével alkotott szerves egységet.” 196:0.7

7. Jézus hite kiegyensúlyozott volt.

„Jézus hite minden, az Isten országában megtalálható szellemértéket megjelenített; ezért mondta, »Először a mennyországot keressétek.« Jézus látta, hogy az ország haladó és eszményi közössége az »Isten akarata« meglátásán és teljesítésén alapul. A tanítványainak tanított ima lényege az volt, hogy »Jöjjön el a te országod; a te akaratod legyen meg.« Miután úgy fogta fel az országot, mint amely az Isten akaratából áll, magát az ország bámulatos önzetlenséggel és határtalan lelkesedéssel való megteremtése ügyének szentelte. De a komoly küldetésében és a rendkívüli élete alatt sohasem mutatkozott meg sem a megszállott ember dühe, sem a vallási önzés felületes üressége.” 196:0.8

8. Jézus életét a hite határozta meg.

„A Mester egész életét következetesen meghatározta az élő hit, a magasztos vallásos tapasztalás. Ez a szellemi beállítottság teljes mértékben uralta a gondolkodását és az érzéseit, a hitéletét és az imádkozását, a tanítását és a szónoklatait. Az ilyen személyes hit a mennyei Atya útmutatása és védelme bizonyosságában, a fiú egyedi életében biztonságot és a szellem valóságában való elmélyülés lehetőségét kölcsönzi. És mégis, az isteniséggel való szoros kapcsolat e nagyon mélyen gyökerező tudata ellenére, ez a galileai, az Isten galileaija, amikor Jó Tanítóként szólították, azonnal azt felelte, »Miért mondasz engem jónak?« Amikor ilyen kiváló önzetlenséggel szembesülünk, kezdjük érteni, hogy az Egyetemes Atya miként találta lehetségesnek, hogy oly teljes körűen mutassa meg magát neki, és hogy magát rajta keresztül nyilatkoztassa ki a teremtésrészek halandóinak.” 196:0.9, Mt. 19:17

9. Jézus hite igazán gyermeki volt.

„Jézus hite egy gyermek bizodalmának tisztaságát érte el. Az ő hite oly abszolút és feltétlen lévén, érzékeny volt a lénytársaival való kapcsolat varázsára és a világegyetem csodáira. Az istenire irányuló bizalma oly teljes és oly biztos volt, hogy az a feltétlen személyes biztonság örömét és bizonyosságát eredményezte. Az ő vallásos tapasztalásában nem volt tétova tettetés. A felnőtt ember ezen óriási értelmében a gyermek hite a legfelsőbb módon uralkodott minden, a vallási tudattal kapcsolatos dologban. Nincs

semmi különös abban, hogy egyszer azt mondta, „Hacsak nem válsz olyanná, mint egy kisgyermek, nem léphetsz be az országba.” Attól eltekintve, hogy Jézus hite *gyermeki* volt, az semmilyen értelemben nem volt *gyerekes*.” 196:0.12

10. Jézus azt szeretné, ha úgy hinnénk, ahogyan ő hitt.

„Jézus nem azt követeli a tanítványaitól, hogy higgyenek benne, hanem azt, hogy higgyenek *vele*, higgyenek az Isten szeretetének valóságában és teljes bizalommal fogadják el a mennyei Atyához fűződő fiúság bizonyosságának biztonságát. A Mester azt szeretné, hogy minden követője teljesen osztozzon az ő érzékfeletti hitében. Jézus a legmeghatóbb módon arra késztette a követőit, hogy ne csak azt higgyék, *amit* ő hitt, hanem higgyenek úgy is, *ahogy* ő hitt. Ez a teljes jelentése az ő legfelsőbb követelményének, »Kövess.«” 196:0.13

HÁZASSÁG ÉS AZ OTTHON

I. A PÁRZÁSI ÖSZTÖN

1. A nemi vágy elégséges ahhoz, hogy szaporodás céljából összehozza a férfiakat és a nőket. 82:1.1

2. A házasság az őse a civilizáció legnemesebb intézményének – az otthonnak. 84:0.1

3. A házasság célja a faji túlélés biztosítása – nem csak személyes örömök nyújtása. 68:2.9

4. A házasság kialakulásának története a nemi élet társadalmi, vallási és polgári megszorító intézkedéseken keresztül kivitelezett szabályozásának története. 82:2.1

5. A nőknek az Ószövetség korában megmutatkozó alacsony rangja hű képet fest a pásztornépek erkölcseiről. 84:3.2

6. Kezdetben a házasság a társadalmi helyzet ára volt; feleséggel rendelkezni megkülönböztető jegyet jelentett. 82:3.4

II. A HÁZASSÁG, MINT KÖZÖSSÉGI INTÉZMÉNY

1. Az emberi fajra leselkedő nagy veszély az alsóbbrendű fajták korlátlan sokasodása. 82:6.11

2. A család a legfőbb polgárosodáshozó tényező. 82:0.2

3. A házasságok nem a mennyben köttetnek. 83:1.4

4. A házasság olyan társadalmi intézmény, mely magába foglalja az ember önfenntartását, önmaga átörökítését és a maga kedvére való létezést. 84:0.3

5. Valójában a tudomány (ipari termelés) és nem a vallás egyenjogúsította a nőt. 84:5.7

6. Mindig a nő volt az emberiség erkölcsi zászlóvivője és szellemi vezetője. 84:6.4

7. A házasság mindig is szorosan kapcsolódott a tulajdonhoz és a valláshoz. 82:4.1

8. A házasság a kibékíthetetlen ellentéteket hordozó együttműködés közösségi programja. 84:6.2

III. IGAZI EGYNEJŰSÉG

1. A többnejűségben négy feleségfajtát ismertek:

1. Törvényes feleségek
2. Vonzalomból tartott feleségek
3. Ágyasok
4. Rabszolga feleségek 83:5.5

2. Az egynejűség mindig is a házasság eszményi célja, a társadalmi polgárosodás kibontakozásának mérőrúdja volt. 83:6.7

3. A korai időkben a nő a férfinak nem barátot és szeretőt jelentett, hanem inkább szolgát és a gyermeket megszülő személyt. 84:4.3

4. Nagy előrelépés volt, hogy a nő megszerezte a törvényes jogot vagyon tartására. 84:4.10

5. De a régi idők asszonyai nem sajnálták magukat annyira. 84:4.11

IV. CSALÁDI ÉLET

1. A férfi nem szándékosan vette el a nő jogait; nem tervezett mozzanat volt ez. 84:5.4

2. A mai nők vajon méltónak fognak bizonyulni az újonnan szerzett tiszteletre és egyenlőségre? 84:5.10

3. A válás mindaddig létezni fog, amíg a fiatalokat nem készítik fel megfelelően a házasságra. 83:7.8

4. Az anditák családi tanácsa ma is jó példa lehetne. 84:7.29

5. A férfiak és nők közötti különbségek megmaradnak végig a felemelkedési létpályán – még a Végleges Testületben is. 84:6.6

IGAZSÁG

I. AZ ISTENI IGAZSÁGOSSÁG TERMÉSZETE

1. Az isteni igazság pártatlan volta

> „Isten pártatlan; ennélfogva igazságos. »Az Úr minden cselekedetében pártatlan.« »'Nem hiába cselekedtem mindazt, amit cselekedtem,' ezt mondja az Úr.« »Az Úr ítéletei igazak és egyúttal pártatlanok is.« Az Egyetemes Atya igazságosságát a teremtményeinek tettei és cselekedetei nem képesek befolyásolni, »mert az Úrnál, a mi Istenünknél nincsen gonoszság, sem személyválogatás, sem ajándékvétel.«" 2:3.1, Zsolt. 145:17; 19:9, 2Krón. 19:7

2. Az irgalommal és bölcsességgel megnyilvánuló igazságosság

> „Csak a végtelen bölcsesség ítélőképessége révén képes a pártatlan Isten egyszerre és bármely adott világegyetemi helyzetben igazságot szolgáltatni és kegyelmet gyakorolni. A mennyei Atya sohasem kerül ellentétbe önmagával világegyetemi gyermekei miatt; Isten sohasem válik áldozatává feloldhatatlan magatartásbeli ellentmondásoknak. Isten mindentudása biztosan irányítja az ő szabad akaratát azon világegyetemi viselkedésforma megválasztásában, mely tökéletesen, egyidejűleg és egyenlő mértékben kielégíti az ő összes isteni sajátosságának és az örök természete végtelen tulajdonságainak igényeit." 2:4.3

3. Az isteni igazságtétel örökké tisztességes.

> „»Minden apa egy része ott él a gyermekben. Az apa élvezi a megértés elsőbbségét és felsőbbségét minden, a gyermek-szülő viszonnyal kapcsolatos kérdésben. A szülő képes meglátni a gyermek éretlenségét a fejlettebb szülői érettség, az idősebb társ érett tapasztalatának tükrében. A földi gyermek és a mennyei Atya viszonyában az isteni szülő végtelen és isteni rokonszenvvel, valamint a szeretetteljes megértés képességével rendelkezik. Az isteni megbocsátás elkerülhetetlen; eredendően és elidegeníthetetlenül megvan az Isten végtelen megértésében, az ő tökéletes tudásában minden olyasmi kapcsán, ami a gyermek hibás ítélőképességével és a téves választásával összefügg. Az isteni igazság oly örökkévalón tisztességes, hogy kimeríthetetlenül magába foglalja a megértő irgalmat.«" 174:1.3

II. AZ IGAZSÁGOSSÁG HÁROMSÁGI MAGATARTÁS

1. Az igazságosság eredendő sajátja a paradicsomi Háromságnak.

> „Az *igazságosság* a paradicsomi Háromság egyetemes fennhatóságával együtt jár, viszont a jóság, a könyörületesség és az igazság azon isteni személyiségek világegyetemi segédkezése, akiknek Istenség-egyesülése a Háromságot alkotja. Az igazságosság nem az Atya, a Fiú vagy a Szellem magatartásformája. Az igazságosság a szeretet, a kegyelem és a segédkezés eme személyiségeinek háromsági beállítottsága. A paradicsomi Istenségek egyike sem mozdítja elő magában az igazságszolgáltatást. Az igazságosság sohasem személyes magatartásforma; az mindig többes működés.” 10:6.2

2. A Nappalok Elődei háromsági igazságot szolgáltatnak.

> „A Nappalok Elődei és Háromság-eredetű társaik pártatlansággal szolgáltatnak igazságot a hét felsőbb-világegyetem számára. A központi világegyetemben ilyen tevékenységi körök csak elméletileg léteznek; ott a pártatlanság a tökéletességnek magától értetődően része, és a Havona-tökéletesség eleve kizárja az összhanghiány minden lehetőségét.” 10:6.17

3. Az igazságtétel mindig együttes cselekedet.

> „Az igazságosság a pártatlanság közösségi eszméje; a könyörületesség pedig ennek személyes kifejeződése. A kegyelem a szeretet magatartásformája; a törvény működését a pontosság jellemzi; az isteni ítélkezés a pártatlanság lelke, mely mindig megfelel a Háromság igazságosságának, mely mindig eleget tesz az Isten isteni szeretetének. Amennyiben teljesen felfogjuk és tökéletesen megértjük a Háromság pártatlan igazságosságát és az Egyetemes Atya irgalmas szeretetét, akkor láthatjuk, hogy azok egybeesnek. De az ember ily teljességgel nem értheti meg az isteni igazságosságot. Ennélfogva a Háromságban, ahogy az ember láthatja, az Atya, a Fiú és a Szellem személyiségei úgy igazodnak egymáshoz, hogy összehangolhassák a szeretetben és a törvényben való segédkezésüket az idő élményelvi világegyetemeiben.” 10:6.18

III. AZ IGAZSÁGTÉTEL KEGYELMI IDŐSZAKA

1. Az igazságtétel késlekedésének kegyelmi oka

> „Maga a tény, hogy egy gonosztevő teremtmény képes ténylegesen is a rosszat választani – bűnt elkövetni – a szabad akarat tényét tükrözi és teljes mértékben igazol bármely hosszúságú késedelmet

az igazságosságnak való érvényszerzésben, feltéve, hogy a kiterjesztett irgalom előmozdítja a megbánást és a jó útra térést." 54:4.3

2. A kegyelem kiterjesztése a Lucifer-féle lázadásban

„Számos okát ismerjük annak, hogy a Legfőbb Urak miért nem pusztították vagy fogták el azonnal a luciferi lázadás vezetőit. Bizonyára vannak egyéb és talán jobb okai is, melyeket mi sem ismerünk. Az igazságnak való érvényszerzésben megmutatkozó eme késedelem könyörületes oldalát a nebadoni Mihály személyesen alakította ki. E Teremtő-atyának a tévelygő Fiai iránt mutatott ragaszkodásának hiányában teljes egészében a felsőbb-világegyetemi legfelsőbb igazságosság érvényesült volna. Ha azalatt történt volna a luciferi lázadáshoz hasonló esemény a Nebadonban, amíg Mihály megtestesült alakban az Urantián tartózkodott, akkor a rossz e pártolóit azonnal és véglegesen megsemmisítették volna." 54:4.5

3. A szeretet mindig biztosítja az irgalom megkívánta időbeli késedelmet.

„A legfelsőbb igazság akkor érvényesülhet azonnal, ha isteni irgalom nem késlelteti. Azonban az idő és a tér gyermekeinek ajánlott könyörületes segédkezés mindig gondoskodik erről az időbeli késedelemről, arról a kegyelmi időközről, mely a vetés és az aratás között eltelik. Ha jó a vetés, akkor ez az időtartam gondoskodik a jellem kipróbálásáról és épüléséről; ha a vetés rossz, akkor e kegyelmi késedelem időt ad a megbánásra és a jó útra térésre. A gonosztevők elítélésében és kivégzésében megmutatkozó időbeli késedelem a hét felsőbb-világegyetembeli irgalmas segédkezés eredendő sajátja. Az igazságosságnak a könyörületesség révén való eme korlátozása azt bizonyítja, hogy Isten a szeretet, és hogy e szerető Isten érvényesül a világegyetemekben és irgalommal alakítja az ő összes teremtményének végzetét és végzi megítélésüket." 54:4.6

4. Az irgalom kimerítésével kerül előtérbe az igazságosság.

„A hétszeresen alászállt Fiú felemelkedése a világegyetemének megkérdőjelezhetetlen hatáskörére jelenti a kezdetét a korszakos bizonytalanság és a viszonylagos zavar lezárulásának. Ezen eseményt követően felbomlik minden, ami idővel nem alakítható szellemivé; elpusztul minden, ami idővel nem hangolható össze a mindenségrendi valósággal. Amint már a végtelen irgalom és a leírhatatlan türelem sem képes a területek saját akarattal bíró teremtményeinek hűségét és odaadását elnyerni, előtérbe kerül az

igazságosság és a pártatlanság. Amit az irgalom nem képes helyreállítani, azt az igazságosság elpusztítja.” 21:5.7

5. Az igazságossága befolyásolja a könyörületessége visszafogását.

„Isten sohasem haragvó, bosszúálló vagy mérges. Az igaz, hogy a bölcsesség gyakran háttérbe szorítja a szeretetét, míg igazságossága befolyásolja a könyörületessége visszafogásában. Pártatlan szeretete kénytelen mindig egyforma gyűlölettel megnyilvánulni a bűnnel szemben. Az Atya nem következetlen személyiség; az isteni egység tökéletes. A paradicsomi Háromságban az Isten mellérendeltjeinek örökkévaló azonosságai ellenére abszolút egység van.” 2:6.7

IV. JÉZUS VÉLEMÉNYE AZ IGAZSÁGOSSÁGRÓL

1. Jézus és Ganid beszélgetése az irgalomról és az igazságosságról

„»Ganid, valóban nem érted. Az irgalmas segédkezés mindig az egyén dolga, de az igazságos büntetés a társadalmi, kormányzati vagy világegyetemi igazgatási csoportok feladatkörébe tartozik. Egyénként hálás vagyok, hogy irgalmat mutathatok; a megtámadott fiú segítségére kell sietnem, és teljes következetességgel alkalmazhatok elégséges erőt ahhoz, hogy visszatartsam a támadót. És éppen ezt tettem. Elértem a megtámadott gyermek megmenekülését; itt ért véget az irgalmas segédkezés. Ez után erővel visszatartottam a támadót elegendően hosszú ideig, hogy ezáltal lehetőséget adjak a verekedésben gyengébb félnek a menekülésre, miután visszavonultam az ügytől. Nem bonyolódtam bele a támadó feletti ítélkezésbe, vagyis hogy megítéljem a szándékát – hogy ítéletet mondjak minden felett, ami a társa elleni támadásra indította – és azután felvállaljam a büntetés végrehajtását, melyet az elmém esetleg sugall, hogy ellentételezzem az ő rosszcselekedetét. Ganid, az irgalom lehet bőséges, de az igazságnak pontosnak kell lennie. Hát nem látod, hogy nincs két ember, aki egyetértene az igazságosság követelményét kielégítő büntetésben? Az egyik negyven korbácsütést szabna ki, a másik húszat, megint más valaki igaz büntetésül elzárást javasolna. Hát nem látod, hogy e világon az ilyen felelősségeket jobb a csoportra bízni vagy a felelősséggyakorlást jobb a csoport választott képviselőire hagyni? A világegyetemben az ítélet azoknál van, akik pontosan ismerik minden rossztett előzményét és annak indíttatásait is. A polgárosodott társadalomban és egy szervezett világegyetemben az igazságszolgáltatás eleve feltételezi a tisztességes megítélésen alapuló igazságos ítélethozatalt, és ezek az előjogok a világok

ítélkező csoportjaira és a teremtésösszesség felsőbb világegyetemeinek mindentudó intézőire szállnak át.«” 133:1.2

2. Angyalok és az igazságosság

„Az igazságos eljárás megköveteli, hogy a személyes vagy a csoportos őrangyalok válaszoljanak a megítéltetési szólításra minden nem-továbbélő személyiség nevében. A nem-továbbélők Igazítói nem térnek vissza, és amikor a szólítás elhangzik, a szeráfok válaszolnak, de az Igazítók nem adnak választ. Ez jelenti »az igaztalanok feltámadását«, vagyis a teremtményi lét végének hivatalos elismerését. Az igazság-szólítást mindig rögtön követi a kegyelem-szólítás, vagyis az alvó továbbélők feltámadása. Ezek viszont már olyan dolgok, melyek senki másra nem tartoznak, mint a továbbélési értékek legfelsőbb és mindentudó Bíráira. A megítéltetésnek e problémáihoz nem sok közünk van.” 113:6.8

V. AZ EMBERI IGAZSÁGOSSÁG FEJLŐDÉSE

1. A természetben nincs igazságosság.

„A természetes igazságosság ember alkotta elmélet; nem valóság. A természetben igazságot emlegetni csak elméletben lehet, az ilyesmi tisztán elmeszülemény. A természet csupán egyféle igazságosságot nyújt – a következményeknek az okokhoz való elkerülhetetlen igazodását.” 70:10.1

2. Az igazságosság az ősi embernél

„Az igazságosság, ahogy azt az ember elképzeli, azt jelenti, hogy valaki érvényesíti a jogait és ezért az a fokozatos fejlődés kérdése. Az igazságosság fogalma alkotó része lehet egy szellemmel felruházott elme gondolatrendszerének, de a tér világain nem jelenik meg a maga teljességében.

Az ősember minden jelenséget valamely személynek tulajdonított. Valamely haláleset bekövetkezésekor a vadak nem azt kérdezték, hogy *mi* ölte meg az embert, hanem azt, hogy *ki*. A véletlen emberölést ezért nem ismerték el, és a bűn megbüntetésekor az elkövető szándékát teljesen figyelmen kívül hagyták; az ítéletet a sérülés mértéke szerint szabták ki.” 70:10.2

3. A bosszú és a megtorlás a fejlődő igazságtételben

„A társadalom korán elfogadta a visszafizetés magatartását megtorlásban: szemet szemért, életet életért. A fejlődő törzsek

mind elismerték e vérbosszú jogot. A bosszúállás az ősi élet célja lett, azonban a vallás azóta már jelentősen átalakította e korai törzsi szokásokat. A kinyilatkoztatott vallás tanítói mindig azt hirdették, hogy »'Enyém a bosszúállás' mondja az Úr«. A bosszúból való ölés a korai időkben nem különbözött teljesen az íratlan törvény ürügyén elkövetett mai gyilkosságoktól." 70:10.9
MTörv. 19:21, Róm. 12:19

4. Az igazságszolgáltatás fejlődése

„Az igazságosságot tehát először a család szolgáltatta, majd a nemzetség, később pedig a törzs. A pártatlan igazságszolgáltatás ott kezdődik, amikor a fejletlen és rokoni csoportoktól elveszik a bosszúállás jogát és a társadalmi csoport, az állam kezébe adják azt." 70:10.13

AZ IGAZSÁGOSSÁG ÁBRÁZOLÁSA A BIBLIÁBAN

1. Az igazság az Isten trónusának alapja.

„Trónod igazságon és jogon nyugszik (...)" Zsolt. 89:15

2. Ítéletei igazak és pártatlanok.

„Üdv, dicsőség és hatalom legyen a mi Istenünknek, mert igazak és igazságosak ítéletei!" Jel. 19:1,2; (Jel. 16:7)

„Megismertem, Uram, hogy végzésed igaz (...)" Zsolt. 119:75

3. Az Isten ítéletei igazságosak.

„Az Úr ítéletei igazak és mind jogosak (...)" Zsolt. 19:10

4. Az Isten ítéletei egyetemesek.

„Ő, az Úr a mi Istenünk, ítéletei érvényesek az egész földön." 1Krón. 16:14

5. Szándékai kifürkészhetetlenek.

„Mily kifürkészhetetlenek szándékai, mily megfoghatatlanok útjai!" Róm. 11:33

6. Az igazság előrébbvaló az áldozatnál.

„Azt tenni, ami jó és igazságos, sokkal kedvesebb az Úrnak, mint az áldozat.” Péld. 21:3

Az ószövetségi igazságtételt szó szerint vették és kezdetleges formájában alkalmazták: „szemet szemért, fogat fogért” Kiv. 21:24

IGAZSÁG, SZÉPSÉG ÉS JÓSÁG

I. AZ IGAZSÁG, A SZÉPSÉG ÉS A JÓSÁG JELENTÉSTARTALMA ÉS ÉRTÉKEI

1. Az igazság, a szépség és a jóság jelentéstartalma

> „Függetlenül attól, hogy milyen fordulatok kísérik a polgárosodott viszonyok társadalmi és gazdasági színesedését, a vallás igaz és érdemes, amennyiben elősegíti, hogy az egyén olyan tapasztalást szerezzen, amelyben az igazság, a szépség és a jóság felsőbbsége érvényesül, mert ez a legfelsőbb valóság igaz szellemi felfogása. És a szereteten és az istenimádáson keresztül nyer ez értelmet, mint az emberrel való közösség és az Istennel való fiúi viszony.” 99:4.4

2. A művészet bája és összehangzása

> „A legfelsőbb szépség érzékelése a valóság felfedezése és egységbe rendezése: Az isteni jóság felfedezése az örök igazságban, ez végleges szépség. Még az emberi művészetek bája is ennek az egységnek az összehangzásából ered.” 2:7.8

3. Igazság, szépség és jóság – Isten felismerése elmében, anyagban és szellemben

> „E dicső korszakban az örökké fejlődő halandók legfontosabb elfoglaltsága az Istenség felfogható elemeinek – az igazságnak, a szépségnek és a jóságnak – a jobb megértésére és teljesebb felfogására való törekvés. Ez jelképezi azt az erőfeszítést, hogy az ember felismerje Istent az elmében, az anyagban és a szellemben. És e keresés során a halandó egyre jobban belemerül a bölcselet, a mindenségtan és az isteniség élményelvi tanulmányozásába.” 56:10.2

4. A mindenségrendi művészet elérése

> „A bölcseletet valamennyire már értitek, és az isteniséget már az istenimádatban, a mások szolgálatában és a személyes szellemi tapasztalásban fogjátok fel, de a szépség értelmezését – a mindenségtant – túl gyakran az ember puszta művészi törekvéseinek tanulmányozására korlátozzátok. A szépség, a művészet nagyrészt az éles ellentétek egyesítésének kérdése. A változatosság alapvető a szépség fogalmában. A legfelsőbb szépség, a véges művészet csúcsa nem más, mint a Teremtő és a teremtmény mindenségrendi szélsőségei roppant nagy voltának egyesítését mutató színmű. Amikor az ember megtalálja Istent és az Isten megtalálja az embert – a teremtmény olyan tökéletessé

válik, mint a Teremtő – az a legfelsőbb szintű szépség fenséges elérése, a mindenségrendi művészet csúcsára való eljutás.

Az anyagelvűség, az istent nem ismerés így a visszataszító dolgok csúcsa, a szép véges ellentételének kiteljesedése. A legmagasabb rangú szépség az előbb-létezett összarányos valóságban megszületett változatok egyesülésének látképét alkotja.” 56:10.2

II. AZ IGAZSÁG, A SZÉPSÉG ÉS A JÓSÁG TÁRSULÁSA

1. Az igazság, a szépség és a jóság társulása

„Minden igazság – legyen az anyagi, bölcseleti vagy szellemi – egyaránt szép és jó. Minden valós szépség – legyen az anyagi művészet vagy szellemi arányosság – egyaránt igaz és jó. Minden nemes jóság – legyen az akár személyes erkölcsiség, társadalmi igazságosság vagy isteni segédkezés – egyformán igaz és szép. A test és az elme egészsége, valamint a boldogság valójában az igazság, a szépség és a jóság egységbe rendeződését alkotja, amint az az emberi tapasztalásban összekeveredve megjelenik. Az eredményes életvitel eme szintjei energiarendszerek, idearendszerek és szellemrendszerek egyesülésén keresztül jelennek meg.

Az igazság következetes, a szépség megkapó, a jóság állhatatossá tevő. És amint a valós dolgok ezen értékei személyiségi tapasztalásban összehangolódnak, az eredmény bölcsesség határolta és hűség korlátozta magasabb rendű szeretet lesz. A teljes világegyetemi felkészítés valós célja az, hogy a világok elszigetelt gyermeke jobban ráhangolódjon a kiteljesedő tapasztalásának egyre nagyobb valóságaira. A valóság véges az emberi szinten és végtelen és örökkévaló a felsőbb és isteni szinteken.” 2:7.11

2. Az igazság, a szépség és a jóság viszonya

„Amint az értelem egyszer végre felismeri a helyest és a helytelent, már bölcsességet mutat; amint a bölcsesség választ a helyes és a helytelen, az igazság és a téves között, már szellemi vezetésről tesz tanúbizonyságot. És az elme, a lélek és a szellem szerepkörei így egyesülnek mindegyre erősebben és működésileg így kapcsolódnak kölcsönösen össze. Az értelem tárgya a tényszerű tudás; a bölcsességé a bölcselet és a kinyilatkoztatás; a hité az élő szellemi tapasztalás. Az igazságon keresztül az ember eljut a szépséghez és a szellemi szeretet révén felemelkedik a jóság szintjére.” 103:9.10

3. Az igazság, a szépség és a jóság kölcsönös összefüggése

> „A jóság élő, viszonylagos, mindig fejlődőképes, változatlanul személyes tapasztalás, és örökké kapcsolatban áll az igazság és a szépség felismerésével. A jóság benne van a szellemi szint többletlényegű igazságértékeinek felismerésében, ami az ember tapasztalásaiban mindenképpen szemben áll hiánylényegű párjával – a magvábanvaló rossz árnyékával.” 132:2.7

III. ÉRTELMEZÉSÜK A SZEMÉLYISÉG VISZONYLATÁBAN

1. Az igazság, a szépség és a jóság személyes vonatkozásai

> „Az igazság fogalma esetleg értelmezhető a személyiségtől különvéve is, a szépség fogalma talán létezhet személyiség nélkül is, viszont az isteni jóság fogalma csak személyiségi viszonylatban értelmezhető. Kizárólag *személy* képes szeretni és szeretve lenni. Még a szépségnek és az igazságnak sem lenne túlélési esélye, ha nem egy személyes Isten, egy szerető Atya ismertetőjegyei volnának.” 1:7.3

2. Az igazság, a szépség és a jóság választása

> „A továbbélési értékkel rendelkező lélek hű képét mutatja az anyagi értelemhez, a sajátlényeg azonosságának korábbi hordozójához tartozó minőségi és mennyiségi tevékenységeknek és késztetéseknek. Az igazság, a szépség és a jóság választásával a halandói elme megkezdi elő-morontia világegyetemi létpályáját a hét elmeszellem-segéd gyámsága alatt, melyek a bölcsesség szellemének irányításával egyesültek. A hét elő-morontia kör teljesítését követően a segédelmére ruházott morontiaelme-képesség hatására elkezdődik a helyi világegyetemi fejlődés elő-szellemi vagy morontia létpályájának kibontakozása.” 112:6.9

3. A lélek rálátása

> „A vallásban Jézus a tapasztalás módszerét támogatta és követte, éppen úgy, ahogy a mai tudomány a kísérletezés módszerét alkalmazza. Istent a szellemi rálátás irányító hatásain keresztül találjuk meg, de a lélek e rálátásához a szép szeretetén, az igazság keresésén, a kötelesség iránti hűségen és az isteni jóság imádásán keresztül közelítünk. Mindezen értékek közül azonban a szeretet az igazi kísérő a valódi rálátáshoz.” 195:5.14

4. A igazság, a szépség és a jóság tökéletessége

„A Mester azért jött, hogy egy új szellemet, egy új akaratot teremtsen az emberben – hogy új képességet adjon az igazság megismerésére, az irgalom megtapasztalására és a jóság választására – azt az akaratot, hogy az ember összhangban akarjon lenni az Isten akaratával, melyhez társul az az örök vágy, hogy tökéletessé váljon, éppen olyan tökéletessé, mint a mennyei Atya.” 140:8.32

5. Az ember kiérdemli az igazság, a szépség és a jóság megbecsülését

„Az igazság, szépség és jóság teljes körű megbecsülése az isteni világegyetem tökéletességében benne foglaltatik. A Havona világok lakosainak nincs szükségük a viszonylagos értékszintek jelentette lehetőségre a választás elősegítéséhez; az ilyen tökéletes lények képesek azonosítani és kiválasztani a jót minden olyan erkölcsi helyzet hiányában is, amelyek ennek éles ellentétét képeznék és a szándék megjelenését kikényszerítenék. De mindeme tökéletes lények, erkölcsös természetüknél és szellemi helyzetüknél fogva, valójában azok, amivé a létezés ténye őket teszi. Az élményelvi előrelépést csakis a saját osztályukon belül érdemelték ki. A halandó ember még a felemelkedésre pályázó teremtmény besorolását is a saját hite és reménye révén érdemli ki. Minden isteni dolog, melyet az emberi elme megragad és amire az emberi lélek szert tesz, valójában élményelvi előrehaladás; ez személyes tapasztalási *valóság* és ennélfogva a Havona tévedhetetlen személyiségeinek eredendő jóságával és pártatlanságával szembeállítható különleges szerzemény.” 3:5.16

IV. A HÁROM EGYÜTT, MINT SZERETET

1. Igazság, szépség és jóság együtt, mint szeretet

„Az egyetemes szépség a Paradicsom-Sziget tükröződésének felismerése az anyagi teremtésben, míg az örökkévaló igazság nem más, mint a paradicsomi Fiak különleges segédkezése, azoké a Fiaké, akik nemcsak a halandó fajoknak adják magukat, hanem minden néphez el is küldik az ő Igazság-szellemüket. Az isteni jóság még teljesebben megjelenik a Végtelen Szellem sokféle személyiségének szeretetteljes segédkezésében. De a szeretet, vagyis az említett három jegy összessége az ember azon felfogásának tekinthető, hogy az Isten az ő szellem-Atyja.” 56:10.17

2. Ha a szeretet csak érzés

„A vallási rálátás olyan erővel rendelkezik, amely képes a vereséget felsőbb vágyakká és új elhatározásokká alakítani. A szeretet az ember által igénybe vehető legnagyobb késztetés a világegyetemi felemelkedés során. De az igazságtól, szépségtől és jóságtól megfosztott szeretet csak érzés, bölcseleti torzítás, lelki káprázat, szellemi ámítás. A szeretetnek mindig újra kell értelmeződnie a morontia- és a szellemfejlődés egymást követő szintjein.” 196:3.29

3. A szeretet nem más, mint a vágy arra, hogy másokkal jót tegyünk

„A véges ember számára az igazság, a szépség és a jóság az isteniségi valóság teljes kinyilatkoztatását magába foglalja. Amint az Istenség e szeretetalapú értelmezése szellemileg kifejeződik az Istent ismerő halandók életében, úgy megjelennek az isteniség gyümölcsei is: az értelemre épülő béke, a társas fejlődés, az erkölcsi megelégedés, a szellemi öröm és a mindenségrendi bölcsesség. A fény és élet korszakának hetedik szakaszába jutott világon a fejlettebb halandók már megtanulták, hogy a szeretet a legnagyobb dolog a világegyetemben – és tudják, hogy az Isten szeretet.

A szeretet a vágy arra, hogy másokkal jót tegyünk.” 56:10.20

V. AZ ISTENSÉG VISZONYLATÁBAN

1. Igazság, szépség és jóság – az Istenség kinyilatkoztatása

„A fény és élet korszakába lépett világokban a legnagyobb figyelem az igazság, a szépség és a jóság megértésére irányul, mivel e minőségértékek magukba foglalják az Istenség kinyilatkoztatását az idő és tér birodalmai számára. Az örökkévaló igazság értelmezései együttesen szólnak a halandó ember értelmi és szellemi természetéhez. Az egyetemes szépség magába foglalja a mindenségrendi teremtés egybeillő kapcsolódásait és ütemeit; ez még tisztábban értelmi vonzerő, és ez vezet az anyagi világegyetem egységes és összehangolt értelmezése felé. Az isteni jóság jelenti a végtelen értékek kinyilatkoztatását a véges elme számára, ahol is ezek az értékek egészen az emberi felfogóképesség szellemi határáig észlelhetők, addig emelkednek.

Az igazság a tudomány és a bölcselet alapja, s ez képezi a vallás értelmi alapját. A szépség élteti a művészetet, a zenét és a teljes emberi tapasztalás jelentőségteljes összehangzásait. A jóság felöleli az erkölcstani érzéket, az erkölcsiséget és a vallást – a tökéletesség iránti tapasztalásbeli vágyat.

A szépség létezése éppúgy maga után vonja az értékeket elismerő teremtmény-elme jelenlétét, mint amilyen bizonyosan a fokozatos fejlődés ténye a Legfelsőbb Elme fölérendeltségét jelzi. A szépség a jelenségszintű valóság kiterjedt széttagozódása összarányos tér-idő egységbe rendeződésének értelmi felismerése, melyek mindegyike az előbb-létezett és örök egyetlenségből származik.

A jóság a különböző, isteni tökéletességű szintek viszonylagos értékeinek elmebéli felismerése. A jóság felismeréséhez szükséges az erkölcsi besorolású elme megléte, mégpedig a jó és a rossz között különbséget tenni képes személyes elméé. A jóság, a nagyság birtokolása viszont a valódi isteniség-elérés mértéke." 56:10.9

2. Az isteniség felfogása igazságként, szépségként és jóságként

„Az isteniséget a teremtmények igazságként, szépségként és jóságként foghatják fel; az isteniség a személyiségben a szeretetnek, a kegyelemnek és a segédkezésnek felel meg; az isteniség a személytelen szinteken igazságként, erőként és fennhatóságként nyilvánul meg." 0:1.17

3. Mint az ember világegyetemi megközelítése

„Még az igazságot, a szépséget és a jóságot is – az ember értelmi közeledését az elme, az anyag és a szellem világegyeteméhez – az isteni és legfelsőbb *eszménykép* egyetlen egyesített fogalmává kell összefogni. Miként a halandói személyiség egyesíti magában az anyagi, az elmei és a szellemi emberi tapasztalásokat, úgy válik ez az isteni és legfelsőbb eszmény erő-egyesítetté a Felsőségben, és ezt követően alakul személyiségi jellegűvé, mint az atyai szeretet Istene." 56:10.15

VI. AZ IGAZÍTÓK ÉS A LEGFELSŐBB VISZONYLATÁBAN

1. Az Igazítók és az igazság, a szépség és a jóság

„Bizonyos értelemben az Igazítók bizonyos fokig elősegíthetik az igazság, a szépség és a jóság területeinek kereszt-megtermékenyítését a bolygón. Két alászállási tapasztalásban ugyanazon a bolygón azonban ritkán részesülnek; az Urantián jelenleg szolgáló Igazítók között nincs egy sem, aki már egyszer korábban is e világon tartózkodott volna. Tudom mit beszélek, mivel a számuk és az adataik rendelkezésünkre állnak az uverszai irattárakban." 109:4.6

2. A Legfelsőbb és az igazság, a szépség és a jóság

„A Legfelsőbb Lény igazságának, szépségének és jóságának végső térnyerése legfeljebb csak azokat a végleges isteniségi abszonit sajátosságokat tárhatja fel a fejlődő teremtmény előtt, melyek az igazság, a szépség és a jóság fogalmi szintjén túl vannak.” 115:3.19

VII. AZ IGAZSÁG, A SZÉPSÉG ÉS A JÓSÁG SZELLEMI ÉRTÉKEI

1. Az igazság, a szépség és a jóság igaz szellemi értékei

„Az isteni igazságnak a minden istenfi egyedi követelményeivel és képességével szembeni élő rugalmasságával és mindenségrendi alkalmazkodóképességével kapcsolatos ugyanezen bölcseletet már azt megelőzően meg kell értenetek, hogy abban reménykedhetnétek, hogy kellőképpen megértitek a Mesternek a rosszal szembeni ellen nem állással kapcsolatos tanítását és gyakorlatát. A Mester tanítása alapvetően szellemi nyilatkozat. A bölcseletének még az anyagi kihatásai sem értelmezhetők haszonnal a szellemi összefüggéseiktől elkülönülten. A Mester parancsának szelleme a világegyetemre adott minden önző megnyilvánulással szembeni ellen nem állásban áll fenn, melyhez az igaz szellemértékek valós szintjeinek tetterős és fokozatos elérése társul: az isteni szépségé, a végtelen jóságé és az örökkévaló igazságé – megismerni Istent és egyre inkább olyanná válni, mint ő.” 180:5.9

2. A Szellem segédkezése viszonylatában

„Az igazság, a szépség és a jóság kölcsönösen összefügg a Szellem segédkezésében, a Paradicsom nagyságában, a Fiú irgalmasságában és a Legfelsőbb tapasztalásában. A Legfelsőbb Isten *maga* igazság, szépség és jóság, ugyanis ezen isteniségi fogalmak a fogalomalkotási tapasztalás véges felső határát jelentik. Az isteniség e háromsági ismérveinek örök forrásai a végest meghaladó szinteken helyezkednek el, ám a teremtmény e forrásokat csak mint igazság-felettit, szépség-felettit és jóság-felettit képzelheti el.” 117:1.7

3. Az istenimádás környezetének viszonylatában

„Szintén Jerikóban, a gyermekeknek az istenimádat szokására való korai vallási felkészítésének megvitatásával összefüggésben történt, hogy Jézus igen emlékezetessé tette az apostolai előtt azt, hogy milyen nagy értéke van a szépségnek, mint az istenimádatra

késztetés eszközének, különösen a gyermekek esetében. A Mester összefüggések láttatásával és példával is tanította a Teremtő imádásának a teremtmény természetes környezetében való értékét. Előnyben részesítette a mennyei Atyával való bensőséges közösséget a fák között és a természeti világ alsóbbrendű teremtményei között. Örömet okozott neki, hogy az Atyát a Teremtő Fiak csillagos terei lelkesítő látványán keresztül szemlélheti." 167:6.5

4. Az igazság, a szépség és a jóság paradicsomi értékei

„Az örökkévalóságnak és végtelenségnek, az igazságnak, a szépségnek és a jóságnak a paradicsomi értékei az idő és tér világegyetemei jelenségeinek tényeiben rejlenek. De a szellemtől született halandó csak hittel látva észlelheti és különítheti el ezeket a szellemi értékeket." 195:7.4

5. Ám semmi sem helyettesíti a hitet

„Az igazság, a szépség és a jóság eszményítése és megkísérelt szolgálata nem helyettesíti az igaz vallásos tapasztalást – a szellemi valóságot. A lélektan és az eszményelvűség nem egyenértékű a vallási valósággal. Az emberi értelem kivetülései valóban létrehozhatnak hamis isteneket – isteneket az ember képére – de az igazi Isten-tudat nem ilyen eredetű. Az Isten-tudat a bensőben lévő szellemben lakozik. Az ember sok vallási rendszere származik az emberi értelem kifejeződéseiből, az Isten-tudat azonban nem szükségképpen képezi részét a vallási rabszolgaság e torz rendszereinek." 196:3.23

IGAZSÁG, SZÉPSÉG ÉS JÓSÁG A BIBLIÁBAN

I. IGAZSÁG

„[I]gazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát." Jn. 4:23

„[M]egismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz benneteket." Jn. 8:32

„»Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet – válaszolta Jézus." Jn. 14:6

„[A]mikor eljön az Igazság Lelke, ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra." Jn. 16:13

„Szenteld meg őket az igazságban, mert hiszen a tanításod igazság." Jn. 17:17

„Törekedj rá, hogy az Isten színe előtt megbízható maradj, (...) aki az igazság hirdetésében a helyes úton jár.” 2Tim. 2:15

„Így különböztetjük meg az igazság lelkét és a tévedés lelkét.” 1Jn. 4:6

„[M]iután hallottátok az igazságról szóló tanítást, üdvösségetek evangéliumát (...)” Ef. 1:13

II. SZÉPSÉG

„Sionból, szépsége koronájából ragyog az Úr (...)” Zsolt. 50:2

„Előtte fenség és méltóság, szentélyében hatalom s fényesség.” Zsolt. 96:6

„[A] Seregek Ura lesz dicsőséges koronája és ragyogó koszorúja (...)” Iz. 28:5

„Gyönyörűséges hajó vagyok.” Ez. 27:3

III. JÓSÁG

„Uram, ki hasonlít hozzád az istenek közül? Kit övez a szentség úgy, mint téged?” Kiv. 15:11

„Isten (...) szent trónján uralkodik.” Zsolt. 47:9

„[É]s áldjátok szentséges nevét!” Zsolt. 97:12

„[A] szentség lelke szerint azonban (...) az Isten hatalmas Fiának bizonyult.” Róm. 1:4

„[Ő] ellenben a legjobbat akarja nekünk, hogy szentségének részesévé legyünk.” Zsid. 12:10

„Szent, szent, szent a Seregek Ura (...)” Iz. 6:3

„Mert ezt mondja a Fölséges és Magasztos, aki az örökkévalóságban lakik, és akinek Szent a neve (...)” Iz. 57:15

„Szentek legyetek, amint én is szent vagyok.” 1Pét. 1:16 (ld. még Lev. 19:2)

„Szent Atyám, tartsd meg őket a nevedben, akiket nekem adtál (...) Jn. 17:11

IMA ÉS ISTENIMÁDAT

I. TERMÉSZETIMÁDÁS

1. Az ősi időkben az istenimádást azok a természeti dolgok ösztönözték, melyek közvetlenül az ember közelében voltak. 85:0.2

2. A halandó ember mindent imádott a föld színén, beleértve önmagát is. 85:0.4

3. Az ember imádatának első tárgya a kő volt. 85:1.1

4. A kőimádást a hegyimádás követte, istenek lakoztak a hegyekben, démonok a barlangokban. 85:1.5

5. A faimádás kultusza a legrégibb vallások közé tartozik. 85:2.3

6. A felhőket, a jégesőt, a szélviharokat, a mennydörgést és a villámlást is félte és imádta az ősi ember. 85:4.3

7. A természetimádás elvezetett a nap, a hold és a csillagok istenítéséig. 85:5.1

8. A tűzimádás sokáig tartotta magát. 85:4.4

9. Az ember legkorábbi félelme úgy vált vallási jellegűvé, hogy a természet megszemélyesült, szellemiesült és később megistenült az emberi tudatban. 86:0.2

II. VÉLETLEN ÉS SZERENCSE

1. A korai ember a véletlentől való félelemben élt. Számára szerencsejáték volt a létezés. 86:1.4

2. Még a bölcs is azt mondta: „nem a gyorsaké a futás, és nem az erőseké a viadal.” 86:1.6

3. A vadember mindent megszemélyesített – a természet és a véletlent is. 86:2.3

4. Később a jószerencse összekapcsolódott a jó szellemekkel, a balszerencse pedig a rossz szellemekkel. 86:6.4

5. A vadember készségesen megfizette a félelem és a papi ajándékok díját azért, hogy a balszerencse elleni varázslási biztosításra szert tegyen. 86:7.1

6. A mai ember elvette a biztosítási üzletet a papoktól és a gazdasági területre helyezte át. 86:7.2

III. A KÍSÉRTETTISZTELET

1. A kísértetfélés volt a forrása az összes világvallásnak. 87:4.1

2. Az emberek úgy tekintettek a szellemekre, mint amelyek csaknem korlátlan jogokkal rendelkeznek, kötelezettségeik viszont nincsenek. 87:5.1

3. Az önbecsmérléssel azt akarták megelőzni, hogy a szellemek féltékennyé váljanak az emberre. Mindez a civilizált szerénység, tartózkodás kialakulásához vezetett. 87:5.7

4. A kísértetek megbékítésére és a szellemek megvesztegetésére irányuló erőfeszítések vezettek el a bölcseleti világszemlélet kialakulásához. 87:5.9

5. A kísértettisztelet elkerülhetetlenné tette az ősök imádását. 87:3.1

6. Az evolúciós vallás az embernek az ismeretlennel, a megmagyarázhatatlannal és a felfoghatatlannal szembeni félelméből született. 90:0.3

IV. HALÁLFÉLELEM

1. A korai ember számára a halál a véletlen és a rejtély zavarba ejtő keverékét jelentette. 86:3.1

2. Az álmok tették le a jövőbeli létezésben való hit alapjait. 86:4.2

3. A kísértettisztelet vezetett el az ismétlődő megtestesülésekben való hithez. 86:4.5

4. A haláltól azért féltek, mert az egy újabb kísértetnek a megszabadulását, s ebből következően a vele való küzdelemmel járó gondokat hozta. 87:1.1

5. A temetési szertartás az ember azon törekvéséből ered, hogy megszabaduljon a kísértettől. 87:2.3

6. Az ember természeti környezetet örökölt, társadalmi környezetre tett szert és kísértet környezetet képzelt el magának. Az állam az ember válasza a természeti környezetére, az otthon a társadalmi környezetére, az egyház pedig a csalóka kísértet környezetére. 86:6.1

V. BŰVTÁRGYAK, VARÁZSLÁS ÉS BŰBÁJ

1. Korszaknyi időkön át létezett az „élet leheletének” fétise. 86:5.13

2. A szellemtől való megszállottság tantétele fetisizmus. 88:0.1

3. A kegytárgyakban való hit a bűvtárgyak tiszteletéből nőtt ki. 88:2.1

4. A varázslás tudománnyá fejlődött, a csillagjóslás elvezetett a csillagászat kialakulásához; a varázserejű számokban való hit megalapozta a matematikát. 88:6.5

5. A nyelv sok olyan kövületet őriz, melyek a varázslással kapcsolatos babonaságra utalnak, mint például a megigézett, elbűvölő, csodálkozó szavak. 88:6.7

6. Az ősi varázslás volt a mai tudomány gubója. 88:6.8

VI. SZENTSÉGEK ÉS SZERTARTÁSOK

1. Az üdvözülés feltételét a szertartásos fogadalmak, vallási ígéretek, szent eskük, böjtölés és imádkozás képezte. Majd következett az önmegtartóztatás, az önsanyargatás és a nélkülözés. 87:6.16

2. Az áldozás tisztelete a fejlődése során átalakult a szentség imádásává. 89:9.4

3. A vallási szokások fejlődési iránya a kiengeszteléstől, a bajok elkerülésétől, az előzéstől, a kényszerítéstől, a megbékítéstől és a lecsendesítéstől az áldozás, a vezeklés és a megváltás felé mutatott. 90:0.1

4. A szertartás megszentesíti a szokásokat és hitregéket tart fenn. 90:5.2

5. A megmagyarázhatatlan keresése gyakorta vezet társadalmi elszigetelődéshez és vallási megszállottsághoz. 91:7.1

6. A köznép vigaszt keresett és az üdvözülés ígéretét akarta. 98:4.1

VII. A FEJLŐDŐ IMA

1. A legkorábbi imaformákat nem Istennek címezték; olyanok voltak, mintha azt mondanánk: „Kívánj szerencsét!” 91:0.2

2. Az Isten-tudat kialakulásával e kérelmek elérték az ima szintjét. 91:0.3

3. Az ember már azelőtt imádkozott, hogy ismerte volna Istent – akkor imádkozott, amikor szükséges szenvedett vagy amikor örvendezett. 91:8.1

4. A kezdetleges ima egyfajta alkudozó kérelem volt az istenekkel. 89:8.8

5. A korai ima aligha volt istenimádás, mert egészségre, vagyonra és életre irányult. 89:8.8

6. Az ima lehet bosszúért való dühös kiáltás vagy az Isten felszabadult fiának örömkifejeződése. 91:8.7

VIII. AZ IMA TERÜLETE

1. Az ima az ember és a Teremtője közötti bensőséges közösség. 91:2.5

2. Nem lehetséges szétválasztani az ima lélektani és szellemi vonásait. 91:3.6

3. Az ima nem lehet erkölcsi, amikor a kérelmező a társaival szembeni önző előny megszerzésére törekszik. 91:4.1

4. Az imát sohasem szabad úgy lealjasítani, hogy helyettesítse a tettet. 91:4.2

5. Az ima nem változtatja meg az Isten hozzáállását, de komoly változásokat hozhat az imádkozóban. s. 91:4.5

6. Az ima biztos gyógymód a mások bírálgatására való hajlamaink legyőzésére. 91:5.3

7. Türelemmel kell viszonyulniuk azokhoz, akik kezdetleges imaformákat használnak. 91:5.7

8. Az ima nem a szervi betegségek gyógyítására szolgáló eljárás. 91:6.2

9. Az ima gazdagíthatja az életet, az istenimádás rávilágít a beteljesülésre. 102:4.5

10. Jézus tizenhat feltételét mutatta be a hatékony imának. 146:2.1

IX. IGAZ ISTENIMÁDAT

1. A legfelsőbb értelemben csakis az Egyetemes Atyát imádjuk. 5:3.1

2. Az istenimádat az Atya személyiségkörén át továbbítódik. 5:3.2

3. Az istenimádatban semmit sem kérünk. 5:3.3

4. Az istenimádat oldaláról nézve egy az Isten – egyesített és személyes Istenség. 56:4.5

5. Az istenimádat a paradicsomi létezés legmagasabb szintű öröme. 27:7.5

X. VALÓDI VALLÁS

1. A korai keresztény tiszteletfajta igencsak hatékony volt, azonban számos alapeszméjének pusztulásával mára elerőtlenedett. 87:7.4

2. Egyetlen tiszteletfajta sem képes a túlélésre, hacsak nem foglal magába valamilyen ellenállhatatlan erejű rejtélyt. 87:7.9

3. A tantételek lehetnek különbözők, de az istenimádás egysége megteremthető. 92:7.4

4. A vallás az alapja és a vezérlő csillaga minden tartósan fennálló társadalomnak. 92:7.15

5. Jézus úgy tágította ki a szomszéd fogalmát, hogy az magába foglalja az egész emberiséget. 103:5.2

6. A tudománynak és a vallásnak egyaránt nagy szüksége van a bátor önbírálatra. 103:7.7

7. A héberek vallása az erkölcsöt dicsőítette, a görögöké a szépséget. Pál hitet, reményt és irgalmasságot hirdetett. Jézus a szeretet, a biztonság és a szolgálat vallását nyilatkoztatta ki. 196:3.19

8. Jézus számára az ima „az Atya akaratának megcselekedése”, vallásos életmód volt. 196:0.10

XI. VALLÁS ÉS CIVILIZÁCIÓ

1. Bármely eszme ereje nem az igazságtartalmában rejlik, hanem az emberek számára vonzó voltában. 92:3.3

2. A vallás hátráltatja a társadalmi fejlődést, de vallás nélkül nem lenne sem erkölcs, sem etika. 92:3.6

3. Az evolúciós vallás az ember legköltségesebb, viszont hatékony intézménye. 92:3.8

4. A vallás az a hatékony ösztöke, mely kimozdítja a tunya emberiséget a tehetetlenségéből, hajtva őt előre az értelem és a bölcsesség felé. 92:3.9

5. Az egyház az elfajzottság támogatásával késleltette a polgárosodott viszonyok fejlődését. 99:3.5

6. Ezekben a meg nem állapodott időkben az ember soha nem tapasztalt mértékben igényli az egészséges vallás kiegyensúlyozó erejét. 99:4.6

7. Az Urantia kinyilatkoztatás mindenségtana nem sugalmazás. 101:4.2

8. Minden új kinyilatkoztatás új tiszteletfajta születéséhez vezet; új és helyes jelképrendszer kialakulásával együtt. 87:7.6

9. Eddig öt korszakos kinyilatkoztatásra került sor az Urantián:

1. A dalamatiai tanítások

2. Az édeni tanítások

3. A sálemi Melkizedek

4. A názáreti Jézus

Az Urantia írások 92:4.4

BIBLIAI HIVATKOZÁSOK: Zsolt. 66:18, Péld. 21:13, 1Jn. 5:14-15, Zsolt. 34:17, Péld. 15:8, Jn. 15:7, Zsolt. 37:4, Jak. 1:5, Lk. 18:1, Mk. 14:38, Fil. 4:6-19, Jer. 29:12-13, Zsolt. 92:1, Kol. 4:2, 1Tesz. 5:18

IRGALOM

I. MI AZ IRGALOM?

1. Az irgalom nem más, mint bölcsesség enyhítette igazságosság.

> „Az irgalom egyszerűen csak olyan, bölcsesség enyhítette igazságosság, mely a tökéletes tudásból, valamint annak teljes felismeréséből ered, hogy a véges teremtmények természetes gyengeségekkel és környezeti fogyatékosságokkal rendelkeznek. »A mi Istenünk tele van könyörülettel, ő kegyes, hosszútűrésű és bővelkedik az irgalomban.« Ennélfogva »mindaz, aki az Úrnak nevét segítségül hívja, megtartatik«, »mert az Úr bővelkedik a megbocsátásban.« »Az Úr irgalmassága öröktől fogva mindörökké tart«; igen, »irgalmassága megmarad mindvégig«. »Én vagyok az Úr, aki szeretetet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön, mert ezekben telik kedvem.« »Nem szívem szerint verem és szomorítom meg az embernek fiát«, mert én vagyok »az irgalmasságnak Atyja és minden vigasztalásnak Istene«.” 2:4.1 Zsolt. 103:8, Jo. 2:32, Iz. 55:7, Zsolt. 103:17, 106:1, Jer. 9:24, Siral. 3:33, 2Kor. 1:3

2. Az irgalom méltányos eljárás

> „Az isteni irgalom eljárása révén a tökéletes és a tökéletlen világegyetemi szintek között méltányos egyensúly állítható fel. Az irgalom a Felsőség igazságossága, melyet a fejlődő véges helyzetekhez szabtak, az örökkévalóság pártatlansága, melyet úgy módosítottak, hogy az idő gyermekeinek legmagasabb rendű érdekei és világegyetemi jóléte érvényesülhessen. Az irgalom nem az igazságosság megsértése, hanem inkább egyfajta megértő felfogása a legfelsőbb igazságosságból fakadó igénynek, amint az méltányos formában kifejezésre jut az alárendelt szellemi lények és a fejlődő világegyetemek anyagi teremtményeinek irányában. Az irgalom a paradicsomi Háromság igazságossága, mely bölcsen és szeretőn szabatik ki az idő és a tér teremtésrészeinek számos értelmes lényére, amint az az Egyetemes Atya és minden Teremtő-társa mindentudó elméje és szabad akarata által isteni bölcsesség formájában kifejeződik és meghatároztatik.” 2:4.5

3. A kegyelmi késedelmek nem végeláthatatlanok.

> „De e kegyelmi késedelmek nem végeláthatatlanok. A luciferi lázadás megítélésében megnyilvánuló hosszú késedelem (legalábbis, ha az időt urantiai léptékkel mérjük) ellenére feljegyezhetjük, hogy e kinyilatkoztatás kivitelezésének időtartama

alatt a folyamatban lévő, Gábriel Lucifer *elleni* perének első meghallgatására az Uverszán sor került, és nem sokkal ezt követően a Nappalok Elődei rendelkeztek arról, hogy Sátánt azonnal zárják el a börtönvilágon, ahol Lucifert is tartják. Ezzel Sátánt megfosztották attól a lehetőségtől, hogy tovább látogassa a sataniai bukott világokat. Az irgalom jellemezte világegyetemben az igazságosság érvényesülése lehet ugyan lassú, ám annál bizonyosabb.” 54:4.8

4. Az irgalom nem az igazságosság kerékkötője.

„Az irgalom nem más, mint a jóság és a szeretet természetes és szükségszerű következménye. A szerető Atya jó természete semmiképp sem engedi, hogy az Atya a világegyetemi gyermekei által alkotott csoportok minden egyes tagját ne részesítse könyörületes bánásmódban. Az örökkévaló igazságosság és az isteni könyörületesség együtt alkotja azt, amit az emberi tapasztalásban úgy nevezhetnénk, hogy *méltányosság*.” 2:4.4

II. AZ ISTEN IRGALMA TELJES

1. Az isteni irgalom bősége

„Az »Istennek jósága a tévelygő embert megtérésre indítja«. »Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék a fények Atyjától száll alá.« »Jó az Isten; ő az emberi lelkek örök menedéke.« »Könyörülő és irgalmas az Úr. Hosszútűrő, és jósága és igazsága nagy.« »Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki őbenne bízik.« »Az Úr könyörülő és nagy-kegyelmes. Ő a szabadító Isten.« »Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi lelki sebeiket. Ő az ember mindenható jótevője.«” 2:6.3, Róm. 2:4, Jak. 1:17, MTörv. 33:27, Kiv. 34:6, Zsolt. 34:8, 111:4, Iz. 61:1

2. Az Isten irgalma mindent tud.

„Az Egyetemes Atya az egyetlen személyiség a teljes világegyetemben, aki ténylegesen tudja a tér csillagainak és bolygóinak számát. Minden világegyetem minden világa állandóan jelen van Isten tudatában. Azt is mondja: »Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, és meghallottam az ő kiáltásukat, sőt ismerem szenvedéseiket.« Mert »a mennyből letekint az Úr; látja az emberek minden fiát; székhelyéről lenéz a föld minden lakosára«. Minden teremtménygyermek méltán mondhatja: »Ő jól tudja az én utamat, és ha megvizsgálna engem, úgy kerülnék ki, mint az arany.« »Isten ismeri üléseinket és felkeléseinket;

messziről érti gondolatainkat és minden utunkat jól tudja.« »Mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szeme előtt, akiről mi beszélünk.« És annak megértése, hogy »ő tudja a mi formáltatásunkat; megemlékezik arról, hogy por vagytok« igazi megnyugvást kell hogy hozzon minden emberi lénynek. Az élő Istenről szólva mondta Jézus, hogy »jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle«." 3:3.2, Kiv. 3:7, Zsolt. 33:14, Jób. 23:10, Zsolt. 139:2, Zsid. 4:13, Zsolt. 103:14, Mt. 6:8

3. Az Isten természetesen és örökké tartóan irgalmas.

„Az Isten eredendően kedves, természeténél fogva könyörületes és örökösen irgalmas. És soha sincs szükség arra, hogy bármiféle befolyás arra késztesse az Atyát, hogy ő a szeretetét gyakorolja. A teremtmény igénye teljesen elég ahhoz, hogy biztosítsa az Atya gyöngéd irgalmának és megmentő kegyelmének teljes kiáradását. Lévén, hogy Isten mindent tud az ő gyermekeiről, ezért könnyen meg tud nekik bocsátani. Minél jobban megismeri az ember a szomszédját, annál könnyebben meg tud neki bocsátani, sőt annál könnyebben képes megszeretni őt." 2:4.2

III.A KEGYELEM-SEGÉDKEZŐK

1. Az Örökkévaló Fiú irgalom – alkalmazott szeretet.

„Az Isten szeretet, a Fiú irgalom. Az irgalom alkalmazott szeretet, az Atya szeretete, mely az ő Örökkévaló Fiának személyében nyilvánul meg. Ezen egyetemes Fiú szeretete úgyszintén egyetemes. Ha a szeretetet az ivaros teremtmények lakta bolygók gyakorlatában értelmezzük, akkor az Isten szeretete inkább az apai szeretethez hasonlítható, míg az Örökkévaló Fiú szeretete az anya ragaszkodásához hasonlatos. Természetesen ezek a hasonlatok is sántítanak, de annak reményében alkalmazom ezeket, hogy megértessem az emberi elmével azt, hogy ha isteni tartalmában nem is, de minőségében és kifejeződési formájában van különbség az Atya szeretete és a Fiú szeretete között." 6:3.5

2. Az Örökkévaló Fiú a nagy kegyelem-segédkező.

„A Fiú osztozik a Háromság igazságosságában és pártatlanságában, de ezekbe az isteniségi jellemvonásokba belevegyül az Atya szeretetének és kegyelmének végtelen megszemélyesülése; a Fiú az isteni szeretet kinyilatkoztatása a világegyetemek számára. Ahogy az Isten szeretet, úgy a Fiú kegyelem. A Fiú nem szerethet jobban az Atyánál, de képes irgalmat mutatni a teremtményeknek egy további módon is, mivel

ő nem csak elsődleges teremtő, mint az Atya, hanem ugyanezen Atyának az Örökkévaló Fia is, s ezáltal osztozik az Egyetemes Atya összes többi fiának fiúsági tapasztalásában.

Az Örökkévaló Fiú a nagy kegyelem-segédkező a teremtésösszesség számára. A kegyelem a Fiú szellemi jellemének lényege. Az Örökkévaló Fiú rendelkezései, amint a Második Forrás és Középpont szellemi körein áthaladnak, kegyelemre hangolódnak." 6:3.1

3. A Végtelen Szellem is kegyelem-segédkező.

„Bár a tökéletesség, a pártatlanság és a szeretet minden formájában osztozik az Egyetemes Atyával, a Végtelen Szellem inkább az Örökkévaló Fiú könyörületessége felé hajlik, s így lesz a nagy világegyetem számára a paradicsomi Istenségek könyörületes segédkezője. A Szellem örökkön-örökké – egyetemesen és örökkévalón – könyörületes segédkező, mert miként az isteni Fiak az Isten szeretetét nyilvánítják ki, úgy az isteni Szellem az Isten kegyelmét mutatja." 8:2.6

4. Az alászállások célja az irgalmas segédkezés.

„E teremtményi megtestesülések célja, hogy az ilyen Teremtők bölcs, rokonszenves, igazságos és megértő uralkodókká váljanak. Ezek az isteni Fiak természetüknél fogva igazságosak, de az egymást követő ezen alászállási tapasztalások eredményeként megértően könyörületessé válnak; a természetüknél fogva irgalmasok, de e tapasztalások új és más módokon is könyörületesebbé teszik őket. A helyi világegyetemek kormányzására való felkészülésben és kiképzésben ezek az alászállások jelentik az utolsó lépést ahhoz, hogy e magasztos feladatot isteni pártatlansággal és igaz ítélőképességgel teljesíthessék." 119:0.4

5. Jézus irgalmas barát.

„Jézus ismeri a teremtésrészek evolúciós és felemelkedő halandóinak gondolatait és érzéseit, a vágyait és késztetéseit a születéstől a halálig. Megélte az emberi életet a fizikai, értelmi és szellemi sajátlényeg kezdeteitől a csecsemőkoron, a gyermekkoron, az ifjúságon és a felnőttkoron át – eljutott még a halál emberi megtapasztalásáig is. Nem csak hogy átesett az értelmi és a szellemi fejlődés eme szokványos és megszokott emberi időszakain, hanem teljes mértékben megtapasztalta az ember és az Igazító összehangolódásának azon magasabb rendű és

fejlettebb szakaszait is, melyeket az Urantia oly kevés halandója ér el egyáltalán. És így megtapasztalta a halandó ember teljes életét, nem csak úgy, ahogyan azt a ti világotokon élik, hanem úgy is, ahogy az idő és tér minden más evolúciós világán élik, sőt még minden, a fényben és életben megállapodott, legmagasabb rendű és legfejlettebb világon is." 129:4.5

6. Irgalomra akkor számíthatunk, ha mi is irgalmat mutatunk.

„Akik irgalmat akarnak, azoknak irgalmat kell mutatniuk; ne ítélkezzetek, hogy fölöttetek se ítélkezzenek. Amilyen szellemmel ti ítélkeztek, olyannal fognak majd fölöttetek is ítélkezni. Az irgalom nem érvényteleníti teljesen a világegyetemi pártatlanságot. A végén igaznak bizonyul: „Aki befogja a fülét a szegények jajszava elől, az maga is segítségért fog kiáltani egy napon, de senki sem hallja majd meg." Bármely ima őszintesége annak bizonysága, hogy meghallgatást nyer; bármely kérelem szellemi bölcsessége és világegyetemi viszonylata meghatározza a válasz idejét, módját és mértékét. Egy bölcs apa nem *szó szerint* válaszol a tudatlan és tapasztalatlan gyermekeinek buta imáira, jóllehet a gyermekek számára sok öröm és valódi lelki megelégedés származhat az ilyen képtelen kérelmek előadásában." 146:2.6 , Mt. 5:7; 7:1-2, Példd. 21:13

AZ IRGALOM ÁBRÁZOLÁSA A BIBLIÁBAN

1. Az isteni irgalom minden iránt.

„Az Úr jóságos mindenkihez, telve irgalommal minden iránt, amit alkotott." Zsolt. 145:9

2. Az Isten az irgalmak Atyja.

„(...) az irgalom Atyja és a minden vigasztalás Istene (...)" 2Kor. 1:3

3. Az Isten végtelenül irgalmas.

„De a végtelenül irgalmas Isten azzal mutatta meg nagy szeretetét irántunk (...)" Ef. 2:4

4. Istennek vagyunk eljegyezve irgalomban.

„Eljegyezlek magamnak örökre, eljegyezlek igazsággal, törvénnyel, jósággal és szeretettel." Oz. 2:21

5. Az irgalom a törvény ládájának tetejére van helyezve.

> „Az engesztelés tábláját helyezd a láda tetejére.” Kiv. 25:21

6. Az Isten irgalmas és kegyes.

> „Ám te irgalmas és kegyes Isten vagy, megfontolt a haragban, de gazdag a jóságban és hűségben.” Zsolt. 86:15

7. Jóság és kegyelem követ minket.

> „Kegyelmed és jóságod vezet életemnek minden napján (...)” Zsolt. 23:6

8. A Nagy Hálaének.

> A Zsoltárok könyvében a 136. zsoltárnak mind a huszonöt verssora így végződik: „irgalma örökké tart.”

9. Az irgalmasok irgalomban részesülnek.

> „Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak.” Mt. 5:7

10. Aki irgalmasságot gyakorol, tegye örömest.

> „[A]ki a buzdítás ajándékát kapta, buzdítson, (...) aki irgalmasságot gyakorol, tegye örömest.” Róm. 12:8

Megjegyzés: Az Ószövetségben és az Újszövetségben az irgalom szó helyett használatosak a következők is: könyörület, sajnálat, jóság, kedvesség.

ISTENIMÁDÁS

I. AZ ISTENIMÁDÁS MEGHATÁROZÁSA

1. Az istenimádás az isteni értékek keresése.

> „Istenimádat, az isteni értékek őszinte keresése és az isteni Érték-Adó szívből való szeretete.” 16:8.14

2. Az Istenségről alkotott legmagasabb rendű fogalmunk szerint imádunk.

> „A Végtelen fogalmáért könyörgünk, de az Isten tapasztalás-ideáját imádjuk, a bárhol és bármikor megmutatkozó azon képességünket, hogy megragadhassuk az Istenségről alkotott legmagasabb rendű fogalmunk személyiségét és isteniségi tényezőit.” 4:4.8

3. Az istenimádás személyes közösség a valósággal.

> „Az igaz vallásos istenimádat nem az önámítás hasztalan magánbeszéde. Az istenimádás személyes közösség azzal, amely istenmód valós, azzal, amely maga a valóság forrása. Az ember az istenimádás révén a jobbá válásra törekszik, s ezáltal végül eléri a *legjobbat*.” 196:3.22

II. KEZDETLEGES ISTENIMÁDÁS

1. Kezdetleges természetimádás

> „Valamikor a halandó ember mindent imádott a föld színén, beleértve önmagát is. Imádva tisztelt minden elképzelhető dolgot az égben és a földfelszín alatt is. Az ősember félte az erőhatalom mindenféle megnyilvánulását; imádott minden, számára érthetetlen természeti jelenséget. A nagy természeti erők, mint a viharok, áradások, földrengések, földcsuszamlások, tűzhányók, tűz, hőség és hideg, megfigyelése nagy hatással volt az ember fejlődő elméjére. Az élet megmagyarázhatatlan dolgait még mindig az »Isten ujjának« és a »Gondviselés rejtélyes beavatkozásának” nevezik.« 85:0.4

2. Az erő és a rejtelem félelemimádása

> „Mind a felhőket, az esőt és a jégesőt számos fejletlen törzs és sok korai természetimádás-fajta félte és imádta. A mennydörgéssel és villámlással járó szélviharok mindennél nagyobb bámulatot váltottak ki az ősemberben. Olyannyira lenyűgözték őt ezek az

elemi zavarok, hogy a mennydörgést valamely haragvó isten hangjának vélte. A tűz imádása és a villámlástól való félelem összekapcsolódott és széles körben elterjedt számos korai csoportnál.” 85:4.3

3. Növények imádása

„A növényektől az azokból nyerhető bódító levük miatt először féltek, majd imádták őket. Az ősember azt hitte, hogy a mámor istenivé tesz. Az ilyen tapasztalásban valami szokatlan és szent dolgot véltek felfedezni. Még a legújabb időkben is »spiritusznak« nevezik a szeszt.” 85:2.1

4. Égitestek imádása

„A sziklák, a hegyek, a fák és az állatok imádása az elemek félelmes hódolatán keresztül fejlődött a nap, a hold és a csillagok istenítéséig. Indiában és másutt is a csillagokat úgy tekintették, mint ama nagy emberek megdicsőült lelkeit, akik elhagyták a húsvér testbeli életet. A káld csillagtisztelet követői magukat az ég-atya és a föld-anya gyermekeinek tekintették.” 85:5.1

5. A természetimádás meghaladása

„Az emberi faj evolúciójában az imádat kezdetleges megjelenési formái már jóval az előtt megvoltak, hogy az emberi elme képessé vált volna a jelenlegi élet és az azt követő lét olyan sokrétűbb fogalmainak kialakítására, melyet már méltán lehetne vallásnak nevezni. A korai vallás a jellegét tekintve teljes mértékben értelmi volt és teljesen a képzettársított körülményekre épült. Az imádat tárgya teljesen a képzeletre ható volt; azokból a természeti dolgokból álltak, melyek közvetlenül az ember közelében voltak, vagy amelyek az együgyű, fejletlen urantiaiak mindennapos tapasztalásaiban felnagyítva jelentek meg.

Amint a vallás a fejlődése során egyszer túljutott a természetimádáson, már rendelkezett a szellemi eredet gyökereivel, de mindig befolyásolta azt a társadalmi környezet. A természetimádás fejlődésével az ember fogalmat alkotott a halandóin túli világ munkamegosztásáról; természeti szellemei voltak a tavaknak, a fáknak, a vízeséseknek, az esőnek és a közönséges természeti jelenségek százainak.” 85:0.2

6. Ajándékok és juttatások mint az imádat alkotói

„Ajándékokat és juttatásokat az emberek kapnak; de amikor az isteneknek ajánlják fel, akkor úgy jellemzik azokat, mint felajánlást, megszentelt dolgot vagy éppen áldozatnak hívják. A lemondás a kiengesztelés nemleges formája volt; az áldozás lett az igenlő forma. A kiengesztelésbe beletartozott a magasztalás, a dicsőítés, a hízelgés, sőt még a szórakoztatás is. És a régi kiengesztelési tiszteletfajta igenlő eljárásainak maradványa az, ami az istenimádás új keletű formáit alkotja. A mai imádási formák egyszerűen az igenlő jellegű vezeklés ezen ősi áldozási módszereinek szertartásivá alakítását jelentik.” 89:4.7

7. Az imádat mint balszerencse elleni biztosítás

„s ekkor az egyszerű kísértettiszteletet a fejlettebb és viszonylag összetettebb szellemkísértet-tisztelet szokásai váltották, a felsőbbrendű szellemek szolgálata és imádása, ahogy azok kialakultak az ember fejletlen képzeletében. A vallási szertartásrendnek lépést kell tartania a szellemfelfogás fejlődésével és előrehaladásával. A megerősödött tisztelet csak az önfenntartásnak az a módja volt, melyet a természetfeletti lényekben való hittel, a szellemkörnyezethez való önigazodással összefüggésben gyakoroltak. Az ipari és katonai szervezetek a természeti és társadalmi környezethez való alkalmazkodások voltak. És ahogy a házasság a kétneműség igényeinek kielégítésére jött létre, úgy fejlődött a vallási szervezet válaszul a felsőbbrendű szellemerőkben és szellemi lényekben való hitre. A vallás képviseli az ember igazodását a véletlen dolgok rejtélyes voltával kapcsolatos ábrándképekhez. A szellemfélést és az azt követő szellemimádást balszerencse elleni biztosításként, jóléti politikaként vették fel.” 87:5.2

III. AZ ISTENIMÁDÁS FEJLŐDÉSE

1. Az istenimádás lassú fejlődése

„A régi tiszteletfajták túl önközpontúak voltak; az újnak a megtapasztalt szeretet természetes következményének kell lennie. Az új tiszteletfajtának a régihez hasonlóan táplálnia kell az érzést, ki kell elégítenie az érzelmet és támogatnia kell az állhatatosságot; de még többet is kell tennie: Elő kell segítenie a szellemi fejlődést, ki kell terjesztenie a mindenségrendi jelentéstartalmakat, magasabb szintre kell emelnie az erkölcsi értékeket, bátorítania kell a társadalmi fejlődést, és ösztönöznie kell a személyes vallásos élet felsőbbrendű fajtáját. Az új tiszteletfajtának az élet legfelsőbb céljait kell megmutatnia, melyek egyaránt időlegesek és örökkévalók – társadalmiak és szellemiek.” 87:7.7

2. Halandókat istenítettek, később szentté tették őket.

> „A törzsfők a haláluk után *megistenültek*. Később az eltávozott nemes lelkek *szentté* lettek. A segítség nélkül kifejlő evolúció sohasem teremtett az elhunyt emberek megdicsőített, felemelt és kifejlődött szellemeinél magasabb rendű isteneket. A vallás a korai fejlődési szakaszában megteremti a maga isteneit. A kinyilatkoztatás során az Istenek alakítják a vallást. Az evolúciós vallás a halandó ember képére és hasonlatosságára teremti meg a maga isteneit; a kinyilatkoztatott vallás arra törekszik, hogy a halandó embert az Isten képére és hasonlatosságára alakítsa és formálja.” 85:6.3

3. Az imádási szertartások fejlődése

> „A szavak a szertartás részévé válnak, mint az olyan szavak használata is, mint az ámen és a szela. A szentségtörés, az istenkáromlás a szent nevek korábbi szertartásos ismétlésének lealjasítását jelentik. A szent helyekhez való elzarándokolás nagyon ősi szertartás. A szertartás ez után a testi és a lelki megtisztulás és a megszentesülés kifinomult szertartásaivá nőtte ki magát. Az ősi titkos törzsi társaságok beavatási szertartásai a valóságban durva vallási szertartásos szokások voltak. A régi idők rejtelemimádásának áhítati eljárása pusztán a felhalmozódott vallási szertartás hosszúra nyúlt előadása volt. A megszokott eljárás végül a társadalmi szertartások és vallási istentiszteletek mai fajtáivá fejlődött, olyan szertartásokká, melyek magukba foglalják az imádkozást, az éneklést, a felelgetős felolvasást, valamint a szellemi áhítat más egyéni és csoportos formáit.” 90:5.3

4. Az ember alkudozni mer az Istennel.

> „De az istenekkel való szövetségkötés eszméje végül megjelent. Az evolúciós ember végül olyan erkölcsi méltóságra tett szert, melynek birtokában már mert alkudozni az isteneivel. És az áldozatok felajánlásának ügye fokozatosan átalakult az Istennel bölcseleti síkon üzletelő ember játékává. És mindez új eszközt jelentett a balszerencse ellen, vagy még inkább, egy fejlettebb eljárást a jólét biztosabb megvásárlásához. Ne fogadjátok el azt a téves eszmét, hogy ezek a korai áldozások valamiféle ingyenajándékot, önkéntelen hálaadást vagy köszönetnyilvánítást jelentettek az isteneknek; nem valódi imádat kifejeződései voltak.” 89:8.6

5. A hosszú evolúciós küzdelem

„De végül az ősember elméjében a veleszületett élőlénytani késztetések egészét meghaladó gondolatok bukkantak fel; végül az ember olyan életmód kialakításán dolgozott, melynek alapja több volt, mint az anyagi ingerekre adott válasz. A kezdetleges bölcseleti életelv csírái elkezdtek megjelenni. Az élet a természetfeletti viszonylatában kezdett működni, mert ha a szellemkísértet elégedetlensége esetén balszerencsében, elégedettsége esetén pedig jószerencsében részesíti az embert, akkor az emberi viselkedést ennek megfelelően szabályozni kell. A helyes és a helytelen fogalma végül kifejlődött; és történt mindez jóval azelőtt, hogy bármilyen kinyilatkoztatásra sor került volna a földön.

E fogalmak megjelenésétől számítható a hosszú és pazarló küzdelem az örökké elégedetlen szellemek megbékítéséért, az evolúciós vallási félelem rabszolgasága, az emberi erőfeszítések hosszú időn át tartó pazarlása sírokra, templomokra, áldozatokra és papságokra. Iszonyú és rettenetes nagy volt ez az ár, de az eredmény mindent megért, mert az ember ezen keresztül jutott el a viszonylagosan helyes és helytelen dolgok természetes felismeréséig; az emberi erkölcstan megszületett!” 86:6.6

6. Minden vallás tanít istenimádást.

„Minden vallás tanítja az Istenség imádatát és az emberi üdvözülés valamiféle hittételét. A buddhista vallás a szenvedéstől való megszabadulást, véget nem érő békét ígér; a zsidó vallás a nehézségektől való megszabadulást, pártatlanságra épülő jólétet ígér; a görög vallás megszabadulást ígért az összehangzáshiánytól, a rútságtól a szépség felismerésén keresztül; a kereszténység a bűntől való megszabadulást ígéri, valamint szentséget; a mohamedán vallás megszabadulást nyújt a zsidó és a keresztény vallás merev erkölcsi szabályaitól. Jézus vallása magában üdvözülést jelent az ember önnön valójától, megszabadulást az időben és az örökkévalóságban való teremtményi elszigeteltség rossz dolgaitól.” 5:4.5

IV. KIT IS IMÁDUNK?

1. Az Isten imádása könnyű kellene, hogy legyen.

„Nekem könnyű és kellemes dolog olyasvalakit imádnom, aki oly hatalmas és egyidejűleg oly ragaszkodóan elkötelezett az alacsonyrendű teremtményei felemelkedésében való segédkezésben. Természetes, hogy szeretem azt, aki a teremtésben és annak szabályozásában oly hatalmas, és aki ugyanakkor oly

tökéletesen jó, és oly állhatatos annak a szeretetnek a gyakorlásában, mely állandóan körülvesz minket. Azt hiszem, hogy ugyanígy szeretném Istent mindaddig, amíg ily jó és ily irgalmas, még ha nem is volna oly nagy és hatalmas. Mi mind jobban szeretjük Istent a természete miatt, mint a bámulatos sajátosságai miatt.” 2:5.7

2. Az Istenség személyiségének elismerése kedvez az istenimádatnak.

„Jézus »az élő Istenről« beszélve egy személyes Istenségre – a mennyben lakozó Atyára – utalt. Az Istenség személyiségének fogalma lehetővé teszi a társas viszonyt; kedvez az értelmes istenimádatnak; hozzájárul az üdítő bizalomteljességhez. Kölcsönhatás kialakulhat nemszemélyes dolgok között, de társas viszony nem. Az atya és fiú közötti társas viszony, miként az Isten és az ember között, nem élvezhető, hacsak nem személyek mindketten. Csak személyiségek képesek egymással bensőséges viszonyba kerülni, jóllehet e személyes közösséget éppen egy személytelen entitásnak, a Gondolatigazítónak a jelenléte könnyíti meg jelentősen.” 1:7.1

3. Az istenimádásnak önkéntesnek kell lennie.

„Az Egyetemes Atya sohasem kényszerít a világegyetemek értelmes, saját akarattal bíró teremtményeire semmiféle önkényes tiszteletet, előírásos imádatot vagy szolgai alázatot. Az idő és tér világai evolúciós lakóinak maguktól – a szívükben – kell elismerniük, szeretniük és önként imádniuk őt. A Teremtő nem hajlandó a szellemi szabad akarattal rendelkező anyagi teremtményeit kényszerrel vagy erőszakkal a maga oldalára állítani. Az ember legszebb ajándéka az Isten számára az, hogy akaratát ragaszkodóan az Atya akarata teljesítésének szenteli; valójában a teremtményi akarat eme felajánlása a paradicsomi Atya számára igaz értékkel bíró egyetlen lehetséges ajándék. Az ember az Istenben él, mozog és létezik; semmi sincs, mit az ember az Istennek adni tudna, kivéve, hogy tiszteletben tartja az Atya akaratát, és e döntések, melyeket a világegyetem értelmes, saját akarattal bíró teremtményei meghoznak, alkotják annak az imádatnak a valóságát, mely olyannyira jól esik a Teremtő Atya szeretetteljes természetének.” 1:1.2

V. AZ ISTENIMÁDÁS BENSŐSÉGES KÖZÖSSÉG AZ ISTENSÉGGEL

1. Az egyetemes istenimádás lehetősége

„Bármennyire is különbözők az urantiai halandók az ő értelmi, társadalmi, gazdasági, sőt erkölcsi fejlődési esélyeiket és adottságaikat tekintve, ne felejtsétek, hogy a szellemi képességeik egységesek és egyediek. Mindannyian az Atyától származó ajándék ugyanazon isteni jelenlétét élvezik, és mindannyian egyenlő jogokkal bírnak ahhoz, hogy bensőséges személyes közösséget hozzanak létre e bennük lakozó, isteni eredetű szellemmel, sőt mindannyian egyaránt választhatnak, hogy elfogadják e Titkos Nevelők egységes szellemi vezetését.” 5:1.5

2. Az imádás közvetlenül Istenre irányul.

„A mindennapi életetek gyakorlati kérdéseivel foglalkozva a Harmadik Forrásból és Középpontból származó szellemszemélyiségek kezében vagytok; az Együttes Cselekvő közvetítőivel működtök együtt. A helyzet tehát a következő: Istent imádjátok; a Fiúhoz imádkoztok és ővele alkottok közösséget; és a földön való tartózkodásotok részleteit a világotokon és szerte a világegyetemben működő Végtelen Szellem értelmeihez kapcsolódva dolgozzátok ki.” 5:3.5

3. Az istenimádás szellemi bensőséges közösség.

„A társadalmi esemény és a vallási összejövetel közötti jellegzetes különbség az, hogy szemben a világival, a vallásit áthatja a közösség légköre. Így az emberi társulás az istenivel való közösség érzését kelti, és ez a kezdete a csoportos istenimádásnak. A közös étkezésen való részvétel volt a társadalmi közösség legkorábbi fajtája, és a korai vallások így gondoskodtak arról, hogy a szertartásrendi áldozás valamely részét az istenimádók elfogyasszák. Még a kereszténységben is megőrződött e bensőséges érintkezési mód az Úrvacsorában. A közösség légköre a béke üdítő és megnyugtató időszakát hozza el az önző tudatos énnek az emberben lakozó szellemi Nevelő emberszerető ösztönzésével való összeütközésében. És ez az igaz istenimádat előjátéka – az Isten jelenlétének folyamatos tudatosítása, mely elvezet az emberek közötti testvériség megjelenéséhez.” 103:4.1

4. Imádatkapcsolat a mennyei Atyával

„Az Atya paradicsomi jelenlétének megközelítéséhez előbb ugyan a szellemi fejlődés legmagasabb véges szintjeit is el kell érnetek, azonban örvendeznetek kellene az Atya által adományozott szellemmel való közvetlen közösség megélésére mindig fennálló lehetőség felismerésében, mely szellem oly bensőséges

kapcsolatban van a bensőtökben lévő lélekkel és a szellemivé lényegülő önnön valótokkal.” 5:1.3

VI. AZ ISTENIMÁDÁS ÉS AZ IMA KAPCSOLATA

1. Az istenimádás és az imádkozás különbségei

> „Mindenféle kérelem az Örökkévaló Fiú területéhez és a Fiú szellemi szervezetéhez tartozik. Az imák, minden szertartásos közlés, minden, kivéve az Egyetemes Atya iránti rajongást és imádatot, ténylegesen a helyi világegyetemet érintő dolgok; ezek rendszerint nem lépnek ki a Teremtő Fiú hatáskörébe tartozó területről. Viszont az istenimádat kétségkívül a Teremtő személyéhez kötődik és továbbítódik, mégpedig az Atya személyiségköre működésének eredményeképpen. Hisszük továbbá, hogy az Igazító-lakta teremtmény hódolatának fogadására az Atya szellem-jelenléte révén kerül sor. Hatalmas mennyiségű bizonyíték áll rendelkezésre e meggyőződésünk alátámasztásához, és tudom, hogy az Atya-szilánkok minden rendjének felhatalmazása van arra, hogy halandó társuk őszintén kinyilvánított imádatát elfogadásra az Egyetemes Atya jelenlétéhez továbbítsák. Az Igazítók kétségkívül igénybe vesznek közvetlen elő-személyes érintkezési csatornákat is az Istennel való kapcsolatba lépéshez, és hasonlóképpen arra is képesek, hogy igénybe vegyék az Örökkévaló Fiú szellem-gravitációs köreit.” 5:3.2

2. Az istenimádatban semmiféle önös kérés nincs.

> „Az istenimádat saját magáért való; az ima viszont az ön- vagy teremtményérdek valamely elemét testesíti meg; ez a nagy különbség az istenimádat és az ima között. Az igaz istenimádatban egyáltalán semmiféle önös kérés vagy egyéb személyes érdek sincs; egyszerűen azért imádjuk Istent, amiért őt olyannak fogjuk fel amilyen. Az istenimádatban semmit sem kérünk és semmit sem várunk el. Nem azért imádjuk az Atyát, mert bármit is remélünk e hódolat eredményeképpen; áhítattal adózunk és imádjuk őt, ami olyan, mint valami természetes és önkéntelen válasz, melyet az Atya páratlan személyiségének elismerése vált ki bennünk, s oka továbbá az ő szeretni való természete és imádni való sajátosságainak összessége.” 5:3.3

3. Az istenimádat ráhangolja a lelket az Atya adására.

„Az ima a szellemi lét lélegzete az emberfajták anyagi, polgárosodott viszonyai közepette. Az istenimádat a halandók gyönyörkereső nemzedékei számára az üdvözülés.

Ha az imát a lélek szellemi energiatartalékainak feltöltéséhez hasonlítjuk, úgy az istenimádat tekinthető úgy is, mint a lélek ráhangolódása az Egyetemes Atya végtelen szellemétől jövő világegyetemi adásokra.” 144:4.7

4. Az ima elvezethet az istenimádáshoz.

„Az ima Jézust arra vezette, hogy a lelke megélje a felsőbb szintű bensőséges kapcsolatot a világegyetemek mindenségének Legfelsőbb Uraival. Az ima a földi halandókat az igaz istenimádat bensőséges közösségéig vezeti. A lélek szellemi befogadóképessége határozza meg a mennyei áldások azon mértékét, mely az ima válaszaként személyesen befogadható és tudatosan megérthető.” 144:4.4

VII. IMÁDATI FORMÁK, SZERTARTÁSOK ÉS ÉRZELMEK

1. Az istenimádati formák forrása

„A keresztény istenimádat korai szertartásrendjét nagymértékben a zsidó zsinagógától vették, melyet a Mitrász-szertartás módosított; később pedig sok pogány külsőséget adtak hozzá. A korai keresztény egyház gerincét a judaizmusra áttért, majd kereszténnyé lett görögök alkották.” 195:3.6

2. Az istenimádás szertartást igényel.

„A zsidó vallás fennmaradásához hozzájárultak az intézményei is. Egy vallás nehezen tud megmaradni elszigetelt egyének magánjellegű szokásaként. Mindig ez volt a vallási vezetők tévedése: meglátva az intézményesített vallásban a rossz dolgokat, a csoportos működés módszerének elpusztítására törekednek. A mindenféle vallási szokás megsemmisítése helyett jobban tennék, ha átalakítanák azokat. E tekintetben Ezékiel bölcsebb volt a kortársainál; bár velük együtt ragaszkodott a személyes erkölcsi felelősséghez, nekilátott egy felsőbbrendű és megtisztított szertartás hű követése meghonosításának.” 97:10.7

3. Az istenimádás helyszínét illetően

„Amikor nincs lehetőség az Istent a természet sátortemplomaiban imádni, akkor az embereknek meg kell tenniük minden tőlük

telhetőt, hogy olyan szép házakat, megkapó egyszerűségű és művészi szépségű szentélyeket emeljenek, ahol a legmagasabb szintű emberi érzelmek az Istennel való szellemi közösségre irányuló értelmi közeledéssel társulva feléledhetnek. Az igaz, a szép és a szentség mind erős és hatékony segítője az igaz imádatnak. De a szellemi bensőséges közösséget nem segítik az ember kifinomult és kérkedő művészetének erős ékességei és túlzott díszei. A szépség akkor a leginkább vallási, ha az a legegyszerűbb és a természethez hasonló. Milyen szerencsétlen dolog, hogy a kisgyermekeknek a nyilvános istenimádat fogalmaival való megismerkedésére hideg és sivár termekben kerül sor, melyek olyannyira mentesek a szépség vonzerejétől és olyannyira hiányzik belőlük a jókedv és a lelkesítő szentség mindenféle ösztönzése! A gyermeket az istenimádatba bevezetni a szabad ég alatt kell és a gyermek később kísérje el a szüleit a nyilvános vallási összejövetelt szolgáló házakba, melyek legalább olyan anyagi vonzerőt és művészi szépséget árasszanak, mint az otthon, melyben a gyermek nap mint nap lakik.” 167:6.6

4. Az istenimádatra való késztetés eredete

„Az istenimádatra való késztetés nagyban a felsőbb rendű elme segédek szellemi közbeavatkozásából származik, melyet az Igazító vezető tevékenysége erősít meg. Ellenben az Isten-tudatos halandókat imára késztető, visszatérően megtapasztalt hatás nagyon gyakran a szeráfi működés eredménye. Az őrangyal szeráf állandóan úgy befolyásolja a halandói környezetet, hogy teljesebbé tegye a felemelkedő emberi lény mindenségrendi rálátását abból a célból, hogy a továbbélő-jelölt tökéletesebben felismerhesse a benne lakozó Igazító jelenlétét és így képessé váljon az isteni jelenlét szellemi küldetésével való teljesebb együttműködésre.” 113:4.4

5. Istenimádati emberi érzelmek

„Ezen emberi ikerpár hamar számos új érzelmet mutatott ki. Kifejezték a tárgyak és a más lények iránti csodálatukat és komoly mértékű hiúságot is mutattak. De az érzelmi fejlődés terén a legfigyelemreméltóbb előrelépés a valódi emberi érzelmek egy új csoportjának a hirtelen megjelenése volt, az imádat csoportjáé, a befogadó áhítat, a hódolat, az alázat és még a háládatosság egy kezdetleges formája is megjelent. A félelem, párosulva a természeti jelenségekkel kapcsolatos tudatlansággal, ekkoriban ad életet a kezdetleges vallásnak.” 62:5.4

VIII. AZ ISTENIMÁDAT-SEGÉD

1. Az Istenséggel kapcsolatos elsődleges ösztön

> „*Az istenimádat segéd* – a valóságérzékelés állati szintet meghaladó képességeinek az állati tudatban való megjelenése. Ezt lehetne az Istenséggel kapcsolatos elsődleges emberi ösztönnek is nevezni.” 92:0.2

2. A szellemi indíttatás

> „*Az istenimádat szelleme* – az elme teremtményeket a két alapvető halandói létforma egyikébe való bekerülésre ösztökélő vallásos indíttatás, első önálló késztetés. Az istenimádat szelleme mindörökre megkülönbözteti a vele társult állatot az elmével rendelkező, léleknélküli teremtményektől. Az istenimádat a szellemi felemelkedésre való jelöltséget mutatja.” 36:5.11

3. A kezdetleges imádatkésztetés forrása

> „A vallásnak az azt megelőző és kezdetleges imádatkésztetésből való kialakulása nem függ a kinyilatkoztatástól. Az emberi elmének az egyetemes szellemadomány hatodik és hetedik elmesegédjének közvetlen befolyása alatti szokványos működése tökéletesen elégséges e fejlődés biztosításához.” 86:0.1

4. Az istenimádat-segéd első működése

> „Úgy tűnhet, hogy a természetimádás természetes úton és külső kényszer nélkül bukkant fel az ősi férfiak és nők elméjében, és csakugyan így történt; de ugyanezen fejletlen elmékben mindvégig működött a hatodik szellem-segéd, melyet e népeknek az emberi törzsfejlődés e szakaszának irányító hatásául adományoztak. És e szellem folyamatosan ösztökélte az emberi faj istenimádati vágyát, függetlenül attól, hogy annak első megnyilvánulásai milyen kezdetlegesek voltak. Az istenimádat szelleme adott az embernek határozott késztetést az imádatra, függetlenül attól, hogy az állati félelem serkentette az imádat kifejeződését, és hogy annak korai gyakorlása a természeti tárgyakra összpontosult.” 85:7.1

5. A bölcsesség tereli helyes irányba az imádatkésztetést.

> „Emlékeznetek kell arra, hogy az érzés, és nem a gondolkodás az, ami vezérlő és szabályozó hatást gyakorol minden evolúciós fejlődésre. A fejletlen elmék számára csekély különbség van a félelem, az óvakodás, a tisztelet és az imádás között.

Amint az imádatkésztetést bölcsesség – elmélyült és élményelvi gondolkodás – serkenti és irányítja, megkezdődik annak átalakulása a valódi vallás jelenségévé. Amikor a hetedik szellem-segéd, a bölcsesség szelleme, már hatékony segédkezést tud kifejteni, akkor az imádásban az ember fokozatosan elfordul a természettől és a természeti tárgyaktól a természet Istene és a minden természeti dolog örökkévaló Teremtője felé.” 85:7.2

IX. MIBEN SEGÍT NEKÜNK AZ ISTENIMÁDAT?

1. Mit jelent az istenimádat a halandóknak?

„*Istenimádat* – a vallásos tapasztalás valóságának szellemi területe, az isteni közösség személyes megismerése, a szellemértékek felismerése, az örök továbbélés biztosítéka, a felemelkedés az Isten szolgálóinak besorolásából az Isten fiainak örömére és szabadságára. Ez a mindenségrendi elme legfelsőbb szintű látásmódja, a mindenségrendi különbségtétel áhítati és istenimádati formája.” 16:6.8

2. Az istenimádat valóság-gyümölcsei

„A Mesteretek ezen istenimádati szokása hozza magával az elmét felüdítő ellazulást; a lélekre ösztönzőleg ható megvilágosodást; az embert a problémáival való szembenézésre képessé tevő bátorságot; a legyöngítő félelmet eltörlő önismeretet; és az isteniséggel való egyesülés tudatosságát, melynek bizonysága képessé teszi arra, hogy merjen olyan lenni, mint az Isten. A Mester által gyakorolt istenimádati ellazulás, illetőleg bensőséges szellemi közösség oldja a feszültséget, elhárítja az összeütközéseket és hathatósan gyarapítja a teljes személyiség erőforrásait. És mindeme bölcselet az országról szóló evangéliummal együtt alkotja az új vallást, az én értelmezésem szerint.” 160:1.12

3. Az istenimádat szellemi erőt ad.

„Egy dologban biztos vagyok: Az érzelmi izgalom nem az eszményi szellemi inger. Az izgalom nem gyarapítja az energiát; az inkább kimeríti mind az elme, mind a test erőit. Akkor hát honnan jön az energia e nagy dolgok megcselekedéséhez? Nézzétek meg a Mestereteket. Most is kint van a hegyekben és erőt gyűjt, míg mi itt energiát veszítünk. E probléma egészének titka szellemi közösségbe, istenimádásba van burkolva. Emberi nézőpontból ez összeszedett elmélyedés és ellazulás kérdése. Az ellazult elmélyedés teremt kapcsolatot az elme és a szellem között;

az ellazulás határozza meg a szellemi fogékonyságra való képességet. És a gyengeségnek erőre, a félelemnek bátorságra, a saját nézeteknek az Isten akaratára való lecserélése alkotja az istenimádatot. Legalábbis a bölcselő így látja ezt.” 160:3.1

4. Az isteni eszményképek imádása

„A szellemi növekedés először az igényekre való ráébredés, azután a jelentéstartalmak megkülönböztetése, majd pedig az értékek felfedezése. Az igaz szellemi fejlődés bizonyítékát a szeretet által hajtott, az önzetlen segédkezés által mozgatott és az isteniség tökéletességi eszményképeinek őszinte imádása által uralt emberi személyiség megmutatkozása jelenti. És ez a teljes élmény alkotja a vallás valóságát, szemben a puszta istentani hiedelmekkel.” 100:2.2

5. Az istenimádat mindenek betetőzése.

„Amint az elme egyre jobban közelít a valóság végső megértéséhez, úgy az anyag egyre kevésbé észlelhető anyagi érzékelés útján, miközben esetleg az elme számára továbbra is valóságos marad. Amint a szellemi rálátás ahhoz a valósághoz közelít, amely az anyag eltűnése után is megmarad, és így egyre közelebb kerül annak végső feltárásához, akkor az anyag valósága is eltűnik az elme vizsgálati köréből, viszont a szellemi látásmód még mindig képes szellemi természetű mindenségrendi valóságokat és felsőbb értékeket érzékelni. Ugyanígy enged teret a tudomány a bölcseletnek, miközben a bölcselet kénytelen elfogadni a tiszta szellemi tapasztalásban rejlő következtetéseket. A gondolkodás megadja magát a bölcsességnek, a bölcsesség pedig legyőzetik a megvilágosodott és gondolkodó istenimádattól.” 112:2.11

X. AZ IGAZÍTÓ SZEREPE AZ ISTENIMÁDÁSBAN

1. Az istenimádat szelleme megelőzi az Igazítókat.

„Az Igazítók addig nem képesek belépni a halandó elméjébe, amíg azt az elmeszellem-segédek az elmebeli segédkezésük révén teljesen elő nem készítették és az elmét rá nem hangolták a Szent Szellemre. Így mind a hét segéd összehangolt működésére van szükség ahhoz, hogy előkészítsék az emberi elmét az Igazító fogadására. A teremtményelmének a magasabb rendű istenimádat- és bölcsesség-működés meglétéről kell bizonyságot tennie úgy, hogy bizonyítja képességét a megjelenő jó és rossz értékek közötti választásra – erkölcsi döntés meghozatalára.” 108:2.2

2. A mai ember előtt álló kihívás a bölcsebb istenimádat.

> „A mai ember előtt álló nagy kihívás az, hogy jobb kapcsolatot teremtsen az isteni Nevelővel, aki az emberi elmében lakozik. Az ember legnagyobb kalandja a húsvér testben ama kiegyensúlyozott és józan törekvésben áll fenn, hogy a kezdetleges lélektudat elmosódott területein keresztül lelkes erőfeszítéssel átlépje az öntudat határait annak érdekében, hogy elérje a szellemtudat határvidékét – kapcsolatot teremtsen az isteni jelenléttel. Az ilyen tapasztalás Isten-tudatot alkot, olyan tapasztalást, mely nagymértékben erősíti az Isten megismerésével kapcsolatos vallásos tapasztalás előzetesen létező igazságát. Az ilyen szellemtudat egyenértékű az Istennél való fiúi elismerés ténylegességének ismeretével. Egyébként pedig a fiúság bizonyossága a hit megtapasztalása.” 196:3.34

3. A lélek és az Igazító istenimádat-mozgósítása

> „Az őszinte istenimádat az emberi személyiség mindazon erőinek mozgósítását jelenti, melyek a kifejlődő lélek befolyása alatt állnak és amelyek feletti rendelkezéshez a halandóval társult Gondolatigazító isteni iránymutatást ad. A korlátolt anyagi elme sohasem lesz képes magas szinten tudatosítani az igaz istenimádat valódi jelentőségét. Az istenimádati tapasztalás valóságának értelmezésekor az embert leginkább az befolyásolja, hogy a saját kifejlődő halhatatlan lelke milyen fejlődési állapotban van. A lélek szellemi növekedése az értelmi öntudatosság szintjétől teljesen függetlenül megy végbe.” 5:3.7

4. Miként vezeti az Igazító az istenimádatot?

> „Az istenimádati tapasztalás abban a magasztos kísérletben áll, melyet az emberrel eljegyzett Igazító tesz arra, hogy az isteni Atyával közölje az emberi lélek kifejezhetetlen vágyódását és elmondhatatlan igényét – ez az Isten-kereső halandói elme és az Istent kinyilatkoztató halhatatlan Igazító közös alkotása. Az istenimádat ennélfogva az anyagi elmének azon cselekedete, mellyel jóváhagyja a szellemivé váló sajátlényegének azon kísérletét (a vele társult szellem útmutatásai szerint), hogy úgy érintkezzen Istennel, mint az Egyetemes Atya hű fia. A halandói elme egyetértését adja az istenimádathoz; a halhatatlan lélek törekszik az istenimádatra és megindítja azt; az isteni Igazító jelenléte a halandói elme és a kifejlődő halhatatlan lélek részéről az ilyen istenimádatot vezeti. Az igaz istenimádat végső soron négy mindenségrendi síkon megjelenő tapasztalássá válik: az értelmi, a morontiai, a szellemi és a személyes síkon – az elme, a lélek és a

szellem tudatosságában, valamint ezek személyiségben való egyesülésében.” 5:3.8

XI. JÉZUS TANÍTÁSAI AZ ISTENIMÁDATRÓL

1. Az istenimádás dinamikus (tettre kész, lendületes) legyen.

> „Jézus nem kívánta meg a követőitől, hogy rendszeresen összegyűljenek és a közös hitüket kifejező fordulatokat mondogassanak. Csak annyit rendelt el, hogy gyűljenek össze annak érdekében, hogy ténylegesen is *megtegyenek valamit* – vegyenek részt az ő urantiai alászállásban eltöltött életének emlékére szervezett közös estebéden.” 99:5.10

2. Jézus vallása magában foglalja a legnemesebb istenimádatot.

> „Jézus vallása meghaladja az istenimádati eszmére vonatkozó minden korábbi felfogásunkat annyiban, hogy ő nem csak úgy mutatja be az Atyját, mint a végtelen valóság eszményképét, hanem határozottan kijelenti, hogy az értékek ezen isteni forrása és a világegyetem örökkévaló középpontja igazán és személyesen is elérhető minden halandó teremtmény számára, aki úgy dönt, hogy belép a mennyországba a földön, s ezáltal igazolja az Istenhez fűződő fiúi viszonynak és az emberhez fűződő testvéri viszonynak az elfogadását. Azt állítom, hogy ez a világ által valaha ismert legmagasabb rendű vallásfelfogás, és kijelentem, hogy soha nem létezhet ennél magasabb rendű, lévén, hogy ez az evangélium magába foglalja a valóságok végtelenségét, az értékek isteniségét és az egyetemes teljesítmények örökkévalóságát. Az ilyen fogalom alkotja a legfelsőbb és a végleges eszményelvűségének megtapasztalását.” 160:5.7

3. Jézus tanításai az istenimádatról

> „Az esti tanácskozásokon a Gerizim-hegyen Jézus sok nagy igazságot tanított, és különösen a következőket hangsúlyozta:
>
> Az igaz vallás az egyes lélek cselekedete a Teremtőhöz fűződő öntudatos viszonyában; a szervezett vallás az ember kísérlete arra, hogy az egyedi hívek istenimádatát közösségiesítse.
>
> Az istenimádatnak – a szellemi szemlélésének – szükségképpen váltakoznia kell a szolgálattal, kapcsolatba kell lépnie az anyagi valósággal. A munkának a játékkal kell váltakoznia; a vallást a vidámságnak kell ellensúlyoznia. Az elmélyült bölcseletet az ütemes verselésnek kell követnie. Az élet nehézségeit – a

személyiség idő-feszültségét – az istenimádat nyugalmának kell oldania. A világegyetembeli személyes elszigeteltség félelméből eredő bizonytalanságérzet ellenszere az Atya hites szemlélése és a Legfelsőbb megismerésének kísérlete.

Az imádság célja, hogy az ember kevesebbet gondolkodjon és többet *ismerjen meg*; nem a tudás növelése a cél, hanem a szellemi meglátás kiterjesztése.

Az istenimádat célja a jobb élet előrevetítése, majd ezen új szellemi értékek visszavetítése a jelenbeli életre. Az imádság szellemi fenntartó, ám az istenimádat istenmód teremtő.

Az istenimádat olyan eljárás, mellyel az *Egytől* kérünk ösztönzést a *sokak* szolgálatához. Az istenimádat a mérőrúd, mellyel a léleknek az anyagi világegyetemtől való távolodása és a teremtésösszesség szellemi valóságaihoz való, az előbbivel egyidejű és biztos közeledése mérhető.

Az imádság önemlékeztető – fennkölt gondolkodás; az istenimádat önfeledés – felsőbb szintű gondolkodás. Az istenimádat erőfeszítés-mentes figyelem, igaz és eszményi lelki nyugalom, egyfajta nyugodt szellemi tevékenység.

Az istenimádat a rész azonosulása az Egésszel; a véges azonosulása a Végtelennel; a fiú azonosulása az Atyával; az idő azon próbálkozása, hogy lépést tartson az örökkévalósággal. Az istenimádat a fiú személyes egyesülése az isteni Atyával, a megélénkítő, alkotó, testvéri és ábrándos hozzáállások felemelkedése az emberi lélek-szellem révén.” 143:7.1

XII. ISTENIMÁDAT A PARADICSOMON

1. A Paradicsom istenimádati területe

„A felső-Paradicsomon három nagy tevékenység-szféra van, mégpedig az *Istenség-jelenlét*, a *Legszentebb Szféra* és a *Szent Terület*. Az Istenségek jelenlétét közvetlenül övező kiterjedt vidék a Legszentebb Szféraként van fenntartva, és rendeltetése szerint az istenimádatra, a háromság elérése és a felsőbb szellemi fejlődésre szolgál. E körzetben nincsenek sem anyagi szerkezetek, sem tisztán értelmi teremtésrészek; ott ezek nem létezhetnek. Nincs értelme azzal próbálkoznom, hogy az emberi elme számára bemutassam a Paradicsom Legszentebb Szférájának isteni természetet és csodálatraméltó nagyságát. E terület teljes mértékben szellemi, és ti majdnem teljes mértékben

anyaglényegűek vagytok. A tisztán szellemi valóság a tisztán anyagi lény számára kétségtelenül nem-létező dolog.” 11:3.1

2. Az istenimádás a Paradicsom legmagasabb rendű öröme.

„A teljes világegyetem összes lényének minden tudománya, mely alkalmas az önkifejezés képességének hatékonyabbá tételére és magasabb szintre emelésére, valamint az imádat közvetítésére, a paradicsomi Istenségek iránti imádat legfelsőbb szintű kifejeződésében nyer alkalmazást. *Az istenimádat a paradicsomi létezés legmagasabb szintű öröme;* ez a Paradicsom üdítő játéka. A játék a kimerült elmének a földön ugyanaz, mint az istenimádat a tökéletessé lett lelkeknek a Paradicsomon. A Paradicsomon az istenimádat módszere teljesen meghaladja a halandói értelmet, viszont annak szellemét már elkezdhetitek imádni még itt lenn az Urantián is, mert az Istenek szelleme már most bennetek lakozik, körülöttetek kering és igaz istenimádatra késztet benneteket.” 27:7.5

3. Az istenimádat-vezetők

„Az istenimádat-vezetők feladata, hogy megtanítsák a felemelkedő teremtményeket úgy imádni az Istent, hogy képesek legyenek ezen önkifejezésnek eleget tenni és ugyanakkor képesek legyenek figyelmet fordítani a paradicsomi rendszer lényeges tevékenységeire is. Az istenimádati készség fejlesztése nélkül a Paradicsomot elért átlagos halandónak több száz évét venné igénybe az, hogy az értelmes imádat és a felemelkedői hála érzelmeit teljesen és kielégítően ki tudja fejezni. Az istenimádat-vezetők új és addig ismeretlen kifejezési lehetőségeket tárnak fel, s ezáltal a tér méhéből és az idő vajúdásából származó, e csodálatos gyermekek képessé válnak arra, hogy az istenimádatból származó teljes megelégedést sokkal rövidebb idő alatt érjék el.” 27:7.4

4. Az istenimádás kiteljesedése a Paradicsomon

„Néha az egész Paradicsom elmerül a szellemi és istenimádati kifejeződés mindent elborító árjában. Az istenimádat-vezetők gyakran nem képesek e jelenségek ellenőrzés alatt tartására mindaddig, amíg meg nem jelenik az Istenség lakhelye fényének hármas lüktetése, jelezve, hogy az Istenek isteni szíve teljes egészében megelégedést nyert a Paradicsomon lakozók, a dicsőséges és tökéletes létpolgárok, valamint az idő felemelkedő teremtményeinek őszinte imádatától. Mily diadalmas készség! Mily beteljesülése ez az Istenek örökkévaló tervének és céljának,

miszerint a teremtménygyermek értelmes szeretete adjon teljes megelégedést a Teremtő Atya végtelen szeretetének!” 27:7.7

5. Az istenimádat a legnagyszerűbb örömünk.

„Az istenimádat a legnagyobb kiváltsága és a legfőbb kötelessége minden teremtett értelemnek. Az istenimádat a tudatos és örömteli felismerése és elismerése a Teremtők és teremtményeik közötti bensőséges és személyes kapcsolat igazságának és tényének. Az istenimádat minőségét a teremtményi érzékelés mélysége határozza meg; és amint az Istenek végtelen jellemére vonatkozó tudás fejlődik, az istenimádati cselekedet egyre inkább mindent magába foglalóvá válik, míg végül eléri a teremtett lények által megismerhető legfelsőbb élményelvi gyönyörűséget és legnagyszerűbb örömöt.” 27:7.1

6. A kiemelkedő istenimádók végcélja

„Az Ismeretlen Nevűek és Származásúak alkotják a Méltóságra Emelkedett Háromságot-elért Fiak harmadik és utolsó csoportját; ők azok a felemelkedő lelkek, akik az istenimádat képességét magasabb szintre fejlesztették annál, mint amit az idő és tér világairól jövő evolúciós fajok minden más fiai és leányai elértek.” 22:4.1

XIII. AKADÁLYOK ÉS TÉVKÉPZETEK

1. Az istenimádás útjában álló akadályok a mai korban

„A mai ember kellőképen öntudatos a vallást tekintve, azonban az istenimádási szokásait megzavarta és lerontotta az ember felgyorsult társadalmi átalakulása és példátlan tudományos fejlődése. A gondolkodó férfiak és nők újrafogalmazott vallást akarnak, és ez az igény a vallást önmaga átértékelésére fogja kényszeríteni.

A mai kor embere azzal a feladattal szembesül, hogy több emberi értéket kell újragondolnia egyetlen nemzedék alatt, mint a korábbi kétezer év alatt. És mindez a vallás irányában befolyásolja a társadalmi hozzáállást, mert a vallás életmód és gondolkodásmód is.” 92:7.13

2. Az istenimádással kapcsolatos hibás felfogások

„Az erkölcsös viselkedés mindig előzménye a kifejlődő vallásnak és részben még a kinyilatkoztatott vallásnak is, de sohasem

előzménye a teljes vallásos tapasztalásnak. A társadalmi szolgálat az erkölcsös gondolkodás és a vallásos élet eredménye. Az erkölcsiség élőlénytani értelemben nem vezet el a vallásos tapasztalás felsőbb szellemi szintjeihez. Az elvont szépség imádása nem azonos az Isten imádásával; a természet magasztalása vagy az egységnek való hódolás ugyancsak nem azonos az Isten imádatával." 5:5.4

3. Az istenimádás és a miszticizmus viszonya

„A szellemi elmélkedés egészségesebb magatartása a gondolkodó istenimádatban és a köszönetnyilvánító imában lelhető fel. Az egyén és a Gondolatigazítója közötti közvetlen közösség létrejöttét, mint amely Jézus esetében a húsvér testben eltöltött életének utolsó éveiben is végbement, nem szabad összetéveszteni ezekkel az úgynevezett rejtélyes élményekkel. A rejtélyközösség létrejöttéhez hozzájáruló tényezők jelzik az ilyen lelkiállapotok hordozta veszélyt. A rejtélyállapotnak kedveznek az olyan dolgok mint: a testi fáradtság, a böjtölés, a lelki egyensúly megbomlása, az elmélyült műélvezet, az eleven nemi ingerek, a félelem, a szorongás, a düh és a vad tánc. Az ilyen előkészítés eredményeként megjelenő anyag nagy része a tudatalatti elméből származik." 100:5.10

ISTENIMÁDÁS A BIBLIÁBAN

I. SZEMÉLYES ISTENIMÁDAT

„Szívem mélyéből dicsőítem az Urat (...)" Zsolt. 111:1

„[A]kik lélekben szolgálunk Istennek (...)" Fil. 3:3

„[I]gazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát." Jn. 4:23

„Uradat, Istenedet imádd és csak neki szolgálj!" Lk. 4:8

„De én dicsőítem az Urat, aki igazságban honol." Zsolt. 7:18

„Napjában hétszer zengem dicséreted (...)" Zsolt. 119:164

„Józsue arcra borult előtte a földön, hódolt előtte (...)" Józs. 5:14

„Adjátok meg az Úrnak a nevét megillető dicsőséget, és szent udvarában imádjátok az Urat!" Zsolt. 29:2

„Jób ekkor (...) a földre borult és imádkozott." Jób 1:20

Istendicsőítő zsoltárok: 100, 104, 113-118, 136, 145, 150.

II. KÖZÖSSÉGI ISTENIMÁDAT

„[A] közösségben dicsőítlek téged.” Zsolt. 22:23

„Az egek dicsőítik csodáidat, Uram, a szentek közössége áldja hűségedet.” Zsolt. 89:6

„[É]n (...) házadba léphetek, és szent templomod előtt leborulhatok (...)” Zsolt. 5:8

„Két ember fölment a templomba imádkozni (...)” Lk. 18:10

„Összejöveteleinkről ne maradjunk el (...)” Zsid. 10:25

„Adjanak hálát neki a nép gyülekezetében! A vének tanácsában dicsőítsék!” Zsolt. 107:32

A dicséret az istenimádás része. A dicséret valahol az imádkozás és az istenimádás között helyezhető el, és hálaadással hozható összefüggésbe. A dicséret zenéhez – énekkarhoz kötődik.

JAHVE

I. AZ ISTENSÉG FOGALMA A SZEMITÁK KÖRÉBEN

1. A héber istentan a fejlődése során öt istenségképet ismert:

1. Jahve
2. El Elyon
3. El Shaddai
4. El
5. Elohim 96:1.2

2. A héberek úgy szüntették meg az istenképük emberszerű jellegét, hogy közben nem alakították át azt elvont bölcseleti istenségképpé. 97:0.1

3. A kénieknél sok fogalom élt még a Melkizedek által tanított istenségképpel kapcsolatban. 96:0.2

4. Az istenségkép folyamatos fejlődésen ment át a kezdetleges Jahve felfogástól Ésaiás magasan fejlett istenség-tantételéig. 96:4.9

II. MÓZES KORA

1. Mózes azt tanította, hogy Jahve féltékeny Isten. Nemzettudat kiépítésén munkálkodott – azzal keltett áhítatott az emberekben, hogy az igazságosság Istenét hirdette. 96:4.6

2. Az a tény, hogy a héberek istene Jahve volt, megmagyarázza, hogy miért időztek oly sokáig Sinai hegyének lábánál. 96:4.4

3. Jósua igyekezett megőrizni a mózesi tanításokat. 96:6.1

III. SÁMUEL ÉS ILLÉS

1. Sámuel az Isten változhatatlanságát hirdette – egy őszinte és a szerződést megtartó Istent – a nagy irgalom Istenét. 97:1.4

2. Illés folytatta Sámuel munkáját, de nagyobb figyelmet fordított a Baál-követők miatti földproblémákra. 97:2.1

IV. ÁMÓSZ ÉS HÓSEA

1. Ámósz azt hirdette, hogy az Isten meg fogja büntetni a népét a bűneik miatt, igazságosságból. 97:4.1

2. Hósea a megbocsátás Istenét mutatta be – ő elutasított mindenféle áldozatot. 97:4.5

V. JEREMIÁS

Jeremiás Jahve nemzetköziségét hirdette. 97:6.1

VI. AZ ÉSAIÁSOK

1. Az első Ésaiás a személyesen és a nép által elkövetett bűnökért járó büntetést tanította. 97:5.1

2. A második Ésaiás az egyetemes Teremtőt, a megbocsátó Istent és mennyei Atyát hirdette. 97:7.1

KERESZTÉNYSÉG

I. A KERESZTÉNY EGYHÁZ GYÖKEREI

1. Az evangélium: az Isten atyaságának ténye, mellyel párosul az emberek közötti fiúság-testvériség eredő igazsága. 194:0.4

2. Akaratlanul is abba a hibába estek, hogy az evangéliummal kapcsolatos tények némelyikével helyettesítették magát az evangéliumi üzenetet. 194:0.3

3. Csak a keresztelésre volt szükség a jézusi testvériségbe való felvételhez. 194:4.9

4. Az Úr Estebédét annak megteremtése szerint ünnepelték meg; vagyis jó társaságban való társas étkezésre gyűltek össze és az étkezés végén vettek a szentségből. 194:4.8

5. Pünkösdi tettével lett Péter a keresztény egyház valódi megalapítója. 195:0.1

6. Pálnak a jézusi tanításokkal kapcsolatos engedménye is felsőbbrendű volt minden más valláshoz képest. 121:5.13

7. Filó tanításai komoly hatást gyakoroltak Pálra. 121:6.5

8. A második század kezdetére a görög-római műveltség színe-java egyre inkább a keresztény hit ezen új rendje felé fordult. 195:0.4

9. A keresztények azonban ravasz alkut kötöttek a pogányokkal, de nem jártak olyan jól a Mitrász-tisztelet híveivel. 195:0.11

10. A keresztény istenimádat korai szertartásrendjét nagymértékben a zsidó zsinagógától vették, melyet a Mitrász-szertartás módosított. 195:3.6

II. A KERESZTÉNY ÜZENET TARTALMA

1. A keresztény istenkép három tanítás egyesítése:

   1. A héber felfogás – Isten, mint az erkölcsi értékek védelmezője, egy pártatlan Isten.
   2. A görög felfogás – Isten, mint egyesítő, a bölcsesség Istene.
   3. A jézusi felfogás – Isten, mint élő barát, szerető Atya. 5:4.10

2. A keresztény vallás a Krisztusról szóló vallás, melyet sok istentan módosított. 92:6.18

3. A korai kereszténység és a mitraizmus sok tekintetben hasonlók volt. 98:6.3

4. Pál istentanának alapja a jézusi élet volt, de hatottak ár a görögök és a sztoikusok is. 121:7.7

5. Krisztus az új közösség hitvallásává kezd alakulni. 194:4.6

6. A jézusi üzenet Abner féle változata kevés fejlődést mutatott. 195:1.11

III. A GÖRÖGÖK ÉS A RÓMAIAK HATÁSA

1. A görög István halála vezetett el az első egyház megszervezéséhez Jeruzsálemben. 194:4.12

2. A görög kultúra gyorsan befogadta a kereszténységet, mint egy új és jobb vallást. 195:1.5

3. A keresztények elfogadták a római birodalmat; a birodalom befogadta a kereszténységet. 195:3.1

4. A Rómában uralkodó viszonyok kedveztek egy új vallás befogadásának. 195:3.2

5. Az egyház, mint a társadalom járuléka és politikai szövetségese arra volt ítélve, hogy osztozzon az úgynevezett európai „sötét korszakok” értelmi és szellemi hanyatlásában. 195:4.1

IV. A MAI KOR PROBLÉMÁJA

1. Az, hogy a kereszténység annyi mindenen keresztülment, az eredendően meglévő életerejére utal. 195:4.4

2. A kereszténység most a világi és a szellemi roppant küzdelemével néz szembe. 195:4.5

3. A vallásnak új vezetőkre van szüksége, olyanokra, akik mernek kizárólag Jézus egyedülálló tanításaira támaszkodni. 195:9.4

4. Itt az ideje a kereszténység eredeti alapjai újbóli felfedezésének. 195:9.5

5. Az úgynevezett kereszténység társadalmi és kulturális mozgalommá, valamint vallássá vált. 195:9.11

6. A kereszténység nagy hátrányban van, mert egy olyan társadalom védnökeként lép fel, mely a materializmus terhét nyögi. 195:10.20

7. A kereszténység komolyan szembesül az egyik saját jelmondatában foglalt ítélettel: „Az önmagával meghasonlott ház nem állhat.” 195:10.11

8. A kereszténység azonban eleget tartalmaz Jézus tanításaiból ahhoz, hogy halhatatlanná tegye azt. 195:10.18

9. A kereszténység reménye az, hogy újra megtanulja a legnagyobb igazságokat – az Isten atyaságát és az ember testvériségét. 195:10.21

V. MATERIALIZMUS

1. Ha az ember csak gép lenne, akkor nem tudna anyagelvű felfogásokat gyártani. 195:7.3

2. A gépek nem törekednek az Isten megtalálására és az őhozzá hasonlóvá válásra. 195:7.14

3. Az ember elmei szabályozó-sajátosságokat és szellemi teremtőjegyeket mutat. 195:7.9

4. A vallást nem foglalkoztatja a tudomány, az erkölcsiség vagy a bölcselet – nem úgy a tudóst, az erkölcstanítót és a bölcselőt. 195:7.18

VI. VILÁGI EGYEDURALOM

1. A szekularizmus elszabadult az egyház rabláncáról, és most azzal fenyeget, hogy új és istentelen felügyelet alá helyezi az embert. 195:8.1

2. A világias rend szörnyűséges aratása világháborúkat eredményez. 195:8.13

3. A világias rend félredobja az erkölcstant és a vallást a politikáért és a hatalomért. 195:8.11

4. Az anyagi elvű gondolkodás tagadja Istent, a világias rend egyszerűen nem vesz róla tudomást. 195:8.5

5. A keresztények többsége tudtán kívül ténylegesen világias rendet valló. 195:8.3

VII. JÉZUS VALLÁSA

1. Jézus az az új és élő út, minélfogva az ember az isteni örökség birtokába juthat. 101:6.17

2. Az emberek azért kerülik Jézus vallását, mert félnek attól, amit az nekik megtehet és amit velük megtehet. 195:9.6

3. Az apostolok végképp elcsüggedtek a Mester halála után. 194:4.1

4. Aztán jön a feltámadás – az ő elméjükben Isten már nem tantétel; élő jelenlétté vált a lelkükben. 194:4.2

5. A Pál féle kereszténység bizonyossá tette az isteni Krisztust, ám csaknem teljesen szem elől tévesztette az emberi Jézust. 196:2.4

6. Jézus az Isten akaratának megcselekedésében szerzett személyes tapasztalás vallását alapította meg; Pál pedig a megdicsőült és feltámadt Krisztus imádásának vallását. 196:2.5

7. Nem Jézus alapította a keresztény egyházat, de támogatta azt. 195:10.9

8. A keleti népek nem tudják, hogy van Jézus vallása és van a Jézusról szóló vallás. 195:10.15

9. Megérett az idő arra, hogy az emberi Jézus jelképesen feltámadjon az istentani hagyományok és vallási tantételek sírjából. 196:1.2

10. Hirdethettek vallást Jézusról, de élnetek Jézus vallását kell. 196:2.1

11. Az Újszövetség nagyszerű keresztény írás, de csak szerényen jézusi. 196:2.1

MAKIVENTA MELKIZEDEK

I. A MAKIVENTA MEGTESTESÜLÉS

1. Makiventa 1.973 évvel ezelőtt testesült meg az Urantián. 93:2.1

(N.B. A fenti állítás téves. A pontos hivatkozás: „1.973 évvel Jézus születése előtt kapták meg az urantiai emberfajták Makiventát.” – a szerk.)

2. Makiventa több nyelven is beszélt, és a mellkasán egy három egyközepű körből álló jelvényt viselt. 93:2.5

3. Különleges testben élt a földön és sohasem nősült meg. 93:2.6

4. A Gondolatigazítója később Jézusban lakozott. 93:2.7

II. A MELKIZEDEK TANÍTÁSAI

1. A három kör a Háromságot jelképezte. 93:2.5

2. Makiventa azt tanította, hogy Isten az embert a személyes hiten keresztül elfogadja. 93:3.8

3. A sálemi hitvallás három egyszerű tétel elfogadásán alapult:

1. Hiszek El Elyonban, az egyetlen Egyetemes Atyában és Teremtőben.
2. Elfogadom a Melkizedek szövetséget – az Isten a kegyét a hitre, és nem az áldozatokra adja.
3. Ígérem, hogy megtartom a hét parancsolatot. 93:4.1

4. A hét parancsolat ez volt:

1. Ne szolgálj más Istent, mint a menny és a föld Fenséges Teremtőjét!
2. Ne kételkedj abban, hogy a hit az egyetlen feltétele az örök üdvösségnek!
3. Ne tanúskodj hamisan!
4. Ne ölj!
5. Ne lopj!
6. Ne kövess el házasságtörést!
7. Ne mutass tiszteletlenséget a szüleiddel és az idősekkel szemben! 93:4.6

5. A Melkizedek megkísérelte helyettesíteni az állatáldozást kenyér- és boráldozással. 93:4.14

III. A SZÖVETSÉG ÁBRAHÁMMAL

1. Talán hibás dolog „kiválasztott népről” beszélni, viszont Ábrahám „kiválasztott egyén” volt. 93:5.1

2. Ábrahám tizenegy tizedfizető törzs szövetségének vezetője lett. 93:5.14

3. A Melkizedek hivatalos szövetséget kötött Ábrahámmal. 93:6.3

4. Az Ábrahám-féle szövetség biztosította, hogy az Isten mindent megtesz – az Isten kegye egyedül hit által nyerhető el. 93:6.4

5. Ábrahám a sálemi közösség polgári és katonai vezetője lett. 93:6.8

IV. A MELKIZEDEK TÁVOZÁSA

1. Makiventa egy este visszavonult a sátrába, és másnap reggelre eltűnt. 93:8.1

2. A 24 igazgató egyike lett a Jerusemen, majd később megkapta az Urantia Bolygóhercege Helyettesének címét. 93:10.5

V. A MELKIZEDEK-FÉLE TANÍTÁSOK ELTERJEDÉSE

1. Mózes sokat hallott a Makiventa-féle tanításokról a Katro családtól. 93:3.5

2. A tanításait a kéniek megőrizték. 96:0.2

3. A Melkizedek által felkészített helyiek terjesztették el az örömhírt az egész keleti féltekén. 94:0.1

4. A tanításai nagyobbrészt elvesztek a görögöknél, viszont fennmaradtak a római cinikusoknál. 98:0.2

5. A tanításait elvitték mindenfelé Európában és Ázsiában, sőt még Afrikába is eljutottak. 94:0.1

OKTATÁS

1. Az eszményi oktatás gondoskodik a felkészítés és a munka társításáról. 37:6.4

2. A nevelés célja:

   1. A szaktudás megszerzése.
   2. A bölcsességre való törekvés.
   3. Az önnön való megismerése.
   4. A szellemi értékek elérése. 71:7.1

3. Az oktatás céljai az alábbiakban való kiteljesedés:

   1. Az emberi kapcsolatok felismerése.
   2. A valóság jelentései.
   3. Az értékek nemessége.
   4. Az élet céljai.
   5. A mindenségrendi végzet. 71:7.2

4. Eszmék foganhatnak a külső világból származó hatásoktól, de az eszményképek a benső világ alkotóterében születnek. 111:4.10

5. A polgárosodott társadalmak egyensúlya bizonytalan, mert nem mindenségrendiek. A tudomány, az erkölcs és a vallás együttes hozzájárulásának kell táplálnia azt. 16:9.5

PARADICSOM

I. A PARADICSOM TERMÉSZETE

1. Az Egyetemes Atya kinyilatkoztatta az ő nem-személyes sajátlényegének végtelenség-potenciálját úgy, mint a Paradicsomot. 11:9.3

2. A Paradicsom nem gömb alakú; hosszúkás, szabályos, tojásdad idomú. 11:2.2

3. Az idő és a tér nem létezik a Paradicsomon. 0:1.13

4. A Paradicsom a világegyetemek mindenségének középpontja. 11:0.1

5. A Paradicsom a végtelenség földrajzi középpontja. 11:9.2

6. A Paradicsom mozdulatlan – ez az anyagi-gravitációs szabályozás Abszolútja. 0:4.12

7. Paradicsomot abszolútum alkotja. 11:2.9

8. A Paradicsom a minták abszolútja. 11:9.5

9. A Paradicsom három területre osztható:

   1. Felső-Paradicsom
   2. Külső-Paradicsom
   3. Alsó-Paradicsom 11:2.4

10. A Paradicsom nem teremtő; inkább egyedi szabályozó. 0:4.13

11. A Paradicsom nem Istenség; nem tudatos. 11:9.4

II. AZ ISTENI LAKÓHELY

1. A Paradicsom az örökkévaló Isten lakóhelye. 0:0.5

2. Az Egyetemes Atya mindenségrendi értelemben a világegyetemek mindenségének e középpontjában összpontosul, szellemileg ott személyesül meg és földrajzi értelemben ott lakozik. 11:1.2

III. FELSŐ-PARADICSOM

1. A felső-Paradicsomon három tevékenység-szféra van:

   1. Istenség-jelenlét
   2. A Legszentebb Szféra

3. Szent Terület 11:3.1

2. A számos lakórész egymilliárd munkacsoportnak biztosít szállásterületet. 11:3.4

3. Az istenimádat a paradicsomi lakosok legmagasabb szintű öröme. 27:7.5

4. A Paradicsom a felemelkedő halandók számára a beteljesülés végleges célja. 11:9.1

IV. KÜLSŐ-PARADICSOM

1. A külső-Paradicsomon vannak a be- és kilépőmezők; a Hét Tökéletes Szellem hatalmi és hatásköri székhelyei is itt vannak. 11:4.1

2. Itt találhatók a történelmi és látnoki kiállítási területek. 11:4.3

V. ALSÓ-PARADICSOM

1. Minden fizikaienergia-kör az alsó-Paradicsomról ered. 11:5.1

2. Itt van a Korlátlan Abszolút tér-jelenléte. 11:5.7

3. Az alsó-Paradicsomon található a tér lélegzésének központja. 11:5.5

4. A Paradicsom idő nélkül létezik és nincs térbeli elhelyezkedése sem. 11:2.10

5. A tér a Paradicsom adománya. 11:7.4

REMÉNY

I. A REMÉNYÜNK BIZTOS ALAPJAI

1. A remény a hit diadala.

> „A vallás, a személyiség meggyőződés-hite mindig képes győzedelmeskedni a hitetlen anyagi elmében született, felületesen ellenkező, kétségbeesett okszerű gondolkodáson. Tényleg létezik egy igaz és valódi belső hang, az »igaz fény, mely megvilágosít minden embert, aki a világra jön«. És e szellemvezetés különbözik az emberi tudat erkölcstani szavától. A vallásos bizonyosság érzése több, mint a meghatottság érzése. A vallás bizonyossága meghaladja az elme értelmét, sőt még a bölcselet oktanát is. A vallás *maga* hit, bizalom és bizonyosság.” 101:0.3, Jn. 1:9

2. A remény a személyes tapasztalás gyümölcse.

> „Nem értjük teljesen, hogy Isten miként lehet elsődleges, változatlan, mindenható és tökéletes, miközben körülveszi őt egy folyton változó és láthatóan törvényszabta világegyetem, egy viszonylagosan tökéletlen dolgokat magába foglaló, fejlődő világegyetem. De ezen igazságot saját személyes tapasztalatainkból *megismerhetjük*, hiszen a magunk és környezetünk állandó változása ellenére mi mindannyian megőrizzük személyazonosságunkat és sajátakaratunkat.” 1:7.4

3. A reményünk biztos alapjai

> „A bennetek lakozó Isten-szilánk az oka annak, hogy az Igazító szellemi vezetésével egyre jobb összhangot találva bízhattok abban, hogy nagyobb mértékben érzékelitek majd azon egyéb szellemi hatások jelenlétét és átalakító erőterét, melyek körülvesznek benneteket és hatnak rátok, de amelyek nem szerves részetekként fejtik ki hatásukat. Az a tény, hogy értelmileg nem vagytok tudatában az Igazítóval való szoros és bensőséges kapcsolatnak, még a legkevésbé sem cáfol egy ilyen fennkölt tapasztalást. Az isteni Igazítóval való testvériesség bizonyítéka teljes egészében azon szellemgyümölcsök természetében és mennyiségében áll, melyek az egyéni hívő élettapasztalatában teremnek. »Az ő gyümölcseikről ismeritek meg őket.«” 5:2.4, Mt. 7:20

4. A reményünk alapja

„Nincs korlátja azon erőknek és személyiségeknek, melyeket az Atya adott esetben igénybe vehet annak érdekében, hogy célját megtartsa és teremtményeit fenntartsa. »Az örök Isten a mi oltalmunk, és alant vannak örökkévaló karjai.« »Aki a Fenségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugszik az.« »Íme, nem szunnyad és nem alszik ki minket őriz!« »Tudjuk pedig, hogy minden javukra van azoknak, akik Istent szeretik,«, »mert az Úr szeme az igazakon van, és az ő füle azoknak könyörgésein«.” 4:1.4, MTörv. 33:27, Zsolt. 91:1; 121:3, Róm. 8:28, Zsolt. 34:15

5. A hit az anyagit meghaladó szintű valóságokig jut el.

„Bár a vallásos tapasztalás tisztán alanyi jelenség, az ilyen élmény a világegyetemi tárgyias valóság legfelsőbb területei felé forduló igenlő jellegű és élő-hitre épülő magatartást foglal magában. A vallásbölcselet eszményképe olyan hit-bizodalom, mely feltétlenül arra készteti az embert, hogy bízzon a világegyetemek mindensége végtelen Atyjának feltétlen szeretetében. Az ilyen igaz vallásos tapasztalás messze meghaladja az eszményalapú vágy bölcseleti tárgyiasulását; az ténylegesen is biztossá teszi az üdvözülést és csak azzal törődik, hogy megismerje és megcselekedje a paradicsomi Atya akaratát. Az ilyen vallás jegyei: hit egy legfelsőbb Istenségben, az örökkévaló továbbélés reménye, és szeretet, különösen az embertársak iránt.” 103:9.5

II. A REMÉNYÜNK BIZONYOSSÁGA

1. A vallásos remény bizonyossága

„A vallás értelmi ismertetőjele a meggyőződés; a bölcseleti ismérve a következetesség; a társadalmi gyümölcse pedig a szeretet és a szolgálat.” 102:7.5

2. Az Isten-tudatos halandó biztos az üdvözülésben.

„Az Isten-tudatos halandónak biztos az üdvözülése; ő nem fél az élettől; ő őszinte és következetes. Tudja, hogy milyen bátran kell viselkednie az elkerülhetetlen szenvedés elviseléséhez; nem panaszkodik, amikor kikerülhetetlen nehézséggel kerül szembe.

Az igaz hívő nem fárad bele a jócselekedetbe csak azért, mert nem jár sikerrel. A nehézség fokozza az igazságot szerető buzgalmát, míg az akadályok csak kihívást jelentenek a tántoríthatatlan országépítő erőfeszítései számára.” 156:5.20

3. A vallásos lélek tud – és most tud.

> „Az idő állandó eleme az ismeretszerzésnek; a vallás az általa biztosított felruházottságokat azonnal hozzáférhetővé teszi, jóllehet a kegyelemben ott van a növekedés fontos tényezője, a vallásos tapasztalás minden szakaszában ott van a határozott fejlődés. A tudás örökkévaló kutatás; mindig tanultok, de sohasem lesztek képesek eljutni a tiszta igazság teljes megismeréséig. Önmagában a tudásban sohasem lehet teljes bizonyosságra szert tenni, csak a közelítés valószínűsége növekszik; viszont a szellemileg megvilágosodott vallásos lélek *tud*, és *most* tud. És még e mély és határozott bizonyság sem készteti az ilyen józan vallásos hívőt arra, hogy valamivel is kevésbé érdeklődjön az emberi bölcsesség fejlődésének hullámhegyei és hullámvölgyei iránt, melynek anyagi vége a lassan haladó tudomány eredményeihez kapcsolódik.” 102:2.4

4. A lélek bizodalmának magasztossága

> „Az igaz vallás a valóságra való rálátás, az erkölcsi tudat hit-gyermeke, és nem puszta értelmi helyeslése az elmerevített tantételek valamely halmazának. Az igaz vallás abban a tapasztalásban áll, hogy »a Szellem maga tesz bizonyságot a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk«. A vallás nem hittudományi tételekben, hanem szellemi látásmódban és a lélek bizodalmának magasztosságában áll fenn.” 101:2.13, Róm. 8:16

III. JÉZUS DICSŐ REMÉNYRŐL TANÍTOTT

1. A jézusi evangélium magasztos reménye

> „Jézus tanításai alkották az első olyan urantiai vallást, mely oly teljesen magába foglalta a tudás, a bölcsesség, a hit, az igazság és a szeretet összarányosítását, hogy teljesen és egyidejűleg biztosítson időleges megnyugvást, értelmi bizonyságot, erkölcsi megvilágosodást, bölcseleti kiegyensúlyozottságot, erkölcstani érzékenységet, Isten-tudatot és a személyes továbbélés határozott bizonyosságát. Jézus hite kijelölte az utat az emberi üdvözülés véglegessége, a halandói világegyetemi fejlődés véglegessége felé, hiszen gondoskodott a következőkről:
>
> 1. Megszabadulás az anyagi béklyóktól a szellem Istenhez fűződő fiúi viszony személyes felismerésében.

2. Megszabadulás az értelmi rabságból: az embernek meg kell ismernie az igazságot, és az igazság felszabadítja őt.

3. Megszabadulás a szellemi vakságtól, a halandó lények testvériségének emberi felismerése és a minden világegyetemi teremtmény testvériségének morontiai tudatossága; a szellemi valóság felfedezése szolgálaton keresztül és a szellemértékek jóságának kinyilatkoztatása tevékeny szereteten keresztül.

4. Megszabadulás a sajátlényeg tökéletlenségétől a világegyetem szellemszintjeinek elérésén keresztül, valamint a Havona összhangjának és a Paradicsom tökéletességének végső felismerésén keresztül.

5. Megszabadulás a sajátlényegtől, megszabadulás az öntudat korlátjaitól a Legfelsőbb elme mindenségrendi szintjeinek elérésén keresztül és a minden más öntudatos lény által elért eredményekkel való összehangolódás révén.

6. Megszabadulás az időtől, az Isten-felismerésben és az Isten-szolgálatban való végtelen fejlődés örökké tartó életének elérése.

7. Megszabadulás a végestől, a tökéletessé tett egység az Istenséggel a Legfelsőbben és rajta keresztül, s ezáltal a teremtmény kísérletet tesz a Végleges tapasztalás-meghaladó felfedezésére az abszonitnak a véglegességi állapot utáni szintjein." 101:6.8

2. A remény megjelenése Jézus tanításaiban

„Éppen azért, mert Jézus evangéliuma olyannyira sokrétű volt, néhány évszázad alatt a tanításairól készített feljegyzéseket tanulmányozók sok imádatközösség és szakadár felekezet között oszlottak meg. A keresztény hívek e sajnálatos megosztottsága ama kudarcból ered, hogy nem képesek felismerni a Mester sokrétű tanításaiban az ő páratlan életének isteni egyetlenségét. De egykor majd a Jézusban hívők nem lesznek szellemileg ily megosztottak a nem hívőkkel szembeni magatartásuk terén. Mindig is vannak különbségek az észbeli felfogóképességünkben és az értelmi képességünkben, sőt különböző fokú a

közösségtudatunk is, de a szellemi testvériség hiánya megbocsáthatatlan és helytelenítendő.

Félreértés ne essék, Jézus tanításainak örök természete nem engedi, hogy azok örökre terméketlenek maradjanak a gondolkodó emberek szívében. A Jézus által elképzelt ország nagyobbrészt megbukott a földön; egyelőre egy külsőséges egyház foglalja el a helyét; de meg kell értenetek, hogy ez az egyház csak a bábállapota az akadályozott szellemi országnak, mely átviszi azt ezen az anyagi korszakon és még tovább, egy szellemibb megítéltetésre, ahol a Mester tanításai teljesebb körű lehetőséget kapnak a kiteljesedésre. Az úgynevezett keresztény egyház így válik azzá a gubóvá, amelyben a jézusi felfogás szerinti ország jelenleg szunnyad. Az isteni testvériség országa még életben van és e hosszas alámerülésből végül és bizonyosan elő is fog bukkanni, éppoly biztosan, ahogy a pillangó is előbújik végül az átalakulási fejlődésen áteső, kevéssé vonzó megjelenésű teremtmény szép kifejléseként.” 170:5.20

IV. BOLDOGSÁG – AZ ATYA GONDOSKODÁSA

1. Az igaz remény alapjai

„»Simon, némelyek a természetüktől fogva boldogabbak másoknál. Sok, nagyon sok függ attól, hogy az ember mennyire hajlandó elfogadni az Atya benne lakozó szellemének vezetését és irányítását. Nem olvastátok az Írásokban a bölcs ember szavait, ’az ember szelleme az Úr gyertyása, egészen átkutatja az ember bensőjét’? És az ilyen, szellem vezette halandók azt is mondják: ’A mérőláncom kedves földre esett; s kedvem telik örökségemben’. ’Jobb a kevés, amit az igaz bír, mint a sok bűnös nagy gazdagsága’, mert ’a jó a magáé szerint elégszik meg’. ’A vidám szív derűssé teszi az arcot is és mindig ünnepet ül. Többet ér a kevés az Úr tiszteletében, mint ha nyugtalansággal párosul a tömérdek kincs. Jobb egy tál főzelék és szeretet hozzá, mint egy kövér ökör gyűlölettel. Jobb az igazságos úton szerzett kevés, mint az egyenesség híján szerzett nagy haszon.’ ’A vidám szív jó orvosságul szolgál.’ ’Jobb egy kevés megnyugvás, mint a túlzott bőség a szellem szomorúságában és háborgásában.’«” 149:5.2, Példl. 20:27; Zsolt. 16:6; 37:16; Példl. 14:14; 15:13-17; 16:8; 17:22; Préd. 4:6

2. Igazi vigaszt keressetek.

„»Az ember szomorúságának nagy része a törekvéseivel kapcsolatos csalódásból és a sértett büszkeségéből ered. Bár az

emberek tartoznak maguknak annyival, hogy a legjobbat hozzák ki a földi létükből, s ha így őszintén igyekeznek, örömmel kell fogadniuk a sorsukat és ügyességet kell mutatniuk abban, hogy a legtöbbet hozzák ki abból, ami nekik jutott. Az ember bajai túl sokszor hajtanak ki a maga természetes szíve félelmének talajából. ’Menekül a gonosz, bár nem űzi senki.’ ’A gonoszak olyanok, mint a háborgó tenger, mely nem bír megnyugodni, de sarat és iszapot vetnek fel hullámai; nincs békéjük a gonoszaknak, mondja az Isten.’

Ne keressetek tehát hamis békét és pillanatnyi örömöt, hanem törekedjetek inkább a hit bizonyosságára és az isteni fiúi elismertség bizonyságaira, melyek nyugalmat, megelégedettséget és felsőbb örömet teremnek a szellemben.«” 149:5.3, Péld. 28:1, Iz. 57:20,21

3. Az Atya gondoskodására alapozott remény

„»Nézzétek a liliomokat, hogyan nőnek; nem fáradoznak, nem is szőnek-fonnak; mégis, mondom nektek, még Salamon sem volt dicsősége teljében úgy felöltözve, mint egy ezek közül. Ha a mezőt, amely ma virít és holnap levágják és tűzre vetik, így öltözteti az Isten, akkor benneteket, a mennyország követeit, nem sokkal inkább fogja? Ó, ti kishitűek! Amikor teljes szívvel a mennyországról szóló örömhír terjesztésének szentelitek magatokat, akkor nem szabad kétkedő gondolatokat táplálnotok a magatok vagy az elhagyott családotok ellátása miatt. Ha életeteket igazán az örömhírnek adjátok, akkor az örömhír fog éltetni. Ha csak hívő tanítványok vagytok, akkor nektek kell megkeresnetek a magatok kenyerét és hozzá kell járulnotok mindazok eltartásához, akik tanítanak és a tant hirdetik és gyógyítanak. Ha aggódtok a kenyeretek és vizetek miatt, akkor miben különböztök a világ nemzeteitől, akik oly nagy igyekezettel törekednek ezekre a létszükségleti cikkekre? Szenteljétek magatokat a munkátoknak, higgyétek, hogy az Atya is tudja és én is tudom, hogy mindeme dolgokra szükségetek van. Hadd biztosítsalak titeket egyszer s mindenkorra, hogy ha életeteket az országért való munkának szentelitek, akkor minden valódi szükségletetek kielégíttetik. A nagyobb dolgokra törekedjetek, és ráleltek a kisebbekre azokban; kérjétek a mennyeit, és a földit is megkapjátok vele. Az árnyék bizton követi az anyagot.«” 165:5.3, Lk. 12:27,28

A REMÉNY, AHOGY A BIBLIÁBAN ÁBRÁZOLJÁK

1. Istenben van a mi reményünk.

„Reményem egyedül benned van.” Zsolt. 39:8

„De nézd, az Úrnak szeme az igazakon nyugszik, azokon, akik bíznak kegyelmében,” Zsolt. 33:18

2. Mindig reménykedünk.

„Én azonban mindig reménykedem,” Zsolt. 71:14

3. Remény az Isten szavában.

„[S]zavadban bizakodom.” Zsolt. 119:81

4. Az Istennek kedves a reményünk.

„Azok tetszenek az Úrnak, (...) akik bíznak jóságában és kegyelmében.” Zsolt. 147:11

5. A remény örömet és megelégedést hoz.

„Az igaz reménye örömbe torkollik (...)” Péld. 10:28

„Töltsön el benneteket a reménység Istene teljes örömmel és békével (...)” Róm. 15:13

„A reményben legyetek derűsek, a nyomorúságban béketűrők (...)” Róm. 12:12

6. Reményre hívnak bennünket.

„[H]ogy megértsétek, milyen reményre hívott meg benneteket (...)” Ef. 1:18

7. A bizodalom ereje

„Ha veszteg maradtok és bíztok, lett volna erőtök.” Iz. 30:15

„[A]ki az Úrban bízik, védelmet lel.” Péld. 29:25

8. Az örök élet reményében

„[A]z örök élet reményében, amelyet az igazmondó Isten ősidők előtt megígért,” Tit. 1:2

„[S] az örök élet reménybeli örököseivé váljunk.” Tit. 3:7

9. A hit a remélt dolgok biztosítéka.

„A hit a remélt dolgok biztosítéka (...)” Zsid. 11:1

„Addig megmarad a hit, a remény és a szeretet (...)” 1Kor. 13:13
(Ez Pál HÁROMSÁGA – egyfajta sorrendben.)

10. Remény és a legfőbb bizalom.

„Bizalom tölt el, s nincs bennem félelem (...)” Iz. 12:2

„Ajánld utadat az Úrnak, remélj benne, s ő irányít majd.” Zsolt. 37:5

11. A remény a bizodalom elődje.

„Biztonságban leszel, mert lesz reménységed (...)” Jób 11:18

12. A Krisztus, a reményünk

„[E]z a titok: Krisztus bennetek a megdicsőülés reménye.” Kol. 1:27

„Mert megváltásunk még reménybeli.” Róm. 8:24

13. A szeretet minden dolgot remél.

„[A szeretet m]indent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel.” 1Kor. 13:7

14. Remény és türelem

„[A] türelemből kipróbált erény, a kipróbált erényből reménység [fakad].” Róm. 5:4

15. Megcsalt remény.

„A megcsalt reménységtől beteg lesz a szív (...)” Péld. 13:12

Megjegyzés: A remény ószövetségi jelképe a szivárvány volt. Az Ószövetségben a hit és a remény nem különül el élesen. A remény helyett a bizalom és a bizakodás használatos.

A REMÉNY, AHOGY A BÖLCSELŐK LÁTJÁK

1. Zeusz, megharagudván az emberekre, rávette Pandórát, hogy nyissa ki a szelencéjét, s ezzel mindenféle rosszat szabadított a halandókra. E rossz dolgok között ott volt a rovarkár is, de a remény a szelencében maradt.

2. E fatalista bölcselők a reményt illúziónak – a rossz képzelet eredményének – tekintették.

3. Vegyünk néhány görög bölcselő véleményét:

> Aiszkhülosz szerint: „a számkivetettek éltetője”
>
> Euripidész szerint: „az ember átka”

4. A zsidók láttak némi reményt az emberiség számára. Ld. Zsolt. 4:2 és Iz. 40.

5. Pál hősiesen kimentette a reményt e borúlátó fatalisták kezéből, amikor kijelentette: „Addig megmarad a hit, a remény és a szeretet” (1Kor. 13:13)

6. Később Luther mondta: „Minden, amit csak tesznek a világon, reményből teszik.”

7. Tennyson mondta: „A magasztos remény tesz bennünket emberré.”

8. Ám nem minden későbbi bölcselő osztotta Pál lelkesültségét. Ld. pl. az alábbi mondásokat:

> a. Cowley (1647): „Remény – a szerencse csalóka sorsjátéka, ahol az egy nyerésre száz vesztés jut.”
>
> b. Shelley (1819): „Rosszabb a kétségbeesésnél, rosszabb a halál keserűségénél: ez a remény.”
>
> c. Nietzsche (1819): „A remény a rossz dolgok legrosszabbika, mert meghosszabbítja az ember kínját.”

9. A remény alapja a HIT – ez több, mint derűlátás.

10. Láttam a reményt gyógyítani a gyógyíthatatlant és éltetni a haldoklót – napokon, heteken át is.

11. A görögök tévedtek. Pál Háromságát én ebben a sorrendben írnám fel: szeretet, hit és remény.

SEGÉDKEZÉS

I. A VÉGTELEN SZELLEM – A SEGÉDKEZÉS ISTENE

1. Az Atya szeretetének és a Fiú kegyelmének szolgálója

> „A Végtelen Szellem, az Együttes Teremtő egyetemes és isteni segédkező. A Szellem szakadatlanul segédkezik a Fiú kegyelmének és az Atya szeretetének megnyilvánulásában, és összhangban van a paradicsomi Háromság szilárd, változatlan és pártatlan igazságosságával is. Az ő befolyása és személyiségei mindig közel vannak hozzátok; ők tényleg ismernek és igazán megértenek benneteket.” 9:0.3

2. A Végtelen Szellem a segédkezés Istene.

> „Az Isten szeretet, a Fiú kegyelem, a Szellem segédkezés – isteni szeretetet és végtelen kegyelmet mutató segédkezés az összes értelmes teremtésrész számára. A Szellem az Atya szeretetének és a Fiú kegyelmének megszemélyesülése; örökmód egyesülnek őbenne egyetemes szolgálatra. A Szellem a teremtményi teremtésrészek esetében *alkalmazott szeretet*, az Atya és a Fiú egyesített szeretete.” 8:4.2

3. Az Együttes Teremtő az egyetemes kegyelem-segédkező

> „Az Együttes Teremtő igazán és mindörökre a nagy segédkező személyiség, az egyetemes kegyelem-segédkező. Ahhoz, hogy a Szellem segédkezését megértsétek, gondoljatok arra az igazságra, hogy ő az Atya soha véget nem érő szeretetének és a Fiú örökkévaló kegyelmének közös megjelenése. A Szellem segédkezése azonban nem irányul kizárólag az Örökkévaló Fiú és az Egyetemes Atya megjelenítésére. A Végtelen Szellem hatalmában áll az is, hogy a saját nevében és jogán segédkezzen a teremtésrészek teremtményeinek; a Harmadik Személy isteni méltósággal bír, és a maga részéről is gyakorolja a kegyelmet az egyetemes segédkezés keretében.” 8:4.7

4. A Végtelen Szellem az egyetemes elme-segédkező.

> „Az elme sajátossága, hogy az élet oly tág köre számára adományozható. A Harmadik Forrás és Középpont az ő alkotótársain és teremtményi társain keresztül segédkezik minden elme számára minden szférán. Az emberi és az emberit el nem érő értelemnek a helyi világegyetemek segédjein keresztül, valamint a fizikai szabályozók közvetítői tevékenységén keresztül segédkezik,

és segédkezése eléri még az élő dolgok legkezdetlegesebb fajtáinak a legalacsonyabb rendű, nem-tapasztaló entitásait is. És az elmeirányultság mindig elme-szellemi vagy elme-energiai személyiségek segédkezése.” 9:5.3

Megjegyzés: A segédkezés a közösségiesülés, a testvériség megvalósításának fokmérője. Az Atya Isten végtelenül közösségalkotó.

II. A PARADICSOMI FIAK SEGÉDKEZÉSE

1. A paradicsomi Fiak az üdvözülésben segédkeznek.

> „A paradicsomi Fiak az Istenség három személye cselekvő természetének isteni megjelenését jelentik az idő és tér területei számára. A Teremtő, az Ítélkező és a Tanító Fiak az örökkévaló Istenségek ajándékai az ember gyermekeinek és minden más, a felemelkedésre eredendő lehetőséggel rendelkező világegyetemi teremtménynek. Ezen Istenfiak isteni segédkezőkként szüntelenül annak a munkának szentelik magukat, hogy segítsék az idő teremtményeit az örökkévalóság magas szellemi céljának elérésében.” 20:10.2

2. A paradicsomi Fiak az Istenség kinyilatkoztatása.

> „A helyi világegyetemekben e fiúi rendek együttműködnek abból a célból, hogy kinyilatkoztassák a paradicsomi Istenségeket a tér teremtményei számára: Mint a helyi világegyetem Atyja, a Teremtő Fiú az Egyetemes Atya végtelen jellemét mutatja. Mint a kegyelem alászálló Fiai, az Avonalok a végtelenül könyörületes Örökkévaló Fiú páratlan természetét nyilatkoztatják ki. Mint a felemelkedő személyiségek igaz tanítói, a Háromsági Daynal Fiak a Végtelen Szellem tanító személyiségét mutatják meg. Az istenien tökéletes együttműködésükben a Mihályok, az Avonalok és a Daynalok a Legfelsőbb Isten személyiségének és fennhatóságának megjelenéséhez és kinyilatkoztatásához járulnak hozzá a téridő világegyetemekben, illetőleg azok számára. A háromsági tevékenységeik összhangjában e paradicsomi Istenfiak mindig az Istenség személyiségeinek előőrseként működnek, amikor követik az Első Nagy Forrás és Középpont isteniségének az örök Paradicsom-Szigettől az ismeretlen mélységű térbe való végtelen kiterjedését.” 20:10.4

III. JÉZUS SEGÉDKEZÉSBEN TÖLTÖTT ÉLETE

1. Jézus szolgálni jött.

„»És jól jegyezzétek meg, amit mondok: Nem azért jöttem, hogy az igazakat szólítsam, hanem a bűnösöket. Az Ember Fia nem azért jött, hogy segédkezzenek a számára, hanem azért, hogy ő segédkezzen, és az életét úgy adományozza mindenkinek, mint az ajándékot. Kijelentem nektek, hogy azért jöttem, hogy megkeressem és megmentsem azokat, akik elvesztek.«” 157:6.9 Mt. 9:13, Mk. 10:45

2. Jézus jót cselekedni törekedett.

„Testvérekként szerette az embereket, s ugyanakkor felismerte, hogy mennyire különböznek egymástól a benső felruházottságukat és a szerzett képességeiket tekintve. »Ahol csak járt, jót tett.«” 100:7.8, ApCsel. 10:38

3. Jézus élete a segédkezés volt.

„De a Mester igencsak gondolkodó és közvetlen volt. Minden segédkezésében nagyon is gyakorlatias volt, s közben minden tervét ilyen szent józan ész jellemezte. Nagyon is mentes volt minden túlzó, különc és hóbortos hajlamtól. Sohasem volt szeszélyes, szertelen vagy önuralmát vesztő. Minden tanításában és mindenben, amit csak tett, csodálatos éleslátás párosult a helyes cselekvés felismerésének rendkívüli érzékével.” 100:7.3

4. Jézus megcselekszi a segédkezés példázatát.

„»Értitek-e valóban, hogy mit tettem veletek? Mesternek hívtok, és jól is teszitek, mert az vagyok. Ha viszont most a Mester megmossa a lábatokat, akkor miért nem voltatok hajlandók ti megmosni egymás lábát? Milyen tanulságot vehettek e példázatból, melyben a Mester oly készségesen megteszi azt a szolgálatot, melyet a testvérei nem voltak hajlandók megtenni egymásnak? Bizony, bizony mondom nektek: Egy szolga nem nagyobb az uránál; és akit elküldtek, az sem nagyobb az őt küldőnél. Láttátok a szolgálat útját a közöttetek megélt életemben, és áldottak vagytok, akiknek megvan a kegyes bátorságotok az ilyen szolgálatra. De miért értitek meg ilyen nehezen, hogy a szellemi országban való nagyság titka nem olyan, mint az anyagi világbeli hatalmi módszerek?«” 179:3.8, Jn. 13:5-17

IV. A HELYI VILÁGEGYETEMI ANYASZELLEM SEGÉDKEZÉSE

1. A helyi világegyetemi Anyaszellem segédkezése

„A halandó ember a Szellemnek az elmével együtt való segédkezését először akkor tapasztalja meg, amikor az evolúciós teremtmények tisztán állati elméje az istenimádat- és a bölcsesség-segéd iránti fogadókészségre szert tesz. A hatodik és a hetedik segéd e segédkezése jelzi, hogy az elme evolúciója átlépte a szellemi segédkezés küszöbét. És az istenimádati és bölcsességi működést mutató ilyen elmék azonnal bekapcsolódnak az Isteni Segédkező szellemi köreibe.” 34:5.3

2. Miként segédkezik a világegyetemi Anya

„Egyénekként ti személyesen nem rendelkeztek a Teremtő Atya-Fiú vagy az Alkotó Anyaszellem szellemének különvált részével vagy entitásával; e segédkezések nem lépnek kapcsolatba az egyéni elme gondolkodás-központjaival és nem lakoznak benne, mint a Titkos Nevelők. A Gondolatigazítók határozottan egyedi meglényegülései az Egyetemes Atya elő-személyes valóságának, melyek ténylegesen a halandói elmében lakoznak, mint annak része, és mindig tökéletes összhangban dolgoznak a Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem együttes szellemeivel.” 34:5.6

3. A Szellem sokrétű segédkezése

„Az isteni Szellem az örök dicsőség magasságaiból ereszkedik alá, lépések hosszú során át, hogy találkozzon veletek, akik vagytok és ahol vagytok, és azután, a hit társas viszonyában, szeretőn magához ölelje a halandó eredetű lelket, és elinduljon visszafelé biztosan és csalhatatlanul az alászállási útvonalon, meg sem állva addig, míg az evolúciós lélek biztonságosan fel nem emelkedett azon üdvösség szintjére, ahonnan az isteni Szellem eredetileg elindult a kegyelem és a segédkezés e küldetésére.” 34:6.3

4. Az elmeszellem-segédek

„A hét elmeszellem-segédet a következő megjelöléseknek megfeleltethető elnevezéssel szokás azonosítani: belső meglátás, értelem, bátorság, tudás, tanácskozás, istenimádat és bölcsesség. Ezen elmeszellemek hatásukat különféle késztetésekként fejtik ki az összes lakott világon, s mindegyikük az adott hatásra való válaszadás képességének megnyilvánulását keresi meglehetősen függetlenül attól, hogy a többi elmeszellem milyen mértékű fogadtatást és működési lehetőséget talál.” 36:5.2, Iz. 11:2,3, Jel. 1:4

V. A SEGÉDKEZŐ SZELLEMEK SEREGE

1. A szellemlények alkotják a megdicsőüléshez vezető élet létrát.

> „Az Isteni és Végtelen Szellem nagy családjának szellemszemélyiségei örökre annak a feladatnak szentelték magukat, hogy Isten szeretetében és a Fiú könyörületességében segédkezzenek az idő és tér evolúciós világain élő minden értelmes teremtménynek. E szellemlények képezik azt az élő létrát, melyen a halandó ember az őskuszaságból a megdicsőülésig felkapaszkodhat.” 9:8.25, Ter. 28:12, Zsid. 1:14

2. Fáradhatatlan mennyei segédkezők

> „Amint az ember többet megtud e Végtelen Szellem teremtményi családjába tartozó alacsonyabb rendűek által végzett szeretetteli és fáradhatatlan segédkezésről, úgy egyre inkább csodálni fogja az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú közös Cselekedetének érzékfeletti természetét és páratlan jellemét és rajongani fog azért. E Szellem valóban »az Úr szeme, mely mindig az igazakon van” és „az isteni fül, mely mindig hallja azoknak könyörgéseit«.” 8:4.8 Zsolt. 34:15

3. Az irgalmasság gyermekei forgatják a szenvedés kalapácsát.

> „Az energia és a fizikai dolgok legfelsőbb szintű szabályozásán túl a Végtelen Szellem nagyszerűen felruháztatik a türelem, a könyörületesség és a szeretet azon sajátosságaival, melyek oly kiválóan megmutatkoznak az ő szellemi segédkezésében. A Szellem a legnagyobb mértékben képes a szeretetben segédkezni és az igazságosságban érvényre juttatni a könyörületességet. A Szellem Isten az Eredeti és Örökkévaló Fiú minden fenséges kedvességével és könyörületes ragaszkodásával rendelkezik. Szülőhelyetek világegyeteme az igazságosság üllője és a szenvedés kalapácsa között nyer végső formát; de a kalapácsot forgatók nem mások, mint az irgalmasság gyermekei, a Végtelen Szellem szellem-utódai.” 9:1.8

VI. EMBERI SEGÉDKEZŐK

1. Az igaz vallás társadalmi szolgálathoz vezet.

> „De az igaz vallás élő szeretet, szolgálatot teljesítő élet. A vallási hívőnek a tisztán időleges és jelentéktelen dolgok sokaságától való elfordulása sohasem vezet társadalmi elszigetelődéshez, és annak nem is szabad kiölnie a humorérzéket. Az igaz vallás semmit sem vesz el az emberi léttől, hanem új jelentéstartalmakat ad az élet egészének; a lelkesedés, a hév és a bátorság új fajtáit hozza létre.

Előhozhatja még a keresztes vitéz szellemét is, mely roppantul veszélyes, ha nem felügyeli azt szellemi rálátás és az emberi hűségelemek szokványos társadalmi kötelezettségei iránti tisztes odaadás.” 100:6.5

2. Ha nagy akarsz lenni, akkor szolgálnod kell.

„»Aki nagy akar lenni az Atyám országában, annak mindenkit szolgálnia kell; és aki közöttetek az első akar lenni, engedjétek neki, hogy szolgálja a testvéreit. De mihelyt végre igazán felvétettek polgárokként a mennyországba, akkor többé már nem szolgák vagytok, hanem fiak, az élő Isten fiai. És így fog fejlődni ez az ország a világban, míg össze nem tör minden gátat és minden embert képessé nem tesz arra, hogy megismerje az Atyámat és higgyen abban a megmentő igazságban, melynek a kinyilvánítására eljöttem. Az ország már most is karnyújtásnyira van, és némelyetek addig nem is hal meg, míg meg nem láttátok, amint az Isten uralma nagy hatalomban el nem érkezik.«” 140:1.6, Mt. 20:25,26

3. Jézus új parancsolatot ad.

„Néhány pillanatnyi kötetlen beszélgetést követően Jézus felállt és így szólt: »Amikor előadtam nektek egy példázatot arról, hogy miként kell hajlandóknak lennetek egymás szolgálatára, azt mondtam, hogy egy új parancsolatot szeretnék adni nektek; és ezt most teszem meg, mivel távozni készülök. Jól ismeritek azt a parancsolatot, mely azt mondja, hogy szeressétek egymást; hogy a szomszédodat magadként szeresd. De én nem elégszem meg még ezzel az őszinte odaadással sem a gyermekeim részéről. Azt szeretném, ha még nagyobb szeretetteljes tetteket vinnétek véghez a hívő testvériség országában. És így e parancsolatot adom nektek: hogy szeressétek a másikat éppen úgy, ahogy én szerettelek titeket. És ennek révén minden ember megtudja, hogy ti az én tanítványaim vagytok, ha így szeretitek egymást.«” 180:1.1, Jn. 13:34,35

4. Az igaz ragaszkodás legfelsőbb mércéje.

„»Amikor ezen új parancsolatot adom, nem teszek új terhet a lelketekre; inkább új örömöt hozok nektek és lehetővé teszem a számotokra, hogy új gyönyörűséget találjatok abban, hogy megismeritek annak boldogságait, hogy a szívetek ragaszkodását embertársaitoknak adományozzátok. A szeretetem nektek és a halandó társaitoknak való adományozásában, én a legfelsőbb rendű örömöt fogom megtapasztalni, még ha kifelé szenvedést élek is át.

Amikor arra hívlak fel titeket, hogy szeressétek a másikat, éppen úgy, ahogy én szerettelek titeket, akkor az igaz ragaszkodás legfelsőbb mércéjét mutatom nektek, mert embernek ennél nagyobb szeretete nem lehet: hogy életét adja a barátaiért. És ti a barátaim vagytok; azok is maradtok, ha hajlandók vagytok megtenni, amit tanítottam nektek. Mesternek hívtatok, de én nem neveztelek benneteket szolgáknak. Ha szeretni tudjátok egymást úgy, ahogy én szeretlek titeket, akkor a barátaim lesztek, és mindig azt fogom mondani nektek, amit az Atya kinyilatkoztat nekem.«" 180:1.2

5. Osztozni a Mester szolgálatában

„»Nem csak ti választottatok engem, hanem én is választottalak titeket, és felavattalak benneteket, hogy menjetek ki a világba és teremjétek a szeretetteljes szolgálat gyümölcseit a társaitok számára, éppen úgy, ahogy én közöttetek éltem és kinyilatkoztattam nektek az Atyát. Az Atya és én egyaránt veletek fogunk dolgozni, és az isteni örömöt teljességében tapasztaljátok majd, ha hajlandók vagytok engedelmeskedni azon parancsomnak, hogy úgy szeressétek egymást, mint ahogy én szerettelek titeket.«

Ha osztozni akartok a Mester örömében, akkor osztoznotok kell a szeretetében is. És az ő szeretetében osztozni azt jelenti, hogy osztoztatok a szolgálatában. Az ilyen szeretet-tapasztalás nem szabadít meg e világ nehézségeitől; nem teremt új világot, de bizonyosan megújítja a régit." 180:1.4

I. A SEGÉDKEZÉS AZ ÓSZÖVETSÉGBEN

Az Ószövetség kizárólag a papokat és a prófétákat ismert el szolgálóknak. A papságot két rendre osztották: papok, vagyis Áron fiai, és a leviták, vagyis a Lévi törzsének egyéb tagjai.

1. PAPOK. (Áron fiai)

„Add rá Áronra a szent ruhákat, kend fel és szenteld fel, hogy mint pap szolgáljon nekem." Kiv. 40:13

2. LEVITÁK. (A papok szolgálói)

„Inkább a tanúság sátrát bízd a levitákra, összes fölszerelésével és minden tartozékával együtt. Ők vigyék a sátort és minden fölszerelését, ők lássák el a szolgálatát (...)" Szám. 1:50

„(...) a papoknak, Istenünk házának kamráiba, földjeink tizedét pedig a levitáknak. A levitáknak maguknak kell összeszedniük a tizedet (...)” Neh. 10:38

II. A SEGÉDKEZÉS AZ ÚJSZÖVETSÉGBEN

Az Újszövetségben minden hívőt papként tartanak számon.

„Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul kiválasztott nép vagytok (...)” 1Pt. 2:9

„[S] Atyjának, az Istennek országává és papjaivá tett bennünket.” Jel. 1:6

Az Újszövetség számos segédkező csoportot jelöl meg.

1. APOSTOLOK

„Ő némelyeket apostollá, másokat prófétává, ismét másokat evangélistává, pásztorrá és tanítóvá tett, hogy szolgálatuk betöltésére neveljék (...)” Ef. 4:11,12

„Pál (...) meghívott apostol (...)” Róm. 1:1

Barnabásra utalva: „A város lakossága megoszlott: némelyek a zsidókkal tartottak, mások az apostolokkal.” ApCsel. 14:4

Jakabra, az Úr testvérére utalva: „Más apostolt nem is láttam, csak Jakabot, az Úr testvérét.” Gal. 1:19

Andronikuszra és Juniára utalva: „Köszöntsétek rokonaimat és fogolytársaimat, Andronikuszt és Juniát, akiket az apostolok körében nagyra becsülnek (...)” Róm. 16:7

2. PRÓFÉTÁK

„Ez idő tájt próféták jöttek le Jeruzsálemből Antiochiába.” ApCsel. 11:27

„Júdás és Szilás szintén próféták voltak, beszédeikben vigasztalták és erősítették a testvéreket.” ApCsel. 15:32

„Volt egy (...) Anna nevű prófétaasszony, Fánuel leánya (...)” Lk. 2:36

Keresztelő Jánosról szólva: „Meg is akarta ölni, de félt a néptől, mert prófétának tartották.” Mt. 14:5

3. EVANGÉLISTÁK. (A hetvenek)

„Másnap folytattuk utunkat, és Cezáreába értünk. Itt betértünk Fülöp evangélistának (...) a házába (...)” ApCsel. 21:8

„Te azonban (...) teljesítsd az evangélium hirdetőjének feladatát, töltsd be szolgálatodat.” 2Tim. 4:5

(Megjegyzés: Timóteus először vándor evangélista volt, később lett belőle rendes pásztor.)

4. TANÍTÓK

„Az antiochiai egyházban volt több próféta és tanító (...)” ApCsel. 13:1

5. PÁSZTOROK. (Ef. 4:11)

(Nem szabad elfelejteni, hogy a pásztor, püspök, presbiter, elöljáró és felügyelő megnevezéseket sokszor felcserélve használják a szerzők. Mind intéző volt.

a. Püspökök

„[A] Filippiben élő összes szentnek Krisztus Jézusban, az elöljárókkal és a diakónusokkal együtt.” Fil. 1:1 (A püspökök másodlagos jelentése: felügyelők.)

„A püspöknek azonban feddhetetlennek, egyszer nősültnek, józannak, megfontoltnak, mértéktartónak, vendégszeretőnek és a tanításra rátermettnek kell lennie. Ne legyen iszákos vagy erőszakoskodó, hanem megértő, békeszerető s nem kapzsi. Saját családjának legyen jó gondviselője, aki gyermekeit fegyelemre és teljes tisztességre neveli.” 1Tim. 3:2-4

Titusz püspökké szentelésekor: „A püspök ugyanis, mint az Isten megbízottja, legyen feddhetetlen, ne legyen önhitt, ingerlékeny, iszákos, erőszakos, kapzsi, hanem legyen vendégszerető, jóakaratú, megfontolt, igaz, tisztességes, fegyelmezett.” Tit. 1:7,8

b. Presbiterek (elöljárók)

„[H]ogy (...) a városokba presbitereket rendelj utasításaim szerint. Olyat keress, aki feddhetetlen, és csak egyszer nősült, akinek gyermekei hisznek, s nem vádolhatók könnyelmű élettel vagy engedetlenséggel.” Tit. 1:5,6

„Másnap Pál velünk együtt ellátogatott Jakabhoz. A presbiterek is mind egybegyűltek.” ApCsel. 21:18

Timóteushoz szólva: „Ne hanyagold el magadban a kegyelmet, amelyet a prófétai szó alapján a presbitérium kézföltételével nyertél.” 1Tim. 4:14

„A papok, akik tisztüket jól töltik be, kétszeres megbecsülést érdemelnek, főképpen, ha az evangélium hirdetésében és a tanításban fáradoznak.” 1Tim. 5:17

„Beteg valamelyitek? Hívassa el az Egyház elöljáróit, és azok imádkozzanak fölötte, s kenjék meg olajjal az Úr nevében.” Jak. 5:14

c. Felügyelők (elöljárók)

„Vigyázzatok magatokra és az egész nyájra. Azért rendelt benneteket a Szentlélek az élére elöljáróul, hogy igazgassátok az Isten egyházát (...)” ApCsel. 20:28

6. DIAKÓNUSOK ÉS DIAKONISSZÁK

Pénzügyi gondnokok és mindenfajta közösségi szolgálattal megbízottak

„A diakónusok hasonlóképpen legyenek tisztességesek, ne kétszínűek, borisszák vagy piszkos haszonra lesők. A hit titkát őrizzék tiszta lelkiismerettel.” 1Tim. 3:8-9

„Aki ugyanis jól végzi szolgálatát, nagy megbecsülésre tesz szert, és bizalmat szerez magának a Krisztus Jézusra alapozott hitben.” 1Tim. 3:13

„Ajánlom nektek Főbe nővérünket, aki a kenkreai egyház szolgálatában áll.” Róm. 16:1

„Az asszonyok szintén legyenek tisztességesek, ne legyenek rágalmazók, hanem mértéktartók és mindenben megbízhatók.” 1Tim. 3:11

III. JÉZUS FÖLDI SZOLGÁLATA

1. Terjesztenie az evangéliumot – megteremteni az új és élő utat – hirdetni a mennyországot, vagyis az Isten Atyaságát és az emberek közötti testvériséget – meggyógyítani a testi-lelki betegeket

„Jézus bejárta egész Galileát, (...) hirdette országa evangéliumát, s gyógyított minden betegséget és fogyatékosságot a nép közt.” Mt. 4:23

„Ettől fogva Jézus elkezdett tanítani. »Tartsatok bűnbánatot – hirdette –, mert közel van a mennyek országa!«” Mt. 4:17

(Megjegyzés: Más evangéliumi szövegekben az Isten országának nevezik.)

„Ezt az élethez vezető új utat a függönyön (...) nyitotta meg nekünk.” Zsid. 10:20

2. Hirdetni az ember istenfiúságát

„Így lesztek fiai mennyei Atyátoknak (...)” Mt. 5:45

„Így nagy jutalomban részesültök, a Magasságosnak lesztek a fiai (...)” Lk. 6:35

„Ám akik befogadták, azoknak hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek.” Jn. 1:12

3. Megmenteni a bűnösöket

„Jézus meghallotta és így válaszolt: »Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek. Nem az igazakat jöttem hívni, hanem a bűnösöket.«” Mk. 2:17

4. Az emberiséget szolgálni jött. Ahol csak járt, jót tett.

„Én mégis úgy vagyok köztetek, mintha a szolgátok volnék.” Lk. 22:27

„Az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon másoknak (...)” Mt. 20:28

„Aki közületek nagyobb akar lenni, legyen a szolgátok (...)” Mt. 20:26

„S ő ahol csak járt, jót tett, meggyógyította az összes ördögtől megszállottat (...)” ApCsel. 10:38

5. Kinyilatkoztatni az Atyát és megcselekedni az akaratát.

„[S] az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú kinyilatkoztatja.” Mt. 11:27

„Magamtól nem tehetek semmit (...) mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki küldött.” Jn. 5:30

„Mert nem azért szálltam alá a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem meg, hanem annak akaratát, aki küldött.” Jn. 6:38

IV. ANGYALI SEGÉDKEZÉS

„Mert elküldi angyalait hozzád, hogy védelmezzenek minden utadon.” Zsolt. 91:11

„Nemde ők mind szolgáló lelkek? Azok szolgálatára vannak küldve, akik majd öröklik az üdvösséget.” Zsid. 1:14

„A szeleket követeddé teszed, a haragos villámot szolgáddá.” Zsolt. 104:4

Ld. Zsid. 1:7 „Az angyalokról így beszél: Aki követeit szelekké teszi, és szolgáit tűzlángokká.”

„Erre (...) angyalok jöttek a szolgálatára.” Mt. 4:11

„Megjelent neki az égből egy angyal, és megerősítette.” Lk. 22:43

„Történt, hogy a koldus meghalt, és az angyalok Ábrahám kebelére vitték.” Lk. 16:22

Megjegyzés: Az őrangyalok halál utáni tevékenységét tárgyaló részben az Urantia könyv ezt közli (1211. oldal 4. bekezdés): „Halálotokat követően a rólatok készült feljegyzéseket, azonosság-jegyeket és az emberi lélek morontia entitását – mely a halandói elme és az isteni Igazító közös működésének eredménye – a végzet-őrangyal hűségesen megőrizte minden egyéb, a jövőbeli létezésetekkel kapcsolatos értékkel egyetemben, mindennel, ami benneteket alkot, ami a ti valótok (...)”

V. EMBERI SEGÉDKEZÉS

„Ennek lettem szolgája Isten kegyelmi adományából, amelyet hathatós erejével juttatott nekem.” Ef. 3:7

„Azért jelentem meg neked, hogy terjesztője és tanúja légy annak, amit láttál, és amit majd még ezután fogsz látni.” ApCsel. 26:16

„[M]i meg majd az imádságnak és az Ige szolgálatának szenteljük magunkat.” ApCsel. 6:4

„Krisztus Jézus szolgájának kell lennem a pogányok között, és Isten evangéliumának szent szolgálatát kell ellátnom (...)” Róm. 15:16

„Ha csak egy pohár vizet ad is nektek valaki inni azért, mert Krisztuséi vagytok, bizony mondom nektek, megkapja érte a jutalmat.” Mk. 9:41

„[É]s ha valaki közületek első akar lenni, legyen mindenkinek a szolgája.” Mk. 10:44

„Ha valaki első akar lenni, legyen a legutolsó, mindenkinek a szolgája.” Mk. 9:35

„Beteg voltam, és meglátogattatok. Börtönben voltam, és fölkerestetek. (...) amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek.” Mt. 25:36,40

„Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.” Mk. 16:15

SZEMÉLYISÉG

I. ISTENSÉG SZEMÉLYISÉG

I. Az Isten végtelen személyiség.

> „Ne engedjétek, hogy az Isten nagysága, az ő végtelensége elhomályosítsa vagy elfedje az ő személyiségét. „Aki a fület ültette, avagy nem hall-e? És aki a szemet formálta, avagy nem lát-e?” Az Egyetemes Atya az isteni személyiség csúcsa; ő a személyiség eredete és beteljesülése szerte a teremtésösszességben. Isten egyaránt végtelen és személyes; ő végtelen személyiség. Az Atya igazi személyiség attól függetlenül, hogy a személyének végtelensége az anyagi és véges lények számára mindörökre lehetetlenné teszi e személyiség teljes megértését.” 1:5.1, Zsolt. 94:9

2. Az Isten sokkal több is, mint személyiség.

> „Isten sokkal több, mint személyiség, legalábbis ahogyan a személyiség fogalmát az emberi elme értelmezi; ő annál is több, mint amelyet bármely személyes-feletti fogalom leírhatna. Azonban teljesen haszontalan dolog az isteni személyiség ilyen felfoghatatlan fogalmairól vitatkozni olyan anyagi teremtmény-elmékkel, melyeknek a lények valóságáról alkotott legjobb fogalma a személyiség ideájában és eszményképében kimerül. Az anyagi teremtményeknek az Egyetemes Teremtőről alkotott legmagasabb rendű fogalma is csak az isteni személyiség felsőbb ideájának szellemi eszményképeiig terjed. Ennélfogva, ha esetleg tudjátok, hogy Isten mindenképpen sokkal több, mint amit az emberi személyiség-fogalom takar, akkor azt is éppúgy tudhatjátok, hogy az Egyetemes Atya valószínűleg nem lehet kevesebb, mint örök, végtelen, igaz, jó és szép személyiség.” 1:5.2

3. Isten nem önző személyiség.

> „Az isteni személyiség nem önközéppontú; önmaga szétosztása és a személyiség megosztása az isteni szabad-akaratú sajátlényeg ismérve. A teremtmények az egyéb személyes teremtményekkel való közösséget keresik; a Teremtők az isteniségnek az ő világegyetemi gyermekeikkel való megosztására éreznek késztetést; a Végtelen személyisége úgy jelenik meg, mint az Egyetemes Atya, aki a lét valóságát és a sajátlényeg egyenlőségét megosztja két mellérendelt személyiséggel, az Örökkévaló Fiúval és az Együttes Cselekvővel.” 10:1.3

4. Miként nyer személyiséget az Isten

> „Ebben az eredeti eseményben az elméleti VAGYOK azáltal tett szert személyiségre, hogy egyszerre vált az Eredeti Fiú Örökkévaló Atyjává és a Paradicsom Szigetének Örökkévaló Forrásává. A Paradicsom jelenlétében, és a Fiúnak az Atyából való kiválásával egyszerre jelent meg a Végtelen Szellem személye és a Havona központi világegyeteme. Az egymás mellett létező személyes Istenségnek, vagyis az Örökkévaló Fiúénak és a Végtelen Szellemének a megjelenésével az Atya mint személyiség eltűnt a Teljes Istenség lehetségességére kiterjedő, egyébként elkerülhetetlen kiáradásból. Ettől fogva kizárólag az ő két Istenség-egyenértékével alkotott Háromsági társulásában teljesül az, hogy az Atya a teljes Istenség-lehetőséget betölti, s eközben a Felsőség, a Véglegesség és az Abszolútság isteniségi szintjein az élményelvi Istenség egyre ténylegesebbé válik.” 0:3.22

II. MI A SZEMÉLYISÉG?

1. A személyiség változhatatlan valóság.

> „A halandó ember személyisége nem a test, az elme vagy a szellem; nem is a lélek. A személyiség változatlan valóság a máskülönben állandó változást mutató teremtményi tapasztalásban; és a személyiség egyesíti az egyediség minden egyéb társult tényezőjét. A személyiség az Egyetemes Atya által az anyag, az elme és a szellem élő és társított energiáiból létrehozott egyedi adomány, mely a morontia lélek továbbélésével válik túlélővé.” 0:5.11

2. Az elme a személyiség színköre.

> „Az anyagi elme színkörében emberi személyiségek élnek, öntudattal rendelkeznek, döntéseket hoznak, Istent választják vagy elfordulnak tőle, örökkévalóvá teszik vagy elpusztítják önmagukat.” 111:1.3

3. A személyiség kiterjedései

> „Az Urantia halandóinak adományozott személyiségfajta az önkifejezésnek vagy személy-kifejezésnek hétkiterjedésű lehetőségével rendelkezik. E kiterjedésbeli jelenségek közül három a véges szinten, három az abszonit szinten, egy pedig az abszolút szinten értelmezhető. Az abszolútat el nem érő szinteken e hetedik vagy teljesség-kiterjedés mint a személyiség *ténye* tapasztalható meg. E legfelsőbb kiterjedés társulás-abszolút, és bár nem

végtelen, kiterjedését tekintve mégis rendelkezik az abszolútba való végtelent-el-nem-érő jellegű benyomulás potenciáljával.

A személyiség véges kiterjedései a mindenségrendi hosszal, mélységgel és szélességgel kapcsolatosak. A hossz a jelentéstartalmat jelöli; a mélység az értéket jelenti; a szélesség a mindenségrendi látásmódot foglalja magába – vagyis a mindenségrendi valóság szilárd tudatosításának megtapasztalására való képességet.” 112:1.9

4. A személyiség isteni felfogása.

„Soha ne feledkezzetek meg a személyiség vonatkozásában az Isten és az ember ellentétes nézőpontjairól. Az ember a személyiséget a véges felől a végtelen irányába tekintve szemléli és értelmezi; Isten a végtelen felől a véges irányába tekint. Az ember a legalacsonyabb rendű személyiséget birtokolja; Isten a legmagasabb rendűt, sőt a legfelsőbbet, a véglegest és az abszolútot. Ezért kellett az isteni személyiségre vonatkozó megfelelőbb fogalmaknak megvárniuk az emberi személyiségre vonatkozó tökéletesebb ideák megjelenését, különösen azon felsőbb kinyilatkoztatásokat, melyek mind az emberi, mind az isteni személyiséget felfedték Mihály, a Teremtő Fiú urantiai alászállása során teljesített életében.” 1:6.3

5. A személyiség nem meghatározható.

„Bár aligha vállalhatjuk fel, hogy meghatározzuk a személyiséget, azonban kísérletet teszünk annak bemutatására, hogy mi hogyan értelmezzük azokat az általunk ismert tényezőket, melyek azon anyagi, elmei és szellemi energiák együttesét alkotják, melyek összessége alkotja azt a működési rendet, amelyben és amelyen és amellyel az Egyetemes Atya az általa adományozott személyiséget működteti.” 16:8.2

6. A személyiség isteni önkéntelensége

„A teremtmény-személyiség adományozása viszonylagos megszabadulást biztosít a megelőző okozati viszonyra adott szolgai válaszadástól, és minden ilyen erkölcsi lény, legyen az evolúciós vagy egyéb rendű, személyiségének középpontja az Egyetemes Atya személyiségében van. A többi lénnyel való azon rokonság révén jutnak egyre közelebb az ő paradicsomi jelenlétéhez, mely az örökkévaló Isten hatalmas és egyetemes családi körét és testvéri körét alkotja. Minden személyiségben fellelhető az isteni önkéntelenségből eredő rokon vonás.” 5:6.9

III. A SZEMÉLYISÉG FORRÁSA

1. Az Isten személyiség.

> „Isten nélkül és az ő nagy és központi személyiségén kívül nem lenne személyiség a világegyetemek hatalmas mindenségében. *Isten személyiség*.” 1:5.7

2. Isten minden személyiség forrása.

> „Az Egyetemes Atyánál van a személyiség valóságának, a személyiség adományozásának és a személyiség végzetének titka. Az Örökkévaló Fiú az abszolút személyiség, továbbá ő a szellemi energia, a morontia szellemek és a tökéletesített szellemek titka is. Az Együttes Cselekvő a szellem-elme személyiség, továbbá ő az értelem, az ész és az egyetemes elme forrása. Viszont a Paradicsom Szigete nem-személyes és nem mutat szellemi többletet, ugyanis a világegyetemi test lényegét, a fizikai anyag forrását és középpontját, valamint az egyetemes anyagi valóság abszolút tökéletes mintáját alkotja.” 0:5.5

3. Hogyan is kapjuk a személyiségünket

> „Az isteni személyiség megszerzésére való képesség az elő-személyes Igazító sajátja; az emberi személyiség megszerzésére való képesség pedig eredendően az emberi lény mindenségrendi-elmével való felruházottságában rejlik. Viszont a halandó ember élményelvi személyisége nem figyelhető meg tevékeny és működési valóságként mindaddig, amíg a halandó teremtmény anyagi élethordozóját meg nem ragadta az Egyetemes Atya felszabadító istenisége, melyet aztán mint öntudatos és (viszonylag) önálló és magateremtő személyiséget bocsátott a tapasztalás vizére. Az anyagi sajátlényeg igazán és *korlátlanul személyes*.” 5:6.6

4. Egyedül az Atya adományoz személyiséget.

> „A személyiségadományozás az Egyetemes Atya kizárólagos működése, vagyis az élő energiarendszerek megszemélyesítése, melyeket felruház a viszonylagos alkotó tudatosság és annak szabad akaratú irányításának sajátosságaival. Az Atya Istenen kívüli forrásból nem ered személyiség, és az Atya Istenen kívül nem létezik személyiség. Az emberi sajátlényeg alapvető sajátosságait, csakúgy mint az emberi személyiség tiszta Igazító-magját az Egyetemes Atya a mindenségrendi segédkezés

kizárólagos személyes területén való tevékenykedése során adományozza.” 5:6.4

5. Minden személyiség adományozója és megőrzője az Isten.

„Az Egyetemes Atya a személyiségek Istene. A világegyetemi személyiség területének középpontja és széle az Egyetemes Atyában van, mely terület a személyiségi besorolású, legalacsonyabb rendű, halandó és anyagi teremtményektől a teremtői tisztű és isteni besorolású, legmagasabb rangú személyekig terjed. Az Atya Isten a minden személyiség adományozója és megőrzője. És a paradicsomi Atya hasonlóképpen a végzete mindazon véges személyiségeknek, akik az isteni akarat megcselekedését őszintén választják, akik szeretik Istent és olyanná akarnak válni, mint ő.” 5:6.1

6. A személyiség egyetemes rejtelem.

„A személyiség a világegyetemek egyik megoldatlan rejtélye. Képesek vagyunk megfelelő fogalmat alkotni a különféle rendű és szintű személyiségek kialakulásában szerepet játszó tényezőkről, de nem teljesen értjük magának a személyiségnek a valódi természetét. Világosan látjuk azon számos tényezőt, melyek együttesen az emberi személyiséget hordozzák, de nem teljesen értjük az ilyen véges személyiség természetét és jelentőségét.” 5:6.2

IV. EMBERI SZEMÉLYISÉG

1. Személyiség és az ember önnön valója

„Az emberi élő szervezetben a részek összegződése alkotja az ember sajátlényegét – egyedi lényegét, ennek a folyamatnak azonban egyáltalán semmi köze sincs a személyiséghez, amely ugyanis a mindenségrendi valóságokhoz fűződő kapcsolat mindezen összes tényezőjének egyesítője.” 112:1.18

2. Személyiségi viszonyok

„A tudás büszkeséget merít a személyiség tényéből; a bölcsesség a személyiség jelentéstartalmának tudatossága; a vallás a személyiség értéke felismerésének megtapasztalása; a kinyilatkoztatás a személyiség túlélésének bizonyossága.” 102:3.9

3. A lelki körök és a személyiség

„A lelki körök nem kizárólagosan értelmiek, és nem is teljesen morontia jellegűek; a személyiség-szinttel, az elme-kiteljesedéssel, a lélek-gyarapodással és az Igazítóhoz való hangolódással hozhatók összefüggésbe. Az e szintekre való sikeres eljutás a teljes személyiség összarányos működését igényli, nemcsak annak egyes szakaszaiét. A részek növekedése nem egyenlő az egész igazi megérésével; a részek valójában a teljes sajátlényeg – az egész önnön való – anyagi, értelmi és szellemi kiteljesedésével arányosan gyarapodnak.” 110:6.3

4. A személyiség által keresett dolgok

„Az öntudat lényegében közösségi tudat: Isten és ember, Atya és fiú, Teremtő és teremtmény. Az emberi öntudatban rejtetten és eredendően négy világegyetem-valósági eszmélés foglaltatik:

1. A tudásnak, a tudomány ok-okozati összefüggésének a keresése.

2. Az erkölcsi értékeknek, a kötelességérzésnek a keresése.

3. A szellemi értékeknek, a vallásos tapasztalásnak a keresése.

4. A személyiség-értékeknek, azon képességnek a keresése, hogy megismerjük az Isten valóságát mint személyiséget és hogy ezzel egyidejűleg kialakítsuk a személyiségtársainkkal való testvéri viszonyt.” 16:9.9

5. Az emberi személyiség az isteni által vetett árnyék.

„Az emberi személyiség az isteni Teremtő személyiség által vetett tér-idő képárny. És az árnyék vizsgálatával sohasem lehet megfelelően felfogni egyetlen ténylegességet sem. Az árnyékokat az igazi lényegük szerint kell értelmezni.” 1:6.1

6. A személyiség elismerik az Összeírási Igazgatók

„Az Összeírási Igazgatók csak olyan mértékig foglalkoznak az emberi lényekkel – mint az egyéb, sajátakarattal rendelkező teremtményekkel – amely a sajátakarat működése tényének rögzítéséhez szükséges. Nincs dolguk az életetek és dolgaitok rögzítésében; ők semmilyen tekintetben nem adatrögzítő személyiségek. A nebadoni Összeírási Igazgató, akinek orvontoni

száma 81.412, és aki jelenleg a Szalvingtonon állomásozik, a jelen pillanatban személyesen is tudatában van és ismeri a ti itteni, urantiai élő jelenléteteket; és ő készíti el a halálotokról szóló igazolási feljegyzést, amint sajátakarattal rendelkező teremtményként megszűntök létezni.” 24:2.7

V. HOGYAN IS MŰKÖDIK A SZEMÉLYISÉG

1. A személyiség számos világegyetemi szinten működik.

> „Az Egyetemes Atya a lények számos, a világegyetemi ténylegesség különféle szintjein működő rendjének adományoz személyiséget. Az urantiai emberi lények a véges-halandó fajtájú személyiséget kapják, mely a felemelkedő istenfiak szintjén működik.” 16:8.1

2. A személyiség ruház fel bennünket a személyazonossággal.

> „A személyiségek lehetnek hasonlók, de sohasem lehetnek azonosak. Valamely adott sorozatba, fajtába, rendbe vagy mintába tartozó személyek hasonlíthatnak egymásra és hasonlítanak is, azonban sohasem azonosak. A személyiség az egyed azon ismérve, melyet *ismerünk*, és amely képessé tesz bennünket e személy jövőbeni felismerésére függetlenül az alakjában, az elméjében vagy a szellemi állapotában bekövetkezett változások jellegétől és mértékétől. A személyiség bármely egyed azon része, mely képessé tesz bennünket az adott személy felismerésére és határozott azonosítására úgy, mint akit korábbról ismerünk, és nem számít, hogy mennyire változott meg azért, mert az ő személyisége kifejeződésének és megnyilvánulásának hordozója megváltozott.” 16:8.4

3. A személyiség két egyetemes vonása

> „A teremtményi személyiséget a halandói válaszviselkedésnek két, önmagát megnyilvánító és jellegzetes jelensége különbözteti meg: az öntudat és az ezzel társult, viszonylagosan szabad saját akarat.
>
> Az öntudat a személyiség ténylegességének értelmi tudatosulását jelenti; ebbe beleértendő a más személyiségek valóságának megismerésére irányuló képesség. Jelzi a mindenségrendi valóságokban, illetőleg azokkal összefüggésben szerzett, egyedivé alakított tapasztalásra való képességet, mely a világegyetemmel való személyiségi viszonyban egyenértékű az önazonossági besorolás elérésével. Az öntudat nem más, mint az elme-segédkezés ténylegességének felismerése és az alkotó és dönteni

képes szabad akarat viszonylagos függetlenségének megértése.” 16:8.5

4. Az emberi személyiség területe

„Az emberi személyiség öntudatát jellemző, viszonylagosan szabad akarat az alábbiakat foglalja magába:

1. Erkölcsi döntés, a legfelsőbb bölcsesség.

2. Szellemi választás, az igazság érzékelése.

3. Önzetlen szeretet, a testvériség szolgálata.

4. Céltudatos együttműködés, csoporthűség.

5. Mindenségrendi látásmód, a világegyetemi jelentéstartalmak megragadása.

6. A személyiség felsőbb célnak való szentelése, teljes odaadás az Atya akaratának megcselekedésében.

7. Istenimádat, az isteni értékek őszinte keresése és az isteni Érték-Adó szívből való szeretete.” 16:8.7

5. A személyiségjegyek

„Az Urantia-fajtájú emberi személyiség tekinthető olyan fizikai rendben működőnek is, mely a Nebadon-fajtájú élő szervezet azon bolygó-módosításából áll, mely az élet-megelevenítés villamos-vegytani rendjébe tartozik és amely rendelkezik a mindenségrendi elme Orvonton-sorozata nebadoni rendjének szülői szaporító mintájával. Az ilyen, elmével felruházott halandó működési rendnek adott isteni személyiségajándék egyúttal mindenségrendi létpolgársági rangot kölcsönöz neki és képessé teszi e halandó teremtményt arra, hogy nyomban képessé váljon a mindenségrend három alapvető elme-valóságának lényegi felismerésére:

1. A fizikai okozati viszony egységes voltának mennyiségtani vagy oktani felismerése.

2. Az erkölcsös viselkedés kötelezettségének belátáson alapuló felismerése.

3. Az Istenség közösségi imádatának hitbeli megragadása, mely az emberiség szeretetteljes szolgálatával társul.

Az ilyen személyiségjegy teljes körű működése az Istenséggel való rokonság megértésének kezdete. Az ilyen sajátlényeg, melyben az Atya Isten elő-személyes szilánkja lakozik valóban és ténylegesen az Isten szellemi fia. Az ilyen teremtmény nemcsak az isteni jelenlét ajándékának elfogadására mutat képességet, hanem válaszadó képességet mutat a minden személyiség paradicsomi Atyjának személyiség-gravitációs körére is." 16:8.15

VI. IGAZÍTÓK ÉS A SZEMÉLYISÉG

1. A személyiség megelőzi az Igazítókat.

„A személyiség az eredeti természetnek egyfajta különleges sajátsága, amelynek léte független a Gondolatigazító adományozásától és megelőzi azt. Mindazonáltal az Igazító jelenléte javít a személyiség minőségi megnyilvánulásán. A Gondolatigazítók, miután az Atya által elküldettek a természetüket tekintve azonosak, de a személyiségüket tekintve különbözők, eredetiek és egyediek; és a személyiség-megnyilatkozást még jobban befolyásolják és korlátozzák azon, anyagi, elme- és szellemi természetű társult energiák sajátosságai és jellemzői, melyek a személyiség-megnyilatkozás szervezeti hordozóját alkotják." 16:8.3

2. Az Igazító hatással van a személyek közötti viszonyokra.

„Az emberi lények közötti magasabb rendű, értelmes érintkezést nagyban segítik az elmében lakozó Igazítók. Az állatok rokonszenvvel viseltetnek a társaik iránt, de nem közölnek egymásnak fogalmakat; képesek érzelmek kifejezésére, viszont eszmék és eszményképek közlésére nem. Az állati eredetű emberek sem élnek meg magasröptű értelmi érintkezéseket vagy közös szellemi hullámhosszra hangolódást addig, amíg a Gondolatigazító be nem költözik az emberi elmébe, jóllehet a nyelv kifejlesztésének idejére ezek az evolúciós teremtmények már a legjobb úton vannak ahhoz, hogy Igazítót fogadjanak be.

Az állatok kezdetleges módon ugyan, de közléscserét folytatnak egymással, azonban az ilyen kezdetleges kapcsolatokban kevés vagy egyáltalán semmi *személyiségi lényeg* sem jelenik meg. Az Igazító nem személyiség; ők elő-személyes lények. Viszont a személyiség forrásából származnak, és a jelenlétük javítja az

emberi személyiség minőségi megnyilvánulását; különösen igaz ez akkor, ha az Igazító előzetes tapasztalattal rendelkezik.” 109:4.1

3. Az Igazítók és a személyiség kifejeződési képessége

„Az Igazító fajtájának nagyon is sok köze van az emberi személyiség kifejeződési képességéhez. Az egyes korszakokban az Urantia nagy értelmi és szellemi vezetői döntően azért voltak képesek jelentős hatást kifejteni, mert a bennük lakozó Igazító felsőbbrendű és előzetes tapasztalattal rendelkezett.” 109:4.3

VII. A SZEMÉLYISÉG JELLEMZŐI

1. A személyiség mindig egyesítésre törekszik.

„A személyiség eredendően minden valóságelem egyesítésére törekszik. Az Első Forrás és Középpont végtelen személyisége, az Egyetemes Atya egyesíti a Végtelenség mind a hét Abszolút-elemét; és a halandó ember személyisége, lévén az Egyetemes Atya egyedülálló és közvetlen adománya, hasonlóképpen rendelkezik a halandó teremtményt alkotó tényezők egyesítésének képességével. A minden teremtményi személyiségben meglévő ilyen egységesítő alkotókészség a magasabb rendű és egyedülálló forrásának anyajegye, és annak további bizonysága is, hogy a személyiségkörön keresztül elszakíthatatlan kapcsolatban áll ugyanezzel a forrással, mely révén e teremtmény személyisége közvetlen és éltető kapcsolatot tart fenn a minden személyiség Atyjával a Paradicsomon.” 56:4.2

2. A személyiséggel kapcsolatos tények

„Önteltség lenne a személyiség meghatározásával próbálkozni, azonban hasznos lehet összefoglalni néhány, a személyiségről tudott dolgot:

1. A személyiség a valóság azon minősége, amelyet maga az Egyetemes Atya vagy az Atyát képviselő Együttes Cselekvő adományoz.

2. Személyiség bármely, elmét vagy szellemet magába foglaló élő energiarendszernek adományozható.

3. A személyiséget nem határozzák meg teljes mértékben az ok-okozati viszonyok. A személyiség viszonyító értelemben alkotó vagy társalkotó.

4. Ha a személyiség evolúciós anyagi teremtménynek adományoztatik, akkor az a szellemet az elme közreműködésével az energia-anyag feletti ellenőrzés megszerzésére készteti.

5. Bár azonosság nélkül való, a személyiség képes bármely élő rendszer azonosságának egyesítésére.

6. A személyiség kizárólag minőségi választ ad a személyiségkörre, szemben azzal a három energiával, amely minőségileg és mennyiségileg is válaszol a gravitációra.

7. A személyiség sosem változik a változások közepette.

8. A személyiség megajándékozhatja Istent – szabad akaratát szentelheti az Isten akarata megcselekedésének.

9. A személyiséget erkölcsiség jellemzi – ez a más személyekkel alkotott kapcsolat viszonylagosságának tudatosulása. A személyiség viselkedési szinteket azonosít és közöttük választás útján különbséget tesz.

10. A személyiség egyedi, teljesen egyedi: egyedi az időben és a térben; egyedi az örökkévalóságban és a Paradicsomon; egyediként adományoztatik – nincsenek másodpéldányok belőle; egyedi a létezés minden pillanatában; egyedi az Istenhez való viszonyában – Isten nem tesz különbséget a személyek között, de nem is adja őket össze, mivel a személyiségek nem összeadhatók – társíthatók, de nem összegezhetők.

11. A személyiség közvetlenül válaszol a más-személyiség jelenlétre.

12. Ez valami olyasmi, mely szellemhez adódhat, és így a Fiúnak az Atyával való kapcsolatában jellemzi az Atya elsődlegességét. (Az elménék nem kell szellemhez adatnia.)

13. A személyiség túlélheti a halandói halált, s ebben van a továbbélő lélek azonossága. Az Igazító és a személyiség egyaránt változatlan; a közöttük lévő kapcsolat (a lélekben) nem más, mint változás, folyamatos fejlődés; és amint ez a változás (növekedés) megszakad, a lélek megszűnik létezni.

14. A személyiség egyedien időtudatos, és ez valami egészen más, mint az elme vagy a szellem időérzékelése.” 112:0.2

VIII. VALLÁS ÉS SZEMÉLYISÉG

1. A vallás forrása a teljes személyiség.

„A tudományos meggyőződések teljes mértékben az értelemből fakadnak; a vallási bizonyságok *az egész személyiség* legmélyebb alapjaiból származnak. A tudomány az elme felfogásához folyamodik; a vallás a test, az elme és a szellem, sőt az egész személyiség hűségéhez és odaadásához folyamodik.” 102:1.4

2. A vallás kiegyensúlyozza a személyiséget.

„Nehéz azonosítani és elemezni a vallásos tapasztalás tényezőit, de nem nehéz észrevenni, hogy az ilyen vallási hívek úgy élnek és tevékenykednek, mintha már most is az Örökkévaló jelenlétében volnának. A hívek úgy viszonyulnak e múlandó élethez, mintha a halhatatlanság már csak karnyújtásnyira volna. Az ilyen halandók életében van egy olyan hiteles eredetiség és önkéntelen kifejeződés, amely örökre megkülönbözteti őket ama társaiktól, akik csak a világ bölcsességét szívták magukba. Úgy tűnik, hogy a vallási hívek hatékonyan megszabadultak a viszontagságokban megmutatkozó ama kínzó rohanástól és fájdalmas kényszertől, mely eredendő velejárója az idő tovatűnő áramainak; olyan személyiségi kiegyensúlyozottságot és jellembeli nyugodtságot mutatnak, melyet az élettan, a lélektan és a társadalomtan törvényei nem magyaráznak meg.” 102:2.3

3. A személyiség és az erkölcsi jellem

„»*Gyümölcseikről ismeritek fel őket.*« A személyiség alapvetően változhatatlan; ami változik – gyarapszik – az az erkölcsi jellem. A mai vallások nagy tévedése a hiánylényegűség. A gyümölcsöt nem hozó fát »kivágják és tűzre vetik«. Erkölcsi érték nem eredhet puszta elfojtásból – a »ne tedd« parancsának való engedelmességből. A félelem és a szégyen méltatlan késztetései a vallási életnek. A vallás csak akkor hiteles, amikor kinyilatkoztatja az Isten atyaságát és erősíti az emberek közötti testvériséget.” 140:4.7

4. A szeretet jótékony hatással van a személyiségek közötti társulásra.

„A szeretet a személyiségek közötti jótékony társulás titka. Egyszeri érintkezés eredményeként nem ismerhetsz meg egy embert. A zenét nem ítélheted meg helyesen mennyiségtani levezetés útján, még ha a zene mennyiségtanilag egyfajta szabályos ismétlődés is. Egy távbeszélő-előfizető száma semmilyen mértékben nem azonosítja magának az előfizetőnek a személyét és nem is mond semmit annak jelleméről.” 12:9.2

5. A személyiség szellemi uralma

„Az evolúciós felsőbb-világegyetemekben az energia-anyag a meghatározó, kivéve a személyiség területeit, ahol is az elme közvetítésével a szellem küzd az uralomért. Az evolúciós világegyetemek célja az energia-anyag legyőzése az elme révén, az elme és a szellem összehangolása, és mindezek a személyiség alkotó és egyesítő jelenlétében történnek. A személyiség vonatkozásában így rendelődnek alá a fizikai rendszerek; így rendelődnek mellé az elmerendszerek; és így válnak irányítóvá a szellemrendszerek.

A hatalom és a személyiség ilyen egyesülése a Legfelsőbben és mint a Legfelsőbb fejeződnek ki az istenségszinteken. Ám a szellemi egyeduralom tényleges kifejlődése olyan növekedés, amelyről a nagy világegyetem Teremtőinek és teremtményeinek szabad akaratú cselekedetei tesznek bizonyságot.” 116:6.1

6. A végső szellemi hódítás

„A Legfelsőbbön, mint isteni csatornán áramlik a trioditák alkotó végtelensége, amely a tér csillagrendszertani körképévé szilárdul, s amely előtt az idő tündökletes személyiség-színműve lezajlik: a szellem az elme közreműködésével meghódítja az energia-anyagot.” 117:3.2

IX. A SZEMÉLYISÉGBEN REJLŐ LEHETŐSÉGEK

1. A személyiségben rejlő lehetőségek

„A személyiség istenivé tett valóságszint és mint ilyen, a magasabb rendű istenimádati és bölcsesség tartalmú elmeműködés halandó- és közteslény-szintjétől felfelé, a morontiai és szellemi szinteken keresztül egészen a végleges személyiség-állapot eléréséig terjed. Ez a halandó- és rokon-teremtményi személyiség evolúciós felemelkedésére vonatkozik, de e mellett számos egyéb világegyetemi személyiségrend is van.

A valóság világegyetemi kiterjedésnek, a személyiség pedig a változatosság végtelen megélésének van kitéve, és mind a kettő majdnem korlátlanul képes összehangolódni az Istenséggel és örök egyensúlyba kerülésre is képes. Míg a nem-személyes valóság átalakulási mozgástere határozottan korlátos, addig a személyiség-valóságok folyamatos evolúciójának – tudomásunk szerint – nincsenek korlátai.

Az elért élményelvi szinteken minden személyiségrend vagy érték társítható, sőt társ-alkotó. Még Isten és ember is képes egyesült

személyiségben egymás mellett létezni, mint ezt különösen jól példázza Krisztus Mihály jelenlegi helyzete – ő az Ember Fia és az Isten Fia.” 0:5.1

2. A személyiség a létezés központja.

„Minden halandói valóságfogalom alapja az emberi személyiség ténylegességének feltételezése; minden emberfeletti valóság fogalma az emberi személyiségnek olyan tapasztalásán alapul, amely bizonyos társult szellemi entitásokkal és isteni személyiségekkel kapcsolatos mindenségrendi valóságokkal összefüggésben, illetőleg ilyen valóságokban jelent meg. Az emberi tapasztalásban minden nem-szellemi dolog, a személyiséget kivéve, egy-egy eszköz valamilyen célra. A halandó embernek más – akár emberi, akár isteni – személyhez fűződő igaz viszonya önmagában is egy cél. És az Istenség személyiségével fenntartott ilyen társas viszony a világegyetemi felemelkedés örök célja.” 112:2.8

3. A személyiség mindenségrendi egysége

„A mindenségrendi evolúció célja személyiség-egység elérése egyre teljesebb szellemirányításon, valamint a Gondolatigazító tanítására és vezetésére való akarati válaszon keresztül. Mind az emberi, mind az isteni személyiséget olyan belső mindenségrendi minőség jellemzi, amelyet „a fölérendeltség evolúciójának”, a sajátlényeg és a környezet szabályozása kiteljesedésének lehetne nevezni.” 112:2.15

4. A személyiség örökkévalóvá teheti a rendeltetését.

„A halandó teremtmény személyisége a bent lakozó szellemmel való önazonosulás révén azonmód válhat örökkévalóvá, hogy az Atya akaratának megfelelő cselekvést választja. E sajátakarat-felajánlás jelenti a cél örök-valósági teljesülésének csúcsát. Ez azt jelenti, hogy a teremtmény célja a pillanatok egymásra következése tekintetében rögzült; másként fogalmazva, az egymást követő pillanatokban a teremtmény célja változatlan marad. Egymillió vagy egymilliárd pillanat is követheti egymást, egyformán nincs változás a célban. A számoknak a teremtmény célja tekintetben már nincs jelentőségük. Így alkotja meg a teremtményi választás és az isteni választás az Isten szelleme és az ember természete soha-véget-nem-érő egyesülésének örök valóságait az Isten gyermekeinek és az ő paradicsomi Atyjuknak az örök szolgálatában.” 118:1.2

5. A személyiség cselekszik, a Legfelsőbb pedig válaszol rá.

> „A fejlődőképes személyiség tényleges-valóság nyomot hagy maga után, amint a világegyetemek egyre magasabb szintjein áthalad. Legyen az elme, szellem vagy energia, a tér és idő növekvő teremtésrészei saját területükön mind módosulnak a személyiségfejlődés révén. Amikor az ember cselekszik, akkor a Legfelsőbb válaszol, és ez a kölcsönösség jelenti a fejlődés tényét.” 117:5.6

X. JÉZUS SZEMÉLYISÉGE

1. Jézus egyesített személyiség volt.

> „Jézus volt a tökéletesen egyesített emberi személyiség. És ma, mint Galileában is, folytatja a halandói tapasztalás egyesítését és az emberi törekvések összehangolását. Életet egyesít, jellemet nemesít és tapasztalást egyszerűsít. Belép az emberi elmébe, hogy felemelje, átalakítsa és átlényegítse azt. Szó szerint igaz, hogy: »Ha valakiben ott van Krisztus Jézus, új teremtmény az; a régiek elmúlnak; íme, újjá lesz minden.«” 100:7.18

2. Jézus összeszedett személyiség volt.

> „Az Ember Fia mindig kiegyensúlyozott személyiség volt. Még az ellenségei is erős tiszteletet éreztek iránta; még félték is a jelenlétét. Jézus nem félt. Csordultig volt telve isteni lelkesedéssel, de sohasem vált vakbuzgóvá. Érzelmileg tevékeny volt, de sohasem léha. Nagy képzelőerővel bírt, de mindig gyakorlatias maradt. Nyíltan szembenézett az élet tényeivel, de sohasem volt unalmas vagy hétköznapias. Bátor volt, de sohasem nyughatatlan; körültekintő, de sohasem gyáva. Rokonszenvező volt, de nem érzelgős; különleges, de nem különc. Jámbor volt, de nem álszent. És azért volt olyan kiegyensúlyozott, mert olyannyira tökéletesen egyesített volt.” 100:7.4

3. Jézus nagyon is tisztelte az emberi személyiséget.

> „Mindig tiszteljétek az ember személyét. Erővel soha ne támogassatok igaz ügyet; szellemi győzelmeket csakis szellemi hatalommal lehet aratni. Az anyagi befolyás gyakorlása ellen szóló eme parancs a lelkierőre éppúgy vonatkozik, mint a testi erőre. Túlzottan erős érvek és az elmétek fensőbbsége nem alkalmazandó ahhoz, hogy férfiakat és nőket kényszerítsetek az országba. Az emberi elmét nem szabad letaglózni az okszerűség puszta súlyával, illetőleg nem szabad lenyűgözni körmönfont ékesszólással. Bár az

érzelmet, mint az emberi döntések egyik tényezőjét nem lehet teljes mértékben kiküszöbölni, nem szabad közvetlenül ahhoz szólni azok tanításában, akik az ország ügyét elő akarják mozdítani. Közvetlenül ahhoz az isteni szellemhez folyamodjatok, mely az emberek elméjében lakozik. Ne folyamodjatok félelemhez, sajnálathoz vagy puszta érzéshez. Az emberekhez való forduláskor legyetek tisztességesek; gyakoroljatok önuralmat és mutassatok kellő visszafogottságot; mutassatok kellő tiszteletet a tanítványaitok személye iránt. Emlékezzetek, hogy azt mondtam: »Nézd, az ajtóban állok és kopogok, és ha valaki ajtót nyit, bejövök.«

Amikor embereket visztek be az országba, ne csorbítsátok vagy romboljátok az önbecsülésüket. Bár a túlzott önérzet lerombolhatja a kellő alázatot és a végén büszkeséghez, önteltséghez és gőghöz vezethet, az önbecsülés elvesztése gyakorta eredményezheti a saját akarat megbénulását. Ezen evangélium rendeltetése, hogy helyreállítsa azok önbecsülését, akik elvesztették azt és visszafogja azokét, akikben megvan. Ne essetek abba a hibába, hogy csak elítélitek a rossz dolgokat a tanítványaitok életében; emlékezzetek arra, hogy bőséges elismeréssel nyugtázzátok a legdicséretesebb dolgokat is az életükben. Ne felejtsétek el, hogy engem semmi sem tart vissza attól, hogy helyreállítsam azok önbecsülését, akik elveszítették azt, és akik valóban vágynak arra, hogy visszakapják.” 159:3.2

4. Minden személyiséget tisztelnünk kell.

„Ügyeljetek arra, hogy ne sértsétek meg a félénk és félős lelkek önérzetét. Ne engedjétek meg magatoknak a maró gúnyt az egyszerű testvéreim kárára. Ne legyetek érzéketlenek a félelemtől eltelt testvéreimmel szemben. A tétlenség az önérzet elpusztítója; ezért arra intsétek testvéreiteket, hogy mindig serénykedjenek a választott feladataikban, és tegyenek meg minden tőlük telhetőt annak érdekében, hogy munkát szerezzenek azoknak, akik munka nélkül maradtak.” 159:3.4

XI. A SZEMÉLYISÉG TOVÁBBÉLÉSE

1. A személyiség-értékek továbbélése

„Ha a halandó ember nem képes túlélni a természetes halált, akkor az emberi tapasztalásának valódi szellemi értékei a Gondolatigazító folytatódó tapasztalásának részeként élnek tovább. Az ilyen nem-túlélő személyiségértékei a ténylegessé váló Legfelsőbb Lény személyiségének egy tényezőjeként maradnak

fenn. A személyiségnek e fennmaradó jegyei már mentesek a személyazonosságtól, azonban nem mentesek azoktól az élményelvi értékektől, melyek a húsvér testbeni halandói élet során halmozódtak fel. A személyazonosság továbbélése a morontia besorolású halhatatlan lélek túlélésétől és a növekvő mértékű isteni értéktől függ. A személyazonosság a lélek továbbélésében és azáltal marad fenn.” 16:9.3

2. A személyiség az Istenhez fűződő kapcsolatában

„Az ember nem úgy egyesül Istennel, mint ahogy a vízcsepp egységre lelhet a világtengerben. Az ember fokozatos viszonos szellemi közösség révén, a személyes Istennel való személyiség-érintkezés révén, az isteni akarat iránti őszinte odaadáson és az azzal való értelmes összhangon keresztül az isteni természetet fokozatosan elérve valósít meg isteni egyesülést. Ilyen magasztos viszony csakis két személyiség között létezhet.” 1:7.2

3. A kinyilatkoztatás javítja a személyiség túlélési esélyeit.

„Egy emberi lény tudatában van annak is, hogy ő egy fogalmi mindenségrend része, és bár a fogalom egy halandói élethossznál tovább is fennmaradhat, semmi olyan eredendő dolog nincs a fogalomban, mely az azt felfogó személyiség személyes túlélésére utalna. És az oktan és az értelem lehetőségeinek kimerítése sem fogja soha feltárni az okszerű gondolkodással foglalkozó tudós vagy a gondolkodó számára a személyiség továbbélésének örökkévaló igazságát.” 101:10.2

4. A nem túlélő személyiség sorsa

„A Legfelsőbb szerte a nagy világegyetemben a kifejeződésért küzd. Isteni fejlődése arányban áll a minden létező személyiség bölcsesség-megnyilvánulásával. Amint egy emberi lény az örök továbbélést választja, ő is a végzet társteremtőjévé lesz; és e felemelkedő halandó életében a véges Isten már több lehetőséget talál az ön-kiteljesítésre és az élményelvi fennhatósága kiteljesítésére. De ha a teremtmény elutasítja az örök létpályát, akkor a Legfelsőbbnek az e teremtmény döntései által meghatározott része elkerülhetetlen késedelmet szenved, olyan veszteséget, melyet helyettesítő vagy párhuzamos tapasztalásnak kell ellensúlyoznia; ami pedig a nem túlélő személyiségét illeti, az szétoszlik a teremtés mindent átható lelkében, a Legfelsőbb Istenségének részévé válik.” 117:4.2

A „személyiség” kifejezés nem szerepel a Bibliában.

SZEMÉLYISÉG-PSZICHOLÓGIA

A pszichológia úgy tekinti a személyiséget, mint amely az egyén alkati, fogalomalkotási, érzelmi és reagáló képességének eredője. A személyiség több, mint „báj”, finom modor vagy kulturáltság.

A személyiséget nehéz meghatározni, de általában úgy tekintik, mint amely az alábbi eltérő szinteken működik:

1. Fizikai szint – a fizikum.

2. Intellektuális szint – elme

3. Érzelmi szint – a vérmérséklet.

4. Szociális szint – etikai hajlam.

5. Erkölcsi szint – a jellem.

I. MEGHATÁROZÁSI KÍSÉRLETEK

1. *Brown*: „A személyiség az ember önnön valója, öntudata, önuralma, a megismerésre való képessége.”

2. *Kant*: „Az a sajátság minden emberben, ami érdemlegessé teszi.”

3. *Wordsworth*: „A személyiség nem valami adott tevékenységfajtára utal, mint a beszéd, az emlékezés, a gondolkodás vagy a szeretni tudás, hanem arra, hogy az egyén képes a személyiségében megnyilvánulni bármely előbb említett módon.”

4. *Allport*: „A személyiség az egyénben működő azon pszichológiai rendszerek dinamikus szerveződése, melyek a környezetéhez való különleges alkalmazkodást meghatározzák.”

II. A SZEMÉLYISÉG OSZTÁLYOZÁSA

1. *Jung*: Introvertáltak és extrovertáltak – melyekhez hozzáadódik még az ambivertált típus.

2. *Sheldon*: Egy jobb és tudományosabb osztályozás:

a. Extrovertált típus:

1. Endomorf.

2. Mezomorf.

b. Introvertált típus – ektomorf.

Az *endomorf* nem más, mint érzelmi extrovertált. Szoros kapcsolat áll fenn a létfontosságú belső szervekkel.

A *mezomorf* cselekvő extrovertált. Kapcsolat a vázizom-rendszerrel van.

III. PSZICHIÁTRIAI OSZTÁLYOZÁS

1. Asztenoid – neurotikus fajta

2. Hiszteroid

3. Skizoid

4. Cikloid

5. Paranoid

6. Epileptoid

7. Pszichopata

SZERETET

I. AZ ISTEN SZERETET

1. Az Isten válasza mindig az isteni ragaszkodás.

> „»Az Isten szeretet«; ennélfogva az ő kizárólagos személyes hozzáállása a világegyetemi ügyekhez mindig is az isteni ragaszkodás válasza lehet. Az Atya eléggé szeret bennünket ahhoz, hogy életét nekünk adományozza. »Felhozza az ő napját mind a rosszakra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind az igazságtalanoknak.«” 2:5.1, 1Jn. 4:8

2. Az igaz és dinamikus szeretet Istentől ered.

> „Minden igaz szeretet Istentől származik, és az ember ezt az isteni ragaszkodást úgy kapja meg, hogy e szeretetet embertársainak adományozza. A szeretet a jellegét tekintve lendületes. Nem lehet bezárni; a szeretet élő, szabad, felkavaró és mindig mozgásban lévő. Az ember sohasem szerezheti meg az Atya szeretetét és zárhatja el egyúttal a szívébe. Az Atya szeretete a halandó ember számára csak azáltal válhat valósággá, hogy az adott ember személyiségén átszüremlik, amint e szeretetet a társainak átadja.” 117:6.10

3. Miként nyilvánul meg az isteni szeretet.

> „A szeretet nagy köre az Atyától indul ki, a fiakon át a testvérek felé tart, s így jut el a Legfelsőbbhöz. Az Atya szeretete a halandó személyiségében a bent lakozó Igazító segédkezése révén jelenik meg. Az ilyen, Istent ismerő fiú kinyilatkoztatja szeretetét világegyetemi testvérei számára, és ez a testvéri ragaszkodás képezi a Legfelsőbb szeretetének lényegét.” 117:6.10

4. Az igazságosság korlátozása bizonyítja az Isten szeretetét.

> „A legfelsőbb igazság akkor érvényesülhet azonnal, ha isteni irgalom nem késlelteti. Azonban az idő és a tér gyermekeinek ajánlott könyörületes segédkezés mindig gondoskodik erről az időbeli késedelemről, arról a kegyelmi időközről, mely a vetés és az aratás között eltelik. Ha jó a vetés, akkor ez az időtartam gondoskodik a jellem kipróbálásáról és épüléséről; ha a vetés rossz, akkor e kegyelmi késedelem időt ad a megbánásra és a jó útra térésre. A gonosztevők elítélésében és kivégzésében megmutatkozó időbeli késedelem a hét felsőbb-világegyetembeli irgalmas segédkezés eredendő sajátja. Az igazságosságnak a

könyörületesség révén való eme korlátozása azt bizonyítja, hogy Isten a szeretet, és hogy e szerető Isten érvényesül a világegyetemekben és irgalommal alakítja az ő összes teremtményének végzetét és végzi megítélésüket.” 54:4.6

5. Isteni szerető lakozik az emberben.

„Ha az emberben nem lakozna egy isteni szerető, akkor az ember nem tudna önzetlenül és szellemileg szeretni. Ha az elmében nem élne egy fordító, akkor az ember nem tudná igazán megérteni a világegyetem egységét. Ha az embernél nem lakozna egy kiértékelő, akkor sehogy sem tudna erkölcsi értékeket tisztelni és szellemi jelentéstartalmakat elismerni. És ez a szerető magából a végtelen szeretet forrásából származik; ez a fordító része az Egyetemes Egységnek; ez a kiértékelő az isteni és örök valóság minden abszolút értéke Középpontjának és Forrásának gyermeke.” 196:3.16

II. A SZERETET SZEMÉLYISÉGJEGY

1. A szeretet a személyiségek közötti társulás titka.

„A szeretet a személyiségek közötti jótékony társulás titka. Egyszeri érintkezés eredményeként nem ismerhetsz meg egy embert. A zenét nem ítélheted meg helyesen mennyiségtani levezetés útján, még ha a zene mennyiségtanilag egyfajta szabályos ismétlődés is. Egy távbeszélő-előfizető száma semmilyen mértékben nem azonosítja magának az előfizetőnek a személyét és nem is mond semmit annak jelleméről.” 12:9.2

2. Csodálhatjuk a szépséget. De szeretni csak személyt szerethetünk.

„Az igazság fogalma esetleg értelmezhető a személyiségtől különvéve is, a szépség fogalma talán létezhet személyiség nélkül is, viszont az isteni jóság fogalma csak személyiségi viszonylatban értelmezhető. Kizárólag *személy* képes szeretni és szeretve lenni. Még a szépségnek és az igazságnak sem lenne túlélési esélye, ha nem egy személyes Isten, egy szerető Atya ismertetőjegyei volnának.” 1:7.3

3. Az Isten cselekedeteit a bölcsesség és a szeretet együttesen vezérli.

„Mindazonáltal az Atya mint személy bármikor megváltoztathatja a mindenségrendi események sodrát az Isten akaratának megfelelően, az Isten bölcsességével összhangban és az Isten szeretetétől hajtva.” 118:10.6

III. JÉZUS KINYILATKOZTATJA AZ ISTEN SZERETETÉT

1. Jézus az Isten szeretetét nyilatkoztatta ki.

> „A héberek vallásukat a jóságra alapították; a görögök a szépségre; mindkét vallás az igazságot kereste. Jézus a szeretet Istenét nyilvánította ki, és a szeretet magába foglal minden igazságot, szépséget és jóságot.” 5:4.6

2. Az isteni szeretet az Isten, az ember és a Legfelsőbb viszonylatában

> „Mihály, aki teremtő, a Teremtő Atya isteni szeretetét nyilvánította ki földi gyermekeinek. És az emberek, miután felfedezték és befogadták ezen isteni ragaszkodást, már törekedhetnek arra, hogy e szeretetet hús-vér testvéreiknek megmutassák. E teremtményi ragaszkodás a Legfelsőbb szeretetének igaz tükröződése.” 117:1.8

3. Jézus felfogása az Isten szeretetével kapcsolatosan

> „Bár a templomi szertartások nagyon megindítóan hatottak a szépérzékére és a jelképtiszteletére, mindegyre csalódást okozott neki az e szertartások valódi jelentéstartalmára adott magyarázat, melyet a szüleitől nyert válaszul az ő számos firtató kérdésére. Jézus egyszerűen nem volt hajlandó elfogadni azokat az istenimádati és vallásos áhítati magyarázatokat, melyekben helyet kapott az Isten haragja és a Mindenható dühe. E kérdések további megvitatása során, miután végeztek a templomlátogatással, amikor is az apja mindegyre szelíden erőltette, hogy fogadja el az igaz zsidó hiedelmeket, Jézus hirtelen szembefordult a szüleivel és esdeklő tekintettel az apja szemébe nézve így szólt: »Apám, ez nem lehet igaz – a mennyei Atya nem tekinthet így a vétkező gyermekeire a földön. A mennyei Atya nem szeretheti kevésbé a gyermekeit, mint ahogy te szeretsz engem. És én tudom jól, hogy bármilyen esztelen dolgot teszek is, te sohasem engedsz szabad folyást a dühödnek velem szemben és sohasem gerjedsz haragra ellenem. Ha te, földi atyám, az Isteninek ily emberi képét birtokolod, akkor vajon a mennyei Atyának mennyivel több jósággal és túláradó irgalommal kell rendelkeznie. Én bizony nem hiszek abban, hogy az én Atyám kevésbé szeret engem, mint az én földi atyám.«” 125:0.6

IV. AZ ISTEN SZERETETE IRÁNTUNK ÉS A VILÁGUNK IRÁNT

1. A világunkat szeretőn segítik.

„Bolygótok egy roppant nagy mindenségrend tagja; a világok jó közelítéssel végtelen családjába tartoztok, de szférátokat éppoly gondosan igazgatják és éppoly szeretőn segítik, mintha az az egyetlen lakott világ lenne.” 15:14.9

2. A bolygói elszigeteltség nem mérsékli az Isten szeretetét.

„Elszigetelt világotokról nem feledkeztek meg a világegyetemi tanácsokban. Az Urantia nem valamiféle mindenségrendi árva, melyet bűn bélyegzett meg és amelyet lázadás vágott el az isteni gondviseléstől. Az Uverszától a Szalvingtonig és egészen a Jerusemig, sőt még a Havonában és a Paradicsomon is mindenki tudja, hogy itt vagyunk; és titeket halandókat, az Urantia mai lakóit éppoly szeretőn óvnak és éppoly hűségesen gondoskodnak rólatok, mintha a szférát sohasem árulta volna el hűtlen Bolygóherceg, sőt így még inkább. Örökkön igaz, hogy »maga az Atya szeret titeket.«” 114:7.17, Jn 16:27

3. Az Isten szeretete egyedi minden egyes teremtménye esetében.

„Az Atya szeretete abszolút értelemben egyénít minden egyes személyiséget, mint az Egyetemes Atya különleges gyermekét, akiből csupán egy van a végtelenségben, olyan sajátakarattal rendelkező teremtményt, aki helyettesíthetetlen a teljes örökkévalóságban. Az Atya szeretete dicsőít meg minden Isten-gyermeket, világítja meg az égi család minden egyes tagját, a mindenek Atyjának testvéri körén kívül eső személytelen szintekkel szemben élesen kirajzolja minden egyes személyes lény különleges természetét. Az Isten szeretete szembetűnően mutatja meg minden egyes sajátakarattal bíró teremtmény érzékfeletti értékét, hibátlanul tárja fel azt a magasrendű értéket, melyet az Egyetemes Atya adományozott minden egyes gyermekének a paradicsomi besorolású legmagasabb teremtő személyiségektől azokig az akarati méltósággal bíró legalacsonyabb rendű személyiségekig, akik vad embertörzsekben élnek az emberi faj keletkezésekor az idő és tér valamely evolúciós világán.” 12:7.9

4. Isten atyaként meghaladja Istent, a bírát.

„A szeretetteljes mennyei Atya, akinek szelleme földi gyermekeiben lakozik, nem osztott személyiség – úgy, mint egy igazságos és egy könyörületes – és nem is kíván meg közvetítői tevékenységet az Atya kegyének vagy megbocsátásának biztosítása céljából. Az isteni pártatlanságot nem szigorúan büntető igazságosság uralja; Isten atyaként meghaladja Istent, a bírát.” 2:6.6

5. Az Atya szeretete végig követ bennünket az örök korszakokon át.

> „Az Atya szeretete végig követ bennünket most és az örök korszakok végtelen körén keresztül. Ha belegondoltok az Isten szerető természetébe, akkor csupán egyetlen ésszerű és természetes személyiségi válasz marad számotokra: egyre jobban megszeretitek az Alkotótokat; olyan ragaszkodással fogtok viseltetni Isten irányában, amely hasonlatos ahhoz, amint a gyermek viszonyul földi szülőjéhez; mert atyaként, valódi atyaként, igaz atyaként szereti gyermekeit, és így szereti az Egyetemes Atya a megteremtett fiait és leányait és mindörökkön így keresi az ő jólétüket.” 2:5.9

6. Az Atya szeretetének nagyságrendje

> „»Azért, mert az Atyám a szeretet Istene és örömét leli az irgalomgyakorlásban, ne gondoljátok azt, hogy az ország szolgálata egyhangú nyugalom. A paradicsomi felemelkedés az egész idő legfelsőbb rendű kalandja, az örökkévalóság kitartást kívánó elérése. Az ország szolgálata a földön megköveteli tőletek és a munkatársaitoktól, hogy összeszedjétek minden férfias bátorságotokat. Közületek sokakat megölnek majd az ezen országról szóló örömhír iránti hűségetek miatt. Könnyű meghalni a fizikai csata első vonalában, amikor a bátorságotokat a harcoló bajtársaitok jelenléte erősíti, de magasabb rendű és mélyebb emberi bátorságot és odaadást igényel az, amikor higgadtan és teljesen egyedül áldozzátok az életeteket a halandói szívetekbe zárt igazság szeretetéért.
>
> Ma a nem hívők talán gúnyolnak benneteket, amiért az ellen nem állás örömhírét terjesztitek és az erőszakmentes életmód megélését hirdetitek, de ti vagytok az ezen országról szóló örömhírben őszintén hívők hosszú sorában az első önkéntesek, akik az e tanítások iránti hősies odaadásukkal ámulatba ejtik majd az egész emberiséget. A világ egyetlen hadserege sem mutatott több bátorságot és merészséget, mint amilyet ti és a ti hű utódaitok mutatnak majd, akik elmennek az egész világba hirdetni a jó hírt – az Isten atyaságát és az emberek testvériségét. A húsvér test bátorsága a legalsóbb rendű formája a bátorságnak. Az elme bátorsága magasabb rendű emberi bátorság, de a legmagasabb rendű és legfelsőbb bátorság nem más, mint a mély szellemi valóságokkal kapcsolatos felvilágosult meggyőződés iránti rendíthetetlen hűség. És az ilyen bátorság alkotja az Istent ismerő ember hősiességét. És ti mind Istent ismerő emberek vagytok; ti igazán az Ember Fiának személyes társai vagytok.«” 143:1.6

V. ATYAI ÉS TESTVÉRI SZERETET

1. Atyai és testvéri szeretet

> „A hegyi beszédtől az utolsó estebéden elmondott beszédig Jézus arra tanította a követőit, hogy atyai szeretetet mutassanak inkább, mint testvéri szeretetet. A testvéri szeretetben a szomszédodat úgy szereted, mint magadat, és ez megfelelő teljesítése az »aranyszabálynak«. Az atyai ragaszkodás azonban megköveteli, hogy úgy szeressétek a halandó társaitokat, ahogy Jézus szeret titeket.” 140:5.1

2. Jézus atyaként is, testvérként is szeret.

> „Jézus kettős szeretettel szereti az emberiséget. Ő kettős személyiségként élt a földön – emberiként és isteniként. Az Isten Fiaként atyai szeretettel szereti az embert – ő az ember Teremtője, világegyetemi Atyja. Az Ember Fiaként Jézus a halandókat testvérként szereti – ő valóban ember volt az emberek között.” 140:5.2

3. Az atyai szeretet természete

> „»Amikor a bölcs ember megérti a társai belső indítékait, akkor megszereti őket. És amikor szeretitek a testvéreteket, már meg is bocsátottatok neki. Isten-szerű a képesség az ember természetének megértésére és a nyilvánvalóan helytelen cselekedetének megbocsátására. Ha bölcs szülők vagytok, akkor ez az útja annak, hogy szeressétek és megértsétek a gyermekeiteket, és még meg is bocsássatok nekik, amikor átmeneti félreértések látszólag elválasztottak benneteket egymástól. Az éretlen és a gyermek-atya viszony mélységét nem teljesen értő gyermek szükségképpen gyakran érez vétkes kiközösítést, amikor az atyja megtagadja tőle a teljes beleegyezését, de az igaz atya nem ismer ilyen elkülönülést. A bűn a teremtményi tudat tapasztalása; nem pedig az Isten tudatának része.«” 174:1.4

4. Az Isten atyaként bánik velünk.

> „Az Atya Isten az emberhez, a gyermekéhez nem annak tényleges erénye vagy érdeme szerint viszonyul, hanem a gyermek késztetésének elismerése alapján – a teremtményi cél és szándék szerint. A viszonyuk szülő-gyermek viszony és annak isteni szeretet a mozgatója.” 103:4.5

VI. A SZERETET GYARAPODÁSA

1. Az Isten szeretet felváltja az Istentől való félelmet.

> „»A ’félni az Urat’ kifejezésnek az egymást követő korokban más és más jelentéstartalma volt, kezdve a félelmen, majd folytatódva a lelki gyötrelmen és rettegésen át, a félelemmel vegyes tiszteletig és a hódolatig. És most a hódolatból a felismerésen, a megértésen és az elismerésen keresztül ki akarlak vezetni benneteket, fel egészen a *szeretetig*. Amikor az ember csak az Isten cselekedeteit ismeri fel, az elvezeti őt ahhoz, hogy félje a Legfelsőbbet; de amikor az ember elkezdi megérteni és megtapasztalni az élő Isten személyiségét és jellemét, akkor az egyre közelebb viszi őt ahhoz, hogy szeressen egy ilyen jó és tökéletes, egyetemes és örökkévaló Atyát. És éppen az embernek az Istenhez fűződő kapcsolatában beálló eme változás az, ami az Ember Fia földi küldetését alkotja.«” 149:6.3, Péld. 1:7; 9:10, Zsolt. 111:10, Jób. 28:28

2. Miként győzi le a szeretet a félelmet

> „»Elődeitek azért félték az Istent, mert hatalmas és rejtélyes volt. Nektek azért kell imádnotok őt, mert az ő szeretete nemes, irgalma bőséges és igazsága dicső. Az Isten hatalma félelmet idéz elő az ember szívében, azonban az ő személyiségének nemessége és igazságossága tiszteletet, szeretetet és önkéntes imádatot kelt. A kötelességtudó és szeretetteljes fiú nem fél vagy retteg még egy fenséges és nemes atyától sem.«” 149:6.5

3. Jézus azért jön, hogy szeretetet tegyen a félelem helyébe.

> „»Én azért jöttem el a világba, hogy a félelem helyébe szeretetet, a szomorúság helyébe örömöt, a rettegés helyébe bizodalmat tegyek, valamint szeretetteljes szolgálatot és elismerő imádatot a szolgai iga és az értelmetlen szertartások helyébe. Ám a sötétségben kucorgók esetében még mindig igaz, hogy ’az Úr félelme a bölcsesség kezdete’. De a fény teljesebb eljövetele az Isten fiait már arra készteti, hogy a Végtelent azért imádják, *aki*, és ne azért féljenek tőle, amit *tesz*.«” 149:6.5, Zsolt. 111:10

4. A szeretni és nem félni parancsa

> „»Tanultatok arról, hogy ’féld az Istent és parancsait tartsd meg, mert ez az ember fő dolga’. De én azért jöttem, hogy egy új és felsőbb parancsolatot adjak nektek. Azt akarom megtanítani nektek, hogy ’szeresd az Istent és tanuld meg megcselekedni az ő akaratát, mert az a legmagasabb rendű kiváltsága az Isten felszabadult fiainak’. Atyáitoknak azt tanították, hogy ’féljétek az Istent – a Mindenható Királyt’. Én azt tanítom nektek, hogy

’szeressétek az Istent – a végtelenül irgalmas Atyát’.«” 149:6.7, Préd. 12:13

5. A szeretetnek gyarapodnia kell az új körülményekhez való alkalmazkodás érdekében.

„A szeretetnek, az önzetlenségnek a viszonyokhoz való folyamatos és élő igazodás érdekében értelmezésen kell átesnie, az Igazság Szelleme vezetésének megfelelően. A szeretetnek ezáltal kell megváltoztatnia és kiterjesztenie a szeretett egyén legnagyobb mindenségrendi boldogságáról alkotott fogalmait. És ekkor a szeretet továbbmegy és rábukkan ugyanezen hozzáállásra minden más egyént illetően, akiket esetleg befolyásolhatott az a növekvő és élő kapcsolat, melyet egy szellem-vezette halandó alakított ki a világegyetem többi létpolgára iránti szeretetében. És a szeretet eme teljes és élő igazodási folyamatának a jelenlévő rossz környezetében, és a tökéletes isteni végzet örök céljának tükrében kell végbemennie.” 180:5.10

„Isten ajándékai – az ő valóságadománya – nem válnak ki őbelőle; nem idegeníti el magától a teremtést, hanem feszültséget kelt a Paradicsom körül keringő teremtésrészekben. Isten elsősorban szereti az embert, és felruházza a halhatatlanság – az örök valóság – lehetőségével. És amennyire szereti az ember az Istent, úgy válik az ember ténylegesen is örökkévalóvá. És ebben van a dolog rejtelmessége: Minél közelebb jut az ember a szereteten keresztül Istenhez, annál nagyobb lesz annak az embernek a valósága – ténylegessége. Minél inkább pedig elfordul Istentől, annál közelebb kerül a nem-valósághoz – a létezés megszűnéséhez. Amint az ember akaratát az Atya akarata szerinti cselekvésnek szenteli, amint az ember Istennek adja mindenét, amije csak *van*, akkor Isten azt az embert többé teszi annál, mint ami valójában.” 117:4.14

7. A szeretetben való gyarapodás nem tudatosan megy végbe.

„Az ember nem tud növekedést kiváltani, képes viszont kedvező feltételeket teremteni. A növekedés mindig öntudatlan, legyen az testi, értelmi vagy szellemi. A szeretet is így nő; szeretetet nem lehet alkotni, gyártani vagy vásárolni; annak növekednie kell. Az evolúció egyfajta mindenségrendi növekedési eljárás. A társadalmi növekedést nem lehet jogszabályokkal véghezvinni, és az erkölcsi növekedést sem a fejlett igazgatás teszi. Az ember gyárthat gépet, ám annak valódi értékét az emberi műveltségből és a személyes értékelésből kell levezetnie. Az ember egyedüli hozzájárulása a

növekedéshez nem más, mint a személyisége minden erejének – az élő hitének – a mozgósítása.” 100:3.7

8. Az isteni szeretet szakadatlan térnyerése

„Úgy tűnik, hogy a paradicsomi alkotó erők szakadatlan és terjeszkedő előrenyomulása a téren keresztül előre megmutatja az Egyetemes Atya gravitációs vonzásának örökmód kiterjedő területét és ama különféle értelmes teremtményeknek a soha véget nem érő sokasodását, akik képesek szeretni Istent és akiket Isten is szerethet, és akik így, Istent ismerővé válva, dönthetnek úgy, hogy olyanok akarnak lenni mint ő, és választhatják a Paradicsom elérését és Isten megtalálását.” 56:9.13

VII. AZ EMBERTÁRSAINK IRÁNTI SZERETET

1. Csakis az Istent ismerők képesek másokat is magukként szeretni.

„Az önzetlen társadalmi tudatnak végeredményben vallásos tudatosságnak kell lennie; vagyis ha tárgyilagosan nézve is önzetlen; egyébként tisztán alanyi bölcseleti elvonatkoztatás és ezért mentes a szeretettől. Csakis egy Isten ismerő egyén képes szeretni egy másik személyt úgy, ahogy saját magát szereti.” 16:9.8

2. Jézus arra kér, hogy szeressük még az ellenségeinket is.

„»Azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, akik utálnak benneteket, áldjátok meg azokat, akik átkoznak titeket, és imádkozzatok azokért, akik gyaláznak titeket. És amiről úgy gondoljátok, hogy én is megtenném az emberek érdekében, tegyétek meg azt ti is.«” 140:3.15, Mt. 5:44, Lk. 6:27,28,35

3. Másokat szeretni – mint életmód.

„Az élet viszontagságai közepette soha ne felejtsétek el szeretni egymást. Ne küzdjetek az emberekkel, még a nem hívőkkel se. Mutassatok irgalmat még azoknak is, akik rosszul bánnak veletek. Magatokat mindig elkötelezett állampolgároknak, egyenes iparosoknak, dicséretre méltó szomszédoknak, odaadó rokonoknak, megértő szülőknek és az Atya országának testvériségében őszintén hívőknek mutassátok. És a szellemem köztetek lesz, most és egészen a világ végéig.” 178:1.17

4. Tanuljatok meg minden egyes nap egy újabb embert megszeretni.

„Pusztán akarati késztetésből nem tudjátok igazán megszeretni a társaitokat. Szeretet csakis a társaitok késztetéseinek és érzéseinek mély megértéséből fakadhat. Nem is annyira fontos minden embert szeretni ma, mint amilyen fontos az, hogy minden egyes nap egy további emberi lényt tanuljatok meg szeretni. Ha minden nap vagy minden héten egy vagy több társatokat értitek meg, és ha ez jelenti a képességeitek korlátját, akkor bizonyosan közösségiesítitek és igazán szellemivé lényegítitek a személyiségeteket. A szeretet másokra átterjedő, és amikor az emberi odaadás értelmes és bölcs, akkor a szeretet jobban fertőz, mint a gyűlölet. De csak az igazi és önzetlen szeretet valóban ragályos. Ha minden egyes halandó a tetterős szeretet gócpontjává válhatna, akkor e jóindulatú szeretetvírus hamarosan olyan mértékben járná át az emberiség érzelmi érzés-áradatát, hogy az egész polgárosodott társadalmat szeretet övezné, és azzal megvalósulna az emberek közötti testvériség.” 100:4.6

5. A szeretet sohasem önző.

„Szükségszerűen korlátozott és szegényes életet kell élnetek, ha csak a titeket szeretőket tanuljátok meg szeretni. Az emberi szeretet valóban lehet viszonos, az isteni szeretet azonban minden megelégedés-keresésében kifelé irányuló. Minél kevesebb szeretet van valamely teremtmény természetében, annál nagyobb szükség van a szeretetre, és annál többet tesz az isteni szeretet ezen igény kielégítése érdekében. A szeretet sohasem önző, és nem is fordítódhat saját magára. Az isteni szeretet nem lehet önmagába záródó; annak önzetlenül adományozódnia kell.” 156:5.11

VIII. MIKÉNT TAPASZTALHATJUK MEG AZ ISTEN SZERETETÉT

1. A hívő ember a szeretet Istenét ismeri.

„A tények után kutató tudós úgy tekint Istenre, mint az Első Okra, az erő Istenére. Az érzelmi beállítottságú művész úgy látja Istent, mint szépségeszményt, a szépségtan Istenét. Az okokat kereső bölcselő néha hajlamos úgy beállítani Istent, mint egyetemes egységet, sőt mint minden-isten tani Istenséget. A hívő ember egy olyan Istenben hisz, aki segíti a túlélést, aki az Atya a mennyben, a szeretet Istene.” 5:5.3

2. A hitünket a szeretet Istenébe vetjük.

„A bölcseleti úton előbbre jutott vallási hívő hisz a személyes üdvözülés valamilyen személyes Istenében, valamiben, ami több, mint valóság, érték, teljesítményszint, fennkölt folyamat,

átalakulás, a tér-idő végleges volta, eszményítés, az energia megszemélyesülése, gravitációs entitás, emberi kivetülés, a sajátlényeg eszményítése, a természet ereje, a jóságra való hajlam, az előremutató evolúciós késztetés, vagy magasztos feltevés. A vallási hívő a szeretet Istenében hisz. A szeretet a vallás lényege és a felsőbbrendű polgárosodott társadalom kútfője.” 102:6.3

3. Az Isten szeretete érzésének megtapasztalása

„A halandó ember sehogyan sem képes megismerni a mennyei Atya határtalanságát. A véges elme nem képes felfogni ilyen tiszta igazságot vagy tényt. De ugyanezen véges emberi lény képes ténylegesen *érezni* – szó szerint megtapasztalni – egy ilyen végtelen Atya SZERETETÉNEK a teljes és töretlen hatását. Az ilyen szeretet igazán megtapasztalható, jóllehet míg a tapasztalás jellegében korlátlan, addig az ilyen tapasztalás mennyiségét szigorúan korlátozza az ember szellemi érzékelőképessége és az ehhez kapcsolódó azon képesség, hogy az Atyát viszontszeresse.” 3:4.6

4. A szeretet az ember számára az Isten megközelítésének legkedvesebb módja.

„A végtelen minőségek véges megbecsülése messze meghaladja a teremtmény oktanilag korlátozott képességeit ama tény miatt, hogy a halandó ember az Isten képére teremtetett – az emberben ott lakozik a végtelenség szilánkja. Ennélfogva az ember számára Isten megközelítésének legközelebbi és legkedvesebb módja a szeretet révén és a szereteten keresztül való közeledés, mert Isten a szeretet. És e különleges viszony lényege a mindenségrendi társadalomtanban szerzett tényleges tapasztalás, a Teremtő-teremtmény viszony – az Atya-gyermek közötti ragaszkodás.” 3:4.7

5. Szeretetet érdemeitektől függetlenül önként fogadjatok.

„Kerüljétek a becstelenséget és a tisztességtelenséget minden, az igazság hirdetésére és az evangélium terjesztésére irányuló erőfeszítésetekben. Ne keressetek meg nem érdemelt elismerést és ne törekedjetek ki nem érdemelt rokonszenvre. Szeretetet érdemeitektől függetlenül önként fogadjatok mind isteni, mind emberi forrásból, és önként szeressetek viszont. De a tisztelettel és rajongással kapcsolatos minden más dologban csak olyasmire törekedjetek, ami őszintén kijár nektek.” 156:5.19

IX. MENNYIRE SZERETTE JÉZUS AZ EMBEREKET

1. Jézus őszintén szerette az embereket.

> „Jézus azért tudott olyan sokat segíteni az embereknek, mert oly őszintén szerette őket. Igazán szeretett minden egyes férfit, minden egyes nőt, és minden egyes gyermeket. Azért lehetett ilyen igaz barát, mert figyelemre méltó éleslátással rendelkezett – nagyon is jól tudta, hogy mi van az ember szívében és elméjében. Érdeklődő és éleslátó megfigyelő volt. Hozzáértőn ismerte fel az emberi igényt, és ügyesen tárta fel az emberi vágyakat.” 171:7.4

2. Hogyan szerette Jézus az embereket

> „Jézus sohasem sietett. Volt ideje vigaszt nyújtani az embertársainak, „ahogy arra ment”. És mindig elérte a barátainál, hogy azok nyugodt lelkiállapotba kerüljenek. Elbűvölő hallgatóság volt. Sohasem folyamodott a társai lelkében való fürkész vizsgálódáshoz. Ahogy vigaszt nyújtott a kiéhezett elméknek és segédkezett a szomjas lelkek számára, az ő irgalmának befogadói nem is annyira azt érezték, mintha gyónnának neki, hanem inkább hogy társalognak vele. Azért voltak iránta feltétlen bizalommal, mert látták, hogy milyen nagy a hite őbennük.”
>
> „Jézus sohasem tűnt olyannak, mint aki kíváncsiskodik az emberek felől, és soha nem is mutatott oly vágyat, hogy irányítani, vezetni vagy ellenőrizni akarná őket. Mély önbizalmat és nagy bátorságot szabadított fel mindazokban, akik a társaságát élvezhették. Amikor rámosolygott valakire, akkor az a halandó a számos problémája megoldásához jobb képességek meglétét tapasztalta meg.” 171:7.4, Mk. 2:14, Jn. 9:1

3. Jézus szeretete oly valós volt, hogy képes volt általa megfegyelmezni az embereket.

> „Jézus oly nagyon és oly bölcsen szerette az embereket, hogy nem habozott soha szigorúnak lenni velük, amikor az adott helyzet e fegyelmezést megkívánta. Gyakorta volt segítségére annak, aki segítséget kért. Így felkeltette az érdeklődést, az emberi természet jobb dolgaihoz folyamodott.” 171:7.7

4. Jézus szeretetében élni.

> „»Ahogy az Atya szeretett engem, úgy szerettelek én is titeket. Éljetek a szeretetemben éppen úgy, ahogy én élek az Atya szeretetében. Ha úgy tesztek, ahogy tanítottalak, akkor velem lesztek a szeretetemben éppen úgy, ahogy én megtartottam az Atya

szavát és mindig megmaradok az ő szeretetében.«” 180:2.2, Jn. 15:9,10

5. Úgy kell szeretnünk, ahogy Jézus szeretett.

„Valójában az ág csak a gyümölcsért, a szőlőtermésért él, és nem is tehet mást. Az igaz hívő így él, csakis a szellem gyümölcseinek meghozatala céljából: hogy úgy szeresse az embert, ahogy őt magát szerette az Isten – hogy úgy szeressük egymást, ahogy Jézus szeretetett bennünket.” 180:2.5, Jn. 13:34

6. Miért kell szeretnünk egymást

„»De emlékezz az ígéretemre: Miután én felemeltetek, egy időre veletek leszek, mielőtt az Atyához elmegyek. És még ezen az éjszakán könyörögni fogok az Atyának, hogy öntsön erőt mindegyiketekbe ahhoz, amin oly hamar keresztül kell mennetek. Mindannyiatokat azzal a szeretettel szeretlek, mellyel az Atya szeret engem, és ezért mostantól fogva éppen úgy kell szeretnetek egymást, ahogy én szerettelek titeket.«” 181:2.30, Jn. 15:12

7. Jézus személyes szeretetének ereje

„Jézus az emberek iránti személyes szeretetének ereje révén képes volt felbontani a bűn és a rossz szorítását. Ezáltal szabadságot biztosított az embereknek, hogy a jobb életutakat válasszák. Jézus megszabadulást mutatott a múlttól, mely önmagában is jövőbeli győzelmet ígért. A megbocsátás így üdvözülést hozott. Az isteni szeretet szépsége, amint azt az emberi szív végre teljes mértékben befogadja, örökre megtöri a bűn báját és a rossz erejét.” 188:5.3

8. Isten szeretetének értelmezése a kereszt vonatkozásában

„A kereszt mindörökre mutatja, hogy Jézusnak a bűnösökhöz való hozzáállása nem az elítélés vagy az elnézés volt, hanem az örökkévaló és szeretetteljes üdvözítés. Jézus valóban megmentő abban az értelemben, hogy az élete és a halála megnyeri az embereket a jóságnak és az igaz továbbélésnek. Jézus olyannyira szereti az embereket, hogy a szeretete szeretetválaszt kelt az emberi szívben. A szeretet valóban ragályos és örökmód teremtő. Jézus kereszthalála a bűn megbocsátásához és minden rossztett eltörléséhez elég erős és isteni szeretetet példáz. Jézus inkább egy felsőbb rendű pártatlanságot, mint pusztán alakilag helyes és helytelen igazságosságot tárt e világ elé. Az isteni szeretet nem pusztán megbocsátja a helytelen dolgokat; elnyeli és ténylegesen meg is szünteti azokat. A szeretet megbocsátása teljes mértékben

meghaladja az irgalom megbocsátását. Az irgalom figyelmen kívül hagyja a rossztétemény által való bűnösséget; a szeretet azonban mindörökre megszünteti a bűnt és az abból eredő minden gyengeséget. Jézus új életmódot hozott az Urantiára. Azt tanította nekünk, hogy ne álljunk ellent a rossznak, viszont rajta keresztül találjuk meg a rosszat eredményesen semlegesítő jóságot. A jézusi megbocsátás nem elnézés; az nem más, mint az elítéléstől való megszabadulás. Az üdvözülés nem veszi semmibe a helytelen dolgokat; hanem *helyessé teszi azokat*. Az igaz szeretet nem alkuszik meg a gyűlölettel és nem is nézi el azt; hanem megszünteti. A jézusi szeretet sohasem elégszik meg a puszta megbocsátással. A Mester szeretete elégtételt, örökkévaló továbbélést foglal magában. Teljesen helyénvaló úgy beszélni az üdvözülésről, mint váltságról, ha ez alatt ezt az örökkévaló elégtételt értitek.” 188:5.2

X. AZ ISTENI SZERETETRŐL ALKOTOTT TÉVES EMBERI FOGALMAK

1. Az Istenfiak nem az ember közbenjárói.

> „Az Örökkévaló Fiú segédkezését a szeretet Istene kinyilatkoztatásának szenteli a világegyetemek mindensége számára. Ez az isteni Fiú nem vállalja fel azt az alantas feladatot, hogy megpróbálja meggyőzni kegyes Atyját arról, hogy szeresse alacsonyrendű teremtményeit vagy mutasson irgalmat az idő rossztevőinek. Mennyire hibás az a képzet, hogy az Örökkévaló Fiú az Egyetemes Atyához folyamodna annak érdekében, hogy az Atya a tér anyagi világain élő alacsonyrendű teremtményeinek irgalmat mutasson! Az ilyen istenképek nyersek és torzak. Inkább azt kellene felismernetek, hogy az Istenfiak minden irgalmas segédkezése az Atya szívéből áradó egyetemes szeretet és végtelen könyörület közvetlen kinyilatkoztatása. Az Atya szeretete a Fiú kegyelmének valós és örök forrása.” 6:3.4

2. Áldozat nem szükséges az Isten szeretetének elnyeréséhez.

> „Helytelen dolog azt gondolni Istenről, hogy a Fiainak áldozata vagy az alárendelt teremtményeinek közbenjárása veszi rá őt arra, hogy szeresse gyermekeit, »mert maga az Atya szeret titeket«. Ezen atyai ragaszkodásból küldi az Isten a bámulatos Igazítót az emberekhez, hogy elméjükbe költözzön. Az Isten szeretete egyetemes; »jöhessen, aki csak akar«. Ő »azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson«. Ő »nem akarja, hogy némelyek elvesszenek«.

A Teremtők jelentik a legelső kísérletet arra, hogy az ember megmenekülhessen az isteni törvények értelmetlen megszegésének rettenetes következményeitől. Az Isten szeretete eredendően atyai ragaszkodás; ezért fenyít minket néha »ő a javunkra, hogy szentségében részesüljünk«. Még a legnagyobb megpróbáltatások közepette is emlékezzetek arra, hogy »minden nyomorúságainkban velünk részes ő is«." 2:5.2, Jn. 16:27, ApCsel. 2:21, 1Tim. 2:4 2Pt. 3:9, Zsid. 12:6,10, Iz. 63:9

3. A vezeklés tantételének eredete.

„A pártatlanság egyúttal azt is jelenti, hogy Isten a világegyetem erkölcsi törvényének forrása. Az igazságban úgy jelenik meg Isten, mint kinyilatkoztató, mint tanító. De a szeretet olyan ragaszkodást ad és kíván, olyan megértő közösséget keres, amilyen a szülő és a gyermek között is van. A pártatlanság lehet az isteni gondolat, ám a szeretet atyai viszonyulás. Az a téves feltételezés, miszerint Isten pártatlansága összeegyeztethetetlen a mennyei Atya önzetlen szeretetével, egyúttal feltételezte az egység hiányát az Istenség természetében és egyből a vezeklés tantételének kidolgozásához vezetett, ami egyfajta bölcseleti erőszak mind az Isten egységén, mind pedig az Isten szabad akaratán." 2:6.5

4. A vezeklés eszméje Isten elleni támadás.

„A paradicsomi Fiúnak a világotokon való megtestesülése egy bolygókorszak lezárulásához kapcsolódott; elkerülhetetlen volt, és nem azért vált szükségessé, hogy az Isten kegyét valaki elnyerje. E megtestesülés történetesen a Teremtő Fiú végleges személyes cselekedete is volt abban a hosszú kalandban, melynek során kiérdemelte az ő világegyeteme feletti tapasztalati fennhatóságot. Mily szánalmas felfogása ez az Isten végtelen jellemének! E tanítás, mely szerint az ő atyai szíve oly zordan hideg és kemény lévén olyannyira érintetlen maradt a teremtményeinek szerencsétlenségei és nyomorúságai láttán, hogy az ő gyöngéd irgalma egészen addig nem nyilvánult meg, amíg végül meg nem látta az ő bűntelen Fiát a Kálvária keresztjén vérezni és meghalni!" 4:5.6

5. Harag és bosszúság a szeretethez viszonyítva

„»A harag olyan anyagi megnyilvánulás, mely általában azt mutatja, hogy a szellemi természet milyen mértékben képtelen ellenőrzést gyakorolni az együttes értelmi és fizikai természet felett. A harag azt mutatja, hogy hiányzik belőletek a türelmes testvéri szeretet, valamint azt, hogy híján vagytok az

önbecsülésnek és az önuralomnak. A harag felemészti az egészséget, lealjasítja az elmét és akadályozza az emberi lélek szellemtanítóját. Hát nem olvastátok az Írásokban, hogy 'az ostobát megöli a bosszúság', és hogy az ember 'szétmarcangolja magát haragjában'? Hogy 'a haragra késedelmes bővelkedik értelemmel', míg 'aki hirtelenkedő, bolondságot szerez az'? Ti mind tudjátok, hogy 'a szelíd felelet csillapítja a haragot', és miként 'támaszt haragot a bántó beszéd'. 'A megfontoltság késlelteti a haragot', míg 'akinek nincs uralma önmaga felett, az olyan, mint a falak nélküli védtelen város'. 'Szörnyű a dühöngés és féktelen a harag.' 'A haragos emberek viszályt szítanak, míg a bőszek megsokszorozzák a vétküket.' 'Ne bosszankodj föl szellemedben hirtelen, mert a harag az ostobák szívében tanyázik.'« A beszéd zárása előtt Jézus hozzátette: »Uralja a szíveteket szeretet olyannyira, hogy a szellemeteknek kevés gondot okozzon elvezetni benneteket attól, hogy szabad folyást engedjetek az isteni fiúi elismertségetekkel össze nem egyeztethető állati düh kitöréseinek.«" 149:4.2, Jób. 5:2; 18:4, Péld. 14:29; 15:1; 19:11; 25:28; 27:4; 29:22, Préd. 7:9

6. Az Isten szeretetének szem elől tévesztése

„Amikor az ember szem elől veszíti a személyes Isten szeretetét, akkor Isten országa pusztán a jó országa lesz. Eltekintve az isteni természet végtelen egységétől, az Istennek az ő teremtményeivel való minden személyes kapcsolatának meghatározó jegye a szeretet." 2:5.12

7. Nem szabad az Isten szeretetére építenünk.

„Jézus azonban komolyan óvta apostolait az Isten ama gyermekének dőreségétől, aki az Atya szeretetére épít. Kijelentette, hogy a mennyei Atya nem valamiféle hanyag, nemtörődöm vagy ostobán elnéző szülő, aki mindig kész elnézni a bűnt és megbocsátani a meggondolatlanságot. Arra intette a hallgatóit, hogy ne helytelenül értelmezzék az apáról és a fiúról szóló szemléltetéseit és ne olyannak állítsák be a dolgot, hogy az Isten olyan, mint a túlzottan engedékeny és botor szülők, akik összeesküsznek a föld bolondjával annak érdekében, hogy a meggondolatlan gyermekeik helytelen erkölcsi cselekedeteit elfogadják, és akik ezáltal biztosan és közvetlenül hozzájárulnak a saját utódaik eltévelyedéséhez és korai erkölcsi zülléséhez. Jézus azt mondta: »Az én Atyám nem bocsátja meg elnézően a gyermekei ama tetteit és szokásait, melyek önpusztítóak és öngyilkosak minden erkölcsi gyarapodásra és szellemi haladásra

nézve. Az ilyen bűnös szokásokra utálattal tekint az Isten.«” 147:5.9

8. Jób megérti az Isten szeretetét.

„»Jóbnak teljes mértékben igaza volt, amikor kétségbe vonta azt a tantételt, hogy az Isten szenvedést okoz a gyermekeinek annak érdekében, hogy a szüleiket megbüntesse. Jób mindig is kész volt elfogadni, hogy az Isten igazságos, de vágyott valamiféle lelki megelégedést nyújtó kinyilatkoztatásra az Örökkévaló személyes jellemét illetően. És ez a mi küldetésünk a földön. Szenvedő halandóktól többet ne tagadtassék meg a vigasz, hogy megismerjék az Isten szeretetét és megértsék a mennyei Atya irgalmát. Bár Istennek a forgószélből szóló beszéde fenséges fogalom volt a kimondásának idejében, te már azt is tudod, hogy az Atya nem így nyilatkoztatja ki magát, hanem úgy, hogy az emberi szívben szól nyugodt, gyenge hangon, azt mondja, ’Ez az út; erre menj.’ Hát nem érted, hogy az Isten benned lakozik, hogy azzá lett, ami vagy, annak érdekében, hogy azzá tehessen téged, ami ő!«” 148:6.10

XI. A SZERETET JELLEGZETES MEGNYILVÁNULÁSAI

1. A szeretet az ember által igénybe vehető legnagyobb késztetés.

„A vallási rálátás olyan erővel rendelkezik, amely képes a vereséget felsőbb vágyakká és új elhatározásokká alakítani. A szeretet az ember által igénybe vehető legnagyobb késztetés a világegyetemi felemelkedés során. De az igazságtól, szépségtől és jóságtól megfosztott szeretet csak érzés, bölcseleti torzítás, lelki káprázat, szellemi ámítás. A szeretetnek mindig újra kell értelmeződnie a morontia- és a szellemfejlődés egymást követő szintjein.” 196:3.29

2. Az igazi vallás élő szeretet.

„De az igaz vallás élő szeretet, szolgálatot teljesítő élet. A vallási hívőnek a tisztán időleges és jelentéktelen dolgok sokaságától való elfordulása sohasem vezet társadalmi elszigetelődéshez, és annak nem is szabad kiölnie a humorérzéket. Az igaz vallás semmit sem vesz el az emberi léttől, hanem új jelentéstartalmakat ad az élet egészének; a lelkesedés, a hév és a bátorság új fajtáit hozza létre. Előhozhatja még a keresztes vitéz szellemét is, mely roppantul veszélyes, ha nem felügyeli azt szellemi rálátás és az emberi hűségelemek szokványos társadalmi kötelezettségei iránti tisztes odaadás.” 100:6.5

3. A szeretet nem más, mint jót tenni másokkal.

> „A véges ember számára az igazság, a szépség és a jóság az isteniségi valóság teljes kinyilatkoztatását magába foglalja. Amint az Istenség e szeretetalapú értelmezése szellemileg kifejeződik az Istent ismerő halandók életében, úgy megjelennek az isteniség gyümölcsei is: az értelemre épülő béke, a társas fejlődés, az erkölcsi megelégedés, a szellemi öröm és a mindenségrendi bölcsesség. A fény és élet korszakának hetedik szakaszába jutott világon a fejlettebb halandók már megtanulták, hogy a szeretet a legnagyobb dolog a világegyetemben – és tudják, hogy az Isten szeretet.” 56:10.20

4. A Szellem szeretetének valósága.

> „A »Szellem szeretete« valóságos, miként az ő szomorúsága is az; ennélfogva »meg ne szomorítsátok az Isten Szellemét«. Akár paradicsomi Istenségként, akár helyi világegyetemi Alkotó Szellemként figyeljük meg a Végtelen Szellemet, azt találjuk, hogy az Együttes Teremtő nem csak a Harmadik Forrás és Középpont, hanem isteni személy is. Ezen isteni személyiség is személyként válaszol a világegyetemre. A Szellem beszél hozzátok, »akinek van füle, hallja, mit mond a Szellem«. »A Szellem maga jár közben értetek.« A Szellem közvetlen és személyes hatást gyakorol a teremtett lényekre, »mert akiket Isten Szelleme vezérel, azok Istennek fiai«.” 8:6.4, Ef. 4:30, Jel. 13:9, Róm. 8:26; 8:14

5. Az Atya Isten szereti az embereket.

> „Az Atya Isten szereti az embereket; a Fiú Isten szolgálja az embereket; a Szellem Isten az Atya Isten megtalálásának egyre feljebb jutást hozó kalandjára készteti a világegyetem gyermekeit a Fiú Istenek által a Szellem Isten kegyének segédkezésén keresztül kijelölt utakon.” 3:6.8

A SZERETET ÁBRÁZOLÁSA A BIBLIÁBAN

I. ISTENI SZERETET

1. Az Isten szeretet.

> „Az Isten szeretet, és aki kitart a szeretetben, az az Istenben marad (...)” 1Jn. 4:16

2. Isten szeretete személyes.

„[M]ert az Atya maga is szeret titeket (...)” Jn. 16:27

3. Az Isten szeretet örökké tart – örökkévaló.

„[Ö]rök szeretettel szerettelek (...)” Jer. 31:3

4. Isten védelmezi és jól tartja azokat, akik szeretik őt.

„Azoknak, akik szeretnek, vagyont adok és megtöltöm csűreiket.” Péld. 8:21

„Legyen jó soruk mindazoknak, akik szeretnek téged!” Zsolt. 122:6

5. Az Úr úgy szeret minket, mint gyermekeket.

„Nézzétek, mekkora szeretettel van irántunk az Atya: Isten gyermekeinek hívnak minket (...)” 1Jn. 3:1

6. Előbb Isten szeret minket.

„Azért szeretjük (az Istent), mert ő előbb szeretett minket.” 1Jn. 4:19

7. Az Isten szereti azokat, akik ki nem állhatják a rosszat.

„Gyűlöljétek a rosszat, szeressétek a jót (...) megkegyelmez az Úr (...)” Ám. 5:15

“The Lord loves those who hate evil.” Zsolt. 97:10

8. Az Isten megfegyelmezi azokat, akiket szeret.

„Akiket szeretek, azokat korholom és fenyítem.” Jel. 3:19 (Péld. 3:12)

„Mert megfenyíti az Úr, akit szeret (...)” Zsid. 12:6

9. Az Isten szeretetét a Szentlélek adja.

„A remény pedig nem csal meg, mert a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete.” Róm. 5:5

10. Az Isten szeretet ad – nem csüggedtséget és félelmet.

„Hiszen Isten nem a csüggedtség, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét adta nekünk.” 2Tim. 1:7

11. A szeretetben nincs félelem.

„A szeretetben nincs félelem. A tökéletes szeretet kizárja a félelmet (...)” 1Jn. 4:18

12. Isten szereti a jókedvű adakozót.

„[M]ert Isten a jókedvű adakozót szereti.” 2Kor. 9:7

13. Krisztus szeretete ösztönöz minket.

„Mert Krisztus szeretete ösztönöz minket (...)” 2Kor. 5:14

14. Isten úgy szeretett minket, hogy a Fiát adta oda.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen.” Jn. 3:16

II. EMBERI SZERETET

A. SZERETŐ ISTEN

1. Kötelességünk őszintén szeretni Istent.

„Szeresd Uradat, Istenedet szíved, lelked mélyéből, minden erőddel!” MTörv. 6:5

„Meg hogy Őt teljes szívünkből, teljes elménkből és teljes erőnkből szeretni (...)” Mk. 12:33

2. Ha szeretjük Istent, megtartjuk a parancsolatait.

„Ha szerettek, tartsátok meg parancsaimat (...)” Jn. 14:15

„Ez a szeretet azt jelenti, hogy parancsai szerint éljünk. Ez hát a parancs, mint ahogy kezdettől fogva hallottátok, hogy éljetek szeretetben.” 2Jn. 6

3. A szeretet magasztalja az Istent.

„Hirdessék mindig, hogy nagy az Isten, mindnyájan, kik várják az üdvösségedet!” Zsolt. 70:5

4. A szeretet a törvény tökéletes teljesítése.

„A törvény tökéletes teljesítése tehát a szeretet.” Róm. 13:10

„[H]ogy a hittel Krisztus lakjék szívetekben, s gyökeret verjetek és alapot vessetek a szeretetben. Akkor majd fel tudjátok fogni az összes szenttel együtt, mi a szélesség és a hosszúság, a magasság és a mélység, megismeritek Krisztusnak minden értelmet meghaladó szeretetét, és beteltek az Isten egész teljességével.” Ef. 3:17-19

„Inkább igazságban kell élnünk és szeretetben (...)” Ef. 4:15

5. Szeretjük Istent, még ha nem is láthatjuk.

„Akit noha nem láttatok, mégis szerettek (...)” 1Pt. 1:8

6. Az engedelmesség tökéletessé teszi a szeretetet.

„De aki megtartja tanítását, abban az Isten szeretete valóban tökéletes.” 1Jn. 2:5

B. AZ EMBER IRÁNTI SZERETET

1. Szeresd felebarátodat, mint saját magadat.

„Szeresd felebarátodat, mint saját magadat.” Mt. 22:39

2. Szeressétek a testvéri közösséget.

„Mindenkit (...) szeressétek a testvéri közösséget, féljétek az Istent (...)” 1Pt. 2:17

„Ápoljátok a testvéri szeretetet.” Zsid. 13:1

„Szeretteim, szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van, és mindenki, aki szeret, Istentől van, és

mindenki, aki szeret, Istentől való és ismeri Istent." 1Jn. 4:7

„Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt." Jn. 13:35

3. Jézus azt mondta: szeressétek egymást, amint én szerettelek benneteket.

„Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek benneteket." Jn. 15:12 (Jn. 13:34)

4. Szeressétek ellenségeiteket.

„[S]zeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért!" Mt. 5:44

5. A szeretet fátyolt borít a hibákra.

„Veszekedést kelt a gyűlölet, a szeretet fátyolt borít a hibákra." Péld. 10:12

6. A lélek első gyümölcse a szeretet.

„A Lélek gyümölcse viszont: szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás." Gal. 5:22-23

„Addig megmarad a hit, a remény és a szeretet, ez a három, de közülük a legnagyobb a szeretet." 1Kor. 13:13

7. Azok büntetése, akik nem szeretnek

„Aki nem szeret, nem ismeri az Istent, mert az Isten szeretet." 1Jn. 4:8

8. A legmagasabb rendű szeretet

„Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért." Jn. 15:13

C. TORZ SZERETET

„Minden baj gyökere ugyanis a pénz utáni sóvárgás.” 1Tim. 6:10

„Ne szeressétek a világot, sem azt, ami a világban van! Ha valaki szereti a világot, nincs meg benne az Atya szeretete (...)” 1Jn. 2:15

MEGJEGYZÉS: A Biblia lényegében a szeretet görög felfogását mutatja be, s a szeretetnek öt fajtáját különbözteti meg:

1. Nemi jellegű szeretet

2. Családi ragaszkodás

3. Közösségi szeretet – barátság

4. Az egyén népe iránti szeretet – etikus baráti érzület

5. Vallási szeretet:

    a. Isten iránti szeretet

    b. Az embertársak iránti szeretet

VALLÁSOS TAPASZTALÁS

I. ISTEN-TUDAT

1. Az Isten-tudat az Isten eszméjétől az Istenről alkotott eszményképen át fejlődik s végül eljut az Isten szellemvalóságához. 5:5.11

2. Az Isten-tudat fokozottabb társadalmi szolgálatra ösztönöz. 102:3.4

3. Az Isten megtalálása nem más, mint a valósággal való azonosság tudata. 196:3.3

II. IGAZSÁG, SZÉPSÉG ÉS JÓSÁG

1. Az Isten jóságát csakis a személyes vallásos tapasztalásban találjuk meg. 2:6.1

2. Jézus a szeretet Istenét nyilvánította ki, és a szeretet magában foglal minden igazságot, szépséget és jóságot. 5:4.6

3. Az igazság a tudományhoz kötődik, a szépség a művészethez, a jóság magában foglalja az etikát, az erkölcsiséget és a vallást. 56:10.10

4. Az igazság, a szépség és a jóság képviseli az ember közeledését az elméhez, az anyaghoz és a szellemhez. 56:10.15

5. A szellemi beállítottság javítja azt a képességet, hogy az egyén felfedezze a dolgokban a szépséget, a jelentéstartalmakban az igazságot, az értékekben pedig a jóságot. 100:2.4

III. VALLÁS ÉS A TÁRSADALMI INTÉZMÉNYEK

1. A vallás közvetlenül nem érintett sem új társadalmi rendek megalkotásában, sem a régiek megőrzésében. 99:0.2

2. A vallás elsődleges küldetése az emberiség eszményképeinek állandósítása. 99:1.3

3. A vallás az a mindenségrendi só, mely megakadályozza a társadalom műveltségi ízének elvesztését. 99:1.4

4. A vallási híveknek egyénekként kell működniük az emberi kapcsolatokban, nem pedig vallási csoportként. 99:2.3

5. A mennyország nem társadalmi és nem is gazdasági rend, hanem kizárólagosan szellemi testvériség. 99:3.2

6. A szakadár felekezetiség az intézményesített vallás egyik betegsége. 99:6.1

7. A vallás mindig lendületes. 102:2.9

8. A vallás szolgálathoz vezet, a kinyilatkoztatás pedig az örökkévaló kaland útján való elinduláshoz. 102:3.6

IV. IGAZ VALLÁS

1. A szellemi növekedés fő kerékkötője az előítélet és a tudatlanság. 100:1.2

2. A növekedést nem az eredmények, hanem a fejlődési folyamat tükrözi. 100:1.3

3. A fejlődés mindig jelentőséggel bír, de a növekedés nem pusztán fejlődés. 100:3.6

4. A vallás semmit sem vesz el az emberi léttől, hanem új jelentéstartalmakat ad az élet egészének. 100:6.5

5. Az evolúciós vallás a megtalálás útján hajtja előre az embert, a kinyilatkoztatás viszont keresésre csábítja. 5:4.1

6. Hitre és kinyilatkoztatásra van szükség ahhoz, hogy a tudomány Első Oka az üdvözülés Istenévé legyen átalakítható. 101:2.3

7. Egy gyermek erkölcsi természete első ösztökéléseinek inkább van közük az igazságosság, tisztességesség ösztönzéseihez és a kedvesség késztetéseihez. 103:2.3

V. A VALLÁSOS ÉLET JEGYEI

1. A vallási hívő tudatában van a világegyetemi létpolgárságnak, és tisztában van azzal, hogy kapcsolatot teremt a természetfelettivel. 100:6.3

2. A vallás legmeglepőbb megkülönböztető jegye a lendületes béke és a mindenségrendi egyensúly. 100:6.6

3. Az igaz vallási tapasztalást tizenkét ismérv igazolja:

    1. Fejlődésre készteti az erkölcstant és az erkölcsöket a veleszületett állati hajlamok ellenében is.

    2. Fenséges bizodalmat teremt az Isten jóságában még a keserű csalódás és a megsemmisítő vereség mellett is.

3. Mélyről fakadó bátorságot és magabiztosságot hoz elő a természeti és fizikai csapások ellenére is.

4. Megmagyarázhatatlan higgadtságot és kitartó nyugodtságot mutat függetlenül az érthetetlen betegségektől és még a heves testi szenvedéstől is.

5. Megőrzi a személyiség rejtélyes higgadtságát és nyugalmát a rossz bánásmód és az égbekiáltó igazságtalanság mellett is.

6. Isteni bizodalmat tart meg a végső győzelmet illetően a láthatólag vak sors kegyetlenségei és a természeti erőknek az emberi jóléttel szembeni látszólag teljes közömbössége ellenére is.

7. Megingathatatlan hitet tart meg Istenben minden ezzel ellentétes logikai bizonyítás ellenére és sikeresen ellenáll minden egyéb értelmi álokoskodásnak is.

8. Továbbra is eltántoríthatatlan hitet mutat a lélek továbbélése iránt, függetlenül a hamis tudomány félrevezető tanításaitól és a téves bölcselet meggyőző ámításaitól.

9. Él és győzedelmeskedik függetlenül a legújabb idők összetett és részlegesen polgárosodott társadalmainak hatalmas túlterhelésétől.

10. Hozzájárul a felebaráti szeretet folyamatos továbbéléséhez az emberi önzőség, a társadalmi ellentétek, az ipar sóvár vágyai és a helytelen politikai alkalmazkodások ellenére is.

11. Rendületlenül kitart a világegyetemi egységben és az isteni útmutatásban való magasztos hit mellett függetlenül a rossz és a bűn zavarba ejtő jelenlététől.

12. Továbbra is kitart az Isten imádása mellett bármi és minden ellenében is. Ki meri jelenteni, hogy „még ha lesújt is engem, akkor is szolgálom őt”. 101:3.4

VI. HIT ÉS HIEDELEM

1. Az érzékek tájékoztatnak a dolgok létezéséről, az elme felfedezi a jelentéstartalmak valóságát, a szellemi tapasztalás azonban igaz értékeket tár fel. 100:4.4

2. Az egyénnek hittel és érzelemmel egyaránt rendelkeznie kell. 100:5.5

3. A morontia fejlődésben az igazság bizonyossága felváltja a hit bizonyosságát. 101:5.14

4. A hiedelemből akkor lesz hit, amikor a hívő életében késztetéssé válik. A hiedelem megköt, a hit felszabadít. 101:8.2

5. A hit képezi a hidat az erkölcsi tudat és a szellemi valóság között. 101:9.9

6. Igen nagy a különbség az evolúciós hinni akarás és azon akarat között, mely hisz. 102:3.13

7. A hit a valószínűség Istenét átalakítja a bizonyosság Istenévé. 102:6.4

8. Az egyén csak hit révén válik Istent ismerővé. 102:6.5

9. Az embert tény oktatja, bölcsesség nemesíti és hit menti meg. 196:3.4

VII. VALLÁSOS RÁLÁTÁS

1. A vallás még tanulás hiányában is megmarad. 101:3.1

2. A vallás lehet az élmény érzése, de alig lehet az érzés élménye. 101:5.9

3. A felszabadult vallásos lélek nyomban elkezdi otthon érezni magát a világegyetemben. 101:10.7

4. A szellemi felszabadulás élesen elkülönül az anyagelvűség kétségbeesésétől. 102:0.1

VIII. A VALLÁSI TAPASZTALÁS TÉNYE

1. A vallásos tapasztalást az anyagi elme sohasem képes teljesen megérteni. 5:5.6

2. A vallásos tapasztalás a kezdetleges felfogásoktól az Istenhez fűződő fiúi viszony magasztos tudatosságáig terjed. 101:0.1

3. Ügyeljetek, hogy a vallásos tapasztalásotok ne váljon önközpontúvá. 103:1.3

4. A szellemi megszületés lehet nyugodt vagy „viharos”. 103:2.1

5. Isten megtapasztalása lehet igazolható, még ha teológiai oldalról nézve téves is. 103:8.2

6. A vallásos tapasztalás valósága meghaladja az észt, a tudományt, a bölcseletet és a bölcsességet is. 103:9.12

7. A személyes, szellemi vallásos tapasztalás hatékony megoldást jelent a legtöbb halandói nehézségre. 196:3.1

8. A vallási tapasztalásban az Isten Atya, az emberek pedig testvérek. 99:5.1

9. A lendületes vallás a középszerű egyént eszményalapú hatalommal bíró személyiséggé alakítja. 100:0.1

10. A vallás élményében az ember megtapasztalja az Istenbe vetett hit valóságát. 101:1.4

11. Az értelem és a logika sohasem képes igazolni a vallásos tapasztalás értékeit. 101:10.6

12. A hittel rendelkező fiak győzelmes küzdelmében „Még maga az idő is az örökkévalóság árnyékává válik, melyet a paradicsomi valóságok vetnek a tér vonuló vértjére.” 101:10.9

13. A vallási hívek úgy élnek, mintha már most is az Örökkévaló jelenlétében volnának. 102:2.3

IX. TUDOMÁNY ÉS VALLÁS

1. Sem a tudomány, sem a bölcselet nem képes az Isten személyiségét hitelesíteni, csak a hites fiaik személyes tapasztalása. 1:7.5

2. Akárhogy tekintenek az emberek Istenre, a hívő ember olyan Istenben hisz, aki segíti a túlélést. 5:5.3

3. A természet nem hagy teret az emberi továbbélésben való hitnek. 101:2.9

4. A tudomány és a bölcselet számára Isten lehetőség és valószínűség, a vallás számára azonban bizonyosság. 102:6.8

X. BÖLCSELET ÉS VALLÁS

1. A vallás mindazon dolgok egyesítőjévé válik, melyek az emberi tapasztalásban jók, szépek és igazak. 5:4.7

2. A vallás azért válik valóságossá, mert kilép a félelem rabszolgaságából és a babonaság béklyójából. 12:9.5

3. A bölcselet átalakítja a kezdetleges vallást a valóság felemelkedő értékeivé. 101:7.6

4. A halandók megtapasztalhatnak szellemi egységet, de bölcseleti egyformaságot nem. 103:1.1

5. Amint az istentan a vallás fölébe kerekedik, a vallás meghal. Az értelem, a bölcsesség és a hit vezeti be az embert a tények, az igazság és a vallás világába. 103:9.6

6. A szellemileg megvilágosodott vallásos lélek tud, és most tud. 102:2.4

7. A vallás küldetése az, hogy felkészítse az embert, hogy bátran és hősiesen nézzen szembe az élet viszontagságaival. 102:2.8

XI. AZ IGAZSÁG SZELLEME

1. Jézus azt mondta, hogy jobb, ha azért hagyja el a követőit a húsvér testben, hogy jobban és teljesebben velük lehessen a szellemben. 180:4.1

2. Ez az új tanító az igazságról való élő meggyőződés. 180:5.1

3. A szellem küldetése az, hogy személyessé tegye az igazságot és eltöröljön minden árvaságérzést. 194:2.2

4. A Fiú szellemének adományozása felkészíti az egészséges emberi elmét az Igazító fogadására. 194:2.3

5. A szellem elvezet minden igazságba és felerősíti a jézusi tanítások valóságait. 194:2.6

6. Az Igazság Szelleme hétszeres szellemi adományozást teljesít:

1. Az Egyetemes Atya szelleme – a Gondolatigazítók
2. Az Örökkévaló Fiú szelleme – a szellem-gravitációs kör
3. A Végtelen Szellem szelleme – az egyetemes elme
4. Az Atya és a Fiú szelleme – az Igazság Szelleme
5. A Végtelen Szellem és a Világegyetemi Anyaszellem szelleme – a Szent Szellem
6. A Világegyetemi Anyaszellem elme-szelleme – a hét elmeszellem-segéd
7. Az Atya, a Fiak és a Szellemek szelleme – az új elnevezésű szellem az Igazítóval történt egyesülést követően 194:2.12

7. A pünkösd azt jelzi, hogy a történelmi Jézusból az élő tapasztalás isteni Fia lett. 194:3.19

8. Az Igazság Szellemének hatása nem szorítkozik a helyi világegyetem határaira. 117:5.9